

ЕЛИЗАБЕТ ЛОУЕЛ
КРАСИВА САМОЖЕРТВА

Превод от английски: Пепа Стоилова, 2012

chitanka.info

*За Мат и Хедър, които никога не престават да ме
изненадват и да ме радват.*

ДРЕВНОТО ПРОРОЧЕСТВО НА МАИТЕ

*Ако предсказанието се сбъдне в нощта на
21 декември 2012 г., тогава Голямото колело ще
смели този свят на прах, **Кукулкан**^[1] ще го отвее
над Бакабс^[2] и последователите на **Кава'ил** ще
управляват в Ерата на царете.*

Съвременен превод
на изгубените ръкописи на
Кава'ил.

Историята в тази книга е измислена. Героите, случките и диалозите са плод на въображението на автора. Всяка прилика с действителни събития и лица — живи или мъртви, е случайно съвпадение.

[1] Главният бог на маите. Изобразява се като перната змия, символ на последния царуващ род Кан. — Б.пр. ↑

[2] Един от тримата основни богове за културата на маите. — Б.пр. ↑

1

Доктор Лина Тейлър се движеше към служебния паркинг на Хюстънския музей на майте.

Господи, помисли си тя с облекчение, почти празен е. Мога да паркирам близо до задния вход. Благодаря на бога за зимната ваканция.

С жест, който бе станал инстинктивен за нея през последните няколко месеца, Лина огледа терена, преди да изключи двигателя на малкия си сивик. Никой не ѝ обръщаше внимание. Значи нямаше никаква причина да изпитва неприятното усещане по шията си, което сякаш я предупреждаваше за някаква надвиснала над нея беда.

Но въпреки това го чувстваше...

Точно преди да отвори заключените врати на колата, мобилният ѝ телефон иззвъня. Мелодията ѝ подсказа, че е майка ѝ, Сесилия *Рейс Балам*. Или Силия, както я наричаха нейните бизнес партньори, приятели и цялото ѝ семейство.

Дали се обажда по семеен, или по делови въпрос, запитва се колебливо Лина. Е, за едно от двете във всички случаи. Без съмнение, прабаба ми отново се е оплаквала от сърцето си и от своята правнучка, която не я посещава достатъчно често и която на всичко отгоре трябваше отдавна да е омъжена и да има деца.

Очевидно Силия бе натоварена с отговорната задача да предаде посланието. Тя се въртеше между семейството и бизнеса си като планета между две слънца. Лина често си пожелаваше да може да балансира поне с половината от лекотата, с която го правеше майка ѝ. Но дъщерята по-скоро приличаше на баща си — академик, пристрастен към полята, където можеха да бъдат открити антични градове и храмове само с едно движение на четката. Освен това той ѝ плащаше заплатата в музея, без да е направила дори копка в отдалечените земи на *Юкатан*, които толкова много обичаше.

За трети път мобилният ѝ телефон засвири с веселите, горещи ритми на салсата. В първия момент си помисли да прехвърли обаждането на гласовата си поща, но после промени решението си.

Ако Силия наистина искаше да разговаря с нея, непременно щеше да намери начин да го направи. Лина погледна часовника си — имаше достатъчно време, преди да започне лекцията ѝ с първата група, и вдигна телефона.

— Добро утро, Силия. В града ли си? — попита тя.

— Не се задържам там, освен ако не се налага.

— Наред ли е всичко в семейството?

— Абюелита се оплаква от сърцето си — отвърна майка ѝ. — Звъни ми всеки ден и непрекъснато пита кога ще я посетиш. Както и първият ми братовчед.

— Братовчед ти Карлос винаги прави онова, което иска Абюелита.

— Не бива да проявяваш такова неуважение — скастри я Силия. — Ако не беше той, сега нямаше да си обградена с всички тези артефакти, които обичаш повече от всичко на света.

О, не съм толкова сигурна, мислено отбеляза Лина. Хънтър Джонстън би могъл да му бъде сериозна конкуренция... Ако се задържаше на едно място.

С леко угризение на съвестта се опита да върне вниманието си върху разговора с майка ѝ.

— Нямах намерение да проявявам неуважение. Просто не познавам Карлос толкова добре, колкото ти.

— Така е, защото не се срещаш с него достатъчно често.

Срещу това нямаше как да възрази. Докато растеше, никога не се бе чувствала близка с братовчедата на майка си. И сега не изпитваше необходимост да демонстрира фалшива близост с него въпреки зачестилите му напоследък покани за среща. Искаше да обсъди с нея артефактите на *Рейс Балам* и по какъв начин те биха могли да се използват пълноценно за тържественото отбелязване на настъпващия *бактун*^[1]. Въртележката на Колелото на времето е била грандиозно събитие за майте и означаваше много за собствената ѝ прабаба.

Ако Карлос иска да помогне за украсата за празненството, нека се обърне към Филип. В миналото никой от двамата не ме е удостоявал с нещо повече от леко кимване за поздрав.

Без значение колко упорито се бе опитвала да зарадва баща си, усилията ѝ никога не се увенчаха с успех.

— Какво се е случило? — попита тя, опитвайки се да не мисли за миналото и заключенията в него разочарования.

— Имаше ли нещо стойностно в пратката, която получи от Филип? Пазарът гъмжи от слухове.

— Определено има ценни неща.

— Освен че струват много пари, имат ли други достойнства?

Лина се намръщи.

— Моля те, Силия. Някой може да те чуе и да те разбере погрешно. След скандала...

— Вие двамата с Филип — прекъсна я майка ѝ — винаги вдигате много шум за нищо...

След като бяха изхарчени няколко хиляди, за да се смаже бюрократичната машина, помисли си Лина, и съсипани академични кариери. Моята и на Филип. Което с нищо не помогна на семейния бизнес с вноса и износа.

— Съжалявам — каза тя, опитвайки се да поуспокои разговора.

— Да, да — срязва я Силия. — Ти имаш репутация, за която трябва да се грижиш. Разбирам те. И няма от какво да се притесняваш, докато Филип продължава да открива артефакти по земите на семейство *Рейс Балам* и в качеството си на спонсор да ги подарява на Музея на майте, както и на няколко мексикански музея.

— Освен всичко друго Филип доставя артефакти и за твоя търговски бизнес... — Гласът на Лина беше благ, въпреки че беше наясно колко безполезно беше да хвърля мост над пропастта, зейнала между родителите ѝ.

Те все още бяха женени, но живееха отделно, защото постоянно се караха.

— Всяка археологическа находка, която получавам, е съпроводена със съответните документи за износ, както и с платени данъци и такси — обясни Силия, сякаш рецитираше по памет. — Какви други пратки си получила през последните няколко седмици?

— Ще ми е по-лесно да ти отговоря, ако ме уведомиш какво точно търсиш. Тогава ще мога да ти кажа дали е в наличност.

— Носят се слухове. При това много.

Лина чакаше.

— Шепнешком се разказват легенди за маска от обсидиан, изсечена от един-единствен къс камък, за пакет на някакъв бог, който

никога не е отварян, за свещен жезъл, за нефрит, голям около трийсетина сантиметра, и изящно изработен нож, предназначен единствено за царете... Дори за някакви изчезнали ръкописи. Всички тези находки са с невероятно качество. По някое време са се появили, но сетне отново са изчезнали яко дим.

Потресена, Лина премисляше възможностите, почти неспособна да заговори.

— И до една те са отделни артефакти? — успя да изрече най-накрая.

— Да.

— Това е... Невъзможно...

Силия се изсмя.

— Напротив! И всяка една находка струва цяло състояние. Наистина ли нищо не си чула?

— Не. Но това би представлявало истинска сензация в сферата на археологията. И всички наедно? Това е като сън. Просто един сън...

— Но ако научиш нещо, веднага ще ми се обадиш, нали?

— Да ти се обадя? Та аз ще го изкрещя от покрива на музея!

— Не! Просто ще го пазиш в тайна и ще го споделиш единствено с мен.

За момент Лина остана безмълвна. Припомни си неприятното усещане да бъде наблюдавана. И следена. Вероятно майка ѝ не беше единствената, която смяташе, че има достъп до черния пазар за културни реликви, оставени от маите.

— Ще ти покажа всичко в музея — каза тя. — Сама ще се увериш, че тук няма нищо подобно на онова, което ми описа. Моля те, обясни го на всички свои познати.

— Абсолютно нищо ли?

— Абсолютно нищо — отчетливо отвърна Лина.

— В такъв случай няма да си губя времето повече. Имам да проверявам други източници, но ти беше най-голямата ми надежда. Обещай ми, че няма да пропуснеш рождения ден на Абюелита. Само след няколко дни е.

— След четири.

— Обещаваш ли?

— Да, ще дойда — въздъхна примирено Лина. — Но не мога да остана дълго, защото имам много работа...

— Аз също — прекъсна я Силия. — Е, довиждане. Ще се видим скоро.

И линията заглъхна.

Лина се разсмя в празната кола. Преследването на изключителни археологически находки беше в природата на майка ѝ.

След като огледа паркинга — все още напълно безлюден, включи алармата с дистанционното и се насочи към служебния вход. Часовете в седем сутринта не бяха по неин избор, но и повечето от студентите ѝ също работеха, за да изкарват прехраната си. Разписанието на уроците беше строго регламентирано и съобразено с тяхното свободно време.

Докато вървеше към музея, Лина погледна назад.

Два пъти.

В онова, което видя в сенките и в слънчевата светлина на ранното утро, нямаше и следа от духове или тайнствени преследвачи, които да я накарат да настръхне. Наоколо не се виждаше жив човек и само ленивият вятър се носеше вяло над земята.

Може би ставам параноичка като татко.

Ала Лина не усещаше признаци на лудост. Определено някой я наблюдаваше.

Припряно набра кода върху електронното устройство, поставено пред входа. Вратата се отвори и веднага в лицето ѝ удари приглушеният шум от разговори, носещи се от зигзагообразните коридори на сградата. Наемът за тази постройка беше изключително висок в метрополис като Хюстън, но семейството на *Рейс Балам*, ако не друго, знаеше как да влага парите си в печеливш бизнес.

Тя бързо прекрачи прага и захлопна портата след себе си. Втората защитна врата беше от огнеупорно стъкло и отрази една млада жена със среден ръст, тъмна коса, големи кафяви очи, плътни устни и черен делови костюм, който се опитваше да скрие деликатните извивки на тялото ѝ.

Лина не обърна никакво внимание на отражението си. Отдавна се бе примирила с факта, че никога няма да бъде висока, слаба и руса... Пъхна картата си в електронното устройство до стъклената врата и набра последователно цифрите на кода. Вече можеше да влезе, след което подвижните крила се затвориха шумно зад гърба ѝ.

Тя въздъхна. Вече не се чувстваше преследвана. Или просто това натрапчиво усещане се дължеше на двете секретни врати, които я

отделяха от града.

Въздухът вътре беше хладен, приятен за посетителите и много подходящ за експонатите в музея. Отново погледна часовника си. Беше пристигнала почти навреме. Забърза към малкото крило на сградата, където се намираха стаите за срещи и залата за лекции.

Повтаряше си отново и отново, че нетърпението ѝ нямаше нищо общо с възможността да се види пак с Хънтър Джонстън, но после трябваше да признае пред себе си, че припряността ѝ се дължи точно на това. Този мъж по някакъв начин я дразнеше и в същото време я очароваше. През последните месеци беше разговаряла с него след лекциите, когато той успяваше да ги посещава. Бяха пили няколко пъти кафе, подвластни на някакво споделено желание и тревога.

Тръсна глава и си каза, че Хънтър не означава нищо за нея. Трябваше да се съсредоточи върху лекцията си. А сетне щеше да мине през кафенето и да се отдаде на тъй очакваната почивка...

[1] Единица за време при майте, равняваща се на 394 непълни земни години. — Б.пр. ↑

2.

— Там ли си, човече? Имам нужда от теб.

Хънтър изслуша намръщен съобщението, без да обръща внимание на изтощението, което замрежваше погледа му. Познаваше Джейс през целия си съзнателен живот, но никога не бе чувал подобни думи от приятеля си. Молеше се това да няма нищо общо с жената и децата му. Най-вече с малките. Те бяха толкова невинни, толкова уязвими...

Неприятната мисъл накара Хънтър да отвори прозореца с рязко, гневно движение. Беше осемнадесети декември, а в Хюстън още от сутринта беше над двадесет и пет градуса. Просто лятото отказваше да се предаде.

Във всеки случай е по-добре, отколкото в *Юкатан*, помисли си той. Поне никой не стреля по мен.

В лицето го блъсна горещият въздух, наситен с типичните за града миризми на газ, дизел, асфалт, бетон, прах и осезаемия, преплитащ се дъх на мексиканска и китайска дрога. Лично той предпочиташе задухата на апартамента си и зловонието на забравената храна, докато бе бързал за някъде. Например за Мексико, за да спаси навреме поредната млада жена, преди да бъде продадена, за да се предлага на някой мръсен уличен ъгъл...

Един свят, твърде далечен от спокойното съществуване на доктор Лина Тейлър и лекциите ѝ в добре осветеното помещение.

Мечтай си, глупако, мислено продължи той. При последната ни среща на кафе едва не избягах. Ще бъде истински късмет, ако изобщо благоволи да разговаря с мен.

Забързаният делник вече се пробуждаше под мъглявото небе. През градския булевард отсреща се виждаше апартаментът на Джейс, с отворени прозорци и вдигнати щори, през които нахлуваше полъхващият бриз. Мерна се силует на жена, гушнала бебе, което размахваше ръчички. Али, ученическата любов на Джейсън, негова съпруга и майка на децата му...

Хънтър едновременно завиждаше и се страхуваше от онова, което притежаваше приятелят му. Болката от загубата на нещо, което някога беше част от душата му, винаги щеше да го преследва.

Под напора на лекия вятър прозрачното перде до лицето му играеше някакъв свой свенлив, вял танц, припомняйки му как едно момиче гледаше момче в гимназията, задавайки си мъчителния въпрос: *Ще го направя ли, или не?*

Беше срещнал майката на Сюзън в ден като този. Седем години по-късно и двете бяха мъртви.

Сякаш го беше преживял. Ала светът със сигурност го беше преживял.

Всичко бе свършило преди осем години, но споменът все още го караше да страда...

Бризът галеше лицето му като мъчителен, парещ смях. Той затвори прозореца с познатото рязко движение и завесата увисна безжизнена. Край на танца, край на свенливостта.

Толкова.

Взе мобилния си телефон и започна да набира текстово съобщение за Джейс. Полицаяте от граничните патрули се поддържаха взаимно дори след като част от службата бе преименувана на Гранично и емиграционно управление. Въпреки че бе напуснал преди години, Хънтър спазваше старата традиция. Не му харесваше да бездейства заради нечии разпоредби, докато лошите момчета се разхождаха на свобода. Знаеше, че наглед железният юмрук на емиграционните служби беше обвит в кадифена корупция...

Окървавени ли са ръцете ти, Джейс?

Някой почука на вратата на апартамента. Настойчиво. Миг след това се чу гласът на Джейс, но някак приглушен и напрегнат.

— Хънтър, там ли си? Видях, че в жилището ти свети.

С широки крачки прекоси антрето и когато отвори вратата, видя Джейс да стои на прага с дебел пакет от кафява амбалажна хартия, пъхнат под лявата му мишница. Беше облечен в дънки и тениска, кожените му сандали бяха изпокъсани, а гъстата му, тъмна коса бе отметната на една страна. Широкото му лице издаваше умора. Ако се съдеше по гъстата му брада, не се беше бръснал поне от седмица.

— Здравсти, братко — приветства го Хънтър и го сграбчи в прегръдките си. — Точно ти пишех съобщение. Две седмици бях в

Юкатан.

С широка усмивка Джейс отвърна на поздрава, потупвайки приятеля си по гърба.

— Досетих се. Едва преди няколко минути забелязах, че щорите на прозорците ти са вдигнати.

— Али и децата добре ли са?

— Настинки, наплюти приятелчета, подаръци за приближаващата Коледа... Обичайните неща.

Хънтър въздъхна с облекчение. С малките всичко беше наред. С всички останали проблеми биха могли да се справят. Направи знак на Джейс да влезе и затръшна вратата след него.

— Ще си останеш ли у дома поне за известно време?

— Ами, докато някой не позвъни. Семейният бизнес се е разпукал по шевовете. Наркопласъорите имат свои хора от двете страни на границата, от чиито очи нищо не убягва...

— Не ги обвинявам — каза Джейс и хвърли плика върху кухненския плот. — В момента стават такива неща, че човек трябва да ги види, за да повярва.

— Затова ли имаш нужда от мен?

За миг усмивката от лицето на Джейс изчезна и той изглеждаше много по-стар от своите трийсет и четири години.

— Ще ме уволнят за броени секунди. Весела Коледа, приятелю!

Хънтър застина на мястото си.

— Какво означава това, по дяволите?

— Липсват материали от склада на Интеграционната служба. Знаеш какво е онова място — натрупани до тавана купчини от оръжия, стоки, наркотици и пари.

— И Брюбейкър мисли, че продаваш дрога от заловените вещевени доказателства? — попита Хънтър, без да крие изумлението си.

— Не — с въздишка отговори Джейс и отнесе чашата си с кафе до малката странична масичка. После се отпусна в единия от двата различни фотьойла, които изобщо не се вписваха в обстановката. — Никога не съм претрупвал дознание, нито съм вземал от мръсните пари, които минават през ръцете ни, и той е наясно с това. Но ако не открия липсващите доказателства преди двайсет и първи, ще ми се наложи да чистя тоалетни някъде. При това с език.

— Дал ти е само четири дни ли? — учуди се Хънтър.

Приятелят му кимна утвърдително. Той вече бе започнал да брои минутите. Не, дявол да го вземе, секундите...

— И какво липсва? Оръжия?

— Някакви реликви на маите. Или може би на ацтеките. Или на някаква друга древна култура, нямам представа.

— Моче^[1]? Олмеки^[2]? Микстеки^[3]?

— Каквото и да е там. Никога не съм разбирал от тези неща и не съм си губил времето за подобни глупости. Точно затова имам нужда от теб. — Внезапно Джейс покри лицето си с длани. — Али ми каза, че е бременна, а аз вдигнах лице и се усмигнах към луната. А после дойде това. Не знам какво да й кажа. Не е като липсващите неща да са злато, кока или нещо, струващо много пари, но Брюбейкър се е заял с мен и очевидно това има нещо общо с политиката. Е, как да обясниш тази връзка на бременна жена, която е майка на две деца и чийто съпруг е заплашен с уволнение?

И аз съм единственият ти шанс за спасение, безрадостно си помисли Хънтър. По дяволите, Джейс, нищо чудно, че си на ръба на паниката.

Двамата мълчаливо се настаниха на столовете в тясната кухня. Коленете им почти се докосваха. Мъжете инстинктивно присвиха крака. Всеки от тях беше израсъл около маса в малка, задушна кухня.

— Разкажи ми всичко — настоя Хънтър. — Как така емиграционните служби са се докопали до липсващите антики?

— Ами, преди около две-три седмици — подхвана Джейс и разтърка очите си, сякаш не беше спал от доста време, — някъде към първи декември, излязох да нагледам тренировъчните упражнения на служителите. Всички отвън бяха настръхнали, готови всеки момент да избухнат. Хората ругаеха и бяха крайно изнервени. Зайчарите непрекъснато лаеха, защото нещо ги притесняваше.

— Какво? Зайчари^[4] ли? Господи, да не искаш да ми кажеш, че очакваш тези палета да изближат лошите момчета до смърт?

— Повярвай ми, почти невъзможно е тези животни да бъдат спрени. Обонянието им не пропуска нищо. Упорити и сладки малки кученца... А и се отнасят много по-внимателно към туристите по летищата и терминалите на круизните кораби, отколкото твоите немски овчарки. — Джейс се взря в чашата си с кафе. — Никой не се

страхува от зайчар. Али дори се зарече да открадне едно и да го подари за домашен любимец на децата ни.

Хънтър едва доловимо се усмихна.

— Е, добре. Значи отиде на тренировката на зайчарите. И какво стана?

— Обучението е свързано с откриване на дрога. Емиграционните служби и Агенцията за борба с наркотиците работят заедно като братя. Но когато самият президент ти казва, че е необходимо да се пипа с кадифени ръкавици, няма как да си позволиш да действаш грубо.

— Какво се случи?

— Спряхме подозрителен камион недалече от *Куантана Ру*. Кучетата направо полудяха. Започнаха да вият, да душат във въздуха и да се дърпат на каишките си. А ние не виждахме нищо друго, освен фирмени торбички и няколко кутии с инструменти.

— Кока ли? — кратко попита Хънтър.

— Точно така... Животните откриха дрогата, разпределена в пакети. Но не всичката. Само няколко килограма, което със сигурност не е цялата пратка.

Хънтър се подсмихна иронично.

— И шофьорът се къльне, разбира се, че няма представа какво е превозвал, нали?

— Как се досети? — сухо попита Джейс. — Между другото наркотикът беше разпределен доста аматорски и по всичко си личеше, че поне една от дозите беше примесена с нещо, преди да бъде пакетирана. Кучетата обаче го надушиха въпреки миризмата на дизелово гориво и керосин.

— Очевидно на шофьора не му е провървяло — отбеляза Хънтър.

— Сигурно, но ми се стори, че почти изпита облекчение, задето сме го хванали. Във всеки случай изгаряше от нетърпение да даде показания. Действаше като човек, когото трябва да защитим от пласьорите. Дори ни даде адреса, от който е качил стоката.

— Искаш да кажеш, че се е разговорил, преди да му е назначен адвокат?

Джейс сви рамене.

— Дори не му хрумна да попита за защитник... Единственото му желание беше да се освободи от товара колкото се може по-скоро.

Прекарахме го по краткия маршрут, дори уредихме прехвърлянето му в окръг Камерън с фиктивно обвинение, само и само да не го свързват с нас или пък да го нарочат за къртица на Агенцията за борба с наркотиците. Въпреки това след няколко дни го очистиха.

Хънтър подсвири тихо:

— Някой е пуснал здрави пипала навсякъде.

— Добре дошъл на границата, където парите са черни, кокаинът е бял и никога не можеш да знаеш кой ще извади оръжие от джоба си.

— В гласа на Джейс се прокрадна по-скоро отегчение, отколкото горчивина. Границата наистина приличаше на военна зона.

— Кой е убиецът?

— Някакъв бандит от шайката на Латиноамериканските кокаинови крале от Харлингтън.

— Дал ли е някакво обяснение защо го е ликвидирал?

— Каза само, че проклетото конте го дразнело. Вече е осъден на доживотен затвор за убийството на четирима души, сред които две деца, спящи спокойно в леглата си. Но не ще да издаде кой му е поръчал шофьора от *Куантана Ру*.

— Дори и срещу възможна отмяна на доживотната му присъда?

Джейс се усмихна с горчивина.

— Прокурорът на окръг Камерън е изключително амбициозен. Иска да стане губернатор и никога не го е крил. Не можеш да натрупаш точки, като правиш сделки с престъпници...

— Но пък можеш да натрупаш достатъчно, ако хванеш поръчител на убийство.

— По-добре птичката да ти е в ръцете, приятел. Защо да изпуснеш питомното и да гониш дивото... — Джейс отпи глътка от изстиналото кафе. — Онези от Агенцията по наркотиците продължиха напред и все пак му предложиха сделка, но той се държеше така, сякаш е сам в стаята.

— Кое то ми подсказва, че който и да е наредил почистването на шофьора от *Куантана Ру*, е човек с голяма тежест. Да не е от Латиноамериканските крале?

Джейс поклати глава.

— Никой от тях досега не е проявявал и най-малък интерес към търговията с антики. Количеството на заловената кока наистина може да доведе до нечие убийство, но... — Той повдигна рамене с

характерното движение на човек, чиито предшественици идват от двете страни на границата. — Освен това шофьорът няма криминално минало, свързано с наркотиците. По-скоро прилича на мърляв фермер от *Куантана Ру*, с когото никой от Кралете не би се свързал директно.

— А какво ще кажеш за артефактите? Смяташ ли, че са били толкова ценни?

— Изглежда, така смятат от Агенцията за борба с дрогата. Отнесоха се доста презрително към петте килограма, които са прекалено много за лична употреба, но не могат да бъдат уловени на техните радари. Ала изгаряха от нетърпение да прехвърлят антиките в Мексико, само и само да получат по една голяма златна звезда в досието си при съседите ни. Както и нашият скъп шеф Брюбейкър.

Хънтър поклати глава презрително:

— Кариеристи...

— О, да. Не мина без обичайните неща... Накрая сключихме сделката. Агенцията за борба с наркотиците получи дрогата, а Граничната и емиграционна служба взе артефактите. Тъй като нямаше никакви доказателства за извършване на нещо нередно, понеже шофьорът беше вече мъртъв, Брюбейкър набързо препрати антиките за репатриране. — Джейс въздъхна шумно и като че ли се смали. — Човече, искаше ми се да ги предам на федералните. Ала тези антики явно са политически въпрос...

Хънтър премисляше всичко, което беше чул.

— Излиза, че кокаинът е бил нещо като заплата за шофьора, за да прекара тази стока през границата?

— За това и за живота на семейството му. Знаеш как стават нещата.

Хънтър се намръщи. Наистина знаеше. Просто не му харесваше.

— Артефактите — продължи приятелят му — не бяха опаковани небрежно като наркотика. Бяха завити и подредени в сакове, напоени с някаква специална смес, също както кокаинът бе увит в напоена с керосин хартия. Първоначално помислихме, че пакетите са с упойващ катран или нещо друго, захвърлени там за заблуда. Формите им бяха наистина странни.

— Какво стана с адреса, който шофьорът ви е дал, преди да го ликвидират?

— Проверихме го. — Джейс преглътна с усилие, припомняйки си нещо, което всъщност би желал да забрави. — Там видях неща, които винаги ще са ми пред очите.

За няколко минути остана загледан в чашата си с кафе, опитвайки се да изхвърли от съзнанието си онова, за което не можеше да намери думи. Накрая все пак проговори:

— Липсваха трупове, но имаше кръв навсякъде, дори на места, където никога не би допуснал, че може да се стече. Кръвта на повече от един човек, на повече от десет... Прясна. Засъхнала. Кръв, восък от свещи и увехнали цветя. — Разтърси силно главата си, сякаш да прогони потресаващия спомен. — Това място беше самият ад...

— И какви са предположенията ти? Гангстерска кървава баня? Култ към смъртта? Място за екзекуции?

— Граничната служба би заложила на всяка една от изброените хипотези. Но стигнахме до извода, че лошите момчета са получили информация за заловената пратка, решили са, че на ред е къщата, и са се изнизали...

— И са преместили бизнеса си на друго място — мрачно отбеляза Хънтър.

— Не го ли правят всеки път? По дяволите, доколкото ми е известно, разполагат с много места като онази къща. Търговията с наркотици живее не само от пари, но и от кръв.

Замълчаха за няколко минути. Хънтър се опитваше да намести току-що получената от Джейс информация в рамките на онова, което беше научил за граничните земи на Тексас през целия си съзнателен живот. Но някак не му се получаваше.

— Нещо свързано с доказателствата?

Джейс отпи от кафето си и мъчително преглътна.

— Нямам представа. Прехвърлихме Къщата на смъртта към полицейския участък с договорката, че от Граничната и емиграционна служба ще настояват да получават редовно информация за всичко, пропуснато в нашия служебен рапорт. Казаха ни единствено, че е взето нещо от стената и има следи, че масата е била отмествана.

— Или олтарът?

— Не ми се иска да мисля за това, но е възможно...

— Добре. Значи сте заловили ценни антики и малко количество кокаин. Проверили сте адреса и сте стигнали до задънена улица.

Описали сте археологическите находки в склада на Граничната служба.

— При тези апокалиптични предсказания на майте за 2012 година, които гърмят от всички медии, Брюбейкър само дето не затанцува от радост, че има шанс да прибави артефактите към купищата стока, която ще бъде репатрирана към Мексико на двайсет и първи. Това е невероятна сделка. Вицепрезидентът, губернаторът, сенаторите и всички, намиращи се под чадъра на местните служби за сигурност, ще присъстват, ще си стискат ръцете през границата и ще връщат на страната части от собствената ѝ история, докато вървим рамо до рамо към бъдещето...

— Само дето артефактите изчезват направо от складовете на Граничната и емиграционна служба — отбеляза Хънтър. — Какво правим в такъв случай?

— Едва ли трябва да обяснявам точно на теб, че кражбата е вътрешна работа...

— Спомням си тези помещения. Камери, катинари, електронен достъп чрез пръстови отпечатъци, охранители и всякакви други дивотии...

Джейс се усмихна едва забележимо.

— Брюбейкър беше направо бесен. Оглеждаше се за някой задник, който да нарича. А това трябваше да бъде моят щастлив ден... Изпрати ме в платен отпуск и ме предупреди, че до двайсет и първи на всяка цена трябва да намеря изчезналите антики. А сетне ми се закани, че ако само спомена в разследването си Граничната и емиграционна служба или покажа на някого значката си, с мен е свършено. Не бивало да става и дума за някаква кражба.

Хънтър се вторачи в него.

— Не се майтапиш, нали?

Приятелят му го изгледа със суровите си, тъмни очи.

— Кога стана това? — продължи да разпитва Хънтър.

— Преди около две седмици. Опитах се да ти се обадя, но...

— Мобилните телефони никога нямат покритие, когато имаш нужда от тях — отбеляза той. — Бях из дупките в джунглата и се катерих по варовиковите скали...

— Чувал съм, че плажовете по Ривиерата на майте били първокласни.

— Не стигнах толкова далече. Имаш ли снимки, регистрационни номера, файлове, някакви описания?

— На антиките ли? — Джейс се протегна към пакета, захвърлен върху кухненския плот. — Съмнявам се, че си попадал на подобно нещо.

Хънтър отвори подадения му плик и започна да разглежда снимки, които никога не би трябвало да види.

[1] Древен народ, предшестваш инките. — Б.пр. ↑

[2] Древни южноамерикански племена, населявали днешно Мексико. — Б.пр. ↑

[3] Древен народ, живял в земите на днешно Мексико. — Б.пр. ↑

[4] Вид дребно ловно куче. — Б.пр. ↑

3.

— Съществуват още много празнини в митологията на маите, които са отворени за интерпретации — говореше Лина Тейлър пред своите притихнали студенти. — Което трябваше да се очаква, като се има предвид, че хората все още се борят с тълкуванията на широко достъпните текстове, превеждани от различни култури... Това се практикува повече от две хиляди години.

Никой не се изкашля, нито пък се раздвижи. Тя знаеше, че незаинтересованите от лекцията ѝ студенти все още спяха в леглата си. И тайно им завиждаше, особено ако бяха в обятията на любовниците си. Ала нищо в изражението ѝ не подсказваше за бушуващите в нея емоции.

— Самият факт, че такава част от митологията и науката на маите е изчезнала само за една нощ от ръцете на епископ Ланда^[1], означава, че може и никога да не узнаем фактическите имена на божествата им. Като например бог К, за който някои предполагат, че е *Кава'ул*. Още по-малко пък за тънката разлика в тяхната йерархия и власт, религия и начин на живот.

Някаква блондинка, облечена като тийнейджърка, прилежно си водеше записки от мястото си на първия ред.

Дали изобщо някога се поглежда в огледалото?, мислено се запита Лина. Или пък има нужда от очила?

— Подробностите за древните маи може да са завинаги изгубени за нас — продължи тя, — но гениалността им е очевидна за всички. По много начини непроменена още откакто във варовика е била изваяна първата фигура.

Натисна бутон на дистанционното и залата потъна в мрак. С още едно натискане включи широкия проектор и върху него се показа снимка на джунгла, насечена само от реставрираните останки на зигзагообразен лабиринт, строен от маите, който се виждаше в далечината. Древната постройка изглеждаше сива и нащърбена под мрачното небе. На преден план около голям огън се бяха събрали хора,

наметнали ярки шалове върху пъстроцветни дрехи. Всеки от тях носеше като дар цветя, ръчно изработени кръстове или малки стъклени бутилки с течност. Когато групата се оттегли, даровете останаха в краката на традиционните божества на маите, обградени със замазка, изписана с християнски имена.

— Обърнете внимание на еkleктичната същност на празненството — каза Лара, използвайки лазерната си показалка. — Тя е смесица от елементи на християнството и древните местни традиции. Тази кадри са заснети миналата година по време на празника на *Изгубените дни и изгубените нощи*, недалеч от *Чичен Ица*^[2]. В приблизителен превод празненството представлява нещо като тяхната версия на *Марди Гра*^[3] — езически карнавал, в който също се смесват елементи от християнството и други религии и който се провежда в последната неделя преди Великденските пости.

Сетне показа снимка на дървен кръст, по-висок от човека, който стоеше до него. Тежките греди бяха обвити с царевични стъбла и листа и се създаваше впечатление, че кръстът беше жив и продължаваше да расте.

— Въпросът, който закономерно поражда този кадър, е: *Кое е по-важно за хората, живеещи в това село? Символът или зеленината?* Бихте могли да свалите царицата от него, но с това ще изчезнат и богомолците. Двата елемента не могат да бъдат разделени, като при това нито единият от тях не е доминиращ.

Репортерът, допуснат до последната част на лекцията, засягаща пророчеството за края на света на 21 декември 2012 година, веднага попита:

— А този кръст с царицата дали няма да доведе до отлив на хората, които приемат своята религия на сериозно?

— Маите винаги са се отнасяли към вярванията си с уважение. Просто не подхождат към тях по типичния за западното християнство начин. Осмислянето на този факт стои в основата за разбирането на тяхната култура...

— Това не звучи много убедително за основните религии — настоя репортерът. — Олтари са намирани навсякъде по протежението на границата. Говори се, че са правени кървави жертвоприношения, също като в древните времена.

— Това е много съмнително — весело възрази Лина. — Сред най-значителните жертви, които може да направи един цар на майте, е да разреже кожата на слабините си до кръв с гръбнак от риба скат, а после бавно да прекара усукана връв през раната. Смятате ли, че днешните мъже имат достатъчно вяра, за да си причинят подобна болка?

Репортерът се намръщи и се извърна, сякаш искаше да се защити.

— Говорех за човешки жертвоприношения.

— А не е ли същото да осакатиш половите си органи в името на бога, когото се надяваш да умилостивиш? — попита Лина, доволна от смущението му.

— А какво ще кажете за изтръгването на сърцето на жертвите? — припряно подхвърли той.

— Понякога военнопленниците са били принасяни в жертва. Смятало се, че по този начин войната се е превръщала в свещена, справедлива. Наистина са изваждали сърцата им още докато са туптели. Но тези жертвоприношения не са били сред най-значимите.

— И по-страшни ли има?

— Тези, при които се е отнемал животът на някой от царското семейство. За майте кръвната връзка е била в основата на религията им. Сигурността на хората, здравият им разум и душата им са зависили изцяло от това да бъдат управлявани от цар, който може да докаже родството си с напътстващото го божество, смятано за негов кръвен предшественик. Принасянето в жертва на някой с царска кръв е било страшен дар, породен от отчаяние, и се е правело само в екстремни обстоятелства.

— Какво е това обстоятелство, което може да накара хората да изтръгват живи сърца? — попита репортерът.

Лина си наложи да бъде търпелива. Човекът вършеше онова, което смяташе за своя работа. Гонеше заглавия за първите страници, търсеше сензация.

— Съществуват скулптури, показващи такива жертвоприношения — обясни тя. — Обикновено това ставало, след като хората от някое царство изгубят война, страдат от глад и лишения или ги мъчи суша. Бедствията са били смятани за доказателства, че царят е прекъснал кръвната си връзка с божеството си. В такива

случаи е бил жертван самият той, най-често заедно с целия му род, а останалите са тръгвали след нов, по-силен водач. След човек, който е получил благословията на боговете.

— Това е доста варварско, не мислите ли?

— Ако мога да си позволя да перифразирам Шекспир — сухо отвърна Лина, — най-несигурно стои главата, която носи короната. Каквато и да е корона. Маите са били народ, не по-варварски от европейците или китайците по онова време.

С периферното си зрение тя забеляза висока, мускулиста фигура да се промъква в залата. Кожата му беше загоряла от слънцето, тялото — стегнато. Косата не беше нито кестенява, нито черна, а просто тъмна и блестеше на светлината на луминесцентните лампи. Ризата му беше гаябера^[4]. Би стояла на мястото си на всеки един пазар на маите — избеляла, спортна, скроена да се носи върху панталоните, за да позволява на тялото да диша в горещата, влажна джунгла. Дънките му също бяха избелели, а ботушите бяха протрити от продължителното носене. Въпреки гладко избръснатото му лице, около него витаеше някаква суровост, която не беше поза. Просто беше естествена.

Хънтър Джонстън се беше върнал.

[1] Диего де Ланда — хронист, който разглежда човешките жертвоприношения на маите като модерен етнографски шедьовър, въпреки ролята си в унищожаването на летописите и културата им. — Б.пр. ↑

[2] Древен град, културен и политически център в цивилизацията на маите преди идването на Колумб. — Б.пр. ↑

[3] Католически празник, в буквален превод от френски — *Мазен вторник*. Провежда се винаги в последния ден преди *Великите пости*. — Б.пр. ↑

[4] Вид мъжка риза, характерна за Мексико и особено за Куба. — Б.пр. ↑

4.

Колкото и да си повтаряше мислено, че се държи като глупачка, сърцето на Лина заби учестено. След като през последните месеци през по-кратки или по-дълги интервали от време се бяха срещали на по кафе и бяха разговаряли, нямаше причина, която да обясни ускорения ѝ пулс.

Репортерът отново говореше нещо и в тона му се прокрадваше нетърпение.

— Съжалявам — обърна се към него тя. — Какъв беше въпросът ви?

— Попитах как се връзват с майте и края на света след четири дни *Светилището на Санта Муерте* и даровете от храна, олово и, както се говори, от кръв?

— Вие сте убеден, че съществува такава връзка.

— Да не би да твърдите, че няма? — предизвикателно я изгледа той.

— В такъв случай трябва да попитате хората, които посещават храма.

Хънтър безшумно се настани на първия ред и сложи на съседния стол тежък плик от амбалажна хартия.

— Но светилищата започнаха да се появяват едновременно с теорията за хилядолетието на майте — отбеляза репортерът.

— Храмове е имало, откакто по онези земи са се появили хора — отвърна Лина. — Просто това е техният начин да общуват с божествата. Що се отнася конкретно до майте, когато са напускали родните си земи, те са отнасяли със себе си и необходимостта от светилища.

— Какво ще кажете за четирите оставащи дни до 21 декември 2012 година? — настоя той.

— Само това, че след него ще настъпи 22 декември 2012 година.

Мъжът най-сетне се отказа от намерението си да измъкне от нея сензационно заглавие.

— Но мнозина не го вярват.

— Има много хора, които са убедени, че Земята е плоска — неутрално заяви Лина. — Доколкото ми е известно, това убеждение не е променило формата на планетата.

Хънтър се засмя тихо.

— Значи смятате, че вярата в хилядолетието на майте е глупост?

— Халеевата комета наистина съществува — отвърна Лина с усмивка. — Ала тя се приближи и си отиде. Хората, които бяха убедени, че е Корабът майка, дошъл да ги отведе у дома, останаха разочаровани. Други пък се ужасяваха от срива на компютърната система при преминаването в новото хилядолетие. Нашият европейски календар се смени на 1 януари 2000 година. Компютрите продължават да работят, а Земята все така не спира да се върти. Помислете върху това на 22 декември 2012 г.

После се обърна към другите студенти:

— С вас ще се видим на изпита след няколко седмици. Няма да бъда в кабинета си до Нова година. Ако имате въпроси, препращайте ги към мистър Сотомайер от *Хюстън нюс*.

Репортерът се разсмя и поклати глава.

— Направо съм разбит.

Студентите шумно напуснаха залата. Останаха само Хънтър и блондинката, чиито тийнейджърски дрехи не подхождаха на възрастта ѝ. Лина отиде при тях.

— Ако имате някакви въпроси, моля, елате с мен и ще ги обсъдим в неформален разговор — предложи тя.

Мъжът надигна едрото си тяло и тръгна към катедрата. Докато приближаваше, за пореден път беше поразен от контраста между скромното облекло на Лина и тайнствената нежност на златистокафявата ѝ кожа. Отблизо очите ѝ изглеждаха много тъмни. Когато отразяваха светлината под подходящ ъгъл, зениците им сякаш излъчваха към студентите ѝ загадъчно сияние.

— Много съжалявам, че се наложи да си тръгна от последната ни среща на кафе така внезапно — подхвана той.

Забързаното, отривисто потропване на високите ѝ токчета върху покрития с теракота под, съпроводено от неприятен, остър глас, му попречи да се доизкаже.

— Доктор Тейлър, у мен се появиха ужасно много въпроси.

Лина стисна устни и се обърна към подтичващата след нея студентка, която с облеклото си се опитваше да изглежда с десетина години по-млада, — плътно прилепнали към бедрата ѝ черни дънки и много тясна, обсипана с лъскави пайети риза. Апликацията беше вулгарна, като направена в затвора татуировка. Изпитото ѝ лице, сякаш жертва на постоянно гладуване, беше ъгловато, с остри черти и носеше издайническите следи на множество пластични операции.

А наричат маите варвари, мислено отбеляза Лина.

— Но преди всичко — продължи непознатата — бих искала да ви благодаря за интересния начин, по който подходихте към темата.

Парфюмът ѝ се носеше наоколо на тежки талази.

Хънтър сбърчи ноздри.

— Няма защо — сухо отвърна преподавателката.

— Наричайте ме Мелъди.

Лина смътно си припомни, че беше чувала тези думи и преди.

— Разбира се, Мелъди. Питайте...

— Интересува ме всичко, което ви е известно за последното завъртане на *Великото колело* през 2012 година — продължи студентката, без дори да си поеме дъх. — Имам предвид, че ако действително ще настъпи краят на света, предпочитам да прекарам оставащите дни колкото може по-приятно.

Последните ѝ думи категорично бяха отправени към Хънтър, който през цялото време полагаше усилия да остане незабелязан. При различните си пътувания до *Юкатан* беше попадал на подобни хиени, но му се налагаше да общува с тях любезно, за да не се издаде, че работи под прикритие. Ала в дадения случай това не беше необходимо, така че не си направи труда.

Просто не ѝ обърна никакво внимание.

Мелъди отново погледна към Лина:

— И така, *Кали Юга*^[1] посреща *Ерата на Водолея* или просто космическо изхълцване?

Лина успя да се въздържи да не извие очи към тавана, както правеше майка ѝ.

— Древните май, също като много хора в наши дни, са били обсебени от нумерологията. Тя има дълбоки корени в тяхната култура. Типично човешко е да се измислят знаци там, където в действителност не съществуват.

Тя преднамерено започна да прибира материалите за лекцията си, намеквайки, че е време да се сложи край на въпросите.

Ала Мелъди продължаваше да пита:

— Но краят на ерата? Ами всички онези дребни неща, които минават през центъра на галактиката? Не можем просто да пренебрегнем подобно космическо пренареждане, което се случва толкова рядко.

— Аз мога — измърмори зад гърба й Хънтър.

Лина успя някак да сподави усмивката си.

— Вие, естествено, имате право да вярвате в каквото си искате.

— Но аз смятам...

— Много е вълнуващо да си мислите, че живеете в повратна за човешката история точка — прекъсна бърбивата жена Лина. — Доста хора натрупаха цяло състояние, лансирайки тази примамка, а в интернет се появиха хиляди сайтове с разнообразни клипове, въпреки че от тях не се печели толкова, колкото са се надявали създателите им. Предполагам, че това ще бъде единственият катаклизъм, предречен от майте.

— За майте започва четиринадесетият *бактун* — намеси се Хънтър, — а ние ще продължим да броим оставащите ни до Коледа дни за пазаруване.

— Това е... Това е толкова посредствено — ядоса се Мелъди.

— Началото на новия *бактун* — подхвана примирително Лина, — особено на този, който ще сложи край на *Голямото броене* и ще започне ново, е повод за празнуване по всички земи на майте.

— Ами слънчевите петна? — не се отказваше жената. — Отместването на магнитните полюси, предсказанията на Нострадамус...

— Нито едно от тези неща не е занимавало майте, а те са били изключителни астрономи и математици. Определили са сезоните, проследили са траекторията на Венера — сакралната им звезда. И са измислили доста неразбираем език, на който да пояснят как действат тяхната Вселена.

— Но слънцето ще пресече Галактическия екватор и плоскостта на затъмнението или нещо подобно, пренареждането на галактиката, написаното в *Чилам Балам*^[2], и... — Мелъди се задъха, давейки се с думите.

— На майте не им е необходимо да доведат четвъртата катастрофа докрай — намеси се Хънтър, без да си прави труда да скрие отегчението си. — За това вместо тях са се погрижили испанците.

— Много добре, мистър Джонстън... — Лина прехапа устни, за да не се размее. — Според митологията на майте те вече са преживели три различни катаклизъма, довели ги до Ерата на петнадесетия век в тяхното летоброене, което означава до наши дни. Но голяма част от начина, по който възприемаме тяхното съвремие, е пречупен през призмата на испанците, гледали на древния народ не като на култура, а като на ресурс.

— Искате да кажете, че са умирали три пъти, преди да дойдат испанците? — с премалаял глас попита Мелъди.

— Това е метафора — обясни Хънтър, намествайки големия плик под мишница. — Легенда. На боговете са им били нужни три опита, за да създадат правилния свят. Първо с хората, направени от кал, после от дърво, а след това — произлезли от маймуните. Докато накрая сме се появили ние.

— Много точно — одобри Лина. — А между всеки отделен свят те са унищожавали сътвореното и са започвали отначало. А при майте е съществувало споразумение между боговете и хората. Нещата са били такива, каквито трябва, и животът е бил прекрасен, с циклично появяващи се кризи. Но тотален апокалипсис в края на Голямото броене никога няма да има.

— Ама в *Чилам Балам* пише, че все пак ще настъпи.

— Книгите на майте, на които се позовавате, са написани след нашествието на испанците. Те са смесица от местни и християнски суеверия и съдържат голяма доза мистицизъм.

— Тогава защо все още не са тук и не живеят в дворците си?

Фантазиите на Мелъди, приемани от нея за реалност, оставиха Лина безмълвна.

Нима не е проумяла нищо от лекциите ми?, запита се тя мислено.

— Аз съм наполовина от народа на майте — каза накрая студентката. — От страната на майка ми родословието ми би могло да се проследи поне до *Тах Ица*, където днес се намира град *Куантана*

Ру. Те са хора, а не древна архитектура и религия, основаваща се на жертвоприношения за умилюствяване на боговете.

Мелъди погледна към Хънтър, но не срещна никаква подкрепа от негова страна. После пак се обърна към Лина:

— Значи няма да има никакъв апокалипсис?

— Всъщност истинският апокалипсис се състои в това, че няма да има такъв — срязва я Хънтър. — Това успокоява ли ви?

— Не — отсече жената и тропна с високите си токчета, сякаш танцуваше в бар. — Това е точно толкова досадно, колкото сте и вие.

С тези думи тя се обърна и закрачи по пътеката между столовете.

— Господи, кога ще свърши тази истерия? — измърмори Лина. — Нямам търпение да дойде 22 декември. Писна ми от тълпите малоумници, търсещи сензации, които посрещат с широко отворени очи новината, че Земята все още се върти и животът продължава, както досега.

— Хора като Мелъди направо късат сърцето ми — иронично продума Хънтър. — Ще продължим ли на по чаша кафе последната си среща?

Лина се поколеба. Сетне се усмихна и го погледна право в очите, които бяха светли като на баща ѝ, но по-скоро със сребристосин, отколкото със сив оттенък. Красив по начин, по който баща ѝ никога нямаше да бъде, просто защото присъствието му беше осезателно и цялото му внимание бе насочено към нея.

— Носите ли мобилния си телефон? — попита тя.

— Включил съм го на вибрация — бавно се усмихна той. — По-добре евтина възбуда, отколкото никаква.

Тя опита да сдържи смеха си, но не успя. Беше нелепа самата идея, че на мъж като Хънтър може да се наложи да разчита на вибрацията на мобилен телефон за покачване на адреналина...

— По кафе тогава — съгласи се Лина накрая.

— Благодаря ви.

— За какво?

— За това, че ми давате още един шанс.

Тя го изгледа отстрани.

— Просто съм пристрастена към кафето.

Докато вървяха към близкото бистро, Хънтър очакваше да започне да го разпитва къде е бил и защо бе избягал от нея предишния

път, подхвърляйки припряно половинчати извинения. И продължаваше да чака, когато отнасяха кафетата си към сепарето в задната част на заведението. Но Лина сякаш беше прекалено заета да оглежда минаващите покрай тях хора и като че ли не му обръщаше никакво внимание.

Може би дори не бе забелязала, че бе отсъствал цели две седмици...

Тя се настани в сепарето, после се наведе напред и вдъхна с наслада от картонената чаша плътния аромат на тъмната напитка, примесена с канела и шоколад. Затвори очи и въздъхна от удоволствие.

Хънтър усети, че дънките започват да му отесняват.

По дяволите, изруга мислено. Очевидно е минало доста време, щом само една невинна проява на женско задоволство може да ме възбуди.

Ала имаше нещо особено в гъстите ѝ, тъмни мигли, в сочните ѝ устни и розовия връх на езика, с който улавяше капките кафе по ръба на чашата. Беше по-секси, отколкото изглеждаха повечето жени дори докато се разсъбличаха.

— Много сте мълчалива — отбеляза накрая.

— Казах ви вече — отвърна тя и отново отпи. — Обожавам кафето.

— А можете ли да гледате и да пиете едновременно?

— Зависи.

— От какво?

— От това, което ще гледам. — Жената вдигна очи и улови погледа му, закован в устните ѝ. Внезапно сепарето ѝ се стори някак прекалено тясно и твърде интимно. Когато заговори, гласът ѝ беше отмалял: — Мога да правя няколко неща едновременно.

Хънтър я познаваше достатъчно добре, за да търси някакъв подтекст в думите ѝ, още по-малко да го изрече... Въздъхна дълбоко и се размърда на мястото си.

— Тук имам няколко снимки — подхвърли накрая.

— Моля ви, никакви офорти.

Той се засмя.

— Нищо толкова традиционно.

— Давайте ги тогава — кимна тя. — Заради такова кафе съм готова да разгледам всичко.

Хънтър мълчаливо извади снимките от плика и ѝ ги подаде през масата, загледан в лицето ѝ.

Лина ги погледна бегло.

И целият свят внезапно се завъртя пред очите ѝ.

Тя стисна чашата толкова силно, че картонът се сви и горещата напитка потече по пръстите ѝ.

Мъжът бързо дръпна снимките, грабна салфетка и започна да попива течността по масата.

— Добре ли сте? Да не ви опари?

Отбягвайки погледа му, тя мълчаливо поклати глава.

Нищо чудно, че изглежда толкова опасен. Оказа се обикновен иманяр, който ограбва мъртвите.

Опитваше се да си внуши, че обземащото я разочарование е неуместно. Та този човек не означаваше нищо за нея...

Крадец на антики от гробове.

— Това кафе ми е напълно достатъчно — хладно заяви Лина.

Но преди да успее да се надигне, той протегна ръка през масата, сграбчи китката ѝ и я принуди да остане на мястото си. В хватката му нямаше грубост, но пък беше достатъчно силна, за да се освободи от нея, без да ѝ се налага да прави сцени.

— Позволете ми да погледна ръката ви.

— Нищо ѝ няма.

— Добре. Тогава ми кажете нещо за тези снимки.

— Всъщност не успях да ги разгледам много добре. — А и не беше необходимо. Беше ѝ нужен само миг, за да се убеди, че не би трябвало да се намира тук с него.

— Какво не е наред? — попита настойчиво той.

Гласът му беше мек, но непреклонен.

— Не обсъждам артефакти с неясен произход — отвърна тя с равен глас. — Или може би в плика се намират и сертификатите за вноса или износа им?

Хънтър огледа малкото заведение с очи, почти толкова безстрастни, колкото и гласа ѝ. Имаше твърде много хора. И бяха прекалено близо до тях.

— Какво ще кажете да поговорим в кабинета ви? — предложи той.

— Докато не видя документите за артефактите от снимките, нямам какво да ви кажа.

— Тези антики са били заловени заедно с наркотици на границата между Тексас и Мексико.

— Кой сте вие? — настойчиво попита Лина.

— Мъжът, който ви почерпи с кафе. Толкова. Няма значки, няма официални разследвания, няма водещи заглавия в научните списания, нито опетнена репутация. Или поне не би трябвало да има.

Той знае, помисли си тя, надявайки се изражението ѝ да не издава обзелия я внезапно страх. По някакъв начин е научил за скандала, който едва не съсипа семейството на *Рейс Балам*. И сега ме заплашва с нов...

— Та какво ще кажете за вашия кабинет? — повтори мъжът.

— Не водя в музея нагли крадци.

— Това е добре. Защото не съм от тях.

— Нито пък посредници и колекционери, свързани с черния пазар.

— Чудесно...

Лина вдигна очи към него с притъмнял поглед.

— Вижте — продължи той. — Имаме нужда от някое усамотено място или рискувате да се забъркате в нов скандал. Апартаментът ми е съвсем наблизо, както и вашият.

— Откъде знаете? — едва не извика тя, разкъсвана между гняв и страх, който още повече я вбесяваше.

— Научих го по същия начин, по който и много други неща. Проверих ви. Това правя. Откривам неща, особено ако са изчезнали някъде в Мексико. Работя сам. Частно. Но ако служебна значка е в състояние да ви успокои, ще се обадя на своя приятел от Граничните и емиграционни служби. В случая помагам на него — довърши, потупвайки с пръст плика, оставен на ръба на масата.

— В кабинета ми — сковано се съгласи Лина. — И там има мъже със значки.

Наемни ченгета, със сарказъм си помисли Хънтър. Но ако са в състояние да прогонят страха от тези прекрасни очи, значи са мои приятели.

— Добре, в кабинета ви — кимна той.

Няколко минути по-късно Лина заключи стаята, а Хънтър тутакси се зае да подрежда снимките върху винаги изрядното ѝ бюро. Заключената врата означаваше за студентите и колегите ѝ, че не желае да я безпокоят.

Ала се чувстваше повече от обезпокоена. Беше обзета от страх.

Ако Хънтър я лъжеше, че ще пази тайна, с кариерата ѝ беше свършено. Но и да не я заблуждаваше, заплахата пак съществуваше. От беглия оглед на снимките си направи извода, че артефактите като нищо биха могли да се окажат същите, след които бе хукнала майка ѝ тази сутрин.

Силия, какво си направила пак?

Благодарение на дългогодишния си опит, натрупан при постоянните разправии между родителите ѝ, успя да придаде на лицето си престорено безразличие.

— Тези неща са били открити от Граничната и емиграционна служба на границата — обясни отново Хънтър, решавайки, че тя няма как да знае нещо за зайчарите и за Агенцията за борба с наркотиците.

— Можете ли да го докажете?

— Ако това ще ви успокои, бих могъл да ви покажа значката на службата. В зависимост от местонахождението на Джейс, чакането ще ни отнеме около час и половина.

— Кой е този Джейс?

— Джейсън Бюмонт — уточни той. — Най-добрият ми приятел.

Лина заобиколи бюрото, като се опитваше да не гледа снимките.

Напразно.

Надигналият се у нея страх се усилваше. Малко непохватно се отпусна върху стола си, без да откъсва очи от подредените фотоси.

Хънтър изучаваше лицето ѝ. За разлика от изблика на паника и неприязън, на който бе станал свидетел в бистрото, сега тя се владееше напълно. Като се имаше предвид семейството, от което произхождаше, спокойствието ѝ изобщо не го изненадваше. Фамилията *Рейс Балам* имаше синя кръв и от страната на Стария, и от страната на Новия свят.

— Какво очаквате от мен? — попита Лина накрая.

Искаше му се тя да му даде нещо много повече от информация, но това си беше негов личен проблем. И нямаше нищо общо с професионалните му задължения. Или пък с тези на Джейс.

— Първо и най-важно — поде той, — да ми обещаете, че разговорът ни ще си остане само между нас двамата.

— Защо?

— Защото от намирането на тези антики, при това бързо, зависи дали приятелят ми ще си запази работата. А той има две деца и очаква трето. За да му помогна, са ми необходими вашите познания.

Лина не беше очаквала да чуе точно това. Тя шумно въздъхна.

— Само между нас... Но това важи и за другата страна, Хънтър.

— Да, има и трета. Джейс е наясно, че ще се свържа с вас.

— Неговата ли служба трябва да се спасява? — попита безцеремонно Лина.

— Да.

— Добре тогава. Значи сме трима. Ако излезе навън, ще бъда съсипана.

— Само защото сте разговаряли с мен ли? — учуди се той.

— В академичните среди няма прошка, щом се касае за антики с недоказан произход. Или си чисто бял, или си окалян в мръсотия и очакваш разобличението си.

— Синдромът на съпругата на Цезар?

— Точно така. Репутацията на семейството ми няма да издържи на още един скандал. Нито пък моята. Кое то ви е добре известно — заключи хладно тя.

— Колкото по-бързо ми помогнете да открием тези антики, толкова по-бързо ще ви оставя при безупречните ви колеги.

Лина му отправи продължителен, преценяващ поглед. После отново се наведе над снимките.

— Имате ли представа откъде са дошли?

— Знам само, че са заловени на границата в камион, пътуващ от *Куантана Ру*.

— А шофьорът разпитан ли е? Споменавал ли е някакъв конкретен район или руини? — говореше Лина, без да вдига очи. — Все пак *Куантана Ру* е голям щат.

— Човекът е мъртъв — отвърна Хънтър. — Не е казал нищо друго, освен че иска да се отърве от стоката. Страхувал се е и от нея, и от онзи, който е трябвало да я получи.

— С това не улеснявате работата ми...

— Така е, но трябва да се свърши. Някой знае откъде идват тези антики. Някой ги е плячкосал, продал ги е, а може би са препродавани няколко пъти, преди да бъдат напъхвани в чували от цимент и отправени на север. След като открия името на крадеца или на посредника, ще знам кой е крайният им получател. Все някъде по веригата ще се намери някой да проговори. И той със сигурност ще знае повече за тези антики.

Лина се замисли за споменатите чували.

— Като търговска стока с лицензиран камион ли са превозвани?

— Не. Знам го от сигурен източник. Камионът е бил откраднат от строеж близо до Ривиерата на маите.

Слава богу, въздъхна с облекчение тя.

— Наясно ли сте, че част от бизнеса на семейството ми в Мексико и Съединените щати е търговията с цимент?

Хънтър кимна.

— Чувалите не са на *Чел Балам Интернешънъл*.

Не че опаковката доказваше нещо. Закупуването на чували за циментови смеси беше толкова сложно, колкото и купуването на тортили^[3].

— И въпреки това дойдохте при мен — отбеляза Лина.

Мъжът я наблюдаваше мълчаливо, очаквайки момента, в който тя най-сетне щеше да осъзнае, че няма връщане назад.

— Това е изнудване.

— Ако искате да си тръгна, ще го направя веднага — увери я той и посегна да събере снимките.

— И без съмнение, ще се разприказвате — процеди с горчивина Лина, отблъсквайки гневно ръката му.

— Да разбирам ли, че предпочитате да остана?

— Разбирайте, че нямам друг избор. И двамата сме наясно с това.

— Ще ви заплатя за изгубеното време и експертното ви участие — обеща Хънтър и скришом въздъхна с облекчение.

— Аз не съм лека жена, която ще се продаде за една дисертация. А сега си затваряйте устата и ме оставете да се съсредоточа върху снимките.

Хънтър потъна в мълчание.

По коридора отвън някакъв мъж мина покрай вратата на кабинета на Лина, подсвирквайки си небрежно. Друг му подвикна за поздрав. Климатикът издаваше механични монотонни звуци.

Хънтър преброи книгите в едната от библиотеките. После още веднъж.

След продължително мълчание тя най-сетне попита:

— Мога ли да си водя записки?

— Стига да не ги показвате на никого, освен на Джейс и на мен — отвърна той.

Без да каже и дума повече, тя взе лаптопа си, включи го и натисна няколко клавиша върху клавиатурата, за да си отвори нов документ.

— Споменахте, че можете да вършите няколко неща едновременно — рече Хънтър. — Значи можете да говорите, докато пишете.

— Ножът е от обсидиан, което представлява вид вулканично стъкло. Необичайно прецизна изработка, с много фин рисунък. Целта е била красотата, а не трайността. Церемониален е. Вероятно е предназначен за еднократна употреба или поне за няколко изключително важни ритуала. Има и някакъв печат върху острието.

— Какво означава това?

— Фотографът е използвал прекалено силна светкавица и не мога да разчета надписа...

Хънтър се приближи и застана зад бюрото, съвсем близо до нея. Прекалено близо... Наистина му харесваше ароматът ѝ.

— Покажете ми — помоли той.

— Ето... — посочи му снимката.

Наистина светкавицата бе обляла със светлина силно рефлектиращия обсидиан. В резултат на това се бе образувало тъмно петно, докато останалата част от антиката се виждаше ясно.

Сочните ѝ устни се открянаха, но тя каза само:

— Това са едва първите ми, съвсем спонтанни впечатления от артефактите. По-скоро емоционална реакция. Ако искате научни детайли, ще ми е необходимо повече време.

— Кажете ми всичко, което виждате в момента. За останалото ще почакам.

В думите му няма скрити помисли, опитваше се да си внуши тя. И всъщност той съвсем случайно е застанал толкова близо до мен...

Опита се да се съсредоточи, да върши няколко неща едновременно, въпреки осезаемото присъствие на Хънтър Джонсън. Ала натрапчиво усещаше топлината и уханието на нещо чисто, здраво и мъжествено, което се излъчваше от тялото му.

— Дайте ми малко повече пространство — хладно изрече тя.

Той леко отстъпи. Когато погледите им се срещнаха, жената разбра, че той усеща близостта ѝ със същата сила, с която и тя неговата. Опита да се овладее и се залови да разглежда втората снимка.

— Маска — констатира очевидното. — Това тук са пера или крила, които разширяват странично лицето. Устните ѝ се разтварят и изговарят божествени слова. Празно място за устата, процепите за очите не са запълнени с раковина или с обсидиан. Това показва, че е била предназначена за ползване, като е осигурявала пълна свобода на човека, който я е носил. Най-вероятно с ритуална цел.

Пръстът ѝ внезапно спря да се движи.

— Какво има? — веднага реагира Хънтър.

Лина тръсна глава, сякаш искаше да се освободи от невидима паяжина.

— Това тук... Струва ми се като ехо от нещо предишно, въпреки че никога досега не съм го виждала.

— Ехо от какво?

— Нямам представа. Просто усещане. Нищо научно.

— И аз имам такива предусещания понякога...

Жената почувства как в нея се надига неустоим смях. Преглътна с усилие. Мисълта, че суров мъж като Хънтър ѝ споделя подобни неща, ѝ се стори твърде интригуваща. Наложил си да се наведе над третата снимка.

Дъхът ѝ секна.

— Обяснете ми — помоли отново той.

— Гривната смътно напомня формата на сърце, обвито в чиста глина. — Пръстите ѝ безшумно се движеха по клавиатурата. — Цветът отдолу би могъл да е бял или бежов. Светкавицата отново е развалила кадъра.

— С какво е зацапана?

— С кал, кръв, кафе, канела, шоколад. Невъзможно е да се определи без химичен анализ.

Хънтър се намръщи. Не беше се добрал до нищо полезно. Само наблюдаваше пръстите ѝ — с чисти, добре поддържани ниско изрязани нокти, които докосваха ръба на снимката.

— Релефната фигура върху това — каза тя, сочейки към древния нож, — изглежда леко нацърбена. Което може да се дължи и на яркия блясък на светкавицата.

Размести снимката, променяйки ъгъла на светлината, като се опитваше да различи заличените контури.

Беше невъзможно.

— За обикновена фигура ли става въпрос? — обади се той.

— Тъй като наистина не виждам детайлите, не мога да твърдя със сигурност.

— Това не е научно изказване. Поне споделете предположенията си.

— Ако артефактите идват от същия регион, от който е бил откраднат камионът, тогава има вероятност силуетът върху ножа да е свързан с *Кава'ил* — почитано от маите божество, след като испанците са разрушили царството им.

Баща ѝ със сигурност знаеше за този бог повече от нея, но тя нямаше никакво намерение да замесва Хънтър с обсебващия си, безотговорен родител.

— Разполагате ли с електронен образец на ножа? Бихте могли да го подложите на компютърна обработка и да изчистите снимката от пораженията на светкавицата.

— Ще проверя, въпреки че дълбоко се съмнявам. Изглежда, че е бил отмъкнат веднага след акцията. Граничната и емиграционна служба използва много дигитални камери. Заснетите кадри се принтират веднага и се прилагат към рапорта, след което се изтриват от паметта на картата, за да се отвори място за следващите. Това от голямо значение ли е?

— *Кава'ил* не е бил обикновено божество. Почитта към него се е ограничавала до малки територии около *Куантана Ру* и може би в *Белиз*. Много от наследниците на маите изобщо не са вярвали, че е съществувал.

— Но вие вярвате.

— Да. Намерените няколко скулптури, изобразяващи *Кава'ил*, са били открити в... — Гласът ѝ замря.

— В земите на *Рейс Балам*...

— След като знаете толкова много, защо ме принуждавате да ви помагам? — ядосано попита тя.

— Спорът за съществуването на *Кава'ил* е бил в основата на скандала, който е струвал на баща ви отстраняването му от академията.

— Все още е професор в *Харвард*.

— Чисто формално — кимна Хънтър. — По-скоро се води като учен на свободна практика. Ще трябва да положиш доста усилия, за да откриеш името на доктор Филип Тейлър в списъка от преподаватели на който и да било реномиран университет, било то и в Мексико.

Лина не каза нищо. Това беше жестоката истина, довела Филип до още по-осезаемо вгълбяване в себе си. Той беше твърдо решен да реабилитира репутацията си на всяка цена.

— Ако баща ми знае за тези артефакти — подхвана тя тихо, — значи аз съм ви напълно безполезна. Филип не се доверява на никого, дори и на мен.

Хънтър отново кимна.

— Това беше възможност, която трябваше да опитам, преди да я елиминирам.

— Вие ми вярвате?

— Докато не ми дадете повод да ви нямам доверие — леко се усмихна той. — Което е много по-безболезнено, отколкото да бъдете изхвърлена от академичната общност.

Още една горчива истина.

— Е, поне не си въобразявате прекалено много.

— Аз съм практичен човек.

— Не ми изглеждате такъв. Тази връзка ивици от плат — продължи тя, посочвайки с пръст поредната снимка, — би могла да бъде обикновен боклук, но и превръзки на някое божество. Ала отново ви казвам, че без проби няма как да бъда категорична.

— А ако са превръзки на божество?

— Тогава ще се окаже наистина много, много рядка находка. Такива превръзки са изобразявани върху варовикови фигури и за тях се говори в легендите, но нито една не се е запазила до наши дни.

— Значи би струвала цяло състояние на черния пазар?

— Без документи за автентичност нито един търговец или уважаващ себе си собственик на специализиран магазин не би я докоснал.

Тъй като Хънтър бе стигнал до същото заключение, това изобщо не го учуди. Разочарова го, но не го изненада.

— Което е сериозна ниша за черния пазар — сухо отбеляза той.
— Какво ще кажете за другите?

Лина се намръщи.

— Много се съмнявам, че някой би платил голяма сума за тях. Толкова уникални експонати веднага предизвикват съмнение. Фалшификатите са често явление, особено когато липсва документация за произхода. Превръзката на един бог...

Той наблюдаваше лицето ѝ, промяната в блясъка на очите ѝ... Сякаш тя гледаше много по-далеч от подредените пред нея снимки.

— Всяка една подобна превръзка е възможно най-сакралният артефакт — обясняваше Лина. — Предполага се, че тя съдържа талисман, сътворен от самия бог. Вярвали са, че същият този амулет носи в себе си силата на божеството и е нещо като обещание към селището, което го е почитало и е било наставлявано от него. Превръзката се е носела в плътно затворена кутия в първите редици на войската, отиваща на бой. Пленяването на реликвата е означавало край на самото божество и на всички, които са вярвали в него. В наши дни нямаме аналог на тази традиция.

— Нещо като бойно знаме ли?

Нежните ѝ пръсти забарабаниха върху плота на бюрото.

— Не точно. Все едно да сравняваме игра на тенис с Втората световна война. Трябва да осъзнаеш дълбочината на религиозната система на маите. Тази превръзка е олицетворение на самия бог. За тях той е бил реален, като раждането и смъртта. Неоспорим факт.

Тя го погледна и разбра по изражението му, че напълно я разбира. И отново се наведе над снимките.

— Победените във войната се лишават от своя истински бог — продължи Лина след кратко мълчание. — Сблъсъкът между две армии всъщност е представлявал сблъсък между техните богове, което е превърнало народите на маите в лесна плячка. Ако богът на врага ти е по-могъщ, ти просто се отказваш от своя. Приемаш този на

завоевателите, почиташ го и му се подчиняваш. Тъй като испанците са били доста по-силни, майте са се примирили със съдбата си. Христос се е оказал по-могъщ от *Кукулкан*. Естествено не всички са се отказали от религията си. А някои са го направили само формално.

— Добре — съгласи се Хънтър. — За мен беше полезно да науча тези факти. Гледам снимките и ми се струва, че виждам доста произведения на по-късната класика. Тази маска например ми е напълно непозната, а и ивиците плат ми се струват доста мистериозни.

— Но не можем да твърдим, че са били божествени превръзки.

— Затова пък предполагаме, че е малко вероятно да бъдат продадени скъпо на черния пазар...

— Така е. Доста богати колекционери бяха измамени напоследък. Ако един артефакт изглежда толкова автентичен, че чак буди съмнение, не го поглеждат, ако няма документи...

— За какви документи става дума?

— Ако една антика се е появила в Съединените щати преди приемането на няколко международни закона за археологичните находки, трябва да докажеш поне трима от предишните ѝ собственици. Но ако се е намирала в ръцете на откривателя си или на семейството му, тогава са необходими доказателства, че е била част от колекция и е регистрирана в съответен каталог преди влизането в сила на законите. И това са най-облекчените изисквания.

— А ако предметът се е появил на пазара наскоро? — попита Хънтър.

— Тогава е нужно нотариално заверено удостоверение за валидни документи за внос или износ и марки, с които се гарантира официалното разрешение. И пак повтарям, че става въпрос за възможно най-облекчената процедура. Регистрираните колекционери и институции често са много по-стриктни.

Хънтър се подпря на бюрото, почти докосвайки ръката на Лина.

— А сега ми кажете за онези, които работят на по-облекчен режим.

Тя се опита, но така и не успя да се отърси от странното ухание, което се излъчваше от мускулестото му тяло. Усещаше го при всяко вдишване... И в този момент си обясни защо в някои древни култури са смятали вдишването за същност на душата.

Вдишването на аромата му...

— И купувачите, и продавачите на антики стават жертви на черния пазар — обясни тя с приглушен глас. — Това е цената, която плащат за незаконния си бизнес...

Мъжът приглади буйната си коса и въздъхна:

— Но някои поемат риска...

— Е, аз не съм от тях. Репутацията ми не може да понесе още един удар, въпреки че не съм направила нищо нередно... Не мога да общувам със свободни прекупвачи или колекционери, още по-малко пък да си сътруднича с тях. Ако семейството ми не беше собственик на този музей, едва ли щяха да ме пуснат да прекрача прага му, да не говорим да ме наемат на работа.

— А какво ще кажете за майка си?

Лина застина.

— Какво намекувате?

— Нищо. Просто попитах.

Успя да се овладее с последно усилие на волята си.

— Доколкото мога да преценя, Силия е получила урока си още преди години. Търговията с крадени антики от времето на майте едва не съсипа семейството на *Рейс Балам*. Но вие вече знаете това, нали? И точно затова сте тук.

Хънтър се намръщи едва забележимо. Гласът ѝ бе изгубил предишната си топлина, която го беше карала да мечтае за мига, когато ще се събудят в общо легло, за аромата от сутрешното кафе в кухнята... Сега гласът ѝ се беше превърнал в парче лед, което го караше да потръпва. Ала независимо в какво се беше забъркало семейството ѝ, Лина бе доказала чистотата си, както съпругата на Цезар.

И това я правеше още по-привлекателна.

Прекалено много ѝ вярват, предупредително се обади вътрешният му глас.

Само докато намеря причина да ѝ нямам доверие, опита да се защити той.

Проблемът беше, че не му се искаше да види такава причина.

— Грешите. Тук съм, защото сте експерт по артефакти от културата на майте — възрази мъжът.

Лина преценяваше погледа му, който струеше от блестящите му, търпеливи очи, и мигом осъзна превъзходството му. Единственото,

което трябваше да направи, беше да прошепне няколко думи и академичната общност вече нямаше да ѝ довери дори шепа останки от глинен съд, изваян през двадесети век. Нито пък семейството ѝ.

Успя да овладее гнева си, задето се бе оставила да я уловят в клопка, и се върна към снимките. Ръцете ѝ обаче трепереха издائнически. Всичко, което виждаше, водеше към *Кава'ил* и към семейство, установило се в *Куантана Ру*, което се занимаваше с незаконна търговия с антики.

Сигурно става въпрос за свободни прекупвачи, опитваше се да се успокои тя. Това е единственото логично обяснение. Родителите ми може да са неразумни, понякога дори да се държат безотговорно, но в никакъв случаи не са глупаци.

Вече малко по-уверена в себе си, тя посочи към четвъртата снимка.

— Това е каменен скиптър. Чашката отгоре може да е за царевичен пращец, за кръв или за някакъв друг ритуален материал. Няма начин да се разбере, без да се изследва самият обект.

— Отново кръв...

— Кръвта е центърът на тайнствените ритуали на маите. Всичко е зависело от количеството ѝ и начина, по който се е разплисквала. — Тя размести фотографията. — Това е вече извършено тайнство. Забележете, че изпъкналите, грижливо подредени люспи от обсидиан покриват цялата повърхност на жезъла. Който и да го хване, те ще разранят ръката му достатъчно дълбоко. Което е било знак, че свещеникът или царят с готовност принасят в жертва кръвта си за собствения си бог или няколко божества.

— Което е много по-сериозно от разрязването на слабините и прокарването на усукана нишка през раната — подметна Хънтър.

— Ще помисля върху заключението ви. — В гласа ѝ се бе възвърнала закачливата нотка, която сякаш разтопяваше леда. Тя отново опита да потули усмивката си.

Тялото му сякаш се събуди. Той се наведе, за да разгледа по-отблизо снимката. И Лина. Имаше някакъв странен нюанс в аромата, който се излъчваше от кожата ѝ.

Искаше му се да я докосне...

— Значи този жезъл е неразделна част от другите ритуални предмети — заключи мъжът.

Непознатата дълбочина на гласа му я приласка...

— Да — тихо отговори тя.

Изрече го така, сякаш беше останала без дъх.

Лина се опита да изхвърли от съзнанието си мисълта за мъжественото тяло на Хънтър, който стоеше опасно близо до нея.

Той просто ме изнудва, за да му помогна. Прави го заради приятеля си, напомни си тя. Значи не преследваше лични цели.

Тайно се питаше дали той действително имаше намерение да срине репутацията ѝ. После си припомни изражението му, когато ѝ спомена, че Джейс има две деца и очаква трето. За да защити малчуганите, Хънтър би направил всичко.

Нямаше право да го обвинява, макар да не ѝ харесваше.

Иска ми се поне веднъж да съм най-важното нещо в живота на някого.

Лина отхвърли копнежа си в мига, в който я обзе. Нищо не можеше да промени детството ѝ... А зрелостта ѝ беше нейна лична отговорност.

Тя се овладя и каза твърдо:

— Да, ритуални.

— От късния класически период ли?

— Така изглежда.

— Какво ще кажете за Чак Мол^[4]?

Той стоеше толкова близо до нея, че можеше да види как дъхът ѝ разлюлява непокорен кичур коса, изплъзнал се от кока на тила ѝ. Кожата ѝ беше леко настръхнала...

— Ритуал. — Беше по-скоро шепот, отколкото съзнателно изречена дума. Сетне тя тихо добави: — Престанете!

— Какво? — недоумяващо попита той.

Лина понечи да му обясни какво точно ѝ причиняваше в момента, но веднага се сети, че той би могъл да отрече и да я накара да се почувства като глупачка, която не само се бе поддала на чара му, но и бе имала неблагоприятното да го покаже.

Може да е проста случайност, помисли си тя. *И на мен често ми се е случвало да се облегна на рамото на някой непознат, за да видя нещо, което ме е заинтригувало.*

Но в такива ситуации нито кожата ѝ настръхваше, нито дъхът ѝ секваше...

— Имам типичното американско усещане за собствено пространство — поясни Лина сковано. — Очевидно сте прекарали доста време в Мексико.

— По дяволите — тихо изруга той и се отмести на разстояние, на което вече не можеше да усеща дъха ѝ. — Така по-добре ли е?

Тя въздъхна безшумно и продължи да говори с напрегнат глас:

— Фигура на *Чак Мол*, до която има купа за събиране на кръв. Ритуална е, изработена от нефрит. Плътно до нея се вижда силует на ягуар. По всичко личи, че останалите скулптури са от Късния класически период.

Хънтър едва се въздържа да не се надвеси над нея отново. Харесваше му уханието на кожата ѝ, меката кремава тъкан на дрехата, вълнението, което покриваше лицето ѝ с руменина...

— Значи отворът олицетворява устата на божеството? — попита той, сочейки към вдлъбнатината, която беше в основата на съществуването на *Чак Мол*.

— Сигурен ли сте, че имате нужда от мен?

— Убеден съм.

Лина се успокои, че в думите му нямаше таен смисъл. Само дете не си вярваше напълно... Но, от друга страна, никой никога не беше флиртувал с нея по този дързък, макар и дискретен начин.

— Ако вече знаете предназначението на *Чак Мол*... — подхвана тя.

— По време на курса стана дума за това — мъжка фигура на бог с присвити колене и вдигната глава, който държи плитка купа.

— Но вие пропуснахте половината лекции.

— За сметка на това учебният план беше перфектен...

Тя отново се съсредоточи върху снимките.

— Фигурите, които виждам, са точно това, което мога да очаквам за обредно място. Епохата. Царската йерархия. Благоговението на човека. Всемогъществото на боговете.

— А дали *Кава'ил* е част от *Чак Мол* и този ритуал?

— Докато не видя цялата композиция, не бих могла да кажа.

— Но възможно ли е?

— Учили са ме, че всичко е възможно, дори и краят на света — съдържано отвърна Лина. — По този въпрос се обърнете към Мельди.

— Ще се въздържа. Предпочитам естествените жени, а не предвзети блондинки...

Тя поклати глава и се усмихна. Хънтър Джонстън беше точно нейният тип. Жалко, че съвсем малко превъзхождаше обикновения изнудвач.

— Все още сте бясна, че ви принудих да ми сътрудничите, нали?

— Да не би да четете мисли?

— Не. Първо се усмихнахте, а след това изражението ви се промени, сякаш някой ви бе предложил да изядете буболечка. Тъй като аз съм единственият кучи син тук, който яде насекоми, заключението ми дойде съвсем логично.

Или той беше прекалено проникателен, или тя не умееше да крие чувствата си...

— Петата снимка напълно се вмести в епохата и в ритуалната тема — продължи Лина, връщайки се към онова, което познаваше най-добре, а не към нещо, което желаше и от което се страхуваше. — Кадилницата прилича на глинена, майсторски е изработена така, че димът от тамяна да изглежда, сякаш излиза от устата на боговете.

— На мен повече ми приличат на змии.

— Крилатите змии са широко използвани в традициите на маите. Ако кадилницата е била намерена заедно с останалите предмети...

— Няма как да знаем.

— Но тогава най-вероятното предположение би било, че сте се натъкнали на съкровище на високопоставен свещеник или цар.

— Продължавате да говорите за свещеник или цар — отбеляза Хънтър.

— Разликата е наложена от английския, няма доказателства, че е съществувала в езика на маите. От онова, което ни е известно, можем да допуснем, че благородниците са излъчвали свещеник цар. Задълженията им, ако изобщо е имало такова разделение, толкова много са се препокривали, че разделянето им е станало безсмислено.

— Харесва ми, когато говорите с този академичен тон. Това е в такъв контраст с... — Той млъкна внезапно и прехапа устни.

Лина повдигна питащо добре оформените си вежди.

— Да затворим тази тема — приключи той. — Аз съм мъж и мислите ми понякога блуждаят.

Въздържа се да го попита в каква посока, защото знаеше... Объркваше я по-скоро фактът, че това ѝ харесваше. Притисна я до стената, за да я накара да му помогне, но все пак не беше толкова лекомислена, за да му се довери напълно... Просто начинът, по който флиртуваше с нея, ѝ доставяше удоволствие. Беше поставяла на мястото им доста не толкова агресивни мъже.

Хънтър я накара да се замисли.

— Маите са вярвали, че божиите слова могат да се видят в дима или в съня — каза тя.

— С помощта на опиати ли?

— Най-вероятно. Доказано е, че са използвали мексиканския кактус, също както някои гъби и други психотропни вещества. Но това не са единствените начини да се предизвикат видения.

— А кои са другите?

— Болката. Достатъчно силната болка, предизвикана от самонараняване, е в състояние да причини онова, което западните народи наричат халюцинации. А за маите е било общуване с боговете.

Тя имаше усещането, че плитката купа е била използвана именно за такива ритуали.

— Питам се какво ли са му казали боговете — тихо отрони Лина.

— На него ли? Защо не на някоя жена? — удиви се Хънтър.

— Маите и досега не поддържат равенството между половете. Царицата до ден-днешен няма възможност да наследи трона, освен ако не е бременна и съпругът ѝ не е умрял наскоро...

— Това означава ли, че жените не са участвали в ритуалите? — учудено попита той.

— Не, само царицата и може би съпругите на най-знатните благородници. Те са пускали кръв от езиците си, като са прекарвали през върха им здраво усукан конец.

Хънтър потръпна и се намръщи.

— Били са много интуитивни хора — продължи Лина. — И до днес са останали такива. Само церемониите са се променили. Не че са им липсвали интелект и образование — додаде тя бързо. — Тяхната математическа наука е открила необходимостта от нулата. Но самият факт, че числовата им система е била до двайсет, а не до десет, я прави трудноразбираема за нас... Ала това си е наш, а не техен проблем.

Астрономическите им знания са били уникални и по нищо не отстъпват на която и да било световна култура.

— Говорите за тях с преклонение...

— Нима вие не им се възхищавате?

— Колкото повече научавам, толкова повече нараства възхищението ми.

Без такива намеци, мислено си каза Лина. Няма да му позволя да ме въвлече във водовъртежа на двусмислиците си.

— Последната снимка — продължи тя, насилвайки се да потисне изкушението, което представляваше за нея този мъж, — е толкова невероятна, колкото и текстилната превръзка. Може би дори повече.

— Готов съм.

Едва устоя на желанието си да се увери в думите му, като погледне дали дънките не са му отеснели.

Стегни се, заповяда си тя строго.

Но беше много трудно.

А и той стоеше прекалено близо.

— Това... — Тя млъкна за миг и опита да си припомни всички причини, поради които трябваше да му бъде ядосана. Но несъзнателно продължи да вдишва мъжественото му ухание, да усеща силната топлина на тялото му... И гневът ѝ ставаше невъзможен... — Това е точно толкова уникално, колкото и платнената превръзка. — Остави се на маската от снимката да я отнесе към миналото, което беше толкова вълнуващо, макар и безвъзвратно изгубено. — Може да се каже, че е изключително ценно, ако, разбира се, е автентично.

— Изглежда ми съвсем истинско.

— Съществуват и майсторски фалшификати...

— Да не се съмнявате, че е подправена?

— Не бих могла да твърдя нищо, докато не я изследвам под микроскоп за евентуални производствени знаци.

— Убиха човек, за да се запази тайната — възрази Хънтър.

— Сигурно е оригинална.

— Кого убиха?

— Говорех за шофьора. Може да има и други. Животът е евтин в наши дни.

— Не и за мен.

— Нито пък за мен. — Далечен спомен за смъртта на Сюзън мина през съзнанието му и накара сърцето му да се свие от болка. — Ние сме творения на своето време. Различни култури, различни хора.

— Ако предположим, че е оригинална — продължи Лина, — то това е най-невероятният артефакт, който съм виждала някога. Обсидианът рядко се среща в *Юкатан*, особено в онази част, намираща се в днешно Мексико.

— Значи находката не идва от *Юкатан*?

— Търговията е била всекидневие. Маите са използвали огромни канута, с които са пренасяли стоки през залива и около полуостров *Юкатан*. Попадала съм на фрагмент от маска, толкова сложно инкрустирана с обсидиан, че приличаше по-скоро на мозайка от черно и сребристо, изпод които се прокрадваше блясъкът на злато. Но на тази снимка не виждам и следа от инкрустация, а само масивна, необработена повърхност.

— Възможно ли е да е направена от едно-единствено парче обсидиан? — интересува се той.

— Ако ме питате дали минералът се добива на такива големи късове, ще ви кажа, че съм виждала блокове с големината на автомобил... Ала има и нещо друго...

Хънтър търпеливо я изчакваше. В това поне много го биваше.

— Времето и усилията, които са необходими за превръщането на такава маса в ритуална маска, са огромни — каза тя накрая. — Обсидианът е ронлив, лесно се троши и е много трудно да се постигне подобна гладкост.

Като кожата ти, помисли си мъжът и отново се наведе към нея.

— Това е като да се вземе парче назъбено стъкло, голямо колкото шкаф, и бавно да се изработи от него маска с размерите на човешко лице — продължи Лина, вдъхвайки мъжественото му ухание. Беше обзета от желание да го накара да разбере уникалността на находката. — Дялане, изглаждане, полиране... Започване от начало, ако нещо се разпадне. Големите блокове обсидиан имат естествени пукнатини, които правят структурата на материала непредсказуема.

Той не откъсваше от нея очи, които изглеждаха сребристосини на слабата светлина на слънцето...

Всяка жена би могла да се изгуби в тези очи... Лина усети как при тази мисъл по тялото ѝ преминаха тръпки. Опитваше да си внуши,

че това е страх, а не желание... И че се дължеше на студа, а не на надигащата се в нея топлина. Но този мъж дълго време бе разпалвал любопитството ѝ, а сега стоеше съвсем близо...

— Китайците са обработвали нефрит — обясни той. — Някои произведения на изкуството са изисквали усилията на няколко поколения, докато бъдат завършени. Възможно е и майте да са правили същото.

— Възможно е... — съгласи се тя. *За разлика от теб, Хънтър Джонстън. Ти си най-невъзможното нещо в тази ситуация.*

Насили се да отвърне поглед и да се концентрира върху маската от обсидиан — вулканичното стъкло беше обработено и изгладено с огромна любов, докато не бе започнало да блести като огледало със златни нишки, проблясващи на снимката дори изпод пораженията, нанесени от светкавицата. *Хънтър прилича на него. Повърхността не е най-важна.*

— Лина?

Тя осъзна, че отново беше потънала в мислите си, пропадайки ту в мрак, ту в светлина.

— Централната част на маската е с човешки черти — продължи тя с приглушен глас. — Очите са с тежки ресници, полуотворени. Сплесканият нос подсказва благородство, скулите са високи и широки, извивката на устата сякаш предупреждава за възмездие. Изключително раздразнителен бог, чийто гняв може да бъде катастрофален.

— Значи не е от добрите божества.

— Майте са почитали ягуара, най-силния сред хищниците. Дори да са ценили слабостта, това не е намерило отражение нито в религията, нито в изкуството им.

— Звучи ми като *Юкатан*, който добре познавам и обичам — сухо отбеляза Хънтър, припомняйки си последната мисия. Тогава трябваше да се въплъти в ролята на куриер в схема за предаване на откуп за жертва на отвличане. Това не беше любимата му работа, но беше наляла доста пари в семейния бизнес. И бе спасила живота на много хора. Особено когато беше изключително внимателен и имаше късмет.

— Познавате *Юкатан*, така ли? — попита тя изненадано.

— По-добре от мнозина, но не чак толкова, колкото вие. Какви са тези неща по ръбовете? — Хънтър отново насочи разговора към

маската. Щом докосна снимката, тя се отмести, от което странното изображение сякаш оживя, задиша и зачака нещо...

— Символични пера, пламъци или дори лъчи светлина. Трудно ми е да преценя заради блика, причинен от светкавицата. — Докато говореше, Лина продължаваше да натиска клавишите на лаптопа. — Изключително значими символи, издълбани, за да им се придаде релеф. Много фини и ярки, те са излъскани до същия блясък като самото лице. Виждате ли малките дупки, през които може да се промуши връв или кожена лента, с помощта на които да се прикрепят към главата на човек? Могат да бъдат направени само от изключителен майстор.

Но Хънтър вече не наблюдаваше маската, а лицето ѝ...

— Представете си я на светлината на факла — говореше Лина. — Би изглеждала нечовешки ужасяваща, величествена в истинския смисъл на думата. Определено е ритуална вещ, но кой я е носил? С каква цел? Очевидно е разменена срещу нещо, но защо и кога?

Изведнъж тя млъкна и раздражено удари с длан върху бюрото.

Хънтър търпеливо прие ненадейния ѝ гняв...

— Това е влудяващо — извика Лина. — Извадени от контекста, въпросите ми остават без отговор. Трябва да направя химичен анализ и да имам възможност да видя кариерата, откъдето е взет обсидианът. Но дори това е само незначителна част от историята на тази маска. За да се определи възрастта ѝ, е нужно да се знае точно къде е била намерена, в каква почва, заедно с какви други предмети и сред какви останки от изчезналата цивилизация. А аз разполагам само с една некачествена снимка.

Хънтър забеляза как от изблика на гняв по скулите ѝ плъзна руменина. Явно не ѝ липсваше страст. И това беше една от причините, поради които го привличаше толкова силно. Тогава видя как раздражението ѝ премина в нещо, подобно на изумление.

Тишината стана напрегната.

— Какво има? — попита той.

Жената трепна, сякаш съвсем бе забравила за присъствието му.

— Не съм съвсем сигурна. Струва ми се, че съм виждала нещо подобно и преди, само че не мога да си спомня къде и кога. Този блясък... — И тя отново стовари дланта си върху бюрото. — Проклет

да е този опустошител на гробници, който се интересува повече от парите, отколкото от науката!

— Тези, които обират гробниците, обикновено са бедни. Богатите купуват стоката...

Лина гневно въздъхна.

— Знам. Прекарала съм почти цялото си детство, като съм тичала боса из села, които са зависели от щедростта на баща ми за храна, дрехи и всичко останало, с изключение на водата. А понякога дори и за нея. Тогава не разбирах. Просто се смеех и играех с местните деца, докато Филип и техните бащи разкопаваха джунглата в търсене на наследството на майките.

— Археологическите находки не стават за ядене.

Климатикът се включи и из стаята се разнесе струя хладен въздух.

Неочаквано Лина сякаш се предаде. Поклати глава и каза:

— Прав сте. Ако моето дете гладува, щях да бъда в първите редици на иманярите, копаейки по-усилено от всички.

Той положи длан върху рамото ѝ.

— Аз също. Разкажете ми още нещо за майките и за маските.

Тя се вгледа в сребристосините му очи и забеляза в дълбините им някаква сянка. В този момент разбра, че той познава болката от загубата толкова добре, колкото и самата нея, а може би дори по-дълбоко. И отново се запита защо трябваше да му е ядосана.

Не можеше да се гневи на този мъж.

— Маските — започна Лина, когато най-сетне успя да се овладее, — са неразривна част от ритуалите на майките. Благородниците свещеници се възприемали като възплъщение на бога, чиято маска носели. Мислели, че богът ще говори чрез устата на онзи, който го представлява.

— Съмнявам се, че новините, излизащи от устата на Маска от обсидиан, биха могли да бъдат добри.

— Повечето маски са страховити в известна степен, защото самите божества са всявали страх. Но тази тук направо ме кара да се разтреперя.

Все пак съм я виждала и преди.

Или пък предстои да я видя.

Вниманието ѝ привлече някакво движение иззад прозореца, който стигаше до пода. Каквото и да беше, то изчезна още преди да бе успяла да го мерне. И, както всеки път, тя отново се озърна, чувствайки се наблюдавана.

— Добре ли сте? — попита Хънтър.

— Да — кимна тя, въпреки че тревогата беше изписана по лицето ѝ.

Мобилният му телефон безшумно завибрира в джоба. Току-що бе пристигнало ново текстово съобщение. Той измъкна апарата, натисна бутона и зачете посланието на Джейс: *Имам нужда от теб. Разполагам с нова информация.*

— Трябва да тръгвам... — Хънтър събра снимките и ги пъкна обратно в плика.

— Но как така изведнъж? — едва не подскочи Лина.

— Засега ще се наложи да работите само по записките си — прекъсна я той. — Ще ви се обадя веднага, щом мога. Дано да имате добри новини.

Вратата на кабинета ѝ хлопна зад гърба му, преди тя да успее да изрече и дума. Мъжът се движеше с лекотата и гъвкавостта на котка.

Едва тогава Лина си припомни защо му беше ядосана.

Изруга тихо, включи големия компютър и се захвана за работа. Не изглеждаше да има друг избор.

Ако си го повтаряше достатъчно често, сърцето ѝ нямаше да бие до полуда всеки път, когато той се приближаваше до нея.

[1] Или *Калиюга*, в превод от санскрит — *Тъмен век*. В източните религии — край на Старата епоха. — Б.пр. ↑

[2] Историческа книга на маите юкатеки, написана на йероглифно писмо. — Б.пр. ↑

[3] Тънка питка от пшенично или царевично брашно, много популярна в Мексико. — Б.пр. ↑

[4] Бог на дъжда и гръмотевиците при маите. — Б.пр. ↑

5.

Хънтър напусна сградата на музея и дори не забеляза усилващата се, странно суха горещина на деня. Крачеше с ловки стъпки, макар отстрани да изглеждаха измамно лениви, докато прекосяваше пространството до паркинга, където бе оставил очукания си джип. Вървейки, припряно набра номера на Джейс.

— Какво има? — попита веднага, щом приятелят му отговори.

— През цялото време, докато си подсмърчал около сексапилната преподавателка, аз преглеждах записите от камерите на онези складове, докато очите ми кървяха...

— Не съм подсмърчал, а вършех работа — възрази Хънтър. Това беше половината истина.

— Чудесна работа, щом можеш да се докопаш до нея. Открих нещо интересно.

Аз също, мислено отбеляза Хънтър, докато се качваше в джипа, чийто гюрук беше свален. Кожата й ухае на канела.

— През една от нощите, записани от охранителната камера — продължи Джейс, позовавайки се на дигиталните записи, които се изтриваха през три седмици, — охранителят е направил извънредна обиколка на помещението. През останалото време е действал автоматизирано като робот.

— Аха... — изсумтя Хънтър и завъртя ключа. Моторът заработи моментално. Само външният вид на колата беше неугледен. Всички части работеха по-добре от нови. — В моя апартамент ли си?

— Да, не искам Али да заподозре, че нещо не е наред, понеже не съм хванал автобуса за работа, както обикновено. Можеш ли да ме вземеш? Днес е денят й за пазаруване.

— В автобусите е ужасно — съгласи се Хънтър. — Особено ако си с деца и натоварена с покупки.

— При това бременна. — В гласа на Джейс се прокрадна усмивката на мъж, все още влюбен в жена си.

— Вече съм на път — съобщи приятелят му.

Няколко минути по-късно спря пред блока, в който се намираше жилището му. Джейс го очакваше, облечен в дънки, сандали и чиста синя риза, чиито ръкави бяха навити над лактите заради жегата. Лекото спортно яке изглеждаше доста неуместно, но подсказа на Хънтър, че под него има нещо скрито.

— Портиерът отишъл ли е близо до стоката? — попита Хънтър, докато Джейс се настаняваше до него в джипа.

— Това може да го каже само престъпникът. Записващите механизми се задействат единствено при движение. Някои от момчетата се оплакваха от това и от липсата на достатъчно камери, които да покрият целия район, но началството не им обърна внимание.

— Камерите струват пари. Къде отиваме?

Джейс съобщи адреса и джипът се включи в натовареното градско движение. Хора пъплеха от всички страни, лица с бледи отгънъци се смесваха с тъмен махагон. Каубойските шапки си приличаха една с друга, независимо дали бяха направени от кожа, филц или от слама.

— Пазачът може да е прекарал няколко минути в зоната, където са се съхранявали артефактите — поясни Джейс. — На записите го виждах да се появява и да изчезва, но не и какво прави. Видеонаблюдението не покрива цялата пътека.

— Той от редовния персонал ли е?

— Фигурира в списъците и от време на време го викат на работа. Но след онази нощ неочаквано си е взел отпуск, който е започнал преди три дни.

Хънтър повдигна вежди.

— Интересно...

— Така е, затова хайде да почукаме на вратата му и да му зададем няколко въпроса.

— Как се добра до адреса му?

— По обичайния начин.

— Със съдебно разпореждане ли? — изгледа го недоверчиво Хънтър.

— Ами, как пък не... Отидох да се срещна лично със завеждащия *Връзки с обществеността* на *Деуот Индъстриал Сълюшънс* и му обясних, че би могъл да разговаря с мен или пък да изчака да се върна със съдебно разпореждане да ми бъдат

предоставени всичките му лични папки, за да сверя номерата на социалните му осигуровки с тези в националната база данни.

— Наистина си постъпил по обичайния начин. А аз си мислех, че не бива да показваш значката си никъде.

— Брюбейкър да си гледа работата.

Хънтър се усмихна.

— Знаеш ли къде точно се намира този адрес?

— В централното гето.

— Значи си наясно...

— А защо, мислиш, ми трябваше компания? Да отида там сам, би било истинска лудост. Майка ми не е отгледала глупави деца.

Когато най-сетне успяха да се измъкнат от натовареното движение и да се озоват на търсеното място, Хънтър бе истински доволен, че с Джейс говореха и на местните диалекти. В този район английският не беше дори втори език.

— Някога бях лошо момче — каза той, докато паркираше джипа.

— Винаги си бил такъв.

— Хората поглеждат в честните ти кафяви очи и ти доверяват дори първородното си дете.

Джейс се разсмя.

— Знаех си, че ми завиждаш. Заслужаваш си го заради твоя студен английски поглед.

Хънтър паркира джипа до разбит мръсен тротоар на една пресечка от къщата. Стотици изхвърлени хартийки се носеха наоколо от лекия бриз. Той измъкна ключа от стартера, пхна го в предния джоб на дънките и слезе. Нямаше смисъл да си прави труда да заключва. През повечето време в автомобила му нямаше нищо друго, освен кал и боклуци. Нямаше нито радио и антена, нито метални украшения или какъвто и да било багаж. Нищо, което си струваше да бъде откраднато.

Няколко минути по-късно Джейс вече разглеждаше двуетажния блок.

— Трудно е да се повярва, че е съвсем нов.

— Строен е през пръсти... Олюцил се е само за една година.

— Обзалагам се, че вътре мирише на плесен, а в коридорите се носи воня на котешка пикня.

В горещината тежката смрад достигаше до тротоара.

— Кажи ми, че сме попаднали на погрешно място — подхвърли Хънтър.

— Никога не съм те лъгал.

— А какво ще кажеш за блондинката, за червенокосата и за сиамските близначки? — иронично продължи Хънтър.

— Какво за тях? — невинно попита Джейс.

Хънтър поклати глава и заобиколи разбитото стъкло на вратата, която висеше на пантите и се поклащаше, пропускайки вятъра, мръсотията и всеки, който проявяваше интерес към замърсения коридор. Вътре общо бетонно стълбище с ръждясал метален парапет водеше към втория етаж. Всяко стъпало беше счупено и напукано. Встрани от площадката се издигаше наклонена пирамида от смачкани кутии от бира и заплашваше всеки момент да се срути.

— Ако нашият човек наистина е крадец — промърмори Джейс, докато следваше приятеля си, — не го бива много в занаята му...

— Липсата на контрол върху емоциите е довела до провал и много професионални престъпници — сухо отбеляза Хънтър. — Това посещение от любезност ли е, или е чисто професионално?

— От любезност. Чудили сме се как е, защото отдавна не сме го виждали, безпокоили сме се за него...

Зад вратата на апартамента се разнесе бесен лай, който стигна до истерия, когато кучето ги надуши. Някой му изкреця на смесица между английски и испански да млъкне и да върви по дяволите. Животното изскимтя и отново настана тишина.

Хънтър огледа горната площадка за евентуални изненади. Не забеляза никакво движение.

— Очевидно всички са заседнали пред телевизора с кутия бира — подметна Джейс. — Имаш ли някакво оръжие?

— Обичайното. — За Хънтър това означаваше скрит в ботуша му нож. — Как се казва нашият човек?

— Лерой Рамирес Ландри. Първата врата отдясно.

— Да се надяваме, че мистър Ландри не се занимава с някакви глупости.

— Да се плаща наем за такова място, си е чиста глупост — отбеляза Джейс.

— Ти поемаш вратата — нареди Хънтър. — Аз ще те прикривам.

Джейс мина покрай приятеля си, който оглеждаше коридора с присвити очи. Апартаментът на Ландри се намираше най-близо до стълбите. Това улесняваше евентуално бързо оттегляне.

Внезапното чувство, че някой го наблюдава, накара Хънтър да погледне назад към улицата. Усещаше се като мишена още откакто напусна залата за лекции заедно с Тейлър. Много странно...

Долу нищо не помръдна, освен една бездомна котка, която тършуваше в боклука за остатъци от храна и се оглеждаше за лениви плъхове.

Джейс почука на вратата на апартамента. Разнесе се глух звук, сякаш вратата беше куха.

— Била е избивана с ритник от касата — каза той шепнешком.

— Забелязах още от стълбището.

— Имаш орлов поглед. Твърде много време си прекарал в джунглата.

— А как иначе се оцелява — срязва го Хънтър.

— Не искам да споря, просто констатирах.

Джейс почука отново. Не обичаше да крещи високо: *Гранична и емиграционна служба*, освен ако не му се налагаше. Нямаше смисъл да предизвиква масово паническо бягство от сградата.

През счупеното стъкло на вратата лъхна вятър и разлюля пирамидата от празни бирени кутии. Откъм отсрещната страна на коридора се разнесе кратък кучешки лай.

И отново настана тишина. Беше обгърнала всичко, подобно на мръсотията.

Двамата знаеха, че в този момент всички телевизори бяха изключени.

— Или нашият човек не си е вкъщи, или се крие — тихо каза Хънтър. — Останалите са наясно, че сме тук.

— Каква изненада.

— Така е. Но ако случайно се подпреш на тази врата и тя вземе, че поддаде, чисто формално това не се смята за влизане с взлом — подметна Хънтър.

И посочи процепа с ширината на палец, зеещ между талашитената плоскост и касата.

— Човече, цял ден се надявам някой да ме въвлече в още някое дребно нарушение.

— Не се отчайвай. Може и в престъпление...

Джейс се почеса по врата, където се впиваше нахлупената му обратно бейзболна шапка.

— Е, аз съм силно загрижен за безопасността на всеки, който може да бъде замесен в престъпление. Наистина трябва да проверим това място. Имам предвид, с оглед на собствената му безопасност.

— Ти си толкова съвестен гражданин — подхвърли с ирония Хънтър. — Как го постигаш?

— Като вода порядъчен живот.

— Забрави редовните молитви.

— Те са работа на Али. — Джейс натисна с ръка вратата, която се отвори със скърцане. — Опа, я виж това... Разбита е. Най-добре да влезем и да видим дали с нашия мистър Ландри всичко е наред.

Той отвори вратата широко и отстъпи встрани. Хънтър вече беше зад него, готов да го покрие при необходимост. И двамата имаха еднаква подготовка, усъвършенствана през годините.

Вътре нямаше нищо. Не се виждаше жив човек. Пердетата се развяваха от вятъра. Бяха толкова мръсни, сякаш стопаните ги бяха използвали вместо салфетки.

В апартамента не се чуваше нито звук.

Тясната стая като че ли се гърчеше от страх под слънчевите лъчи, промъкващи се през отворения прозорец. Масата за кафе бе отрупана с небрежно разкъсани пликове за писма. Празни бутилки от уиски стояха сред смачкани кутии от цигари и препълнени пепелници, от които фасовете стърчаха като вдигнати предупредително показалци.

— Човек остава с впечатлението, че е живял само от никотин и алкохол — отбеляза Джейс. — Няма дори опаковки от готова храна.

— Затова пък има лотарийни билети — подметна Хънтър.

Пъстроцветните късчета бяха разхвърляни из целия под като празнични конфети.

Джейс направи няколко стъпки навътре. Партньорът му го последва, прикривайки го.

Телевизорът беше изключен, но Хънтър забеляза, че прахът от екрана е забърсан с отворена длан. Мръсотията по краищата се бе напластявала от много време. Приблужи опакото на ръката си до монитора. Беше студен. Също като стаята, охлаждавана от климатика, който се включваше и изключваше с бръмчене.

— Изглежда, от доста време не се е прибирал тук — предположи Джейс. — Но нямам намерение да отварям хладилника, за да проверя пресни ли са продуктите.

— От колко? — попита Хънтър.

— Струва ми се, от няколко дни. Може би повече.

— Вони ужасно, но не като от разлагащ се труп. Задната стая?

Джейс кимна и тръгна към вътрешността на апартамента.

— Неоправено легло — каза той, след като надникна в спалнята.

— Много щях да се учудя, ако беше подредено.

Отвори рязко вратата, притискайки я плътно до стената.

— Никакви видими следи от борба.

— Освен ежедневната битка да си осигури бира, цигари и лотарийни билети — допълни Хънтър. — И никакви артефакти.

— Човече, изобщо нямам желание да претърсвам това място в опити да ги открия — измърмори Джейс. — Дори само това, че стоя тук, ме кара да искам да измия ръцете си колкото може по-скоро.

Измъкна от джоба на якето си пакет ръкавици и подаде един чифт на партньора си. След като ги сложиха, той отвори, доколкото можа, плъзгащата се врата на гардероба, като внимаваше да не я измъкне от затлачената от мръсотия релса.

— Няколко ризи, панталони, работни дрехи с логото на охраната на *Деуот* — изброяваше тихо. — Скъсани обувки за тенис. Джапанки. Мръсни чорапи.

Хънтър оглеждаше банята с размери на ковчег. Никакви рафтове. В полуотворените чекмеджета бяха захвърлени използвани самобръсначки и твърди корички от сапун. В коша се въргаляха дрехи за пране, но недостатъчно, за да се скрие нещо под тях.

— Огледахме ли вече всичко тук? — неутрално попита той.

— Кучият му син — изръмжа Джейс, свали с рязко движение шапката си и я хвърли върху мръсния линолеум близо до леглото. От пода се вдигна рехав облак прах и се разнесе във въздуха.

— Не се връзвай толкова — приближи се към него приятелят му. — Ще ги намерим тези антики. Ако не тук, то някъде другаде.

Наведе се, за да вдигне захвърлената шапка. Но в момента, в който я сграбчи, забеляза нещо.

— Трябва ли ни съдебно разпореждане, за да извадим каквото и да било изпод кревата? — попита Хънтър.

— Не, просто си видял скорпион да лази до обувката ти, настъпил си го и си приклепнал, за да се убедиш, че си го смачкал — веднага се отзова Джейс.

— А, точно така. Хм, гадината избяга. Но я да видим какво имаме тук.

Хънтър измъкна тежък тъмносин сак.

— Едва ли е стоял отдолу дълго — отбеляза партньорът му. — Все още е чист.

Изработена от някаква компания с името *Елит*, дебелата материя бе подплатена с нещо, подобно на найлон, което изглеждаше така, сякаш можеше да спре куршум. Картоненият етикет още висеше на една от дръжките, прикрепен с тънка пластмасова нишка. Спортна академия.

— Намира се на около километър и нещо оттук — обясни Джейс. — Голям магазин. Продават много евтино. Отвори проклетото нещо най-после!

— Няма как антиките да са вътре. Не е достатъчно тежък — отвърна Хънтър и дръпна ципа.

Приятелят му коленичи до него и започна да рови из сака. Издърпа завито на руло парче хартия. Цялото съдържание се оказа от три части.

— Разгърни я — нареди Хънтър, като сам грабна един лист и започна да го пригладва върху мръсния под. — Не разполагаме нито с достатъчно време, нито с достатъчно пари, за да предоставим това на Отдела за разследване на местопрестъплението, нали?

— Те се занимават само с убийства, а не с кокошкарски случаи като нашия.

Хънтър погледна към купчината смачкана хартия.

— Дори ако антиките са били увити в нея, едва ли ще се открият кой знае какви улики. Шлифованият обсидиан не се рони...

— Какво забеляза? — тревожно попита Джейс, след като гласът на приятеля му замря.

— Обработеният минерал обикновено е с остри ръбове, които биха срязали хартията. Виждаш ли? Ето по този къс има прорези, сякаш в него е било увито нещо остро, което го е пробило.

— Хей, тук пък има следи от кал! — извика Джейс развълнуван.

— По-тихо! На това място и стените имат уши. Какво намери?

— Прилича ми на парче керамика...

— Увий го отново. Познавам експерт, който ще ни каже какво е точно.

Докато приятелят му внимателно завиваше находката, Хънтър разтвори циповете на всички седем отделения на сака и прокара ръка по плътния найлон. Не откри нищо, освен логото на производителя...

— Чантата наистина е съвсем нова — заяви той.

Джейс събра всичко, освен рекламния етикет, измъкна от якето си найлонови пликосе и прибра в тях внимателно сгънатата хартия. Сетне ги напъха в джобовете си.

— Честна дума, много ми се иска да си поговоря с Лерой Ландри — каза той.

— А аз с удоволствие бих ти помагал.

Хънтър постави етикета в седмата преграда, закопча циповете на останалите и натика сака обратно под леглото. Двамата направиха дискретен оглед на останалата част от апартамента. Нямахше нито стационарен, нито мобилен телефон. Липсваха шкафове, където би могло да бъде скрито нещо. В хладилника имаше само две бири и няколко мухлясали парчета месо. До кофата за боклук се въргаляше смачкан на топка лист хартия. Най-отгоре бе изписано логото на Граничната и емиграционна служба, останалата част беше празна.

— Като се изключи разлепването на линолеума, разпарянето на матраците и смъкването на тапетите, май приключихме — каза Джейс. — Хайде да надникнем...

Пронизително изскърцване на спирачки, последвано от рязко спиране на кола, се разнесе точно пред блока.

Хънтър бързо отскочи до прозореца на голямата стая, огледа внимателно улицата и вдигна два пръста.

— Трябва да се измитае отгук — прошепна приятелят му. — Не ми харесва идеята да ни тикнат в затвора.

Те безшумно се измъкнаха от апартамента, като оставиха вратата леко открената, както я бяха намерили. Смъкнаха найлоновите ръкавици, прекосиха площадката и се прехвърлиха на терасата точно преди да се появят новите посетители.

Двама добре облечени мъже, спокойни и с решителни погледи, минаха през зейналата входна врата и се насочиха към втория етаж. На слънцето дългите им черни и съвсем прави коси блестяха. Чертите им

бяха по-скоро характерни за майките, отколкото за мексиканците. Каубойските им ботуши изглеждаха неприлично скъпи. Въпреки че бяха средни на ръст, те се движеха така, сякаш бяха истински исполини.

Щом забеляза Хънтър, единият сякаш за миг го разпозна. След това лицето му отново стана безизразно. Непознатите мълчаливо изкачиха стълбите и един след друг минаха покрай двамата приятели.

Джейс припряно заслиза по стълбите.

Хънтър изруга високо на тексаско-мексикански диалект и се вкопчи в парапета.

— Пак този проклет спазъм — каза на същото наречие, облегна се на перилото и неестествено изви левия си крак. Лицето му се сгърчи от болка.

Джейс понечи да извика нещо, но размисли.

Двамата мъже спряха нерешително пред апартамента на Ландри. Заговориха помежду си на някакъв език, който звучеше като един от многото разпространени в Мексико местни наречия, използвани много преди времето, когато първите испански завоеватели бяха пристигнали в Новия свят.

Хънтър не разбираше нито дума.

— Добре ли си, човече? — извика приятелят му на същия диалект.

— Е, ще оживея — отвърна той, докато разтриваше прасеца и коляното на левия си крак. — Прекалено съм стар, за да ме блъскат, докато играем футбол.

Джейс веднага схвана намека му.

— Извинявай, не исках да се стоваря върху теб.

— Да бе... Поне сега ми помогни да сляза, за да не пострада и другият ми крак.

Двамата се стараеха да стоят през цялото време с гръб към апартамента на Ландри, но Хънтър имаше изключително развито периферно зрение.

Единият от непознатите почука силно по разбитата врата.

— Искаш ли да се облегнеш на мен? — попита Джейс.

— Ще вървя сам. Все пак имай готовност да ме подхванеш, ако залитна. — Хънтър направи първата си неуверена стъпка, след което заслиза бавно към изхода...

Зад тях вратата на Ландри се отвори със скърцане.

Щом се отдалечиха достатъчно от сградата, двамата бързо закрачиха към джипа.

— Да държим блока под око — съвсем тихо и вече на английски предложи Хънтър. — Паркингът на магазина за алкохолни напитки отсреща ще свърши работа.

— Нещо си хареса тези две контета, а? Сториха ми се прекалено изискани за този квартал.

— Не е престъпление да държиш на външния си вид. Но ако бизнесът им е свързан по някакъв начин с Ландри, значи наистина ги харесвам.

Хънтър чакаше на паркинга, докато Джейс влезе в заведението. След малко се върна с две кутии невероятно мазни буритос^[1] и две бутилки портокалова сода. Влезе в джипа и подаде на приятеля си половината от покупките. Седяха един до друг, отпиваха, поглъщаха лакомо тлъстата храна и чакаха.

Измина половин час.

Никой не излезе от сградата.

След час се мярнаха само няколко местни жители.

Изнизаха се още двайсетина минути...

— Влизам — заяви Джейс.

— И с какво обяснение?

Той докосна кобура на рамото си, скрит под якето.

— Нарича се деветмилиметрово разрешително.

Хънтър понечи да възрази, но вместо това излезе от колата. След като Джейс пое риска, той не можеше да го изостави.

Тръгнаха обратно бавно и безшумно. Горещият следобед преваляше. Наближаваше ранната вечер с обещание за прохлада. Зелените върби, опасващи улицата, бяха единствената глътка свежест сред бетона и мръсотията.

Колата, която беше спряла пред блока със свистящи спирачки, все още беше там.

Двамата поеха по мръсните стъпала, водещи от улицата към входа. Влязоха през вратата със строшеното стъкло, изкачиха се по неугледното стълбище и прекосиха площадката на втория етаж. Всичко си беше същото, както го бяха оставили преди час...

Единствената промяна беше отворената врата на апартамента на Ландри. Сега през нея безпрепятствено можеше да мине малко пони, без дори да се докосне до ръбовете ѝ.

Вътре цареше истински хаос. Масата и столовете бяха преобърнати, телевизорът бе захвърлен на пода, вратата на спалнята зееше, чаршафите бяха разкъсани, матраците разпрани...

— Това е било послание, а не претърсване — отбеляза Джейс.

Измъкна пистолета и го прилепи плътно до бедрото си, в случай че някой от съседите влезеше в апартамента. Двамата безшумно пристъпиха навътре. Хънтър се отправи направо към спалнята.

Синият сак беше изчезнал.

Джейс започна да ругае на смесица от испански и английски, която със сигурност не беше научил от майка си. Хънтър не закъсня да го последва.

— Не мога да повярвам, че са успели да се измъкнат под носа ни — ядосваше се Джейс.

— Обзалагам се, че отзад има авария изход. Или пък са слезли в някой от апартаментите на първия етаж, заплашили са наемателите и са излезли през прозореца — предположи Хънтър. — Все някак са изчезнали, а ние с теб останахме с пръст в уста.

— И сега какво? — притеснено попита Джейс.

— Дай ми хартията и парчето керамика. Ще те откарам до вас. Или пък ще те оставя у нас, ако е още рано да се прибереш. Можеш ли да видиш номера на колата им от тук?

— Бас ловя, че е крадена.

— Няма смисъл. Това долу е жалка таратайка. А онези двамата изглеждаха като тузари...

— Ще запиша номера. Ще видя и какво мога да изтръгна от този Лерой Ландри — рече Джейс. — А ти какво ще правиш?

— Първо смятам да потърся доктор Тейлър и да я попитам какво мисли за парчето керамика.

— При такава жена, с гореща латиноамериканска кръв, си се загрижил за някакви разбити грънци. Човече, имах по-добро мнение за теб.

Хънтър се усмихна загадъчно.

Двамата излязоха навън, оставяйки апартамента така, както го бяха заварили.

[1] Характерно мексиканско ястие с много подправки, подобно на донер. — Б.пр. ↑

6.

Лина седеше в офиса си и се взираше в текста, който беше набрала на компютъра. Разпечата го и се зачете, надявайки се да види нещо различно от самоуверената усмивка на Хънтър Джонстън и стройното му тяло.

Но не виждаше нищо ново...

Артефактите трябва да са фалшификати, предположи тя.

За нещастие, Хънтър не се интересуваше от това. Фалшиви или автентични, той ги искаше.

Ако не са оригинали, няма никакво значение къде или как са били намерени, повтаряше си непрекъснато.

Облекчението беше неописуемо.

Но ако бяха истински и семейството ѝ беше замесено...

По дяволите, Филип, обади ми се най-сетне.

Но мобилният ѝ телефон продължаваше да мълчи. Стационарният също. Не че това беше изненада за нея. Когато беше на разкопки в Белиз, нищо друго на света не го интересуваше. Нищо не беше в състояние да събуди интереса му. Не се трогваше дори ако тя го заплашеше със скандал...

На мястото на главата му сякаш има варовиков къс...

Лина измърмори няколко не толкова прилични думи и се насили да направи нещо, което всъщност не искаше, — да се обади на Меркурио ак Чан де ла Пул. След скандала с плякосаните антики, който бе разтърсил семейството ѝ, Меркурио съвсем логично бе стигнал до извода, че да е ученик на Филип, вече не е най-прекият път към академичното признание. Решението съвсем не се бе оказало трудно. Филип не само беше виден археолог, но и никога не би направил място за друг на върха на пирамидата. Разразилият се скандал се оказа много полезен за Меркурио и му послужи като повод да започне да работи самостоятелно.

Тя лично бе присъствала през онази гореща, задушна нощ, когато двамата се разтовариха от трупаното с години напрежение. Тогава

Меркурио си тръгна и никога повече не се върна. Ала продължаваше да поддържа връзка с нея.

Понякога дори досадно близка. Особено след като скандалът бе позатихнал. Лина никога не бе изпитвала сексуално влечение към привлекателния млад мъж, независимо колко деликатно и преднамерено я беше ухажвал. Въпреки това помежду им съществуваше странна дружба, подкрепяна от рефрена *Спомняш ли си?*. Свързваха ги спомените за миналите разкопки и настоящият интерес към артефакти от културата на майте...

Тя неохотно вдигна телефона и набра номера, който Меркурио неизменно ѝ диктуваше при всяка среща, за да е сигурен, че не го е забравила. Сигналът се проточи няколко пъти, преди мъжки глас да отговори на испански. Като фон зад него се чуваха плисък на вълни и крясък на чайки. Обзе я някаква смесица от завист и носталгия. На света нямаше друго място като *Юкатан*.

— Здравсти, Меркурио. Обажда се Лина Тейлър — изрече тя с пресъхнала уста.

— Лина! Толкова ми е приятно да чуя отново гласа ти — радостно възкликна той. — Измина ужасно много време!

— Знам. Съжалявам. Просто вече не ходя толкова често до Тулум, както преди. А когато все пак го направя, то е да се видя със семейството и да разгледам разкопките.

— Да, но никога не ти остава време да погледнеш моите разкопки — упрекна я закачливо мъжът. — Знаеш, че винаги си добре дошла...

— Разбира се. Толкова си мил, Меркурио...

Някак си успя да се насили да води известно време незначителен, любезен разговор — за семейството, за работата, за новите и старите приятели, докато изчакваше подходящия момент да изложи причината за обаждането си.

— Честно казано, напоследък не ходя толкова често на разкопките, както досега — говореше Меркурио. — На път съм да стана завеждащ отдела. Смешно, нали?

— Заменяш разкопките с бюро, така ли? Не ми се струваше такъв тип. Винаги си бил щастлив навън, в калта. Също като мен.

— Ами, нещата се променят. Освен за баща ти. За него единствената промяна е, че става...

— По-труден? — сухо подхвърли Лина.

Почти долови усилията на Меркурио да потисне напирания смях.

— Много съм благодарен на Крал Филип, че ме научи да бъда политик — отвърна мъжът след кратко мълчание.

— Шегуваш ли се? — изуми се тя. — Филип мрази всичко над нивото, на което може да се копае, да се маркират и картографират местата на открити артефакти и да се разхвърля пръст. Той е най-слабият политик, когото познавам.

— Точно така — съгласи се Меркурио. — Затова винаги ще си остане на неравната, вместо на окосената и подравнена част от игрището.

— Ти пък откога започна да се увличаш по голфа?

Той се засмя. Самата тя откри, че се усмихва. Смахът беше едно от онези неща, които подхранваха приятелството им, независимо от професионалното и личното напрежение помежду им.

— Не, наистина. Ако не беше примерът на Филип за това, как не трябва да се правят нещата — каза Меркурио, — сигурно щях да превърна кариерата си в истинска каша.

Както направи Филип.

Но нито единият от двамата не изрече думите на глас.

— Филип е най-добрият от професионална гледна точка археолог, когото изобщо познавам — продължаваше Меркурио. — Сайтове в интернет непрекъснато се позовават на името му. Въпреки че самият той никога не пише в мрежата. Чудесно е, че обожава разкопките. Ще работи до последния си ден и тогава единственото нещо, което ще може да покаже като резултат от усилията си, ще бъдат мръсните му нокти.

За миг Лина се поколеба дали да му възрази. Но разумът ѝ казваше да мълчи и да слуша. Меркурио беше най-добрият ѝ източник на информация за всичко, случващо се в общността на изучаващите културата на майте извън семейството на *Рейс Балам*.

— Сигурен съм, че не ми се обаждаш, за да чуеш какво мисля за баща ти — примирително каза накрая Меркурио. — Ние сме зрели хора и всичко това е зад гърба ни. Така че дойде време да ми обясниш причината за това приятно прекъсване на досадния ми работен ден.

Лина си напосми, че всъщност той се държи любезно по особения си, мексикански начин, а не флиртува с нея.

Жалко, че беше наясно с истинското положение на нещата.

— Боя се, че ще те помоля за една услуга... — започна тя.

— За теб? Винаги. Казвай.

— Можеш ли да провериш сред твоите последни находки няколко предмета? Мисля, че идват от *Тулум*, но съществува вероятност да са и от *Белиз*.

— Защо се обаждаш на мен? Би трябвало да поговориш с майка си.

— Защото ти си запознат с всички легализирани разкопки, които се правят в *Куантана Ру*. И ще ме излъжеш, ако се опиташ да ме убедиш, че не си чувал и за няколко съмнителни.

— А, ето още нещо, по което приличаш на баща ти. Да, мога да ти кажа къде се копае на тъмно. Но това е известно на всеки, който има отношение към археологията...

— Не и на майка ми. Този път не. Видях снимки на тези артефакти, които не съм й показвала.

Отново пликането на вълните от лекия бриз, шумът от градското движение и неистовите крясъци на чайките.

Той размисляше.

— Заинтригува ме, както винаги — каза след минута. — Как е допуснала Силия нещо да се изплъзне изпод деликатните й лапи? Какви са тези артефакти?

Лина замълча, премисляйки отново предстоящия й скок в пропастта. Съществуваха само две официално известни находища на артефакти, свързани с култа към *Кава'ул*. Едното от тях се намираще близо до *Тулум*, в земите на семейство *Рейс Балам*, и се изследваше единствено от Филип Тейлър. Другото беше значително по-малко и по-незначително, недалеч от *Белиз*, разработвано от самия Де ла Пул. Разбира се, ако попиташе баща си, той щеше да каже, че *Белиз* е в най-добрия случай неправилно тълкуване на други уважавани практики, а в най-лошия — фалшификация, която има за цел да дискредитира собствените му открития.

Тя така и не бе успяла да разбере дали мнението на Филип се дължеше на факта, че Меркурио бе успял да се добере до находището, или имаше чисто емоционален, научен характер.

— Е, изплюй камъчето... — обади се Меркурио.

Лина реши все пак да направи неразумната крачка и да поеме риска да му се довери. Не толкова от желание, а защото нямаше друг избор.

— Имаше поне един нож за жертвоприношения, скиптър с остри елементи от единия край, кадилница за тамян и... — Устата ѝ пресъхна.

— Трябва да бъдеш по-конкретна — прекъсна я мъжът. — В музея имаме стотици експонати, които отговарят на тези описания.

Тя продължи да се движи по ръба на пропастта с надеждата, че някой ще предотврати падането ѝ. Хънтър щеше да бъде първият ѝ избор.

— Всички бяха с изящна изработка. Обсидиан, нефрит, фина керамика. Биха могли да са предмети от култа към *Кава'ил*. Качеството на снимките беше много лошо, така че няма как да съм сигурна.

От другата страна на линията се чуваше само плясъкът на вълните.

— Е, сега ти си наред да изплюеш камъчето... — върна му шегата Лина.

— Изпрати ми тези снимки — делово каза Меркурио.

— Не са у мен. Източникът ми далеч не е почтен и е много предпазлив. — Излъга, но само наполовина.

— Сигурна ли си във всичко, което ми каза?

— Какво имаш предвид? Снимките или произхода? — доуточни тя.

— Един момент...

В слушалката се чу захлопване на врата и шум от затваряне на прозорец. Меркурио се подсигуряваше срещу евентуални подслушвани.

— Дочух някои слухове... — сниши глас той, след като се върна на линия. — Никакви снимки тогава. Затънал съм до гуша в служебни ангажименти, които ще ми отнемат поне един месец, но ще се опитам да направя каквото мога за най-старата си приятелка.

Лина се намръщи. Не искаше да се окаже в позицията на длъжница точно на този човек. Той със сигурност щеше да поиска някога да му върне жеста.

— Не го приемай твърде сериозно, моля те — каза тя. — Надявах се просто да погледнеш наскоро получените неща, които имате в хранилището. Въпреки споразумението между двата музея, няма как да направя справка на компютъра.

— Може би ще е по-добре да дойдеш тук. Сега си във ваканция, нали? Бихме могли заедно да огледаме хранилището.

— Нямах ли един-двама студенти, които могат да го свършат вместо теб? Една бърза проверка?

— Знаеш какво става в *Юкатан* с приближаването на Коледа — отговори той. — Всички са си вкъщи, по купони... Не разполагам с достатъчно хора за нуждите на нашия музей, още по-малко пък за външни поръчки. Може би ще намериш начин Силия или Карлос да...

— Не ставай смешен — сръза го Лина. — Вашето субсидиране идва от щата. Знам, че очите ти стават по-големи и от фонда ви, щом въпросът опре до нови придобивки. То пък на кого ли не стават, наистина, но се надявах на малко помощ...

— Ако намериш време да наминеш насам по празниците, с удоволствие ще ти покажа всичко, което те интересува. В противен случай не мога да ти помогна. Независимо от огромното ми желание. А наистина ми се иска, скъпа моя.

Лина се опита да разтълкува онова, което Меркурио не доизричаше...

— Ще видя какво мога да направя, за да отскоча, докато празнувам с нашите за Коледа и рождения ден на Абюелита.

— Колкото по-скоро, толкова по-добре, нали?

Тя направи един последен опит.

— Ако тези артефакти са онова, за което ги мисля, тяхното място е в музея. Във вашия музей. Става въпрос за неща, каквито и двамата с Филип търсите.

— Вече не. Аз си имам свое находище, което да разработвам, и собствени проблеми за решаване. Ако наистина са артефакти от култа към *Кава'ил*, значи не са за мен. Съмнявам се, че и баща ти ще прояви интерес към тях. Неговите разкопки край *Белиз* са чисто иманярство. Точно така, иманярство. Разрешителното изтича съвсем скоро, след което британците ще превърнат района във военна база.

Нищо чудно, че Филип не губи време да ми се обажда, мислено отбеляза Лина.

Тя знаеше колко отчаяно щеше да работи баща ѝ, за да спаси каквото може, преди да започне разрухата. Вбесяваше я фактът, че историята можеше с такава лека ръка да бъде захвърлена на боклука, но с *неизползваемите* земи това се случваше много по-често, отколкото ѝ се искаше да си мисли. *Юкатан* и *Белиз*, чиито по-големи части действително се намираха в Мексико, бяха богати средища на история, която чакаше да бъде разкопана и изучена. Но съвременните хора имаха нужда от ниви за обработване, а военните се нуждаеха от полигони за обучение.

Дявол да ги вземе...

— Говорила ли си с Филип за това? — попита Меркурио. — Типично за него е да скрие значителни находки, свързани с култа към *Кава'ил*.

— Ти се оказа един кучи син — изрече тя любезно.

— Учих се от най-добрите. От Крал Филип. Моето предложение и хранилището ми са отворени за теб по всяко време, стига да дойдеш в *Тулум Пуебло*.

— Благодаря ти — изстреля през зъби Лина. — Съжалявам, че трябва да прекъсна разговора, но на другата линия ме чакат. — Това беше лъжа.

— О, разбира се — разнесе се в слушалката плътният му смях. — С нетърпение очаквам да те видя. — И завърши на испански: — *Моя красива приятелко*.

Лина прекъсна връзката и се загледа в листовете върху бюрото си. Тихо прокле неспособността на баща си да си извоюва поне малко престиж или научно доверие, когато ставаше въпрос за работата му. Но не. Тя си беше негова и само негова. Не беше склонен да я сподели с никого.

Меркурио бе осъзнал този факт и се бе преместил на място, където би могъл да се докаже и също да работи самостоятелно. За Филип това беше непроситимо предателство.

Меркурио може и да е негодник, но този път е прав, мълчаливо призна тя.

Беше разбрала ограничеността на баща си и неговата гениалност по най-трудния начин. Сега стоеше колкото може по-далеч от него, въпреки че разкопките ужасно ѝ липсваха.

Същото се отнасяше и за майка ѝ. Силия беше непостижима в избраното от нея поприще — търговията с исторически ценности. Имаше слабост към хората на изкуството и умееше да ги манипулира — с изключение на Филип. Лина мразеше отровата, която се изливаше от двата извора на знание в изчисления от нея път. Или трябваше да ходи жадна, или сама да се отрови.

Измъкни това от миналото, рязко си заповяда тя. Колкото и да ми се иска да беше иначе, тези двамата никога няма да се променят. Единственото, което мога да контролирам, е собственото ми отношение към действителността.

Зае се отново с работата си, като се опитваше да открие каквото може за артефактите от снимките.

На вратата на кабинета се почука. Силният, настойчив и малко нетърпелив звук ѝ подсказа, че човекът отвън не идва тук за първи път.

— Лина? — разнесе се гласът на Хънтър. — Там ли сте още?

— Да — глухо отговори тя и преглътна с усилие. — Тук съм.

— Обядвали ли сте?

Едва сега осъзна, че напълно бе забравила за времето, което ѝ се случваше често, когато работеше.

— О, не.

— Нито пък аз — каза той и отвори вратата. — Освен това пропуснах и закуската. Грабвайте каквото ви е нужно и да вървим. Знаем едно местенце, казва се *При Омар*. Ходили ли сте там?

— Чувала съм, че било страхотно — отвърна тя и изключи компютъра.

— И не сте се изкушили да го пробвате?

— Не е от заведенията, които бих посетила сама.

— Умна жена.

Лина вдигна поглед. Хънтър сякаш запълваше празнотата пред отворената врата. Каквото и да бе правил през изминалите няколко часа, то очевидно бе развалило настроението му. Нещо в плътно стиснатите ъгълчета на устата и острият блясък в очите му я накараха да се зарадва, че не тя го бе ядосала.

Или поне така се надяваше.

— Тежък ден ли имахте?

— Да кажем...

— Познато чувство.

— Почакайте — спря я той, когато тя понечи да се изправи. — По-добре да свършим тази работа тук, отколкото пред порция мазно енчиладас^[1].

Тя го наблюдаваше как вади малък пакет от джоба на ризата си. Приличаше на смачкана на топка домакинска хартия.

— Вероятно трябва да ме набият с камшик пред аналоя, задето нося подобно нещо по този начин — каза, като внимателно разгъваше листа. — Но в онзи момент нямах друг избор. А, ето те, малко дяволче.

Лина заобиколи бюрото и застава до него. В хартията беше увит къс от глинен съд. Върху него имаше фрагмент, напomniaщ нарисувана синя фигура.

— Е, какво ще кажете? — попита Хънтър.

— Чудесно парченце — неутрално отговори тя. — На повечето от тях няма никакви рисунки.

— Двамата с Джейс го намерихме в апартамента на един човек, който изчезна, най-вероятно, след като е откраднал антиките от склада на Граничната и емиграционна служба. Имаше още няколко топки смачкана хартия в сака, но нищо друго, което да ни заинтригува.

Лина тихо въздъхна:

— Разбирам.

— А, да. Някои от парчетата хартия бяха срязани на няколко места. Изглежда, с тях са завивали нещо остро. Като острие от обработен обсидиан например.

— Може ли да го погледна? — попита тя и се протегна към дланта му.

— Когато пожелаете.

Лина го изгледа отстрани, но пренебрегна двусмислените му думи. Внимателно вдигна хартията и късчето глина към носа си.

— Хм, миришат странно...

— Били са опаковани заедно с кокаина в торби от цимент. Възможно е да са били поръсени с терпентин или със самолетно гориво. Тези неща миришат неприятно.

— Не мога да кажа нищо конкретно за това парче, докато не направя необходимите анализи.

— Които са скъпи и отнемат много време, нали?

— Е, да. Дори при наличието на средства, нашата лаборатория има лист с чакащи, и то през щастливия отпускaрски сезон.

Мъжът несдържано изруга.

— Разбрах. Както и да е, няма никакво значение дали тази къс е от оригинален артефакт, или е по-нова изработка. Единственото, което ме интересува, е вашето предположение дали може да е свързан по някакъв начин с откраднатите предмети.

— Забавно е, че изчезналият мъж е този, който е отмъкнал липсващите артефакти — каза тя и поклати глава.

— Продължавайте.

— В случай че този къс има някакво значение, то той би могъл да е от кадилницата от вашите снимки. Ако допуснем това, значи трябва да предположим също, че изчезналият човек няма голям опит в кражбите на исторически ценности и това му е било за първи път.

— Възхищавам се на аналитичните умове — отбеляза Хънтър.

— Само че на моя логичен ум това изобщо не му харесва...

— Има още няколко щриха към историята.

— Така ли?

— Две добре облечени контета се появиха в апартамента на Лерой. Говореха на мексикански индиански диалект и имаха характерните за маите черти и телосложение. По-ниски от вас. Потъмни. Доста скъпо облечени. Разхвърляли са всичко из стаите и са отмъкнали синия сак, в който намерихме смачканата домакинска хартия. После изчезнаха като дим. Колата, с която дойдоха, е била открадната.

— Очарователно — измърмори Лина. — Може да са били просто разочаровани посредници, които нямат нищо общо с вашия случай.

— Мразя аналитичните умове.

— Тогава не се поглеждайте в огледалото, докато се бръснете.

Усмивката промени лицето му до неузнаваемост.

— Да идем да хапнем. В заведението ще ми разкажете какво сте научили за онези артефакти.

— Няма да ми отнеме много време.

— Страхувах се, че ще ми кажете точно това. Да вървим, все пак. Трябва да се нахраним. Е, поне аз.

Хънтър вървеше след нея, докато напуснаха сградата. В мига, в който се озоваха на улицата, усещането, че го наблюдават, се изостри дотолкова, че кожата по врата и раменете му настръхна. Без да издава тревогата си, огледа незабелязано района. Никой не се взираше в него.

Лина също въртеше очи на всички страни. Не беше проницателна като него, но вярваше на интуицията си.

Питам се дали ще отвори дума за човека, който я следи. Ако изобщо някой я следи. Но едва ли ще мога да открия копелето.

Поведе я към паркинга, където ги очакваше очуканият му джип. Тя с лекота се настани на седалката до шофьора. И се усмихна, сякаш се намираще в италианска спортна кола.

— Повечето жени не се радват така на таратайката ми — подхвърли Хънтър и завъртя ключа в стартера.

— Повечето жени никога не са карали по прашните пътища на *Юкатан*. Това е невероятен транспорт. Гумите са с дълбоки грайфери, няма риск маслото да потече от ударите в острите скали, а и двигателят ръмжи като ягуар.

— Не казвайте нищо повече. Вече съм почти влюбен.

Лина го изгледа стреснато, усмихна се неуверено и млъкна. Усещането, че я наблюдават, я заля по-силно от всякога, но колкото често и дълго да се оглеждаше, не забелязваше никой, който да ѝ отделя специално внимание.

Филип би се гордял с мен, помисли си мрачно. Той надушва навсякъде шпиони, които се опитват да отмъкнат скъпоценните му находки. Само дето още не е хванал нито един на мястото на престъплението.

Докато джипът на Хънтър набираше скорост по главния път, горещият, необичайно сух вятър, нахлуващ през отворения прозорец, започна да разрошва стегнатия кок на Лина. Когато най-сетне пристигнаха в онази част на града, която не се радваше на добра репутация, и паркираха колата, косата ѝ вече се развяваше като на вещица в нощта на Хелюин. Опита се да я прибере как да е на тила си.

— Оставете я — каза мъжът и улови ръката ѝ със своята. — Отива ви, когато е пусната.

От погледа и допира му пулсът ѝ мигом се ускори.

— Изглежда непрофесионално — слабо възрази тя.

— Наоколо не виждам нито един професор...

Лина се поколеба, после разтърси глава, за да освободи косата си. Усмивката му съвсем не ѝ подейства успокояващо.

Хънтър излезе от джипа и се озова откъм нейната страна, преди тя да успее да вземе чантата си. Протегна се и я вдигна на ръце. А

ръцете му бяха силни. Дори някак стряскащо силни. Едва отворила уста да протестира, тя вече стоеше на тротоара. Погледна го и поправи първоначалното си мнение за силата му. Този мъж със сигурно криеше солидна мускулна маса под широката си риза.

— Насам — каза, след като я пусна.

Пъхна ръката ѝ под своята и я поведе по улицата. Накъдето и да погледнеше, виждаше знаци и табели, изписани на испански, и само тук-там по някоя английска дума, използвана като възклицание. Същото важеше и за езика на хората, които се събираха на групи, качваха се или слизаха от колите си, пушеха или просто наблюдаваха заобикалящия ги свят. Шапки, ботуши, дънки, работни ризи... От време на време се мяркаше някоя пъстроцветна дреха и проблясваха тъмните очи на жена на високи токове. Но преобладаващата част от жителите на квартала бяха мъже, при това латиноамериканци.

Изпита чувството, че се намира в някоя мексиканска провинция.

Заведението *При Омар* беше неугледна тухлена постройка, вмирисана на чили, лук и месо, а вътре се разнасяше ароматът на прясно изпечени мексикански царевични питки. Далеч не беше място, което би представлявало интерес за туристите, но пък беше достатъчно автентично, за да привлича местните. Нарисуваните с темперни бои картини от външната страна на прозорците бяха избелели от слънцето и времето, но все още не се бяха разтекли от дъждовете. Табела с високи метър яркочервени букви гласеше: *Добре дошли при Омар*.

Лина се усмихна. Ароматът на храна и езикът, на който говореха навсякъде около нея, я обгръщаше като прегръдка на любим мъж.

— Изглеждате така, сякаш са ви поканили в рая, а не в долнопробна мексиканска кръчма — отбеляза Хънтър. Знаеше, че гласът му го издава, но не го беше грижа. Колкото повече опознаваше тази жена, толкова повече я харесваше.

И я желаше.

Слава богу, че ризата ми е достатъчно широка и дълга, помисли си мрачно. Възбудил съм се като тийнейджър.

— Едва сега си давам сметка колко ми е липсвала мексиканската кухня.

— Обичате мазната храна, така ли?

— Обичам истинската храна. В провинцията тя има предназначението да засити бедните, които вършат тежка физическа

работа.

Докато влизаха в малкия ресторант, слънчевите лъчи заливаха червения надпис, придавайки му пурпурен оттенък. Три латиноамериканки, които печеха традиционните питки, помахаха на Хънтър и се разсмяха.

— Добър вечер, госпожици — поздрави ги на испански той. Напевният му акцент беше типично мексикански и му се удаваше с лекотата, с която и английският. — Как върви бизнесът, Омар?

Собственикът му се усмихна широко иззад барплота. Беше висок между метър и осемдесет и два метра, ако се броеше и тюрбанът му. Тъмният цвят на лицето би му помогнал да се смеси с тълпата, ако не бяха височината и острите му черти, които биха изглеждали по на мястото си в Пенджаб. Дългата му брада беше грижливо поддържана, а очите му блестяха иззад фини лещи. Много често и на висок глас твърдеше, че е единственият сикх, който държи мексикански ресторант, в цял Тексас. Никой никога не спореше с него. Храната беше прекалено вкусна.

— Отлично — отвърна Омар. — Какво да ви донеса?

— За мен обичайното.

— *Мачака*^[2], половин царевична питка, рохки яйца и допълнителна купа сос — подвижна мъжът. — А за красивата млада дама?

Лина се обърна да погледне назад, засмя се и отвърна:

— Мачака, пържен боб, царевична питка, салса и портокалова сода.

— Сосът какъв да бъде — сладък, нормален, лютив или много лютив?

Тя невинно повдигна рамене:

— Просто лютив.

Омар се усмихна широко, разкривайки белите си зъби.

— Кафето и водата са на обичайното място — обърна се той към Хънтър, докато чукаше сметката им на касовия апарат. — Содата е в хладилника.

Хънтър плати, преди Лина да успее да отвори чантата си. Понечи да протестира, но веднага разбра, че е безсмислено. В този момент се намираше в един напълно мъжки свят.

Обърна поглед към стената отляво. Хладилникът сякаш ѝ помахваше весело с ярките си цветове, поставен до покрити с оръфан линолеум маса, върху която бяха подредени кафе, вода, захар, сметана и пластмасови прибори, увити в салфетки. Докато двамата се настаняваха на малката, квадратна масичка с два метални стола, поръчката им пристигна.

В продължение на няколко минути единствените звуци, които издаваха двамата, бяха възклицания от вкусните гозби. Съпровождаше ги само равномерното потракване на приборите по чиниите. Хънтър се хранеше със същата ефективност, с която вършеше всичко останало. Движенията му бяха все така бавни, но храната изчезваше със зашеметяваща скорост.

След като изхаби две тънко нарязани салфетки — своята и неговата, Лина най-сетне се предаде и започна да облизва пръстите си.

Хънтър я наблюдаваше, обзет от желание да ѝ предложи помощта си. Всъщност, да настоява да ѝ помогне. Пъргавият ѝ език беше по-горещ от соса му, който без друго бе достатъчно лютив.

— Пропуснах закуската и обяда — извинително поясни Лина, докато обираше чинията си с последния залък. — Тези питки са направо божествени... Сякаш царевицата е била засята с изработени от варовик сечива.

— Какво пък, не е изключено. Съпругата на Омар е мексиканка от Тамаулипас. Той също, впрочем. Натискът на наркотрафикантите ги е довел в Тексас преди около пет години. Помогнал е на федералните, затова сега са със статут на бежанци.

— Чувала съм, че е ужасно — поклати глава тя. — Дори в *Юкатан*. Наркокартелите и по-дребните организации превръщат живота на обикновените хора в ад.

Хънтър понечи да ѝ разкаже за посинелите, обезглавени тела, намерени от Граничната и емиграционна служба, но не го направи. Нямахше смисъл да разваля удоволствието ѝ. Харесваше му да наблюдава жена, която не реже марулите на малки късчета и не ги слага превзето в устата си, наричайки това обяд.

— Мислих си за... За стоката — каза Лина на английски и се огледа.

Масите около тях непрекъснато се пълнеха. Хората идваха и си отиваха от малкия, неугледен ресторант като вълните по крайбрежието.

Тексаско-мексиканският диалект доминираше, но тя успя да долови и наречия, които идваха доста по-далеч от Мексико сити.

Наивно беше да допусне, че са единствените, говорещи английски, в заведението.

Хънтър премести стола си толкова близо до нейния, че металните им крака се удариха.

— Продължавайте — подкани я той. — Ще се озъртам за евентуални подслушвачи.

— Ако са фалшификати — подхвана тя тихо, — защо някой би си правил труда така старателно да имитира предмети, които едва шепа хора биха разпознали като свързани с някакъв мрачен, отдавна забравен бог?

Той се замисли върху думите ѝ, докато оглеждаше посетителите на ресторанта с необичайно развитото си периферно зрение.

— Искате да кажете, че независимо дали са оригинали, или фалшификати, пазарът е ограничен?

— Много ограничен.

— Като изключим семейството ви, кой би проявил интерес?

Лина трепна едва забележимо.

— В *Юкатан* има няколко музея, специализирани да излагат местните арте... Така де, подобни предмети. — Гласът ѝ заглъхна. — Баща ми си е създал врагове. Възможно е да става въпрос за заложен специално за него капан. Или за тях.

— Каква би била ползата от подобен замисъл?

— Отмъщение.

Хънтър се поколеба, премисли и накрая кимна.

— Нещо друго?

Забеляза, че пулсът ѝ се ускори, и отново се огледа наоколо.

— Котката, която така упорито се опитвате да криете в чувала, вече е избягала — още по-тихо отвърна тя.

Той се наведе толкова близо до нея, че Лина не чу, а по-скоро усети думите му върху кожата си като горещо дихание:

— Откъде знаете?

— Слуховете за необикновени арте... хмм, находки направо подлудяват музеите. — Загледа се в пръстите си, които мачкаха мръсната салфетка. — Трябва да разберете. Нещата, които търсите, ако

наистина са оригинали, биха могли да направят всяка колекция или музейна сбирка световноизвестни.

— Дори без документи за произход? — прошепна в ухото ѝ Хънтър.

— С подходящите връзки биха могли да се издадат — неохотно призна тя. Това беше онази част от реалността в света на историческите паметници, която я вбесяваше, затова отбягваше да мисли за нея. — Естествено, ще излезе цяло състояние, но инвестицията си струва, защото бързо се възвръща.

— И ще бъдат приети като редовни, ако ги разглеждат правилните хора?

Жената кимна бавно.

— Ще има възражения сред научните среди, но те ще бъдат отхвърлени като професионална завист.

В ресторанта влязоха трима мъже. Бяха от същия тип като онези, които Хънтър бе видял пред апартамента на Лерой. С дълги коси, тъмни, с изправени стойки и спретнати. Не бяха така шикозно облечени като онези, които бяха нахълтали и опустошили жилището, но мълчанието, настъпило сред клиентите, ги следваше като мрачна сянка. Няколко души дори се прекръстиха, когато новодошлите минаха покрай тях.

— Да, в интересен свят живеете — отбеляза Хънтър.

Джипът ги очакваше горещ и мръсен като улиците. Характерната за Хюстън влага се завръщаше във въздуха след необичайно топлия ден. Небето бе придобило стоманен оттенък, но нямаше никакви изгледи да завали. Движението си беше все така натоварено. Лина изпита облекчение, когато се озова в познатата сграда на музея.

В кабинета си тя отново започна да разглежда снимките, докато погледът ѝ се замъгли и обектите на тях сякаш започнаха да се движат. Седнал съвсем близо до нея, Хънтър използваше компютъра ѝ, за да се порови в базата данни. Лина искрено се надяваше, че в хард диска не беше останала някаква компрометираща информация. Акционерните къщи не се радваха на благоразположението на научните среди, още по-малко пък дълнопробните сайтове на *специалистите археолози*, в които той влизаше.

Очевидно много хора бяха заинтригувани от кървавите ритуали на маите. Или поне от тези, които смятаха за такива.

Докато работеше, Хънтър разменяше текстови съобщения с приятеля си Джейс. Ако можеше да се съди по изражението му, нито една от новините не беше добра.

Тя разбираше чувствата му. Дори в личната база данни на *Рейс Балам* нито един от артефактите, които беше виждала, не приличаше на онези от снимките. Находки със сходна форма и предназначение? О, да. Идентични по изработка и стойност? В никакъв случай.

Хънтър се прозя и се протегна. Но не от досада. От изтощение. Тъмните кръгове под очите му говореха за недоспиване и излишък от емоции.

— Защо не се приберете у дома да подремнете? — предложи Лина. — Прозявката е заразителна.

— Намеквате, че ви отегчих ли?

— Искам да кажа, че сте изморен. Колко часа спяхте миналата нощ?

— Малко... — Това беше времето от годината, в което си спомняше смъртта на Сюзън. В такъв момент сънят идваше трудно.

— Вървете — нареди Лина на най-доброто източнотексаско наречие, на което умееше да говори.

Той се поколеба.

Жената знаеше, че мисли за ресторанта на Омар и за тримата мъже, които бяха довели с пристигането си мълчанието, разстилайки го след себе си като здрача на пристъпващата вечер.

— Аз съм в музея, а той се охранява денонощно — наблегна на последните си думи тя. — Вървете си вкъщи и се наспете. Имам още много работа по тези снимки, преди да съм готова да говоря за тях. Когато си тръгна, ще помоля охранителя да ме изпрати до колата ми. Апартаментът ми е съвсем сигурно място. — Защото баща ми е параноик. — Предполагам, че ще се видим още утре.

— Не мога да оставя снимките тук.

— Радвам се на завидна памет, а и разполагам със записките си. — Не спомена за беглите скици, които беше нахвърлила. Просто събра фотографиите, подреди ги на купчина и му ги подаде. — Вървете.

Хънтър се подчини неохотно. Лина беше права. Не можеше да издържа на безсънието както някога.

— Обадете ми се, ако се случи нещо — каза, преди да излезе.

Тя махна с ръка, сякаш да го успокои. И отново се потопи в работата си, драскайки загадъчни знаци. До лакътя ѝ беше отворена дебела книга с древни статуи.

Той напусна стаята, затваряйки безшумно вратата след себе си.

[1] Мексиканско ястие, обикновено с пилешко месо и зеленчуци.
— Б.пр. ↑

[2] Традиционно мексиканско ястие от говеждо месо, подправки, зеленчуци и сос. — Б.пр. ↑

7.

Хънтър изстена и се замята в агонията на кошмара.

Сюзън, заключена в очукан пикап, блъска с малките си длани по стъклото, а широко отворените ѝ очи изглеждат по-скоро бели, отколкото кафяви. Колата е паркирана до замръзнало езеро и наоколо е толкова студено, че той има чувството, че кожата му се цепи и кърви.

Ледена синкава мъгла обвива гумите на пикапа, докато нещо се смее със звука на чупещи се кости.

Не, не на кости. Ледът се пропуква и мъглата придобива формата на кривите пръсти на шаман. Древни скулптури се усмихват, вещаейки смърт.

Той тича, но не стига доникъде. Сърцето му бие до пръсване, устните му се разтварят в едно протяжно *нееее*, но от вика му само статуите стават все повече и повече, а смъртта — по-близка.

Още по-зловещо чупене на кости и пропукал лед в бездната на синкавото нищо.

Първа потъна задницата на ръждясалия форд и капакът на багажника бавно бе погълнат от водата. Сюзън, наследила очите на баща си, се взираше в него, блъскайки по затвореното стъкло с окървавени малки юмручета. Вече се е обърнала на една страна и ледените зъби на статуята, на синия пламък и червената смърт започват да я дъвчат, да я дъвчат...

Целият облян в пот, Хънтър усеща, че сърцето му кърви като ръцете на дъщеря му, тялото му замръзва наред с синкавия лед и огъня.

Колата потъва все по-дълбоко и по-дълбоко в алчната бездна, докато той, неподвижен като издялана от варовик фигура, стои и крещи безпомощно, докато Сюзън умира...

Телефонен звън огласи стаята и го изтръгна от кошмара. В един много дълъг миг той не можеше да осъзнае къде се намира, кой е и как е успял да оживее. Отвън се разнесе трясък на гръмотевица и стените леко потрепераха. Най-обикновена буря, а не чупене на лед, ужасени викове на отчаян баща и обливащо се в пот тяло.

Дявол да го вземе...

Не беше сънувал нещо толкова ужасно, откакто Сюзън бе загинала в преобърналата се кола заедно с майка си и баща си. Никакъв лед, никаква вода не съществуваше, освен в кошмарите му.

Телефонът престана да звъни, за да поднови настойчивостта си само след минута. Той грабна слушалката.

— Да? — каза хрипливо, поглеждайки към циферблата на будилника.

Беше проспал почти целия ден. Нищо чудно, че се чувстваше като пребит...

— Хънтър? — разнесе се гласът на Джейс. — Говориш като нещо, което котката е уловила в кофата за боклук, но не е успяла да доудуши.

— Какво има? — срязва го Хънтър. В момента най-малко му се искаше да обсъжда как звучи минута след като са го разбудили.

— Обади ми се един тип, който ми дължи услуга. Твърди, че разполага с информация, която може да ме заинтригува. Вече съм долу.

— С твоята кола ли ще ходим, или с моята?

— С моята. Повечето агенти са свикнали да я виждат.

Хънтър изпи сутрешното си кафе направо от каничката на машината, нахлузи ботушите си и излезе да се срещне с приятеля си. Обгърналата го горещина му се стори лепкава. Носещите се отдалече гръмотевици така и не бяха докарали очаквания дъжд.

Качи се в белия миниван, захлопна вратата и си сложи предпазния колан.

— Няма да кажа нищо — подхвана Джейс. — Не искам да те настройвам предварително.

Хънтър се усмихна. За момента мълчанието го устройваше напълно.

Джейс прекоси почти целия Хюстън и пое по *Уилъртън Лейн*. Да се движи из тази част на града, беше като връщане назад във времето. Сякаш заличаваше изминалите години, докато стоеше отстрани и наблюдаваше как нещата стават от лоши по-лоши, подобно на избелялата и изпадала от фасадите циментова мазилка. Изгорели от слънцето жалки морави бяха придобили жълтеникавия оттенък на прерийна трева поради липсата на вода. Високи до кръста бурени

растяха свободно, образувайки бодлив гъсталак, в който човек би могъл да се изгуби.

Офицери от Граничната и емиграционна служба и от хюстънското главно полицейско управление бяха отцепили целия район. Патрулните коли с включени предупредителни светлини преграждаха улицата и пропускаха само официални лица. Местните жители надничаха от терасите, отпивайки лениво от втората или третата за деня бира, докато децата си играеха с избледнели от годините играчки в жегата, прилягаща повече на лятото, отколкото на зимата. Небето отразяваше мрачното настроение в квартала...

Джейс показа значката си, за което получи помахване с ръка, леко кимване и изпитателен поглед иззад отразяващите слънцето авиаторски очила на един от полицаите. Сякаш никой не се притесняваше от факта, че Хънтър седи до шофьора, най-вероятно заради вида му, който не изключваше да е агент под прикритие. Колата мина покрай порутения бордюр с изписани в синьо и бяло букви^[1]. При други обстоятелства необичайният бляскав финал би бил неустоим за местните зяпачи.

Джейс не направи дори опит да слезе от колата.

— И сега какво? — попита Хънтър. Имаше нужда от нещо, което да го отвлече от спомена за кошмара му и от другата забранена мисъл — аромата на кожата на Лина, топлината ѝ, плътните ѝ устни, създадени да въвличат мъжете в най-сладкия грях.

Тя сигурно си мисли, че отново съм изчезнал.

— Не би трябвало да предприемаме нищо, докато не разбият вратата — отвърна Джейс.

Къщата на *Уилъртън* се рушеше от доста време. Всъщност бе прогнила до основите си. Но не това държеше съседите по-далече от мястото.

— Тук явно живеят лоши момчета — отбеляза Хънтър. — Никъде не забелязвам графити.

Всички останали сгради на малката уличка бяха нашарени, разбити, а след това ремонтирани. Но тази стара къща щеше да остане на мястото си дълго след като целият квартал бъде отчужден и обезлюден. Никой нямаше да докосне избледнялата от слънцето и изпадала мазилка, защото там живееха истински хищници. Единствените подобрения бяха масивните врати и решетките на

прозорците. Изработени от черен метал, те изглеждаха така, сякаш от тях можеше да рикошира всеки куршум, изстрелян от улицата.

— Чудесни решетки — отбеляза Джейс.

— Стоят някак нелепо — възрази Хънтър. — Освен това ограничават възможността да се стреля отвътре.

— Човече, понякога наистина се безпокоя за теб.

Недалеч от тях бе паркиран ванът на специалните части, но без да препречва пътя. На покрива му лежаха двама снайперисти, които трябваше да покриват периметъра на къщата и двора. Хънтър знаеше, че някъде съвсем наблизо би следвало да има още един подобен ван с части на Граничната и емиграционна служба, която да реагира, в случай че някой се опиташе да избяга.

От спрялата отпред кола чрез електронен усилвател се разнесе глас, който съветваше жителите да напуснат сградата с ръце зад тила.

Къщата тънеше в тишина.

— Това е третото предупреждение — извика някой. — Давайте да им покажем!

Група мъже разкъсаха ограждащата лента пред вратата на оградата и тръгнаха напред по неравния тротоар в черни работни дрехи и бронежилетки, на които ясно се четяха инициалите на Граничната и емиграционна служба. Всички носеха оръжие, което бе вдигнато на около четиридесет и пет градуса от земята.

Агентите притечаха към малката веранда. Не си направиха труда да почукат. Един от тях се отдели от основната група и извика:

— Чисто е!

— Това детонаторен шнур ли е? — попита Хънтър. На техния професионален език това означаваше, че ключалките нямаха никакво значение.

— Не... — заговори Джейс, но млъкна.

Изтрещя пистолетен изстрел. Вратата потрепери и се разтърси силно, крепейки се единствено на остатъците от пантите.

— В такива къщи взривяват само касата, а останалото отстраняват ръчно — завърши Джейс.

Някой нависна над вратата и отстъпи няколко крачки назад в готовност да го издърпа. Едър агент свърза езика на бравата с шпионката. Вратата се сгромоляса с трясък на земята и се плъзна към двора.

Това е последно предупреждение. Излезте, преди да сме влезли ние.

Не последва никакъв отговор.

Въоръжен с две ръчни гранати човек пристъпи и ги хвърли в коридора, след което започна да брои на пръсти: три... две... едно...

В следващия момент ослепителен блясък освети мрачната площадка. Из целия квартал се разнесоха трясъци като от празнична заря. Мръсните стъкла на прозорците се разтресоха. Агентите се втурнаха по двойки към сградата.

Хънтър установи с облекчение, че отникъде не се стреля. Въпреки добрата си подготовка, точно в този момент не му се искаше да оказва първа помощ на пострадали.

Малко след това шестима мъже вече седяха с кръстосани крака в обраслия с бурени заден двор. Ръцете им бяха стегнати в белезници зад гърбовете им. Охраняваха ги осем офицери със свалени, но готови да влязат в действие оръжия.

— Обзалагам се, че тези лоши момчета вече имат затворнически татуировки и дебели досиета на наркотрафиканти — подхвърли Джейс.

— Безсмислен облог — сръза го Хънтър, смъквайки стъклото на страничния прозорец. Потръпна и тихо изруга. — Тук някъде има труп, който е престоял вече няколко дни.

— Без да е погребан — продължи приятелят му. — Не излизай навън, докато се уверя, че е безопасно за посетители.

Хънтър се изтегна върху седалката. Щеше да отнеме доста време, докато огледат буренясалия район и обезопасят къщата. Надникна в жабката на колата и откри малък бинокъл, който партньорът му държеше там за всеки случай.

Фокусира обектива към шестимата мъже. Само единият от тях привлече вниманието му. Беше по-мургав от останалите, по-спокоен и имаше татуировка, приличаща на многоцветна змия, която се извиваше по загорялото му рамо. Главата на влечугото не се виждаше.

Докато част от агентите измъкваха кокаина и съставките за производството му от кухнята, другите вадеха оръжия, които бяха достатъчни, за да се започне и доведе до успешен край цяла война. Бяха напъхани в зелени найлонови чували, които изглеждаха така, сякаш бяха мъкнати по мръсното крайбрежие не един, а стотици пъти.

Освен това имаше изключително много ножове. От онова, което успяваше да види от мястото си, Хънтър заключи, че предпочитани от местните хора са типичните видове за Гербер и Онтарио. На един от тях, дълъг колкото ръката му до лакътя, бе гравирен надпис на испански, гласящ: *Сладка целувка*.

— Наистина сладка целувка — измърмори на себе си той. — Сигурно принадлежи на някой извратен тип.

Излизащите от сградата агенти изглеждаха доста по-бледи, отколкото когато бяха влезли в нея. Това се отнасяше и за Джейс, който бе отишъл да поговори със задържаните сред буренака мъже.

Най-сетне се върна обратно при приятеля си.

— Аз бях дотук — съобщи той. — Видяха ме, но така и не ме чуха.

— Ясно. Онзи тип с татуировката на змия изглежда като далечен братовчед на момчетата, които посетиха жилището на Лерой.

— Следователят, който го разпита, твърди, че говори на юкатанско наречие — вметна Джейс. — Но не е съвсем сигурен. Майка му е родом от *Гватемала*, недалеч от границата, но продължават да поддържат връзки с роднините си.

Хънтър последва партньора си през отгъпканите от колите бурени. В къщата цареше тъмнина, дължаща се не само на липсата на осветление. Вътре се носеше непоносима смрад. Причината не беше само мръсотията, но и нещо още по-натрапчиво.

Всекидневната беше претъпкана от кожени мебели, които навремето си трябва да са били доста скъпи. В продължение на години очевидно бяха използвани за всичко — от пепелници до уред за точене на остриета. Масата за кафе беше допълнително укрепена с пепел и почва от увехнали растения, а самата тя беше направена от неравни дъски, най-вероятно взети от скеле на недовършен строеж. Навсякъде бяха разхвърляни испански списания за кино, по стените имаше налепени зацапани еротични плакати. Голите задници и едрите гърди нямаха нужда от превод.

Странно, дали са се надявали, че Хуан Карлос ще избере Тилде пред Мариана за вечно блаженство, помисли си Хънтър.

— Допускам, че между тези лоши момчета и майка ми съществува нещо общо — обади се Джейс. — Имам предвид списанията, разбира се.

— Доста плашещо предположение.

По-голямата част от кухнята беше заета от огромна, полепнала със сажди пещ. Масите с масивни плотове бяха съединени, образувайки солидна работна повърхност. Над нея беше окачен шкаф с множество самозалепващи се найлонови пликкове.

— В кухнята на майка ти мирише по-приятно — измърмори Хънтър.

— Наркотиците вонят на лайна, каквито са си всъщност — не му остана дължен Джейс.

Върху широкия плот бяха наредени пластмасови цилиндри, пълни с бял прах и някакъв друг материал с цвета на люспи от пьстърва.

— Може миризмата да се дължи на свещите — допусна Хънтър.

Стълбовете все още бяха черни и с дебелината на човешка ръка. Недалеч от тях се виждаше статуя на човек змия. Изработена в стила на майте, тя създаваше впечатлението, че димът излиза от устата на влечугото. По цялата ѝ дължина бяха изрисувани релефни фигури.

— Не е древна — поясни Хънтър, преди приятелят му да попита. — Масово производство, което можеш да намериш на всеки пазар в Юкатан, Белиз или в Гватемала.

— Хм, значи мръсниците отвън не принадлежат нито към Латинските крале, нито към някоя от другите местни банди. Впрочем татуировките им ми се сториха доста странни. Не ги разпознаха и агентите, с които разговарях. Коего прави случая още по-загадъчен. Къщата е била наета от бивш съкилийник на мъжа, който уби шофьора, превозващ антиките.

— Приятно ми е да чуя, че някой все още цени времето — измърмори Хънтър.

— Чух един от агентите да споменава, че човекът, поръчал убийството на шофьора, е регистриран на този адрес.

— Сеньор Снейкман си играе с моите пари.

— Нещо такова. Той е лъвът сред глутницата от чакали.

По стълбите откъм мазето изтича блед като платно споменатият от Джейс агент, който притискаше с ръка устата си, даваше се и ругаеше яростно. Едва успял да излезе през вратата, започна да повръща, сякаш погнусата извираше от петите му.

— О, очевидно ще бъде забавно — отбеляза Джейс и тръгна към подземието.

Хънтър го последва мълчаливо.

На стълбите пресрещнаха жена от специалните служби, която също беше много бледа, но иначе успяваше да се владее.

— Как е Чъуи? — осведоми се тя.

— Облекчава се отвън — отвърна Джейс.

— Ако успеете да си спестите гледката в мазето, със сигурност ще спите по-добре — процеди през стиснатите си устни партньорката на злополучния полицаи.

— Много ни се иска да можем — тежко въздъхна Джейс. — Благодарим ви, все пак.

Непознатата кимна и забърза към колегата си.

Още преди да се спусне по първите няколко стъпала, на Хънтър му стана ясно защо хората, излизащи от подземието, повръщаха. Миризмата на смърт беше толкова плътна, че дори дяволът би се погнусил. Започна да диша дълбоко през устата. Същото направи и приятелят му. Не че им помогна много, но беше единственият начин да се преборят с ужасната воня.

Докато Джейс подхвана разговор с офицера, охраняващ местопрестъплението, Хънтър се спотаи в сянката на стълбището.

Луминесцентната светлина на фенерчето на агента осветяваше арките на мазето в ритъм, съответстващ на предпазливото му дишане. Там имаше незапалени свещи и поставки за по-големи осветителни тела. Подът беше бетонен, напукан на места, а на други се тъмнееха влажни петна. Изглеждаха като причинени от разлята нефта, която бе просмукана от неравната повърхност и поглъщаше светлината. Мълчаливите свидетелства за присъствието на смъртта бяха толкова осезаеми, че не им оставаше нищо друго, освен да търсят глътка чист въздух.

Хънтър усети, че го налазват тръпки. И друг път беше виждал подобни свърталища на злото, но не и такава, което да приличаше на това. Вонящото подземие му подсказа защо хората вярват в съществуването на дявола.

Радиостанцията, която сипеше информация в ухото на агента, изпращя и фенерчето потрепери. После освети помещението под друг ъгъл, разкривайки нещо край най-отдалечената, потънала в тъмнина

стена. Светлината на лъча попадна върху каменна маса. Краката ѝ имаха формата на огромни котешки лапи, чиито остри нокти бяха забити направо в земята. Хънтър допусна, че символизируют свещения ягуар, който беше атрибут на царските династии на майте. По тях се виждаха засъхнали струи стекла се кръв, които наподобяваха червеникави змии. Очевидно бяха обливани от лепкавата течност редовно, защото вече изглеждаха почти черни. Но единственото доказателство за кървавите събития беше малко, пълно с тъмна течност хранилище, недалеч от основата на олтара.

Джейс спомена за още едно място на кървави жертвоприношения, но там масата е липсвала, мрачно си помисли Хънтър, припомняйки си Къщата на смъртта, за която беше говорил приятелят му. Не ми се иска да пресмятам колко хора са умъртвени в това мазе или на онова място.

Омазаният черен под внезапно намери своето обяснение. Кървящите тела са били смъквани от масата, влачени по цимента и захвърляни в някой ъгъл, докато дойдеше времето да се отърват от тях.

Джейс изруга и думите му бяха съвсем подходящи както за обстановката, така и за носещата се наоколо смрад. После гласът му се снижи, докато разговаряше с агента, осветяващ подземие с фенерчето си. Двамата си шепнеха като хора, които не искат да бъдат подслушани от дявола.

Яркият лъч осветяваше помещението, а Хънтър се стараше да запомни всеки сантиметър от него. Каменната статуя, изсечена на стената близо до олтара, беше изработена с прецизността, с която и наподобяващата ягуар мраморна маса. С дивашко и мрачно изражение, този бог нямаше да бъде задоволен, независимо от количеството на пролятата върху олтара кръв. Лицето гордо изразяваше благородството на вожд на майте, около когото се образуваше сияние, а може би венец от ножове, които се забиваха в плътта на челото и слепоочията. Меката светлина караше раните да изглеждат като кървящи.

Каквато и да беше възрастта на тази антика, каменното лице беше оригинално по начин, който нямаше нищо общо с произхода и тъмната страна на човешката същност.

Въпреки тръпките по кожата си Хънтър се взря в скулптурата. Виждал съм нещо подобно и преди. Дали не беше в Тулум? В Канкун? Или в някоя гробница, покрай която просто съм минавал?

Чертите на божеството бяха широки и строги. Подобно на тази на масата, изработката беше съвършена. Очите бяха празни и въпреки това не се откъсваха от него, сякаш го пренасяха в различна реалност, която той преднамерено не искаше да вижда.

Лъчът на фенерчето се размести, когато агентът се обърна към стълбището. Тъмнината се превърна в нещо като плащаница, която някой бе метнал, за да скрие онова, което стоеше под нея. Само един поглед му показва повече, отколкото би искал да узнае.

Нямаше глава. И ръце нямаше. Само дълбока прорезна рана на мястото, където би трябвало да се намира лицето. Сини варовикови статуи, просмукани от мъченическа пот. Купчина дрипи, от които мъртвият вече нямаше нужда.

И над цялата потресаваща гледка, изписаното със златни букви лого на *Деуот*.

След още няколко минути разговор Джейс се раздели с агента и се върна към мястото, където в тъмнината го очакваше приятелят му.

— Искаш ли да огледаш мястото по-подробно? — меко попита той.

— Не.

— Пилците съвсем скоро ще връхлетят наоколо. Да се махаме оттук.

С вида на мъже, заети със сериозна мисия, двамата изкачиха стъпалата и се отправиха към минивана.

Снейкман ги проследи през бурениялия двор с поглед на обречен затворник.

— Надявам се, че някой ще даде заслуженото на този кучи син — подхвърли Джейс, докато се качваше в колата.

— Много бих искал да поговоря с него преди това.

— Можеш само да си мечтаеш — въздъхна Джейс и включи двигателя. — Той вече е под юридическа закрила.

— Някой, когото познаваме? — кратко се осведоми Хънтър.

— Най-известният адвокат на наркопласъорите в Тексас.

— Значи сбогом на информацията?

— Такива са правилата на играта. Унинието изчезва, адвокатите получават хонорарите си и всички са доволни.

Джейс се отдалечаваше от порутената къща със скорост, неприсъща за очукания миниван.

— Каменното лице и масата... — замислено каза Хънтър. — Възможно ли е да са пренесени от другото място за убийства, за което ми разказа сутринта, докато разглеждах снимките?

— Добро попадение. Ще поговоря с шерифа. Винаги е от полза да поддържаш добри отношения с местната власт. Забеляза ли нещо друго?

— Логото на *Деуот* върху струпаните в ъгъла дрехи.

— По дяволите, знаех си, че имам сериозна причина да те взема със себе си — усмихна се Джейс.

— Да не би информаторите ти да са те зарязали?

Хънтър не познаваше друг човек, който умееше да извлича данни като Джейс. Той можеше да мине през най-обикновен паркинг и да се сдобие с трима нови приятели и улични сведения, които да изпълнят цял телефонен указател.

— Там има специален агент на Граничната и емиграционна служба — рече Джейс — Пристигнал е от Браунсвил. От известно време наблюдават и двете къщи. Според тях двамата, които срещнахме пред апартамента на Ландри, са от ООХ.

— Онези от *Хикс*?

— По-скоро ги наричат Онези от *Ксибалба*.

— *Ксибалба*. Така майте са наричали задгробния свят. Адът, ако трябва да сме съвсем точни.

— Метафора...

— Дали тези момчета са замесени в търговията с антики?

— Изключено. Наистина, използват много от образите на почитаните от майте божества в дрехите и бижутата си, но това, което Граничната и емиграционна служба знае със сигурност, е, че са наркопрестъпници от най-долната порода. Картелът в *Куантана Ру* ги използва като елитен боен отряд. Всички до един са закоравели убийци.

— Значи са нещо като бандата *Зета*? Само дето още не са оформили своя ниша в бизнеса? — предположи Хънтър.

— Донякъде... — Джейс най-сетне видя пролука в натоварения трафик и успя да се включи в движението. — *Зета* са започнали като военна групировка, чието предназначение е било да разбива картелите. После някои от тях са се отклонили от правия път и са предпочели да работят за наркотрафикантите.

— С други думи, в началото са били въоръжени наемници, а накрая са оглавили собствени картели — заключи Хънтър. — Няма как да разчиташ на убиец, докато можеш да го виждаш.

— Но тези като че ли не извличат полза за себе си, или поне не колкото движещата ги сила — обясни Джейс. — Граничната и емиграционна служба направи и невъзможното, за да внедри свои хора в организацията. Засега без успех.

— Снейкман от тях ли е? — попита приятелят му.

— Специалният агент не смята така. Очевидно истинските членове не се афишират.

— Гангстерската култура винаги се е отличавала с перчене, специални знаци и специфични отличителни цветове.

— Тези от Хикс не са типичните гангстери, които двамата с теб сме свикнали да виждаме. Колкото и да не му се иска на специалния агент, тук става въпрос по-скоро за култ, отколкото за нещо друго.

Хънтър седеше мълчаливо, докато Джейс вмъкваше и измъкваше минивана от движението, сякаш беше малка спортна кола.

— Всичко се връзва — каза накрая.

— Кое? — учудено го погледна приятелят му.

— Един от най-добрите ми източници в Юкатан ми съобщи, че хората от Хикс работят с един от наркокартелите в Куантана Ру. Ала единственото, което правят безплатно, е да принуждават длъжниците да се разплащат. Гордеят се, че имат на разположение най-големите изроди...

— Чудесно — със сарказъм отбеляза Джейс. — Специалните разследващи на Граничната и емиграционна служба първо бяха пратени за зелен хайвер, като ги насочиха към фалшиви светилища и дребни риби, които напъхаха по затворите. Зловеща история. Разпятия с обвити около тях змии и каменни лица, обрамчени с венци от цветчета от рози. Чудовища, направени от скрап, откраднат от магазините, буницата и кой знае още откъде. Няма значение, че ги демонтират веднага, щом ги открият. Мълвата се разпространява. Може да е тръгнала от затвора или да идва отвън.

— Става все по-хубаво... Култ към смъртта. Серийни убийци, които служат на свиреп бог.

Джейс предупреди с клаксона някакъв шофьор, който се опитваше да паркира пред близкото кафене, и заобиколи колата му, без

да вдига крака си от педала на газта.

— Виждал съм подобни символи на този култ в *Юкатан* — рече Хънтър, без да дава вид, че е забелязал рискованата маневра на приятеля си. — Места, където се вярва, че истинската кръв притежава магическа сила, а не свързани с глупостите за гробницата на Санта Муерте. Това е много старо вярване, което е достигнало до наши дни в нова форма. Испанците не са успели да го смачкат, въпреки че са имали на своя страна и Църквата, и въоръжената сила. Трудно се убива една идея. Особено ако те кара да се чувстваш по-добре и по-силен.

— По-силен или по-луд... — подметна Джейс.

— Което ти върши работа в момента. — Хънтър яростно сви ръката си в юмрук. — *По дяволите, не искам Лина да се забърква в подобна работа, но тези артефакти... Дявол да го вземе!*

— Не мога да те обвинявам. Телата, които видяхме преди малко, бяха четири, а дори още не бяха започнали да копаят.

— Но олтарът не е стоял там достатъчно дълго, защото кръвта по краката на масата не бе успяла да се стече до пода.

— Може да са изчистили старата — допусна Джейс. — Убийства в полза на картела. Или на някой неизвестен бог. Резултатът е един и същ. Смърт.

Хънтър стисна зъби и пожела мислено Лина да беше просто обикновен куратор на музея. Нищо повече от гид през изминали времена и епохи. Но не беше. Независимо дали му се искаше, или не, тя се бе изправила на пътя на смъртта.

— Не ми харесва всичко това — отбеляза той. — Не ти ли е минавало през ума да махнеш с ръка на миналото и да започнеш да работиш при чичо ми?

— Какво?

— Чу ме... Знаеш, че за теб винаги ще се намери място. Нали?

— Не и докато не ме изхвърлят от Граничната и емиграционна служба — упорито отвърна Джейс.

Хънтър мълчаливо се замоли тогава да не е прекалено късно.

[1] Характерна единствено за Хюстън пътна маркировка в синьо и бяло, поставяна по бордюрите на тротоарите на неремонтираните улици, предимно в по-старите квартали. — Б.пр. ↑

8.

Лина седеше в кабинета си и наблюдаваше мъглявия следобед. Чувстваше се отново на шестнайсет години в очакване на желано позвъняване по телефона.

За разлика от тогава, този път апаратът наистина иззвъня. Тя припряно грабна слушалката.

— Ало?

— Обажда се Филип — разнесе се познатият глас на баща ѝ. — Какво искаш?

— Все още ли си в *Белиз*? — попита тя, пренебрегвайки хладното отношение. Нищо лично, просто си беше такъв.

— Не. Прибрах се в щата и се готвя да започна нови разкопки. Какви са тези глупости за някакъв нов скандал?

Лина мигновено се стегна, подготвяйки се за предстоящия сблъсък с баща си. Той беше човек с изключително ограничени интереси и неспособен да общува с хората, най-вече със семейството си. Не знаеше как да показва чувствата си.

— Носят се слухове, че на пазара ще се появят няколко артефакта — започна тя предпазливо. Трудно беше да запази тайната на Хънтър и да предостави необходимата информация. — Силия споменавала ли ти е нещо такова?

— Не ставай смешна. Тя крие от мен всички ценни находки.

— Описанието, с което разполагам, ме насочва към култа към *Кава'ул*. Чувал ли си нещо по въпроса?

— Проклетият Де ла Пул!

Лина напаса липсващите части в разговора и се намръщи.

— Всъщност артефактите нямат нищо общо с Меркурио.

— Още по-малко пък с мен.

— А какво ще кажеш за иманярите в земите на *Рейс Балам*? — попита тя прямо като баща си.

— Не биха се осмелили. Двамата с Карлос храним цялото село, а жителите му охраняват разкопките ни.

— Значи не си чул никакви слухове за сензационни находки, появили се неочаквано на пазара?

— Не. Това ли е всичко?

— Да.

Връзката веднага беше прекъсната.

Не остана изненадана. Филип беше известен с кратките си разговори. Някога бе мечтала да бъде истински значима за баща си, дори само със способността си да интерпретира текстове, за които на него не му достигаше интуиция, за да ги разбере. После порасна и започна да приема родителите си такива, каквито бяха, — всеотдайни в работата си и безразлични към собственото си дете.

Сърцето ѝ подскочи и заби учестено, щом на заключената врата на кабинета ѝ се почука и отвън се разнесе гласът на Хънтър:

— Там ли сте, Лина?

Човекът, който се бе появил единствено за да я изнудва, показваше към нея повече уважение, отколкото най-близките ѝ хора.

И повече одобрение.

— Да — отвърна тя. — Изчакайте, сега ще отключа.

— С мен е Джейс Бюмонт.

— Приятно ми е да се запознаем — каза Лина в момента, в който им отвори.

— И на мен, доктор Тейлър. — Джейс ѝ протегна ръка и се усмихна смутено.

Хънтър отново заключи след себе си. Погледна я с вид на човек, който досега бе стоял на студа и най-сетне се бе озовал близо до огъня.

Тя седеше объркана.

Усети, че страните ѝ поруменяват, и се обърна към другия мъж. Той беше по-нисък от Хънтър, с тъмни шоколадови очи и кестенява коса. Кожата му имаше матов оттенък, който не се дължеше на слънчев загар. На безименния пръст на лявата му ръка блестеше златна венчална халка. И двамата бяха прясно обръснати, с чисти дрехи и мрачно изражение. Измъкна сгъваем стол иззад вратата и го сложи до другия, намиращ се до бюрото ѝ.

— Седнете — покани ги Лина. — Ако проявявате интерес, имам половин кана готово кафе.

— Благодаря — кимна Джейс.

— Чисто — кратко каза Хънтър. — Сам ще го наляя.

Лина махна с ръка и започна да сипва тъмната течност в големи чаши с логото на музея.

— Ако сте гладни, бистрото отсреща все още работи.

Мъжете се спогледаха. След всичко, на което бяха станали свидетели по-рано през деня, нямаха никакъв апетит. Както не се чувстваха чисти дори след горещия душ.

— Добре сме — въздъхна уморено Хънтър. Единственото, което му беше необходимо в този момент, беше една целувка, която да прогони вледеняващия хлад на вонящото подземие. Щеше му се да имаше правото да се приближи до нея, да я прегърне и да почувства живителната ѝ топлина. — Имате ли бележник и молив?

Тя се усмихна.

— Все едно да ме питате дали някога съм работила на разкопки.

Отвори чекмеджето на бюрото, измъкна оттам бележник и три молива и му ги подаде.

Хънтър улови ръката ѝ и вдъхна сладникавия ѝ аромат с полузатворени очи. Въздишката ѝ му подсказа, че това ѝ харесва. Много бавно разтвори пръстите си, поемайки топлината на кожата с върховете им.

Джейс го изгледа отстрани, сякаш се канеше да му каже, че е доловил припламналите искри.

— Благодаря — рече Хънтър с приглушен глас. Насилвайки се да се съсредоточи върху нещо, различно от усещането за беглия допир, отвори бележника и започна да разглежда нахвърляните щрихи на фигури и артефакти, някои от които добре познати, докато не стигна до празна страница. Преди да започне да рисува, попита: — Постигнахте ли някакъв напредък в преследването на находките, за които говорихме?

— Не. — Тя се облегна на бюрото по простата причина че коленете ѝ бяха започнали да треперят. В излъчването на този мъж имаше нещо много по-сложно от обикновената сексуалност. — Щом спомена за новите артефакти, всички искат да ги купят, но няма от кого, тъй като никой не разполага с тях. Баща ми, който в момента извършва разкопки близо до *Белиз*, изобщо не е чувал за такова нещо. Меркурио де ла Пул, другият експерт по култа към *Кава'ил*, се отнесе към новината доста сдържано. Отказа да коментира, освен ако не се срещнем лично.

— Смятате ли, че са у него? — веднага попита Джейс.

— Нямам представа. Не мисля, че го води някакъв особен мотив. Музеят му се финансира от общината *Куантана Ру* с пари от мексиканските федерални власти и артефактите от земите на *Рейс Балам* минават през официалните щатски канали. Прави собствени разкопки в *Белиз*, където откри няколко неща, свидетелстващи за култа към *Кава'ул*. Тъй като получава държавни субсидии, ако разполага с изчезналите антики, просто ще ги проучи, ще публикува материала и ще обере лаврите.

— Добре ли го познавате? — осведоми се Джейс.

— Достатъчно. Двамата с баща ми дълги години работеха заедно. Прекарвах всяко лято и ваканциите си, както и всяка откраднатата от майка ми минута, на разкопките им.

— Как се разбираха баща ви и Де ла Пул? — продължаваше да разпитва Джейс.

— Никой не се спогажда изцяло с Филип — въздъхна Лина. — Просто го приемаш такъв, какъвто е, и се примиряваш, че никога няма да се промени. Единственото, което ти остава, е да контролираш собственото си отношение към него.

Хънтър долови онова, което остана недоизречено. Детето, което винаги е търсело и се е надявало на одобрение, но така и не го е получило. *Чичо ми щеше да я обикне до полуда*, мислено отбеляза той. Както и майка му, ако не беше блъсната на пешеходна пътека от пиян шофьор преди десетина години. Баща му я бе придружавал. След инцидента се бе озовал в реанимацията. Малко по-късно бе починал.

— Значи не допускате, че Де ла Пул е откраднал антиките от баща ви за отмъщение, от професионална завист или просто от злоба? — говореше Джейс.

— Ако Меркурио го беше направил, Филип щеше да го проследи, да го притисне в ъгъла и да си върне изгубеното — увери го Лина.

— Но го смятате за малко вероятно?

— Точно така.

— Опишете ми баща си с три думи — помоли Хънтър, без да вдига поглед от бележника. Не си вярваше достатъчно, за да го направи. Желанието му да прегърне тази жена граничеше с физическа болка.

— Рязък, обсебващ, невероятен — отвърна тя.

— А Меркурио? — настойчиво попита той с неутрален глас, въпреки че отговорът живо го интересуваше.

— Очарователен, амбициозен, умен.

Той въздъхна с облекчение. В краткото описание липсваше нотка на възхищение.

— Точно заради това не смятам, че артефактите са у него — додаде Лина. — Не може да публикува информация за тях, няма как да ги изложи в сбирката, нито да ги продаде. Те не носят никаква полза за амбициозните му планове и е достатъчно умен да си дава сметка за това.

— А майка ви? — продължи Хънтър, все така забол поглед в бележника.

— Величествена, проникателна, бизнес дама със страхотен нюх.

Той рисуваше и я слушаше. Приемаше и премълчаното. От думите ѝ му стана ясно, че детството ѝ не е било белязано от родителска любов и одобрение. Долавяше уважение и разбиране, но нищо друго. Искаше му се да я попита дали общува с майка си и баща си, или ги отбягва, но личните ѝ емоции нямаха нищо общо с изчезналите артефакти, така че седеше безмълвен, оставяйки Джейс да си върши работата.

— Какво ще кажете за конкурентите ѝ в надпреварата за находки от културата на майте?

— Всички до един са от нейната порода. Много малко от тях притежават по-солидни връзки от нея, що се отнася до узаконяването на антиките от епохата на майте и тези от по-късния период на испанско владичество. Така че в този смисъл Силия се радва на известно превъзходство.

— Откъде се снабдява с артефактите?

— От земите на *Рейс Балам*. Те са семейна собственост.

— Значи баща ви извършва разкопките си на своя територия?

— С благословията на мексиканските щати и федералните власти — отвърна Лина.

— А дали семейството ви е купило тези имоти заради наличието на древни руини?

— О, не. Те са собственост на рода ни още преди нашествието на испанците.

— Как сте успели да ги задържите? — с любопитство попита Джейс. — Малцина от местните хора са го направили.

— Семейство Балам са от първите благородници сред маите, които са приели испанското владичество и са подписали формално споразумение с краля на Испания — поясни Лина. — В замяна са получили прекрасни земи в *Юкатан* и благородническа титла, която се е предавала по наследство. Оттам започва историята на *Рейс Балам*.

— Прадедите ви са били от кралска династия на маите, така ли? — погледна я изумено Джейс. — Леле, трябва ли да ви се поклоня?

— Само в присъствието на майка ми. А тя от своя страна ще ви разкаже за някакъв далечен потомък на испанския крал, който се оженил в семейство Балам, за да се възползва от жизнеността на Новия свят — сухо отвърна Лина. — Колкото до мен, изобщо не ме интересува. Аз съм американка.

— Хмм, аз пък съм смесица от испанци, индианци, ирландци и японци — подметна Джейс. — Но със сигурност нямам кралска кръв.

— Нито пък аз — тросна се тя.

— Японци ли? — обади се Хънтър. — Не съм знаел.

— Дядо ми беше наполовина японец. Но докато се стигне до мен, е престанало да си личи.

— Което не важи за сестра ти... — припомняйки си, измърмори Хънтър. — По красиво оформените ѝ бадемови очи.

— Само дето са сини — засмя се приятелят му.

— Важна е формата...

Лина усети как обзелата я скованост постепенно започна да я напуска и едва сега забеляза, че двамата мъже приличаха на обтегната тетива още от момента, в който бяха влезли в кабинета ѝ. Запита се какво ли им се беше случило. Може би Хънтър щеше да ѝ сподели покъсно... Ако успееше да остане с него насаме.

Или пък щяха да правят много по-интересни неща.

Той е просто един изнудвач, мислено си напомни тя.

И какво от това?, възрази вътрешният ѝ глас.

— Смятате ли, че някой от конкурентите на майка ви разполага с тези артефакти? — попита Джейс.

— Ако беше така — отвърна тя, — Силия нямаше да ми се обади, за да ме пита за тях.

— Дори само за да ви заблуди?

Лина помълча замислено.

— Майка ми е манипулативна като самия дявол, но няма такова отношение към семейството си. Винаги говори това, което мисли. Поне пред Филип и мен. А, да, и пред Карлос.

— Кой е този Карлос? — веднага реагира Джейс.

— Близък роднина. В Америка се нарича втори братовчед.

— Също от кралско потекло, а? — подсмихна се мъжът.

— Карлос Порфисио Чел Балам — поясни тя. — И изключително много се гордее с името си. Известен бизнесмен с мексиканско гражданство, който никога не забравя, че е потомък на кралска династия от епохата на маите.

— Произхождате от доста влиятелно семейство — съвсем сериозно отбеляза Джейс.

Лина повдигна рамене.

— По документи. В наше време *благородниците* ядат царевични питки и грах и работят като всички останали.

Джейс се засмя и веднага реши, че я харесва.

— Срещал съм се с хора, които не гледат така на нещата.

— Аз също. Точно затова се чувствам американка, за разлика от тях.

— Можете ли да ни разкажете за този култ към *Кава'ул*? — намеси се Хънтър, припомняйки си подземията, от което се бяха върнали преди малко. Но сега събитието му се струваше някак отдалечено във времето. И по-поносимо.

— Както би следвало да се очаква от преходна религия... — подхвана Лина.

— Преходна ли? — прекъсна я Джейс.

— Краят на епохата на маите и началото на испанското владичество — поясни приятелят му, без да вдига поглед от скицата, която нахвърляше.

— Схванах — каза мъжът и се усмихна към Лина. — Извинете ме, че ви прекъснах. Все пак съм полицай, а не студент.

Жената отвърна на усмивката му.

— Питайте за всичко... Нали така се учим.

— Точно това ви прави толкова добър преподавател — отбеляза Хънтър. — Давайте си сметка, че ученето е двустранен процес.

Тя изпита задоволство от топлината, разляла се по тялото ѝ от този неподправен комплимент. Намести се зад бюрото, сякаш опитвайки да се побере в кожата си, която чувстваше внезапно отесняла.

— Краят на всяка култура, още повече чрез война, е болезнен процес — продължи тя с приглушен глас, загледана в Хънтър, а не в приятеля му. — Култът към *Кава'ил* е отражение на това. Той е бил бог на кървавите жертвоприношения и смъртта. Ако моите интерпретации на фигурите са правилни, общуването с него се е извършвало изключително чрез кръв и свещен дим.

— Не е ли това характерно за цялата култура на маите? — поинтересува се Джейс.

— Зависи от нивото — погледна го в очите Лина. — Някои богове се умилюват с царевични цветове, цветя, алкохол, дрънкулки от нефрит, храна или други подобни неща. *Кава'ил* е искал повече кръв и жертвоприношения от останалите божества. Очевидно много, много повече... Подозирам, че благородниците, които са оцелели след войната с испанците и са преживели гнева на собствения си народ, са били обречени на смърт като посредници между маите и *Кава'ил*.

Моливът на Хънтър застина върху листа.

Лина забеляза ужасеното изражение върху лицата на двамата мъже и побърза да обясни:

— Не бива да забравяте, че това е било ужасно време за маите. Война, поробване, болести, разпадала се е собствената им култура... Сигурно отчаяно са искали да разберат промисъла на собствените си богове и да осъзнаят причината за сполетелите ги бедствия.

Джейс кимна.

— И тогава идва господството на *Кава'ил*?

— Доколкото ни е известно, едва след нашествието на испанците, и то на ограничени територии от земите на маите. В собствеността на фамилията *Рейс Балам* в *Куантана Ру* и в държавните територии край *Белиз*. Съществуването на бог *Кава'ил* не се приема от по-голямата част от научната общност. Баща ми прекара целия си живот в опити да докаже съществуването му.

— Какво мислите за артефактите, които видяхте на снимките? — попита Джейс.

— Инстинктът ми подсказва, че са от култа към *Кава'ул*. Ала разумът ми иска доказателства за това.

— А какво е мнението ви за това? — Хънтър ѝ подаде бележника с нахвърляната скица.

Лина разгледа учудващо вярно предадения олтар във формата на ягуар, но едва втората рисунка я накара да затаи дъх.

Той чакаше, наслаждавайки се на аромата и топлината на дъха ѝ, който чувстваше толкова близо до себе си, че само ако протегнеше ръка, щеше да го докосне...

— Колко голям беше първият артефакт, който сте екипирали? — попита тя.

Мъжът се насили да се съсредоточи върху рисунката, вместо върху бързо повдигащите ѝ се от вълнение стегнати гърди.

— Масата беше достатъчно широка, за да побере легнал човек. От мястото и състоянието, в което я намерихме, бихме могли да заключим, че е използвана за извършване на... Да речем ритуали.

— В такъв случай говорим за олтар. Имаше ли канали, които да позволяват на кръвта да изтича върху *Чак Мол*?

— Светлината не беше достатъчна, за да огледаме добре мястото.

— А къде видяхте това?

— В едно предградие — поясни Джейс. — Квартал, в който се говори предимно на испански.

Начинът, по който произнесе фразата, ѝ подсказа, че младият мъж е под влиянието на този език и вероятно е прекарал детството си, говорейки именно на него. Което не беше необичайно на границата между Мексико и Съединените американски щати.

— За култа към *Кава'ул* ли става въпрос? — попита я той, потупвайки с показалец скицата.

— Възможно е. Детайлите определено говорят за олтар за жертвоприношения от времето преди испанското нашествие. — Тя се намръщи. — Споменахте за основата. Олтарът в частни ръце ли е в момента?

— Вече не — увери я Джейс. — Хванахме престъпниците с обвинения в убийства и разпространение на наркотици. Масата ще бъде използвана като доказателство и ще се съхранява в някой склад.

— Дали ще мога да я видя?

— Ако е необходимо — кимна мъжът.

— Едва ли ще ви е приятно... — намеси се Хънтър.
— А защо не? — погледна го Лина.
— Да кажем просто, че е доста окървавен олтар.
— Място за жертвоприношения? — присви очи жената.
— Точно така — отговори Хънтър.
— При това многобройни — допълни приятелят му.
— Човешки — въздъхна Лина и това не беше въпрос.
— Ще знаем със сигурност след експертизите — поясни Джейс.
— Но ако се съди по формата на тялото, което видях, и онова, което чух след това... Да, човешки. Хора, за които трябва да говорим в минало време.
— И вие вярвате, че олтарът е бил използван повече от веднъж?
— обърна се към него Лина.
— Всеки път, когато получавах текстово съобщение, бройката се увеличаваше.
Хънтър тихо измърмори нещо и промени темата, опитвайки се да спести на Лина кошмара, преживян в подземията.
— Единият от мъжете, които арестувахме, има на рамото си татуировка на увита змия. Главата ѝ не се вижда — каза той.
— Това нещо обичайно ли е? — попита тя.
— Не съм го срещал преди.
— Нито пък аз — намеси се приятелят му. — Змията очевидно е отличителният знак на злодеите. Всички останали носят обичайните затворнически татуировки.
— Маите са имали йерархична скала на боговете си, която не отрежда специално място на *Кава'ил* — бавно изрече Лина. — С изключение на доста ограничени територии, както вече ви обясних.
— Имате предвид земите на *Рейс Балам*? — попита Хънтър.
Тя кимна и потръпна, сякаш внезапно ѝ бе станало студено. С огромни усилия на волята успя да насочи вниманието си към научните си знания, вместо към сенките, които тежаха в погледите на двамата мъже. Беше ужасно да научи за случилото им се в собствения си кабинет.
Хънтър подаде на Джейс бележника и моливите. Ръката му нежно обгърна раменете ѝ, разтърквайки нежната кожа, сякаш споделяше вледеняващия ужас от видяното насилие.

— Съжалявам — каза тя със срамежлива усмивка. — Не смятам, че живея в кула от слонова кост, но да се жертват хора без одобрението на обществото или на религията, е наистина разтърсващо откритие... И определено не говори за нищо друго, освен за поквара.

— Не се извинявайте за реакцията си — успокои я Джейс. — Полицаяте са за това, да държат настрана криминално проявените типове от обикновените граждани. Така че забравете всичко друго и просто ми разкажете за майте и за змиите.

Лина си пое дълбоко дъх.

— Обикновено чувствителността ми към подобна жестокост е доста полезна за научните проучвания. Но този път ми дойде в повече. — Отново въздъхна. — И така, за змиите и майте. Влечугите са били приемани като свещени символи, свързващи надземния и подземния живот. Често са били изобразявани под формата на дим, с крила, а понякога и по двата начина едновременно. А защо съвременните гангстери са избрали сакралния знак като отличителен символ, който да рисуват върху ръцете си, е въпрос, на който би трябвало да отговори психиатър. Аз не мога.

Хънтър леко отпусна ръцете си. Изкушението да я привлече в скута си беше прекалено голямо.

— Мога да ви гарантирам, че вашият ягуар е специален знак на майски благороднически род — додаде тя. — Олтарът е направен в съответствие с традициите на майте.

Плътните вежди на Джейс се повдигнаха.

— Хмм... Онова конте с татуираната змия изобщо не ми изглеждаше от кралско потекло.

— Не знам защо смяташ, че именно той е използвал масата — обади се Хънтър. — На мен лично този ми приличаше повече на пазач, отколкото на крал.

— Ако извадим малко късмет, по целия олтар ще намерим отпечатъци от пръстите му.

— О, повече от сигурен съм, че нашият Снейкман^[1] е способен да убива само защото има тази възможност — жлъчно подхвърли Хънтър. — Но не ме поразя с религиозните си убеждения, били те нови или стари. — Взе обратно бележника и посочи втората рисунка. — Какво ще кажете за това?

Лина не бе подготвена за този въпрос. Олтарът с формите на ягуар би могъл да е свързан с множество разкопки. Но маската...

— Зависи от интерпретациите на символите около нея, които ще направите — каза тя.

— Със сигурност е каменна — заяви Хънтър. — Не можем да определим какъв точно е камъкът. Прекалено тъмен е. Нищо чудно дори да е излята от цимент. Два пъти по-висока от обикновения човешки ръст.

— Ако артефактът е поне десет процента сходен с този от рисунката, не бих казала, че е направена от цимент — отсече Лина.

— Това комплимент ли беше? — Джейс се обърна към приятеля си с лукава усмивка.

— Самата истина. — Тя погледна Хънтър право в очите:

— Трябвало е да станете художник.

Той изглеждаше смутен.

— Малко плащат.

— Щом сте успели да оцелеете в джунглите на *Юкатан*, със сигурност щяхте да сте много полезен при разкопките — отбеляза Лина.

Джейс се разсмя.

— Госпожо, Хънтър прекарва по-голямата част от времето си по разбитите пътища на Мексико.

Лина погледна Хънтър така, сякаш го виждаше за пръв път.

— Той сериозно ли говори?

Мъжът потупа с показалец втората рисунка.

— Да се придържаме към въпроса, момчета и момичета!

Тя очевидно обмисляше дали да приеме рязката смяна на темата. Когато най-сетне реши да го направи, Хънтър реши, че ще чуе повече за изкуството по-късно същата вечер. Което напълно го устройваше. Щеше да му бъде приятно да се разсъблече и да слуша всичко, което тази жена би могла да му каже.

Независимо колко дълго щеше да му говори.

И колко дълбоки щяха да бъдат размислите й.

— Прилича ми на доста сложно изработена каменна маска — говореше тя. — Короната, или каквото е там, изглежда необичайно и прилича повече на стилизирани слънчеви лъчи или нещо, което сияе през нея. Напомня ми на...

— На какво? — нетърпеливо попита Хънтър.

— Елате с мен. Тук имам парче дърво, което искам да ви покажа.

Джейс издаде звук, сякаш се беше задавил с нещо, и погледна отстрани приятеля си.

Хънтър не му обърна внимание.

Но беше много благодарен за възможността да се разходи из коридорите на музея, защото чувстваше панталона си по-удобен в края на разходката, отколкото в началото.

Трябва да престана да мисля за секс, каза си мислено, докато наблюдаваше как стройното тяло на Лина се полюлява пред погледа му. Да бе, като чели ще стане. Дамата има невероятно задниче. Идеално пасващо на дланите ми и на...

Спри да мислиш за това!

Лина бързо вървеше към стая, оборудвана със специални камери, в които се поддържаха постоянна температура и влажност. С всяка крачка по пътя тя си внушаваше, че сексуалните вълни нямат нищо общо с близостта на Хънтър. Облеклото ѝ беше обикновен костюм с панталон, който не беше прилепнал по нея и не намекваше за нищо женствено и съблазнително, което да кара погледа му да лепне по бедрата ѝ.

Какво толкова има в този мъж? Той ме кара да се чувствам странно... Като кипящ вулкан...

Секси.

Опитай, глупачке, посъветва се мислено. Той е сексапилният от двамата, а не ти. Освен това е дошъл да те изнудва. Забрави ли?

Всъщност помнеше, но не я беше грижа. Може би в нея се събуждаше предишното палаво, неблагоприятно момиче.

Лина автоматично набра личния си код, задържа вратата, за да влязат мъжете, и я заключи внимателно.

Помещението беше обляно от приглушена синьо-бяла светлина. Луминесцентните лампи не го осветяваха директно, а бяха прикрити и до тях сякаш не стигаха никакви кабели. В добре изолирана камера с постоянно поддържано ниво на влага върху парче бял плат бе поставено тъмночервено дърво. Беше дълго около петдесетина сантиметра и приличаше на капак на кутия, в която най-вероятно е била съхранявана превръзка от някакъв бог.

Всеки път, когато видеше този артефакт, Лина усещаше как дъхът ѝ секва и в съзнанието ѝ сякаш избухва огън. Имаше нещо органично и живо в парчето дърво, сякаш се бе озовало в изолираната камера направо от обвитите в дим сънища на древен свещеник на маите. В долната му половина се виждаше дълбока цепнатина, подсказваща за липсваща част.

Хънтър премести поглед от ценната находка към лицето на жената. Разликата между тази тайнствена стая и кървавия ужас във вонящото подземие беше толкова потресаваща, че му бе трудно да се пребори с гнетящия спомен. Някак смътно осъзна, че Лина говори нещо...

— След това ще определим възрастта на артефакта със серия от различни анализи... — каза тя и се обърна към него. — Хънтър?

— Извинете ме. Сравнението между спокойствието на музея и мазето в онова гето... — Той поклати глава.

Жената сложи ръка на рамото му.

— Работата, която вършите с Джейс, сигурно е изключително тежка.

— Кое е една от причините да напусна Граничната и емиграционна служба — кимна Хънтър и покри дланта ѝ с ръка.

Джейс местеше поглед от единия към другия и се опитваше да остане колкото може по-незабележим. Винаги бе приемал особеностите на приятеля си — най-вече способността му да долавя неща, на които повечето хора не биха обърнали внимание. В общуването си с него често му се случваше да си я припомня. Като в този момент. Схващаше смисъла на разговора им, но не го разбираше докрай.

За разлика от него, те очевидно бяха наясно. Дори за страничен наблюдател бе очевидно сексуалното привличане помежду им. Това го накара да се замисли дали не е по-добре да се прибере у дома и да се люби със съпругата си. Няколко пъти.

Лина се покашля и се обърна към древния, разпръскващ странно сияние около себе си артефакт, търсейки убежище в професионализма си. В противен случай щеше да се хвърли и да започне да разсъблича Хънтър, при това не само в мислите си.

— След като разгледах снимките ви — продължи тя, — разрових всички лични и публикувани материали за култа към *Кава'ул*. Тъй като

не открих нищо, което евентуално би могло да ги обясни, започнах да търся причина защо някой би направил фалшификати. Само няколко души в света биха се осмелили да тръгнат по този път. Баща ми е един от тях, но не би могъл да го извърши. Не става въпрос за професионални стандарти, а по-скоро защото подобна изработка изисква въображение, с което той не може да се похвали.

Погледна към Хънтър, за да се увери, че я разбира.

Той кимна.

— А този Меркурио?

— Естествено не е изключено. Но няма как да се запази в тайна. Имам предвид вземането на маската от снимката. Дори в наши дни да се сътвори подобно нещо от обсидиан, изисква изключително майсторство и отнема много време. Даже да успеете да намерите такива хора, те имат приятели, съдружници, конкуренти и каквото щещ още... Те не биха могли да мълчат дълго. Ако е изработена на машина, а не ръчно, истината ще излезе найава веднага, щом някой, който е наясно с какво се занимават, разгледа работата им под микроскоп.

— С други думи, не си струва труда... — предположи Хънтър.

— Точно така. На мен лично тази маска ми изглежда дори поизящна от маските на аптеките, които се смятат за връх в изкуството.

— Нещо друго? — попита той.

— Вашата маска блести и отразява светлината като опушено огледало, което е една от интерпретациите на фигурите, свързвани със свещенослужителите на *Кава'ил*.

Хънтър подсвирна.

— А *Кава'ил* е бог на смъртта. Както тогава, така и сега.

— Това създава доста неприятно усещане — вметна Джейс. — Картелите винаги са търсили тънката граница на страха. Жертвоприношенията на хора в името на бога на смъртта са много плашещи, отколкото култ на наркотрафикантите към Санта Муерте^[2] с всичките му призраци и стенания.

— Това е изопачаване на истинското значение на жертвоприношението, което буквално цели да го изкара свещено — поясни Лина. — В миналото ритуалът е бил акт на благоговение и преклонение, начин на общуване с боговете в структурата на майската представа за Вселената. Погледнете това парче дърво. Опитайте се да

го възприемете със съзнанието и емоциите си, а не само с очите и натрупания опит.

Двамата мъже се наведоха по-близо, но тя усети само топлината на тялото на Хънтър.

— Това — посочи с пръст Лина, като проследи очертанията на дървото, но без да докосва стъклената камера, — е сиянието около боговете и тяхната споделена мъдрост, която маите са получавали чрез свещеника цар. Той се е издигал от земята, носейки маска, приличаща на опушено огледало, а дъхът му е олицетворявал дъха на божествата.

Хънтър присви очи. Следеше думите ѝ, движението на ръката и гласа ѝ, описващ по-скоро свещенодействие, отколкото варварското деяние в мрачното, измазано с хоросан подземие.

— Извивките всъщност представят промените в самия сън. Забелязвате ли колко фино са предадени индивидуалните черти около устата на влечугото? Създателят не е виждал в тези същества чудовища в съвременния смисъл на думата. За тях са били пазители на знанието, в което някога са били посветени мъдрите, смелите и стойностните хора.

Джейс се засмя.

— Ще приема думите ви за чиста монета.

Приятелят му не вдигна поглед от камерата. Гласът на жената се стелеше около него и го поглъщаше като дим, като прекрасен сън.

— Централният образ — продължи Лина тихо и някак почтително — е човешка фигура, която напире да излезе от озъбената уста на огромната змия. Той е възседнал челюстта, отваряйки я със сила отвътре. Вместо да бъде погълнат от познанието, той бяга с него, връща го на своя народ, споделя с него божественото учение.

Хънтър леко примижа, за да си представи истински огън вместо електрическа светлина... И усети как по тялото му побиха тръпки.

— Сега погледнете бягащия мъж — с приглушен глас каза Лина. — Обърнете внимание накъде е обърнато лицето му. Устата му е отворена и той говори нещо.

Смръщил лице, Джейс се опитваше да открие онова, което описваха думите ѝ. Тайно погледна към Хънтър. Приятелят му беше съсредоточен, напрегнат, като хищник, усетил примка.

— Виждате ли маскираната фигура? — попита жената и почука леко върху стъклото. — Самата тя излиза от земята като цвете с

разтворени крака, като корени, здраво забити в пръстта. Сякаш гледа нагоре. Лицето е покрито с претрупана и доста ужасяваща за съвременния човек маска, от двете страни на която излизат нещо като крила с фантастични пера. Има дори маркировка, която показва излъчваната от нея светлина, това са едва забележими, сякаш отразени лъчи...

— Самата маска ли блести? — попита Хънтър. — Или нещо осветява човека?

— Професионално погледнато, не бих могла да кажа със сигурност.

— А какво ви подсказва инстинктът?

Тя се поколеба, после каза:

— Мисля, че маската е изработена от материал, който отразява светлината.

— От злато ли? — припряно се обади Джейс.

— Дори не е и сребро — отвърна тя. — Неподходящо време, неподходящо място, неподходящ материал... Колкото повече я гледам, толкова повече започвам да мисля, че е от нещо полупрозрачно, което блести отвътре. — Лина се засмя. — Както и да е. Това е плод на фантазията ми, а не на научния ми опит. Главното е, че дървото може да е инкрустирано в Тулум, недалеч от нашите земи. Има нещо специфично в стила на фигурите.

— Откъде го доставихте? — попита Джейс.

— Взехме го временно от археологическия музей в Мексико. Трябва да определим възрастта му.

Хънтър внимателно оглеждаше находката, след което почука леко върху стъклото.

— А това какво е? Човекът, когото змията поглъща?

— Според мен фигурата на мъжа, който излиза от влечугото, предава получените знания на другата отдолу. Предполагам, че свещенослужителят на *Кава'ил* му дава нещо.

— На онзи с маската и вкопаните в пръстта крака? — попита той, като промени позицията си, за да разгледа по-отблизо парчето дърво.

— Да. Погледнете между тях, там, където се е образувала цепнатината. — Посочи мястото, от което липсваше малка част, след

което пръстът ѝ се премести нагоре. — Ако изучите внимателно този участък, ще доловите някакво загатване...

— И какво от това? — намеси се озадачен Джейс.

— Подобна фигура ми е непозната. В нея има прекалено много прави черти. Но изглежда, сякаш представлява нещо, което е пренесено от едната към другата страна. Такова движение винаги е отправено в една посока. От боговете към човека.

— Цепнатината ми изглежда доста прясна — отбеляза Хънтър. — Дървото по ръбовете не е имало време да потъмнее. Да не би да сте използвали част от находката за анализите си?

— Много сте наблюдателен — усмихна се тя. — Не, не сме... Не бихме си позволили да го направим. Дойде при нас в това състояние.

Той кимна бавно.

— Интересно, какво ли има върху изчезналото парче?

— Онова, което свещеникът е предал на хората си. Вероятно инструкции как да се провеждат ритуалите.

— Устни ли? — учуди се мъжът.

— Ако съдя по онова, което виждам, едва ли. Не забелязвам от устата му да излиза дим, нито пък намек за някаква реч.

— Мъж и каменни плочи — измърмори Хънтър. — Възможно ли е да са написани указания? Нещо като древен ръкопис?

— Това би трябвало да е в по-късния период на епископ Ланда. След нашествието на испанците.

— Преживяването на нещо такова си струва да бъде означувано — отбеляза Хънтър.

Двамата с Лина се загледаха в дървения къс с благоговение, което Джейс не можеше да разбере.

— Добре. Блестящи маски и разни други неща... — каза той. — И как това ни приближава до откриването на изчезналите антики?

Лина се намръщи.

— Опасявам се, че никак. Поне не директно. Само се опитвам да ви обясня колко рядко се среща нещо като тази ваша маска. Ако другите вещи, които търсите, са свързани по някакъв начин с нея, то говорим за еквивалент на огромна църква и кражба на свещена ритуална утвар.

— Звучи логично, ако се опитвате да изровите от земята някаква нова религия — подхвърли Хънтър.

— Да не би да имате предвид друго въстание на маите, като през двадесети век? — попита тя. — Защото то не завърши добре за местните...

— Не за първи път се смесват кръв, политика и религия — отвърна той и се обърна към Джейс: — Не чух нищо, което да е повече от обикновен хилядолетен боклук. А ти?

— Имам един-двама приятели в Специалното разследване. Ако онова, което ни разказахте, е истина, значи става дума за нещо сериозно. Ще звънна на няколко места.

Лина погледна часовника си.

— Мисля, че мистър Бюмонт...

— Джейс — прекъсна я той.

— Джейс трябва да разбере какво се предлага на най-високо ниво на пазара за артефакти в Хюстън напоследък. В противен случай рискува да пропусне важни подробности.

Младият мъж се засмя.

— Точно затова дойдохме при вас.

— Науката има и емоционална страна — продължи тя. — Аз не съм постоянно с вас. И, честно казано, нямате особено отношение към антиките, които издирвате. А те правят света едно много специално място.

— Тук направо те разби. — Хънтър се усмихна на приятеля си.

Джейс въздъхна, но не възрази. После погледна Лина.

— Не разполагам с време да защитавам докторска дисертация. Имате ли предвид нещо по-бързо?

— Да кажем, че да. Сбирката на културни находки от епохата преди Колумб е отворена. Говоря ви за галерия, намираща се точно срещу ресторанта *При Сенди*.

— Има ли лиценз? — осведоми се Джейс. — Галерията, а не ресторантът.

Лина повдигна рамене.

— Собственичката твърди, че може да предостави документи на всеки един експонат, намиращ се във витрините или в хранилището.

— Мاستилото успяло ли е да засъхне? — подхвърли Хънтър.

— Досега е нямало издънки.

Джейс се усмихна.

— Изглежда, че е интересно местенце.

— Недейте да храните големи надежди — побърза да го предупреди тя. — Имам научни предубеждения към местата, където се продават артефакти, въпреки че досега галерията не се е забърквала в скандал.

— Схванах — кимна Джейс. — В колата имам чифт белезници.

— Закарай ни с Лина до апартамента ми, за да си взема джипа — обърна се към него Хънтър. — Ще я заведа в *При Сенди*, след като разгледаме галерията.

— Липсата на покана да вечерям с вас ме обижда до смърт — подразни го приятелят му.

— Теб у дома те чака топла храна.

Усмивката на Джейс стана още по-широка.

— А аз съм човек с ненаситен апетит. Давайте да тръгваме към тази галерия, за да мога по-скоро да се прибера... И да се наям.

[1] Игра на думи. В буквален превод *човек змия*. — Б.пр. ↑

[2] В превод *Светата Смърт* — култът към светицата е особено разпространен в Мексико през последните години. — Б.пр. ↑

9.

Пурпурна мъглявина се стелеше над последните оранжеви лъчи на деня, но многоетажният паркинг все още приличаше на огромна фурна, когато Хънтър спря джипа. Джейс обикаляше с минивана си наоколо в опит да намери свободно място.

Двамата с Лина излязоха от колата и спряха до нея да го изчакат. През цялото време тя се оглеждаше наоколо и се взираше напрегнато във всяка появяваща се кола. Хънтър правеше същото, но при него това беше начин на оцеляване, навик, който бе придобил в резултат на работата си. Подобно на дивите животни, имаше шесто чувство, което му подсказваше кога го наблюдават. Всеки път, щом се озовеше близо до тази жена, усещаше напрежение като от дебнеща опасност. А това нямаше нищо общо със сексуалното привличане помежду им.

— Имате ли някакви предположения кой е преследвачът? — неочаквано попита той.

Тя примигна неразбиращо насреща му.

— Какво?

— Държите се като човек, който се страхува, че го следят.

— Нямам предположения и не знам за никакъв преследвач — рязко отвърна тя и отиде да огледа входа.

Хънтър чакаше, без да откъсва поглед от нея.

— Е, добре де... — подхвана тя, след като се върна при него. — Знам, че звучи налудничаво, но понякога наистина имам неприятното чувство, че някой ме наблюдава.

— И от колко време е така?

Лина продължаваше да се озърта към входа на паркинга.

— От месец, ако не и малко повече. Ала не се случи внезапно. Просто постепенно това усещане се натрупа, докато стана толкова натрапчиво, че вече не можех да не му обърна внимание.

— Виждали ли сте някого?

— Не. Освен ако не броим една сянка, която се появява няколко пъти. Нищо, което мога да свържа с конкретно лице. Само усещане.

Леко настръхване на кожата ми... Сигурно параноята на Филип е заразна.

— Или предпазливостта му — нехайно подметна Хънтър. — Струва ми се, че баща ви си е създал доста врагове през годините. А вие?

— О, сигурна съм, че не всички ме смятат за най-добрия си приятел, но чак врагове? Не и такива, за които да зная.

— Помислете върху това.

— Правила съм го вече — отвърна тя и изгледа с присвити очи поредната кола, появила се на входа. Като повечето от автомобилите на паркинга, беше тъмен джип със затъмнени стъкла. Зави по съседното платно и изчезна.

Джейс откри свободно място през няколко редици паркирани коли. Слезе, заключи вратата и тръгна към тях.

— Хайде да си получим дозата образование — подхвърли той и ги поведе към изхода.

Тонът му накара Лина да поклати глава.

— Какъв ентусиазъм...

— Вие сте въввлечена в този случай едва от два дни — отвърна младият мъж. — А аз прекарах достатъчно време, за да се дразня наистина от напразното въртене в кръг, докато ми се завие свят.

Хънтър погледна приятеля си. Наясно беше, че зад небрежния си тон Джейс беше напрегнат, изтощен, обзет от безнадеждното усещане, че времето изтича през пръстите му подобно на кръв.

— Някакви новини около онова подземие? — попита той.

— Откритите тела са станали десет. Това новина ли е?

— Имах предвид след разпитите на арестуваните гангстери.

Джейс се усмихна мрачно.

— А, научихме имената на съучастниците им, но нищо, свързано с този случай. Снейкман никога не е бил в системата ни, нито в базата данни, до която имаме достъп. Кристалночист е, с изключение на липсата на емиграционни документи. Имайки предвид, че адвокатът му е хлъзгав като сопол, като нищо може да се отърве само с депортиране.

— Това е лудост... — заяви Хънтър и крадешком погледна към Лина.

Джейс издаде звук, който можеше да мине и за смях.

— Ако не друго, това е плашещо.

— Съгласен съм — кимна приятелят му.

— Нито едно от телата, с изключение на последното, това на Лерой, не е било осакатено — продължи с обичайния си тон Джейс. — Е, били са обезглавени, но останалото е цяло. Впрочем, ако се съди по полицейските им досиета, би трябвало да им дадем медали, задето разчистват вместо нас собствените си боклуци. Като изключим Лерой, за когото намерих само кратка дописка, останалите бих ги избил със собствените си ръце, при това напълно безплатно.

— Не бих искала да се срещна с *клиентите* ви — ужаси се Лина. Усмивката разкри белите му зъби.

— Всеки ден е един нов урок за глупаците.

След задуха на паркинга и неприятния разговор улицата им се стори като рай. Галерията се намираше на булевард, където парите и модата, парите и бижутата, парите и колите и накрая отново парите бяха извадени на показ отвън и вътре в магазините. Самата атмосфера на изложението варираше от експонати на приемливи цени до такива, достъпни само за мултимилionери. Стотици хвърлящи златисти отблясъци артефакти, за които дори самата мисъл за етикетите, прикрепени към тях, би трябвало да се смята за кощунство.

Но нали всяко нещо си има цена, със сарказъм помисли Хънтър.

В този смисъл галерията не се различаваше много от окървавеното мазе. Само дето беше по-добре осветена.

Към тях приближи стройна, руса жена, която поддържаше необходимия добър външен вид с помощта на умелия грим и облеклото. Беше съблазнителна, но благоразумно се държеше далеч от ръба на пропастта, наречена пошлост. Зелени очи, неестествено голям за слабата ѝ фигура бюст, елегантно подстригана коса, скъп тоалет и златно бижу в стила на изложените експонати.

— Казвам се мисис Аркан. Ако имате някакви въпроси, аз съм на ваше разположение.

— Благодаря — отвърна Хънтър. — Засега само искаме да разгледаме.

Жената кимна и се върна до малкото бюро, поставено до най-отдалечената стена. В ъгъла до вратата мълчаливо стоеше мъж, който гледаше сякаш в нищото, но забелязваше всичко.

— Въпрос на престиж е да си наемеш за охрана полицай — измърмори Джейс. — Бас ловя, че е на щат в Хюстънското главно управление и заработва допълнително, за да може да сложи на масата си царевични питки и грах.

— Дано да си прав. Това би означавало, че знае как да използва пистолета, който държи скрит под сакото си.

Лина се опитваше да не привлича внимание към себе си. За разлика от майка си, не бе превърнала в навик постоянното обикаляне на галериите, търгуващи с антики отпреди епохата на Колумб. Чувството за вина от подобно общуване беше установено правило в академичните среди.

Джейс се загледа в нагръдник, който изглеждаше изработен от масивно злато. Гръдните и коремните мускули бяха загатнати от квадратни форми, които по някакъв начин успяваха да запазят финеса си. Поставката, върху която беше сложен, се въртеше бавно — като манекен, демонстриращ висша мода.

— Това чудо ми създава комплекс за малоценност — прошепна той на приятеля си. — Намиращ ли го за нормално?

— Ако те държи повече от четири часа, потърси лекарска помощ. Той изсумтя презрително.

Под носа си Хънтър мърмореше нещо за триумфа, поробването и плячкосването. По-скоро би предпочел да види изложени за продан артефакти на някоя странична алея на *Козумел*^[1]. Но това си бяха негови предразсъдъци. Умните хора с много пари не обикаляха из тъмните улички. Идваха да ги пръскат на места като това.

Още златни и сребърни предмети — предимно статуетки и бижута, бяха поставени върху черно кадифе и закрепени с лъскави карфички така, че всеки един от тях да изглежда специален, уникален, спиращ дъха със съвършенството си.

— Не виждам нищо познато — съвсем тихо отбеляза Джейс. — Там, където е застанала Лина, има глинени съдове и маски.

Двамата мъже бавно се запътиха към нея. По пътя си видяха още накити, дрехи, съдове с необичайни форми и статуетки, направени от всевъзможни материали — от злато до смола. Нефрити от Новия свят блестяха отвсякъде с уважение към изкуството на древността. Покрай друга пътека бяха наредени статуи от варовик с типични за онова време инкрустации.

Джейс, макар и да не беше защитил докторска дисертация, съвсем не беше глупав. Никъде не откри нещо, което да разбуди професионалните му инстинкти. Ножове — да. Предимно от обсидиан. Но нито един не беше направен от цяло парче от минерала. Маски — също. При това много. Една от тях беше украсена с обсидиан, нефрит и нещо, което приличаше на раковина. И нищо, което поне малко да прилича на артефактите от снимките. Парчета плат също не липсваха, но между тях нямаше изцапани с кървави петна превръзки на божества. Единственият предмет, който го накара да се спре, беше положен в продълговатата витрина. Представляваше кадилница със сложна плетеница, която се осветяваше отвътре.

— Нищо — тихо отбеляза Хънтър.

— Дори приблизително да наподобяват находките от снимките?

— Има със същото предназначение. Но от друго време и с различен дизайн.

— По дяволите. Не видях нищо полезно. А ти?

— Още не.

Когато спряха до Лина, тя повдигна въпросително вежди.

— Само няколко безполезни вещи от късния класически период на маите — отговори на незададения въпрос Хънтър.

— Радвам се, че го изрече ти — измърмори Джейс. — Аз не бих могъл.

Лина се усмихна едва доловимо.

— Точно така. Артефактите от тези места и този период от време не представляват интерес за големите престижни галерии. Изложенията, които непрекъснато обикаля майка ми, са пълни с експонати от този клас, но тя продължава да пита мен дали не съм чула за някоя конкретна нова находка.

Последва мълчание, след което Джейс кимна мрачно.

— Схванах смисъла. Изчезвам оттук. Ще намеря по-приятен начин да си губя времето.

— Еснаф — подразни го Хънтър.

— Искаш ли да ти покажа тениската си?

— А какво ще каже Момчето чудо за едно обилно ядене?

— Ще го получа скоро. Или по-късно, старче. А може би съвсем навреме, ако направиш нещо полезно.

И Джейс се насочи към изхода.

Лина поклати глава и се обърна към Хънтър:

— Вие двамата винаги ли се държите така?

— Как?

— Ами, постоянно се заяждате и по всичко личи, че това ви харесва.

— От мига, в който се видяхме за първи път. Тогава той беше на четири години, а аз само с месец по-голям от него. Факт, който не му позволявам да забрави. Наричах го Момчето чудо. А той се обръщаше към мен със *старче*.

Тя се усмихна и се запита какво ли бе да имаш такъв приятел. Толкова близък. Някого, когото си познавал през целия си живот.

— Имате ли още работа тук? — попита той. — Умирам от глад.

— Предпочитам да приготвя нещо за хапване у дома, отколкото да вечерям в *При Сенди*.

Хънтър спря миг преди да ѝ отвори вратата на галерията. Галантност, която по-скоро я поласка, отколкото я засегна.

— В този ресторант не се приемат резервации — поясни тя. — Там е шумно, чака се на бара, докато се освободи маса, обслужването е бавно, защото разчитат клиентите им да изпият по няколко скъпи питиета. Предпочитам да разговарям с нормален тон и да не умира от глад, докато дойде ред да ми сервират храната. Сега ясно ли е?

Лина вдигна очи към него. Усмивката, разляла се по лицето му, можеше да разтопи буца лед.

— Налага ли се да напазаруваме, преди да си приготвим вечерята? — попита той.

— Ние ли?

— Родителите ми заедно готвеха и винаги си разделяха домакинските задължения. Не съм голям готвач, но мога да почистя кухнята така, че да издържи на всяка проверка от Здравната комисия.

— Имам продукти — каза тя и продължи предпазливо: — Щом единственото, което очаквате, е храна...

— Храната е хубаво нещо. А десертът е вашата покана, Лина.

Загледа се изпитателно в лицето му и разбра, че всяка дума бе изречена искрено.

— Харесвам мъжете, които не мислят единствено с пакета си.

Хънтър се разсмя.

— Не се заблуждавайте, скъпа. Моят пакет е наистина доста интересен.

— Но въпреки това можете да се държите като разумно същество.

— Майка ми направи каквото можа.

Смехът ѝ го накара да се усмихне. Улови я за ръка и я поведе към паркинга. Отсреща видяха минивана на Джейс да се оттегля на заден ход. Тъмният джип се приближаваше към входа и мина покрай тях точно когато стигнаха до колата си.

Едва бе успял да подаде ръка на Лина, за да ѝ помогне да се качи, когато чу някаква врата да се отваря рязко. По бетонната настилка проехтя тропот от многобройни стъпки на движещи се бързо, дори подтичващи хора.

Очите на Лина се разшириха от ужас, щом погледна над рамото на Хънтър. Някой пхна ръка в чантата ѝ и пръстите му започнаха неистово да ровят из нея.

Хънтър се обърна точно навреме, за да повали единия мъж с ритник в корема. Използвайки инерцията на тялото си, той се превъртя и вдигна крака си към гърлото на втория. Непознатият наведе глава, за да предпази трахеята си, но получи силен удар в носа. Докато залиташе назад, лицето му се обля в кръв. Наоколо гласове крещяха на някакъв неразбираем за Хънтър език. Той се наведе към третия нападател и чу вика на Лина. Вторият бе успял да се съвземе.

Тя продължаваше да пици, известявайки всеки, който имаше уши, че на паркинга се случва нещо нередно. С периферното си зрение забеляза група непознати, които тичаха към изходите. Някаква жена говореше високо в слушалката на мобилния си телефон.

Едра и силна ръка я сграбчи за рамото, измъкна я от седалката и я захвърли на колене върху бетонната настилка. Лина вдигна очи и видя обляното в пот лице на мъжа, когото Хънтър беше сритал. Докато я изправяше на крака, нападателят не спираше да псува на някаква смесица от език на маите и испански.

Адреналинът ѝ рязко се покачи, когато напипа парализиращия спрей. Извърна глава и натисна силно бутона. Непознатият се свлече и закри очите си с едната си ръка, а с другата отново я повали на колене. Зъбите ѝ потънаха в месестата му китка, а лакътят ѝ рязко се заби в диафрагмата му.

С един последен отчаян удар успя да се освободи от стенещия мъж и се изправи точно навреме, за да види как Хънтър отблъсква единия от нападателите и сграбчва пистолета, който другият бе успял да измъкне изпод якето си. Във флакона все още имаше малко от газа. Тя се втурна нататък.

— Не, Лина! — изкрещя Хънтър, вкопчил се с всички сили в цевта на оръжието. — Бягай обратно в галерията! Веднага!

Шофьорът на тъмния джип продължаваше да подвиква едни и същи думи на испански, докато от колата изскочиха още двама мъже. Проблясващите барабани на пистолетите им й подсказваха, че нейният спрей ще й свърши почти толкова работа, колкото и ако започнеше да ги плюе. Но Хънтър беше повален на земята, а тя не разполагаше с нищо друго.

Единият от мъжете от вана извика нещо. Човекът с оръжието отскочи встрани, докато приятелят му се целеше в Хънтър.

Проехтя изстрел, който отекна в дълбочината на покрития паркинг. Нападателят, притиснал Хънтър към земята, отстъпи няколко крачки назад и се строполи на земята, сякаш нямаше кости.

Джейс караше белия си миниван с едната ръка, а с другата стреляше през отворения прозорец. Наби рязко спирачки между приятеля си и нападателите му, които се бяха скупчили, използвайки тъмния джип като прикритие срещу неочаквано появилия се стрелец.

— Измъкни я оттук! — нареди той и смени пълнителя.

Прицели се в тъмния джип и започна да стреля, за да попречи на натрапниците да улучат някого от двамата.

Куршум прониза прозореца откъм шофьорската седалка на колата и веднага се разнесе трясък от посипващо се на земята стъкло. Мъжът зад волана потръпна и моторът внезапно замлъкна.

Истински дъжд от куршуми се изсипваше върху белия миниван, съпроводен сякаш от трясъка на смъртоносни гръмотевици. Гилзите отскачаха от бетонната настилка и стълбите. Алармите на близките коли запищяха. Като тяхно ехо от всички страни се носеха крясъците на уплашени хора.

Автоматично оръжие, помисли си Хънтър. Кучите синове сигурно са се учили как да го използват от телевизията, защото стрелят по всичко — от резервоара за гориво до лампите на тавана.

Горчив мирис на горещ бетон се разнесе във въздуха.

— Ранен съм! — извика Джейс.

— Единият от тях е ченге, глупаци такива — изкрещя някой на испански. — Да изчезваме оттук!

Отново на висок глас се подхвана разговор на същия непознат за Хънтър език, който обаче му приличаше на юкатанско наречие на майския, което неведнъж беше чувал. Нападателяте тичешком се натъпкаха в тъмния джип. Някой изтика окървавения шофьор на предната седалка. Останалите се наблъскаха отзад, влачейки мъж, който не можеше да ходи. Двигателят изрева по тясното платно и вече в движение се чу рязкото затваряне на вратите. Миризма на сгорещена гума се смеси с дима от стрелбата. Колата се шумугна в натоварения трафик, предизвиквайки тревожни писъци на клаксони и свистене на рязко натиснати спирачки, докато хората се опитваха да избегнат сблъсъка.

Джейс се отпусна бавно върху волана на минивана. Горната част на тялото му беше окървавена.

— Стой долу и се обади на 911 — нареди Хънтър на Лина, тичайки към него.

В лицето го блъсна сладникавата миризма на кръв. С едната си ръка прихвана приятеля си, а с другата отвори вратата. Не се виждаше отвор, през който куршумът да е излязъл откъм гърба. Облегна ранения на седалката и го огледа отпред. Той все още дишаше, но с усилие. Постепенно започваше да губи съзнание.

— Тя... Добре ли е? — успя да прошепне.

— Да, и то благодарение на теб, Момче чудо. Сега млъквай и ме остави да огледам положението.

Джейс бегло се усмихна на стария си прякор. После избели очи и изпадна в безсъзнание.

Хънтър припряно разтвори съсипаната риза. Кръвта се стичаше обилно от лявата страна, но не на тласъци.

Слава богу, артерията не е засегната.

Липсата на кървава пяна по устните на Джейс и около отвора на раната показваше, че дори дробовете му да бяха засегнати, то поражението не беше фатално.

Поне засега.

Но кръвта. Господи, кръвта!

Бързо смачка на топка предницата на ризата и я притисна към гърдите му, за да намали кървенето.

Беше изгубил доста кръв. Прекалено...

— Не умирай в ръцете ми, Джейс — измърмори мрачно той. — Да не си посмял да умреш!

Докато алармите на колите постепенно замлъкваха, той дочу в далечината воя на сирени. Бавно осъзна, че Лина е застанала до него и му говори нещо.

— Идват насам... Какво мога да направя?

— Дръж тук, докато огледам за други рани — нареди той, несъзнателно преминавайки на *ти*.

Жената не се поколеба. Натисна силно с дланта си кървавия парцал и се загледа в обляното в пот лице на Хънтър. И в сълзи. Съмняваше се, че си дава сметка за това, както и че не спира да ругае и да се моли тихо, докато ръцете му внимателно, но бързо обхождаха тялото на приятеля му.

— Тук има още една, но е по-скоро повърхностна — задъхано изрече той. — Третата рана е чиста, засегнат е мускул. Все още ли кърви?

— Да, макар и не така обилно.

Нещо се стече по лицето на Лина. Едва тогава осъзна, че тя също плаче. Което беше за предпочитане пред писъците, които напиреха в гърлото ѝ.

Ръката на Хънтър покри изцапаната ѝ с кръв длан. Двамата притискаха раната, заслушани в електронните сирени, чийто вой внезапно секна на улицата. Мракът бе разпръснат от пулсиращите светлини на линейката. Чу се шум от отваряне на врати и тропот от бягащи хора. Мигащите светлини се въртяха, хвърляйки наоколо странни, противоречиви сенки.

Лина потръпна.

— Всичко е наред — успокои я Хънтър. — Тези са от добрите.

— Да — промълви тя. Но това не ѝ помогна да спре да трепери, докато по циментовата настилка към тях се носеше шумът от множество стъпки.

— Когато започнат да те разпитват, не им казвай нищо, освен че Джейс е искал да направи обиколка на галерии, предлагащи антики, и аз съм го довел при теб. — Гласът му беше глух и студен. — Сам ще

поговоря с момчетата от Граничната и емиграционна служба. Ясно ли е?

Тя погледна изпитото му, мрачно лице.

— Да. Галерията... Не знам нищо повече.

Хънтър се обърна към идващите мъже. Някои от тях държаха в ръцете си пистолети, но те бяха насочени към земята.

— Има прострелян човек — съобщи той. — Кърви обилно. Доведете веднага парамедиците!

Тъй като им говореше на техния професионален език, полицаите не се поколебаха. Пистолетите веднага бяха прибрани.

— Има ли небезопасно оръжие? — попита един от тях.

— Да, на пода на вана — отвърна Хънтър. — Пострадалият е от вашата служба.

— Други ранени?

— Не.

— Вие двамата също сте окървавени.

— Това е от него — с треперещ глас поясни Лина.

Някой подаде сигнал и носилката веднага бе донесена до колата. Много бързо Джейс бе положен върху нея и натоварен в линейката, която с вой пое към болницата.

— Има две малки деца, а жена му е бременна — обади се Хънтър. — Трябва да бъде с него.

— Ще се погрижим за това.

— Веднага — нареди той. — Докато ни разпитате, може да стане твърде късно.

Един от полицаите понечи да възрази, но млъкна, виждайки лицето на Хънтър и окървавените му дрехи.

Партньорът му се приближи към тях:

— Дайте ми телефонния номер. И вие ли сте от Службата?

— Вече не.

Щом получи номера, вторият офицер изчезна. Колегите му започнаха да заграждат мястото на произшествието с полицейски ленти и да разпитват очевидците, проявили достатъчно неблагоразумие да останат на паркинга след започване на престрелката.

— Какво стана? — попита първият полицай. — Започнете вие, госпожо. Като начало ни кажете цялото си име.

Облегната на вана на Джейс, Лина започна да отговаря на въпросите. Хънтър и друг униформен се отдалечиха на няколко крачки и подхванаха същата процедура. Когато бяха помолени да се отдръпнат от мястото на произшествието, Лина и разпитващият я се спряха до бетонна колона. Беше обвита в жълта полицейска лента, която изглеждаше като гротескна коледна украса.

— От колко време познавате агент Джейсън Бюмонт? — питаше офицерът.

— Всъщност не го познавам. Той е приятел на Хънтър. Дойдохме в галерията, за да покажа на мистър Бюмонт какво се цени на пазара за артефакти.

— А откога познавате Хънтър Джонстън?

Тя почувства, че ѝ се вие свят. Адреналинът ѝ рязко беше спаднал. Беше отговорила на всички въпроси три пъти. Четвъртият вече ѝ идваше в повече.

— Както вече многократно повтарях — подхвана и в тона ѝ се прокрадна обзелото я нетърпение, — мистър Джонстън посещаваше някои от лекциите ми през изминалата година. Случвало се е да излизаме на кафе и да разговаряме. А сега, ако няма с какво повече да ви бъда полезна, чувствам се изтощена и искам най-сетне да измия ръцете си.

Очевидно Хънтър бе доведен до същото състояние, защото крачеше към нея между няколкото останали полицаи. Беше се приближил достатъчно и чу последното изречение.

— Освен ако нямате намерение да ни арестувате — намеси се той, — смятаме да си вървим. Тя е цивилна гражданка и се справи със ситуацията по-добре, отколкото можеше да се очаква. Има нужда да се успокои, а не да я въртят на шиш.

— Знаете, че от нас се изисква... — започна униформеният.

— Да задавате въпроси — прекъсна го Хънтър. — Веднъж, втори път — добре. Третият път си беше чисто престараване. А сега просто ни губите времето.

— С информацията, която ни дадохте, имаме минимален шанс да заловим нападателите — ядоса се полицаят.

— Толкова можахме. А сега ни пуснете или ни прочетете правата.

Приблужи се жена, тя беше офицер с по-висш ранг.

— Благодарим ви за съдействието — обърна се тя към двамата.
— Ако извършим някакви арести, ще имаме нужда от вас за идентифицирането на заподозрения или заподозрените.

— Можете да ми се обадите на мобилния телефон — предложи Хънтър.

— Моя също го имате — уморено отрони Лина.

— Оценяваме високо съдействието ви — повтори жената с професионална усмивка.

Всички присъстващи бяха наясно, че по-скоро ще се намери игла в купа сено, отколкото да се извършат каквито и да било арести. Ако тъмният джип бъде намерен от тази страна на границата, почти сигурно беше, че предварително е обявен за откраднат. Описанието на нападателите се свеждаше до ниски, мургави и приличащи си един на друг. По-скоро с индиански, отколкото с мексикански черти. Като стотици хиляди други жители на крайните квартали на Хюстън.

Показанията им бяха безполезни за каквото и да било, освен за губене на малко време.

Хънтър кимна на полицаите, улови Лина за ръка и я поведе към колата си, която не бе пострадала от стрелбата. Паркираният наблизко мерцедес не бе извадил този късмет. Задното му стъкло бе разтрошено на безброй малки блестящи парченца.

Докато Лина закопчаваше предпазния колан, той позвъни в болницата, в която бяха закарали Джейс. И получи категоричния отговор, че състоянието на Джейсън Бюмонт не е негова работа. Ругаейки, набра номера на мобилния телефон на Али.

— Обажда се Хънтър — каза, щом от другата страна вдигнаха.
— Как е Джейс?

— В операционната — е разплакан глас отвърна Али. — Няма да го изведат от там поне няколко часа. Състоянието му е... Много сериозно.

— Ще дойда при теб веднага щом се освободя. — *Веднага щом измия кръвта му от себе си.*

Горещ мрак обгърна джипа, когато излезе от паркинга и се включи в движението. По витрините на всички магазини весело намигаха разноцветни коледни лампички. Лина имаше чувството, че се движи като в някакъв сън.

Трябва да е от шока, помисли си тя.

— Твоят апартамент е по-близо — рече Хънтър.

Жената потръпна.

— Да.

— Студено ли ти е?

— Не.

— Стегни се, скъпа. Ще те закарам до дома ти.

— Не — твърдо заяви тя. — Не мога да се прибера там сега. Тези мъже преследваха мен.

— Какво? — рязко се обърна към нея Хънтър.

— Говореха на особен майски диалект. Искаха мен.

Очите му шареха по движението наоколо, после се взираха в огледалото за обратно виждане.

— Сигурна ли си?

— Израснала съм в испаноезична и англоезична среда. Третият език, който познавам добре, е именно този диалект на майския. Прабаба ми го предпочиташе, въпреки че владееше перфектно испански. В случай че ти е убягнало, шофьорът говореше единствено на испански. И знаеше, че Джейс е ченге.

— Забелязах — отвърна Хънтър, като продължаваше да се оглежда, да наднича в огледалата и да следи дали някаква кола не повтаря неговите маневри. — Какво си говореха останалите?

— Крещяха на стрелеца да внимава да не ме нарани, защото Маят ще им откъсне топките и ще изтръгне сърцата на всичките им живи близки.

Мъжът повдигна учудено вежди.

— Това някаква фолклорна клетва ли е?

— Не. Отправяха най-различни заплахи и ми стана ясно, че им е наредено да ме заловят... Маят ме искал цяла и непокътната. — От очите ѝ се търкаляха сълзи, мълчаливо браздыха лицето ѝ и отразяваха крайпътните светлини. — Аз съм виновна за случилото се. За целия този кошмар. Кръвта на Джейс ще тежи на моята съвест.

— Ти дори не държеше оръжие. Нападението ще се запише на тяхната сметка. Спомена ли това на полицая?

Без да продума, Лина мълчаливо поклати глава, а лекият вятър с дъх на бензин охлаждаше мокрото ѝ лице.

— Не. Сбърках ли? Трябваше ли да му кажа?

За момент върховете на пръстите му се плъзнаха по страните ѝ, оставяйки върху студената кожа горещи следи.

— Постъпила си правилно. Точно в този момент нямам доверие на никого. Наркобосовете си имат свои уши във всяко по-голямо полицейско управление. А за тях Хюстън е особено важен. — Отново сложи ръката си върху кормилото. — Трябва да изчезнеш.

— Наркобосовете ли? Значи става въпрос за наркотици, а не за артефакти?

— Не съм сигурен. Зная само, че всичко, което подадем на полицията, в крайна сметка ще се озове не там, където трябва.

— Корумпирани ли са? — уплашено попита тя.

— Дори ако деветдесет и девет и девет процента от полицаите са чисти като ангели, пак остават достатъчно негодници, които да доставят информацията в ада.

— Господи! Превръщаме се във второто Мексико.

Хънтър нито за миг не отклоняваше вниманието си от движението наоколо.

— Защото сме точно толкова хора, колкото и мексиканците. Корупция има навсякъде по света. В някои култури тя се приема нормално, дори се адмира и се експлоатира като всяка друга делова възможност. Мексико... — замълча и поклати глава.

Лина наблюдаваше острия му профил, докато той ѝ разказваше неща, които никога не би искала да чуе.

— Мексико е истинската помийна яма — продължи мрачно. — Всички го знаят, но никой не говори за това. Наркобосовете са в открита война с федералните. Сребро или олово, изборът е твой. Подкуп или кръв. Не обвинявам обикновените граждани, които просто се опитват да оцелеят. Полицаите и политиците... Ами, не бих имал нищо против да очистят тези корумпирани копелета, преди загниването да се разпространи още по-далеч.

— Знам. Просто... — Гласът ѝ заглъхна.

— Да, щом алчността отхапе парче от собствения ти спокоен живот, шокът е голям.

Отново настана мълчание и тъмнина. Сякаш долавяха изтичащото покрай тях време.

— Някой следи ли ни? — попита Лина притеснено.

— Досега не съм забелязал нищо съмнително. Успокой се, миличка. Очертава ни се дълга нощ. Няма смисъл да пилееш енергията си, като се притесняваш за нещо, върху което нямаш контрол. Дишай дълбоко. Бавно. Продължително.

В настъпилата тишина Лина се опита да последва съвета му, докато той лъкатушеше из улиците, правеше неочаквани завои, заобикаляше по няколко пресечки и отново се озоваваше на същото място. Тя си позволи да се унесе, потъвайки все по-дълбоко и по-дълбоко към места, където сърцето ѝ не биеше до пръсване и в нея не се надигаха викове от ужас.

— Паспортът ти в апартамента ли е? — неочаквано я попита Хънтър.

Тя стреснато го погледна. По лицето му с променливи отблясъци се отразяваха уличните светлини. Изглеждаше суров като каменна статуя, издялана от почит към забравен бог.

— Не — отговори тихо тя. — Винаги го нося със себе си. Както и документите за пътуване в Мексико.

Той едва доловимо се усмихна.

— И аз правя така. Трябва ли ти нещо от кабинета?

— Само компютъра ми.

— Можеш ли да получиш достъп до него отвън?

Лина затвори очи.

— Да. Знам всички пароли.

— А умееш ли да стреляш с пистолет?

Очите ѝ мигом се отвориха.

— И с обикновен, и с автоматичен, и с пушка. Навремето работех на изоставени разкопки.

— Някога гърмяла ли си по друго, освен по неподвижна мишена?

— Не. Всъщност не обичам оръжията.

— Нито пък аз — отвърна той. — Но поне си наясно от коя страна хапят и как да се пазиш от зъбите им. Което е повече, отколкото знаят много други хора.

Измина още доста време, през което нощта напредваше, тъмните улици се сменяха с ярко осветените булеварди, а двамата продължаваха да бъдат в плен на неизвестността.

— Защо някой ще реши, че Маят ме желае толкова силно, че е готов дори да убива заради мен? — изрече тя накрая.

— Нямам представа. Когато разбере, ще съм наясно кой е поръчал нападението, което завърши с проливането на кръвта на Джейс.

Хънтър не каза нищо повече. Не беше и необходимо. Лина вече знаеше, че някой си е спечелил враг, пред когото кошмарите изглеждаха като приятни сънища.

[1] Мексикански остров, популярна туристическа дестинация. — Б.р. ↑

10.

Лина се събуди стреснато, когато джипът намали скоростта и се плъзна по рампа, водеща към някаква улица. Ярките светлини на Хюстън не се виждаха. Нищо, освен тъмнината на нощта и фаровете на минаващите нарядко по пътя коли. Вратът я болеше, защото беше заспала с опряна на стъклото глава, а кожата ѝ пареше от усиленото търкане в опити да отмие кръвта в тоалетната на малка бензиностанция в покрайнините на града.

— Къде сме? — попита тя.

— В южната част на остров Падре.

Тя разтърка очи.

— Край брега... Това обяснява соления мирис на въздуха. — Сигурно беше спала в продължение на няколко часа. — Някакви новини за Джейс?

— Извадили са го от операционната.

Стиснатите му устни накараха стомахът ѝ да се свие.

Тя зачака напрегнато.

— Състоянието му все още е критично. Родителите на Али са пристигнали, за да се грижат за децата.

— Много съжалявам — прошепна Лина.

— Вината не е твоя... — Спря на светофара. — Топло ли ти е?

Тя отмести якето, с което я беше завил.

— Да. А на теб?

Очите му оглеждаха пространството около тях с лекотата, с която дишаше.

— Даже ми е горещо.

Шумът от вятъра, блъскащ се в платнения гюрук, ѝ действаше успокоително и бе престанала да му обръща внимание половин час след като бяха тръгнали.

— Следяха ли ни? — попита тя.

— Изгубих ги след бензиностанцията.

Безразборно разпръснати светлини загатваха за къщи и еднообразни молове, издигнати наред пущинака, които се извисяваха над грохота на прилива.

— Ако никой не ни е преследвал, защо трябваше да идваме тук?

— Защото логиката налага да предположим, че който и да е искал да те отвлече, вече разполага с адреса ми в Хюстън. Същото се отнася до този в Браунвил и къщите на чичо ми. Братовчедите ми имат деца. Не искам да ги изпращам на огневата линия.

Тя отвори уста, но не проговори. Нямахше какво да се каже. Той беше прав. Трябваше да се сети и сама.

— Чичо проверява някои от връзките си — продължи Хънтър. — Ако разбере нещо, веднага ще ни каже.

— Очевидно си привикнал към подобен род дейност много повече, отколкото аз — мрачно отбеляза тя. — С какво се занимаваше, когато изчезваше за по няколко дни и дори цели седмици?

— Работех за охранителната компания на семейството ми.

— И какво точно правеше?

— Охранявах всичко, което имаше нужда да бъде пазено.

Лина не се отказваше.

— Какво означава това?

— Точно каквото казах. Фирмата на чичо ми е специализирана в трансгранична охрана на корпорации и физически лица. — Погледът му отново се насочи към огледалата за обратно виждане. Все още нямаше нищо, което да изостри инстинктите му. Беше вече доста късно и движението беше слабо, което правеше проверката за евентуална опашка още по-лесно.

— Къде беше през последните две седмици? — направо попита тя.

— И ти ми липсваше — отвърна ѝ с усмивка.

— Хънтър... — подхвана Лина нетърпеливо.

— Последната ми работа беше недалеч от *Козумел* — прекъсна я той, преди да стане жертва на острия ѝ език. — И се състоеше в това, да предам откуп за отвлечена богата девойка, която си мислеше, че лоши неща стават единствено по телевизията и да се влачиш по колене пияна до козирката е по-безопасно в Мексиканския залив.

— Беше ли рисковано за теб?

— В определени моменти. Поискаха по-голям откуп и стреляха по мен, когато им отказах. Но аз просто сграбчих младата любовница и налагах лошите момчета през целия път до летището.

— Нищо чудно, че не се шокира от случилото се на паркинга — отбеляза Лина.

— На твоє място не бих заложил на това. Изтичащата кръв на най-близкия ти приятел винаги е смразяваща гледка. Просто имам по-голям опит с прилива на адреналин от останалите хора. Не ми се отразява толкова, колкото на тях.

Тя шумно въздъхна...

— Най-трудното в оня момент беше да си спомня, че трябва да дишам.

— По-тежко, отколкото да притискаш кървавия парцал към раната?

— Филип не ме вземаше със себе си на разкопките, докато не се научих да си служа с оръжие и не усвоих елементарни умения за оказване на първа помощ — обясни тя.

— На колко години беше тогава?

— На девет. Трябваше да се доказвам всяко лято, което прекарвах с него. А изпитанията ставаха все по-тежки с всяка година.

— Доста сурово възпитание — кимна той.

Жената повдигна рамене.

— Но пък много полезно. Зашивала съм и съм превързвала много дълбоки разрези от мачете. Едва по-късно си дадох сметка, че баща ми е правил нещата все по-трудни, защото е искал да се проваля. Когато го разбрах, се опълчих срещу него.

— И как реагира той?

— Изобщо не си направи труда да ми отговори. Както винаги, впрочем.

Хънтър не каза нищо, но устните му се свиха в тънка линия. Тя не беше първото дете, подценявано от родителите си, нито щеше да бъде последното...

Дори в този късен час на нощта къщите по крайбрежния булевард светеха. Тъй като океанът се намираше до отсрещния тротоар, за учениците в гимназиите и колежа винаги беше ваканция.

Хънтър оглеждаше пейзажа. Търсеше нещо необичайно...

Отклони се от булеварда и пое по дълга, прашна алея с разбит асфалт, отдалечаваща ги от океана. Къщата на плажа, към която се насочи, беше малка, едноетажна и достатъчно стара, за да е преживяла няколко нашествия на свирепи урагани. Една наподобяваща дантела ограда отделяше верандата от улицата.

Хънтър изключи двигателя на джипа. Лина чу приглушения плясък на вълните, разбиващи се в песъчливия бряг. Напоеният със солена влага въздух, който лепнеше по лицето ѝ, беше по-хладен от този в Хюстън, но достатъчно топъл, за да прави мисълта за разходка по плажа примамлива.

— Да ти помогна ли да слезеш? — попита я Хънтър, заобикаляйки джипа.

— Не съм дете.

— Не мога да споря по въпроса — усмихна се той, като застана до нея, вдишвайки аромата на кожата ѝ. — Но се обзалагам, че краката те болят, след като стоя толкова време на колене върху бетона, и от дългото пътуване.

Лина разкопча предпазния колан, грабна чантата си, която бе успяла да опази сред създалия се хаос, и понечи да излезе от джипа. Добра идея беше да се вкопчи в дръжката над вратата, защото Хънтър се оказа прав. Коленете не я държаха. Той я прихвана през кръста, докато направи първите няколко стъпки.

— Боли ли те?

— Не е нещо, което да заслужава внимание.

Но тя не се отказа от опората на силната му ръка. Харесваше ѝ да я усеща. Близостта му ѝ доставяше удоволствие. Той миришеше на евтиния сапун от тоалетната на бензиностанцията, но тя долавяше и специфичния аромат на тялото му.

Дишай, заповяда си мислено.

И се подчини, поглъщайки аромата му дълбоко в себе си. Ускоряването на пулса ѝ този път не я уплаши. Достатъчно ѝ беше да стои до мъжа, когото желае.

Това е лудост, каза си тя.

Не. Лудост е онова, което ще сторя, ако не се отдалечи от мен.

Нищо от случилото се през деня не бе направило Хънтър по-малко привлекателен за нея. Напротив, всяка негова постъпка само бе усилила надигащата се в гърдите ѝ страст. Опита се да не се уповава

на силата му, докато вървяха към къщата по посипаната с пясък асфалтирана алея, но той беше до нея и я подкрепяше.

Надяваше се, че той не усеща нуждата ѝ от близостта му. Този следобед бе разбрала разликата между мнимия изнудвач и убиеца. За нея Хънтър беше ангел. Доста тъмен, наистина, но затова пък много интригуващ.

— Не изглежда много добре, но е точно онова, от което се нуждаем в момента — отбеляза той.

Хънтър се върна до джипа и измъкна лаптопа си изпод пътническата седалка. Когато се изправи, дъхът му опари лицето ѝ. Отново я подкрепи, а прегръдката му стана по-силна, по-интимна...

Тя се насили да отвърне поглед от него, да разкъса невидимата паяжина, която сякаш ги обвиваше и ги сближаваше все повече...

Типичните за крайбрежието храсти бяха отделени от къщата с бетонен бордюр и насип от пръст, който изглеждаше синкав на лунната светлина. Крясъците на жабите и жуженето на насекомите се смесваха с пляска на вълните. Предните стълби бяха от дърво, придобило от времето сив оттенък.

— Струва ми се чудесно място — прошепна тя.

— Не съм идвал насам доста отдавна, така че вътре едва ли е подредено — извинително каза той. — Бях прекалено зает с работата си, за да посетя лятната вила на чичо.

— Сигурен ли си, че той няма нищо против да отседнем тук?

— Говорих с него по телефона, докато ти спеше.

— И какъв беше отговорът?

— Да оставя къщата в по-добро състояние, отколкото съм я намерил. Сигурно иска да поправя улуците или нещо такова. — Гласът му показваше по-скоро развеселеност, отколкото раздражение.

Чувствителният сензор веднага включи външната лампа. Светлината бе насочена към избелялата и порутена от времето веранда. Множество животинки се разбягаха към страничните сенки.

— Също като на разкопките — засмя се Лина.

— Докато си стоят отвън и не хапят никого, чичо ми не им обръща внимание — заяви Хънтър.

Провлеченият му говор звучеше напълно естествено, сякаш бе израсъл, говорейки именно по този начин. Използваше един акцент за града и друг за провинцията.

Допълнително осветление се включи вътре в къщата. В края на прашната алея Лина забеляза малък гараж. Вратата му беше затворена.

— Чичо ти тук ли е в момента? — поинтересува се тя.

— Не. Той харесва Падре само през лятото. Тогава, макар да се оплаква от навалищата, предпочита да идва тук. Колкото и да протестира против цялата глъчка, чичо е много общителен човек.

— А ти?

— Как мислиш? — изглежда я Хънтър.

Тя се усмихна леко.

— Не ми изглеждаш толкова общителен.

— Печелиш златна звезда, миличка. Наистина подхождам много избирателно към хората, с които прекарвам времето си. Един час, пропилян в безсмислен разговор, никога няма да мога да си върна обратно.

— И ето че в живота ти нахлух аз и ти отнех повече от един час — мрачно каза Лина.

Ръката му се стегна, притискайки я по-плътно, докато тя усети рязкото движение на бедрото му до своето. Лекотата, с която успяваше да ѝ достави удоволствие, я изненада. Никога не бе харесвала мъже мачовци, тъй като беше виждала много такива в Мексико. Но Хънтър... Той беше просто уникален. Никаква суета, никакво безпокойство, никаква прибързаност...

— Можеш да нахлуваш в живота ми, когато поискаш и за колкото време пожелаеш. Впрочем спомняш ли си, че аз съм само един обикновен изнудвач?

— Е, това е по-добре, отколкото да отвличаш хора или да убиваш.

— Какво облекчение — въздъхна театрално той. Ала не искаше Лина да му се сърди. Просто я желаше.

Хънтър стъпи на тясната веранда, която опасваше цялата фасада на къщата. Пъхнал лаптопа под мишница, измъкна ключа от джоба си. Вратата се отвори със скърцане.

— Заповядай — покани я той.

Сложи компютъра на прашната маса и веднага забърза към учудващо сложната охранителна система. За секунди набра дългия код. Светлините се промениха от червени и оранжеви на зелени.

— Обзалагам се, че чичо ти е сложил тази аларма много преди да заминеш да спасяваш онази жена — отбеляза сухо Лина, хвърляйки чантата си до лаптопа му.

— Всъщност такъв беше бизнесът му в самото начало. После нещата на юг от границата се усложниха и той разшири услугите, които предлагаше на клиентите си. Лична охрана, договорка с похитители на отвлечени хора, бодигардове — всичко, което биха могли да поискат от него, стига да е в рамките на закона.

— Значи ти също си бил бодигард? — учудено го погледна тя.

Устните му отново се присвиха в гънка линия.

— Само когато не съм успявал да откажа достатъчно бързо, и то за ограничено време. Става въпрос за кратки срещи от двете страни на границата. Нямам качествата да бъда бодигард от висока класа. И не са ми нужни.

Бих ти поверила охраната на своето тяло по всяко време, помисли си Лина, но прояви достатъчно благоразумие да не изрече желанието си на глас. За първи път през живота си искаше да започне връзка, за която жените в напреднала възраст пишеха мемоари. С Хънтър.

— Значи чичо ти идва на това пренаселено място и се оплаква? — опита се да придаде неутрален тон на гласа си тя. — Пречи ли му нещо друго?

— Само през дните, завършващи на *и*^[1].

Тя се засмя тихо.

— Все едно чувам Абюелита. *Защо не си се облякла по-добре, Лина?, Защо не си хванеш мъж най-сетне?, Не мога да чакам цяла вечност, за да се порадвам на праправнуците си!*

— Децата са подарък — каза, без да се замисли той, докато заключваше вратата и изключваше алармената система.

— Говориш, сякаш имаш личен опит — подметна Лина.

И затаи дъх в очакване на отговора му.

— Наистина имам. Тя и майка ѝ загинаха.

Ръката ѝ някак неусетно се озова на рамото му. Искаше да му каже, че съжالياва, но думите бяха излишни. Просто притисна длан към мускулестата плът, сякаш да отнеме болката, за която никой не трябваше да узнава.

— Случи се преди години — отрони той.

— Но не и за теб — тихо изрече тя. — Знам, че този спомен те съпътства всеки път, когато се събудиш сутрин.

Цялото му тяло се стегна. За един дълъг момент двамата стояха един до друг, споделяйки топлината и живота си. Хънтър бавно отмести ръката си от кръста ѝ. В противен случай трябваше да докосне най-близката нежна повърхност и да я вземе изцяло за себе си. Но в момента тя беше прекалено уязвима, а той се владееше достатъчно, за да не се възползва от ситуацията.

— Може би трябва да запозная твоята Абюела с чичо ми — измърмори той.

Лина поклати глава.

— Баба ми веднага ще го смели. В Мексико всяка жена, на която е дадена дори малко власт, знае как да се възползва от нея. Тя е манипулативна, наясно е какво прави и никога няма да се откаже от превъзходството си.

Хънтър се засмя тихо.

— Всяка култура си има своите жени вещици...

— За което си има основателни причини... — уточни Лина.

— Впрочем каква е тази миризма?

— Неприятна ли?

— Не, не. Говоря за аромата на цветя.

— А, да, плумерия^[2]. Чичо не би дал и цент за поддържането на къщата, но плаща цяло състояние за градинари.

Лина си помисли за цялата армия от работници, които се грижеха за имението на *Рейс Балам*. Като дете бе приемала това за даденост. След като порасна, оценяваше предлагания ѝ лукс, но го приемаше двойко. От една страна, жените и мъжете от близките селища имаха постоянна работа, пари да отглеждат децата си и свободата да служат на боговете си. Силия спонсорираше най-умните сред тях и ги пращаше да учат в колеж. На останалите предлагаше възможност да си изберат професионално училище по свое желание. Родът *Рейс Балам* зависеше от местните хора толкова, колкото и те от фамилията.

— Чичо Дени заяви, че мрази всички цветя, които леля е засадила с толкова обич — обясни Хънтър. — Но след като тя почина преди няколко години, той нае човек да се грижи за градината ѝ.

— Значи много я е обичал — каза Лина, питайки се какво означава да си обвързан с някого толкова дълго време.

— И все още я обича — каза той, докато отмяташе покривката от дивана. Мирисът на прах стана по-натрапчив, смесващ се с аромата на цветята от двора. — Само че ще ти се наложи да го набиеш с камшик, за да си го признае. Някога това ми се струваше забавно. Но сега го разбирам.

— Ти си обичал съпругата си...

Последва продължително мълчание, в което се усети някакво напрежение. После Хънтър заговори с равен глас:

— Полин забременя, когато беше на осемнайсет, а аз бях едва на седемнайсет. — Устата му се изкриви в тънка усмивка. — Понякога се случва така...

Лина чакаше. Външно той не показваше никакви емоции, но тя беше сигурна, че всяка дума му коства много усилия.

— Малката Сюзън беше светлината на живота ми — продължи мъжът след кратко мълчание. — Четири години след раждането ѝ Полин ми съобщи, че не съм биологичният ѝ баща. Приятелят ѝ бил излязъл от затвора, затова настоя за развод. Имаше намерение да живее с мъжа, когото наистина обича. Не исках да се разделям със Сюзън, но смятах, че детето трябва да живее с истинските си родители. Тримата се издържаха от социалните помощи и от детските надбавки, докато дрогираният кучи син не връхлетя върху дърво с над двеста километра в час. Полин и Сюзън загинали на място. Извергът се отървал на косъм с изпотрошени кости. Умря след седмица. Надявам се, че се е гърчил в агония...

Лина не знаеше какво да каже, освен да наблюдава как Хънтър методично сваля покривките от мебелите.

— Честно казано, никога не съм обичал съпругата си, но бях луд по детето — заяви накрая той. — А какво можеш да ми разкажеш ти? Някаква голяма любов в живота ти?

Наложи ѝ се да преглътне няколко пъти, преди да отговори. Неговият разказ я беше трогнал до сълзи.

— Не — тихо изрече тя. — Никакви малки или големи любови. — Повдигна безразлично рамене. — Когато пораснах достатъчно, бях прекалено ангажирана с разкопките, за да отделям време за каквото и да било друго.

Хънтър мълчаливо сваляше покривките, сгъваше ги и ги прибираще в малка ракла в коридора. Не му се искаше да изрече

истината на глас. Радваше се, че тя не беше намерила подходящия мъж, не се беше омъжила и не бе устроила живота си, преди да я срещне.

Лина оглеждаше мебелировката. За разлика от собствения ѝ живот, тя беше с изчистени линии и гладки повърхности. Цветовете бяха земни, с преобладаващо черно, сякаш часовникът беше спрял през 1954 година и никога след това не бе отброявал часовете.

— Спалните са тук, отзад — показа ѝ той. — Трябва да станем рано сутринта и да си купим дрехи и продукти.

— И какво следва после?

— Зависи от Граничната и емиграционна служба и разговорите, които е провел чичо ми.

— Съвсем скоро ще ми се наложи да ида във фамиленото имение — заяви Лина. — Обещах на мама и на Абюелита.

— С нетърпение очаквам да видя родния ти дом.

Тя мълчаливо осмисляше факта, че Хънтър има намерение да замине с нея. Понечи да възрази, но се отказа. Всички в семейството ѝ непрекъснато опяваха, че е крайно време да има мъж до себе си.

А този беше най-подходящият от всички.

— Да приема ли, че не си против?

— Налага се да допуснем, че предметите идват от *Юкатан* — въздъхна тя.

— Да, така изглежда. Но, което е по-важно, хората, които се опитаха да те отвлекат, със сигурност са оттам. Точно в този момент се тревожа за теб толкова, колкото и за Джейс.

Лина го изгледа стреснато.

— Джейс е в по-голяма опасност.

— Но поне го пазят в болницата. Гардове се грижат и за семейството му...

— Какво означава това, че е под охрана?

— Говорих със Стю Брюбейкър. Така се казва шефът му. Казах му направо, че е изпратил приятеля ми на сляпо на огневата линия и ако се случи нещо с него, с политическата му кариера е свършено.

Тя надникна в очите му и видя в тях хищника, когото винаги бе подозирала под плавните му движения. Но това не я притесни. Животът я беше научил, че е по-добре да го спечели на своя страна, отколкото да застава срещу него.

А хищникът беше достатъчно силен, за да си позволи моменти на слабост.

— Обзалагам се, че на шефа това никак не се е харесало — подметна тя.

— Не и когато го чу от мен. Но той беше вникнал в същината на проблема много преди да му се обадя. В момента Брюбейкър преработва всички документи, за да докаже официално, че Джейс е работил под прикритие по важен политически проект.

— А не е ли истина?

— Да кажем, в известен смисъл. В рапорта ще бъде отразено, че Джейс е прострелян по време на дежурство. Чичо Сам ще поеме разходите. До последното пени. Ако се окаже инвалид на сто процента, издръжката му ще бъде обезпечена от държавата, независимо дали ще се върне на работа, или не.

Лина се замисли.

— Изглежда, двамата с Брюбейкър доста сте си поговорили.

— В нашето семейство наричахме това разговор с Бога. Ако го извадим извън бюрокрацията, Брюбейкър не е лош човек. Остана истински потресен след срещата с Али и децата ѝ. Освен това му напомних, че вицепрезидентът има за какво да му се сърди. В общи линии, той е наясно, че политическата му кариера е заложена на карта, ако не се погрижи добре за Джейс.

— В такъв случаи приятеля ти не го заплашва уволнение, дори ако артефактите не се намерят?

— Не и докато аз съм наоколо. По този въпрос постигнахме мексиканска договорка петдесет на петдесет. Ако предположенията ми са верни, той тайно се опитва да сложи ръка на няколко предмета, които са включени в списъка на церемонията за официалното връщане на историческото наследство на майте. Тъй като говорим за вече натоварени със стока камиони, в които не се споменава и дума за изчезналите под носа на Джейс антики, сделката е валидна.

— В такъв случай вече нямаш никаква нужда от мен. Работата на партньора ти е сигурна. — Гласът ѝ заглъхна, докато се взираше в очите му, които бяха вперени в нея.

Мъжът поклати глава.

— Грещиш, миличка... Няма да те пусна никъде сама, докато не разбере кой се крие под името Маят. Той стои зад опита за отвличането

ти. И зад стрелбата по Джейс.

— Семейството ми разполага със собствени охранители — съвсем логично отбеляза тя. — Както всички в Мексико, които имат достатъчно пари.

Той кимна.

— Хрумвало ли ти е някога, че богатството на рода ти може да не е съвсем чисто и този факт да стои в основата на враждебното отношение към теб?

Лина потисна първия си порив да отрече предположението му. Накрая каза:

— Никога не съм допускала, че близките ми могат да се забъркат в нещо нелегално.

Наслаждавайки се на аромата на кожата ѝ, Хънтър я изчакваше.

Проточилото се мълчание я накара да продължи:

— Силия наистина понякога се движи по ръба на пропастта, но знае как да се измъкне. Баща ми би могъл да натрупа цяло състояние от откритите артефакти, но е прекалено обсебен от тях, за да позволи на някого да ги изтръгне от ръцете му. Докато семейството финансира разкопките му, няма причина да рискува на черния пазар за пари. Това е единственото, което го интересува.

— Добре. Абюелита ми се струва прекалено възрастна, за да търгува с исторически находки или наркотици.

Лина се усмихна.

— Особено като се има предвид, че я наричам *чичи*, което на езика на майте означава баба. Всъщност тя е баба на майка ми.

— Някой друг?

— Щом толкова добре си проучил роднините ми, сигурна съм, че си чул за Карлос, който някога е разпространявал и е ползвал наркотици. Е, вярно, че по онова време е бил по-известен като Карлитос. Абюелита е сложила край на краткия му бунтарски период. След като е пораснал достатъчно, за да заслужи уважение, е поел семейния бизнес с цимент. С времето е станал уважаван от двете страни на границата бизнесмен и съвсем аматьорски се е интересувал от културата на майте. — Погледна Хънтър открито в очите. — Дали не пропускам някого в списъка ти със заподозрени? Само ми кажи имената и ще ти разкажа всичко, което знам за тях.

— Саймън Кручфийлд — каза той.

Тя примигна изненадано, но реагира веднага:

— А, той е един от най-добрите клиенти на Силия. Едновременно колекционира и препродава антики.

— С каква репутация се ползва?

— Зависи от хората, които попиташ.

— Сега питам теб.

— Не го харесвам нито професионално, нито лично.

— Бил ли е арестуван някога? — продължи да се интересува Хънтър.

— Доколкото ми е известно, не.

— Би ли могъл да се докопа по някакъв начин до изчезналите артефакти?

— Прекалено е умен, за да ги задържи — заяви Лина. — Не е обсебен от тях като Филип или истинските колекционери.

— Възможно ли е да работи като посредник?

Тя въздъхна тежко. Наистина не харесваше повечето от клиентите на майка си заради хора като Кручфийлд.

— Не изключвам участието му като посредник в незаконни сделки.

— Всичко е възможно — съгласи се Хънтър. — А каква е вероятността?

Лина се почувства притисната в ъгъла.

— Е, добре. Майка ми наистина има контакти с хора от сивия сектор. И той е един от тях.

Твърдите му пръсти леко погалиха устните ѝ.

— Спокойно, миличка. Не нападам нито теб, нито семейството ти.

— Но точно така изглежда.

— Няма човек, който да е на сто процента чист — увери я той. — Нито един. В момента, в който приемеш този факт, животът става по-лесен.

— Обясни това на съпругата на Цезар — изстреля заядливо тя.

Усмивката му беше толкова топла, че по тялото ѝ премина трепет.

— Много красиви очи... — продължи мъжът. — Горещи като греха и невинни като на ангел. Наистина се радвам, че никога не си се омъжвала. Наистина.

Изведнъж твърдата под краката ѝ изчезна. Думите му, допирът на пръстите до устните ѝ, усмивката — всичко у него я накара да се почувства неземна...

— Хънтър, какво правиш с мен?

— Със сигурност не онова, което и двамата толкова искаме — отвърна той и неохотно отдръпна ръката си от лицето ѝ. — По дяволите. Прекалено уморени сме за онова, което се надявах, че желаш.

Погледът ѝ преднамерено се насочи към ципа на дънките му.

— Не ми изглеждаш толкова изтощен.

— А би трябвало... Последните две седмици бяха адски тежки за мен. Като се изключи срещата ми с теб.

— Лягай си. Не бих искала да заспиш преди най-важното събитие.

Смехът му беше по-топъл и от усмивката му. Тя не можа да се въздържи и се разсмя заедно с него.

Миг по-късно устните му бяха върху нейните, а ръцете му я притискаха към стройното му, твърдо тяло. Не беше усетила, че ѝ е студено, докато не почувства топлината му. Отдаде се изцяло на целувката, на настойчивия му език... Пръстите ѝ се вкопчиха в косата му, привличайки го по-близо, опасявайки се, че това е просто сън, който ще отмине между две дихания.

— Колко глупаво — промълви той, отдръпвайки се леко.

— Знам — отвърна тя, сгушила глава под брадата му.

Простенвайки, Хънтър се отдръпна от нея.

— Помогни ми. Опитвам се да постъпя правилно.

Лина облиза устните си.

— Дотук не си направил нищо погрешно. — После тръсна глава като палаво животинче.

— Чувстваш се като притисната в ъгъла ли? — попита я с горчивина.

— Нещо такова... А ти? Виж, не съм от този тип жени. Не скачам в леглото с първия мъж само защото ми харесва външността му.

— Бих бил щастлив да се възползвам от това, миличка, но няма да е честно. Адреналинът е сред най-подценяваните наркотици на пазара. А той въздейства по-силно от алкохола и кара хората да нарушават собствените си правила. Така че ти предлагам сделка.

Изглеждаш ми точно както тази сутрин и желанията ми досега не са се променили.

Жената притвори очи, старателно отбягвайки погледа му. После въздъхна и призна, че той беше прав.

— Значи утре... — Изрече го, все едно след цяла вечност. Погледът му я обходи като призрачни ръце.

— О, по дяволите — измърмори, привличайки я отново към себе си. — Всъщност вече е утре.

[1] Всички наименования на дните на седмицата на английски език завършват на *и*. — Б.пр. ↑

[2] Малък вид от 7–8 типа тропична и субтропична растителност, която е предимно от листопадни храсти или ниски дървета. — Б.пр. ↑

11.

Не беше необходимо да я придърпа към тялото си. Тя просто промълви името му и устните ѝ намериха неговите. Ароматът на плумерия и соленото ухание на океана се смесиха в нещо първично и горещо, също като целувката. Не беше привикнала да желае мъж от този тип, със съзнание и инстинкти на хищник. Той излъчваше едновременно хлад и топлина и изтръгваше от нея стонове, за които не можеше да повярва, че са нейни.

— Трябва да си сигурна, миличка — задъхано изрече Хънтър, когато най-сетне успя да отдели устните си от нейните и ги долепи до високите ѝ скули. — В момента си много уязвима.

— Нима ти не си? — предизвикателно го погледна тя.

Бедрата му се притиснаха към нея, разпращайки огън из цялото ѝ тяло.

— Желая те от мига, в който те видях за пръв път. — Гласът му приличаше по-скоро на въздишка. — Привлече ме повече от всяка друга...

— А Полин?

Зъбите му захапаха плътната долна устна.

— Бяхме тийнейджъри. Подчинявахме се повече на хормоните, отколкото на разума си. Начинът, по който пристъпи към мен като към пораснал мъж, ме уплаши повече, отколкото увлечението ми по теб.

— Същото се отнася и за мен — призна тя. — Много пъти съм имала нужда именно от теб. Нямам представа как ще се задоволят другите ми нужди, но тази... — Отново изви тялото си към него. — С тази бихме могли да се справим веднага...

Усмивката му беше бавна и много гореща.

— Е, поне можем да опитаме.

Загледа се в нея за един дълъг момент, докато въздухът помежду им се сгъстяваше, а в слабините му се надигаше сила, от която малките, летящи във въздуха пращинки изглеждаха съвсем невидими. Ароматът на нежната ѝ кожа го изпълваше точно толкова, колкото го

беше изпразнила смъртта на Сюзън. Внезапно всичко в него стана толкова силно, че вече не можеше да се побере в кожата му. Имаше нужда от нещо различно, в което да навлезе дълбоко и да се разтопи...

Просто имаше нужда от Лина.

Устните му упорито се впиха в нейните със същата сила, с която ръцете му я притискаха към тялото. Пръстите му се вкопчиха в косата ѝ и той изстена, пропит от нейното съвършенство...

Ноктите ѝ се забиха в гърба му, докато двамата се бореха за надмощие в страстта на прегръдката. Нито един от тях не спечели. Кожата под ризата му беше стегната, тя усети твърдите му мускули. Лина му се възхищаваше, наслаждаваше му се и притискаше бедрата си, сякаш да попие докрай чудното негово излъчване. Когато телата им се притиснаха, нежни стонове огласиха тишината. Неговите. И нейните... И на двамата едновременно.

Хънтър се извърна и я облегна на стената, въпреки че го беше обхванала с ръце. Устните им се впиваха едни в други, опияняваха се от вкуса си и искаха още и още... Тя се опита да каже нещо, но от гърлото ѝ излязоха само звуци, които издаваха задоволство и желание.

— Ти... Аз... Ние...

Съзнанието му се замъгли, докато галеше тила ѝ с неистова нежност.

— О, да — каза ѝ с тих глас. — Ние. Дявол да го вземе, мила. Ще бъде невероятно. Тук ли искаш да го направим, или в леглото, стига да успеем да стигнем до него.

Лина го погледна със замъглени очи, в които тъмните зеници отразиха за момент проблясващата отвън светлина.

— Господи, толкова си красива — прошепна Хънтър.

— Не... Ти си красив. — Тя вече не се опитваше да овладее емоциите си. — В леглото. Едва се държа на краката си.

— Да не би да те болят коленете? — загрижено я попита той, сподавяйки пламъка, пълзящ по цялото му тяло.

— Какви колене? — отвърна тя със странен смях. — Не драскотините ме карат да треперя. Причината си ти...

Наведе се да я целуне, но неочаквано спря. Ако започнеше веднага, изобщо нямаше да стигнат до леглото. По дяволите, ставаше въпрос за някакви секунди.

Изруга на глас.

— Дявол да го вземе! Ще ме сразиш...

Тя се отдръпна, колкото да погледне стройното му тяло, и се усмихна, чувствайки се по-уверена и по-малко заслепена от топлината, разливаща се в нея.

— Тези дънки ми изглеждат доста тесни — отбеляза, протягайки ръка към ципа. — Позволи ми да видя какво има вътре.

Със смях той сграбчи ръцете ѝ и я поведе по късия коридор.

Спалнята беше като къщата — малка и тясна. Или може би изглеждаше така заради огромното легло, което заемаше по-голямата част от пространството.

Преди да успее да си поеме дъх, Хънтър я повали на матрака и се свлече върху нея.

— Стигнахме — каза ѝ шепнешком.

Тя се усмихна и плъзна ръката си между двете разгорещени тела, за да преоткрие възбудата му, разтърка с длан слабините и вкопчи нокти в твърдия плат на дънките...

— Почакай, опитвам се да забавя нещата.

— Ще ти кажа, ако бързаш прекалено.

— Обещаваш ли ми?

— Да.

Едва бе успяла да прошепне последната дума, когато дългите му пръсти се заеха със самото и го смъкнаха до лактите ѝ. Издърпа ризата от панталона. Тя се опитваше да му помогне, но бе прекалено заета с неговите дрехи, от които бързаше да го освободи, за да може да му се радва изцяло. Ръцете ѝ се оказаха здраво стегнати в ръкавите. Усети, че сутиенът ѝ е разкопчан, и устните му веднага се озоваха върху гърдите ѝ. Тя огъна гръб и се заизвива под тялото му.

Хънтър неохотно пусна твърдото ѝ зърно и прекара езика си около него.

— Прекалено груб ли съм?

— Отърви ме от проклетото сако! — изпъшка тя, борейки се с ръкавите.

— Сигурна ли си, че го искаш? — попита той, загледан в пълната ѝ гръд и смачканите дрехи. Едрите ѝ зърна се повдигаха с всяко нейно вдишване... — И така изглеждаш дяволски добре.

Наведе се и отново долепи устни до гърдите ѝ.

— Сакото... — със стон настоя тя.

Мъжът вдигна лице.

— Не мога.

— И защо?

— Защото ръцете ти са в панталона ми.

Лина възкликна стреснато и едва тогава си даде сметка, че е прав. Пръстите ѝ здраво стискаха колана на дънките му, вече влажни от усилията и възбудата.

— Моля те, помогни ми — прошепна с копнеж, сякаш останала съвсем без дъх.

Той бързо разкопча металните копчета, предоставяйки ѝ свободата да се порадва на втвърдената му, дълга мъжественост...

— Не това имах предвид, но е чудесно.

Жадните ѝ ласки го накараха да изстене. После с рязко движение смъкна измачканите ѝ дрехи и ги захвърли на пода до леглото. Сведе глава към женствените извивки на гърдите ѝ, които го бяха възбудили още при първата им среща, макар ѝ скрити под строгия ѝ, делови костюм.

— Все още си с ботушите — отбеляза тя.

А ръцете ѝ се движеха по члена му, притискаха го, галеха го по цялата му дължина.

— Ако продължиш така, няма да имам време да ги събуя, докато вляза в теб.

— Прекалено ли бързам? — усмихна се тя, с глас, горещ колкото пръстите ѝ.

— Само те предупреждавам.

— А аз просто ти се наслаждавам.

После много бавно го пусна. Той потръпна и се насили да прояви здрав разум.

— Първо ботушите — каза със стон. — Ще се съблечеш ли през това време, или си прекалено срамежлива?

— Бях. Преди да те срещна.

Очите ѝ бяха полуотворени. Събу ниските си обувки и се зае с панталона. Още преди да бе успяла да разкопчае ципа, Хънтър захвърли ботушите и се освободи от дънките. Много бързо ги последваха ризата и бельото му. Коланът на разкроения ѝ панталон едва бе стигнал до средата на бедрата ѝ, когато той вече стоеше пред нея съвсем гол. Без да откъсва поглед от нея, измъкна от джоба

презерватив и си го сложи. Бикините ѝ се омотаха с чорапогащника. Лина се надигна на пръсти и ги дръпна припряно.

— По дяволите големия ми задник! — измърмори през зъби.

— Голям? Не бих казал... — Пръстите му се плъзнаха по женствените извивки. — Миличка, имаш най-невероятното задниче, което съм виждал някога. Кара ме да искам да... Да хапя.

Наведе се и се зае точно с това, като засмукваше силно плътта, оставяйки следи върху гладката кожа. Тя извика от изненада и удоволствие, а после и от шок, щом устните му се придвижиха по-надолу.

— Аз... Не мога... — изстена, извивайки се под настойчивите му ласки. — Никога не съм...

Извърщайки се от влажното възвишение, което едва бе успял да докосне, той целуна вътрешната част на бедрата ѝ...

— Е, следващия път... — изрече задъхано. — Или по-следващия. Желая те, както не съм желал никоя друга жена в живота си. Желая те цялата, мила. Всеки милиметър от теб. По всякакъв начин.

Лина въздъхна шумно и в следващия миг усети между краката си прилив на топла влага. Преди да успее да си поеме дъх, той се надигна, покри тялото ѝ със своето и влезе в нея... Тя се вкопчи в него с ръцете, с краката, с устните си, следваше движенията му, отдаваше се, получаваше и искаше още и още... Внезапно нададе вик, тялото ѝ се изви като дъга от надигащата се отвътре ѝ страст, после се разтърси от връхлитащите вълни на удоволствието.

Хънтър остана дълбоко в нея, опитвайки се да удължи оргазма ѝ, докато вече не можеше да възпира своя. Накрая се почувства изпразнен, обзет единствено от любовта си към тази жена. Дишайки тежко, пое с език стичащите се по страните ѝ сълзи.

— Нараних ли те? — прошепна в ухото ѝ.

— Не, не. Ти беше... — Разтърси я нова вълна от споделеното удоволствие. Присви бедра, за да го задържи по-дълго в себе си. — Беше просто невероятен.

Хънтър се усмихна. И потръпна, отдавайки се на насладата на нежния ѝ плен.

Когато тялото ѝ под неговото най-сетне остана неподвижно, той се отмести встрани. Знаеше, че трябва да се отдръпне от нея и да

махне презерватива, но се чувстваше прекалено добре, за да направи каквото и да било движение.

— Това може да се превърне в пристрастеност — каза, допрял устни до кожата ѝ.

В отговор тя само въздъхна и ръцете ѝ започнаха да се движат леко по гърба му.

— Ще поема риска.

Той с неохота се отдели от нея, на което тя отвърна с недоволно мърморене.

— Презервативът... — обясни ѝ кратко.

Лина продължи да изрича неразбрани думи, докато гумата беше свалена и изхвърлена.

— Душ? — попита той, обръщайки се към нея.

— По-скоро сън — притисна се към него тя.

Хънтър дръпна завивката върху тях и се унесе още преди да беше докоснал възглавницата. Тя вече спеше дълбоко.

Събуди се, упоен от общия аромат на телата им. Наблюдаваше слънчевите лъчи, които бавно пълзяха към лицето ѝ. Тъмна коса, дълги мигли, хвърлящи сенки върху страните ѝ, сочни, червени устни. Красотата ѝ караше сърцето му да се свива. През нощта бяха удовлетворявали страстта си един към друг още няколко пъти, но продължаваше да я желае. Фактът, че тя откликваше на нуждите му по същия начин, беше нещо, което тепърва му предстоеше да осъзнае.

Погледна към електронния часовник върху малкото нощно шкафче до леглото. Беше рано, но туристическите градчета се събуждаха в малките часове на деня. Кручфийлд и персонала му сигурно отдавна бяха станали. Ако можеше да се вярва на онова, което беше проучил за него, денят му започваше по тъмно и приключваше дълго след залеза на слънцето. И целият му бизнес се ръководеше от мястото, където се намираше басейнът му.

Часовникът показваше също, че беше настъпил моментът, в който трябваше да разбере кой е този Маят и да се увери, че той никога повече нямаше да представлява някаква заплаха за Лина.

Макар че единственото нещо, което му се искаше сега, беше да потъне отново дълбоко в нея и да остане там завинаги.

Раздвоен между онова, което копнееше, и това, което се налагаше да направи, той все пак реши да се измъкне тихо от леглото.

Стаята беше изпълнена с топлина, съхранена от тухлените стени. Измъкна мобилния си телефон от захвърлените на пода дънки и се отправи към всекидневната с широки, безшумни крачки.

Първият разговор беше с медицинската сестра, която обслужваше Джейс. Али ѝ беше казала, че му е брат, поради което получаването на информация вече не представляваше никакъв проблем. Жената го увери, че състоянието на пострадалия се подобрява много по-бързо, отколкото бяха очаквали. Животът му вече беше извън всякаква опасност.

Облекчение се разля като живителна глътка вино из цялото му тяло. Наслади му се за миг, след което взе компютъра си и го включи в контакта в ъгъла на стаята. Беше прашасал и заобиколен от паяжини. Бързо започна да преглежда електронната си поща, в която бяха получени отговори на негови запитвания, както и съобщение от чичо му.

Снейкман беше депортиран за рекордно кратко време.

Трупите, намерени в подземията на смъртта, вече бяха станали единайсет, но само на няколко от тях сърцата бяха изтръгнати.

Защо точно на тези? Защо не на всички?

Въпроси, на които не би могъл да отговори, нито дори да даде някакви предположения. Никой от заловените гангстери не беше проговорил. Твърдяха, че не знаят нищо. Всеки заявяваше, че е ходил на сърф във вилата на свой приятел и е бил арестуван без видима причина.

А плъховете са с крила, покрити с прахта на жертвите.

Мъртвият портиер имаше майка и двама сина тийнейджъри от другата страна на границата. При разпита бяха успели да изтръгнат от тях единствено признанието, че слънцето изгрява от изток и залязва на запад. Другото беше, че убитият бе изпращал пари на юг, но наскоро беше престанал. Бабата беше напласена до смърт. Момчетата бяха като зашеметени.

Изпратените от местопрестъплението снимки бяха толкова отвратителни, колкото и спомените на Хънтър.

Нищо ново.

И със сигурност нищо полезно.

Бързите, но не и незадълбочени проучвания на чичо му казваха съвсем малко повече от онова, което вече знаеше или предполагаше.

Родителите на Лина живееха разделени. С изключение на позатихналия скандал с продадените без одобрението на държавата артефакти, намерени в земите на фамилията *Рейс Балам*, и кратка дописка за хулиганска проява в нетрезво състояние в младостта на Филип, в досието му нямаше нищо сериозно.

В пубертета Карлос наистина бил лошо момче, но с годините се превърнал в уважаван от две правителства гражданин. Имаше бегли намеци, че е бил разработван от Агенцията за борба с наркотиците за разпространение и употреба. Нищо необичайно за етнически мексиканец, който често прекосява границата в двете посоки, още повече при открито водената нарковойна. Две бивши съпруги, няколко любовници, без деца...

Де ла Пул беше ерген, от висшето общество, добре образован, със стабилни връзки и чист като сълза.

Същото не можеше да се твърди за Кручфийлд, но в официалното му досие от нито едната страна на границата нямаше смущаващи черни точки. Ако се четеше между редовете, от време на време се бе случвало да търгува незаконно с артефакти, но нищо, което да заинтригува сериозно полицията.

Вероятно просто заблуждава конкуренцията, както правят информаторите на наркодилърите, помисли си Хънтър.

Продължи да чете бързо. Всичко, което виждаше, го караше да подозира, че каквото и да направи, за да открие стрелците и за кого конкретно работеха, нямаше да се случи от северната страна на границата. Хората в Съединените щати, които можеха да му дадат отговори на някои от въпросите, вече бяха или мъртви, или под протекцията на закона. Колкото и да му се искаше да разпита арестуваните гангстери, имаше неприятното усещане, че вероятността да научи нещо от тях се бе изпарила с екстрадирането на Снейкман.

Отвори няколко туристически сайта и провери офертите. Един поглед му беше достатъчен, за да забележи, че полетите за *Козумел* са се увеличили няколко пъти, за да задоволят нуждите на отпускарския сезон. Запази билети за няколко дати на сметката на семейната фирма, като заплати допълнително за възможността да си възвърне парите, в случай че не ги използва.

Чудеше се колко ли ги бива бодигардовете в имението на *Рейс Балам*...

Е, добри или лоши, скоро щеше да разбере. Нямахше намерение да изпуска Лина от погледа си, докато не се увереше, че е в безопасност и нищо не я заплашва. После щеше да замине на лов в Мексико, където правилата бяха различни и животът беше по-близо до примитивния.

Но преди всичко Кручфийлд.

— Хънтър? Къде си?

Гласът на Лина се разля из тишината като музика. Дрезгавите му нотки подсказваха, че току-що се беше събудила.

— Точно проверявах как е Джейс.

— Е, и как е? — тревожно попита тя.

— Много добре. — Хънтър остави компютъра и тръгна към спалнята. — Стабилизиран, извън опасност, подобрява се много по-бързо от очакваното.

— Чудесна новина!

Когато стигна до леглото, тя се бе облегнала на лакът и завивките падаха свободно върху голите ѝ гърди. Стори му се по-красива от всякога, едновременно богиня и жена, която го обсебваше изцяло...

Лина го наблюдаваше със същия напрегнат интерес.

— Не ме гледай така, мила? — тихо изрече той.

— Как?

— Като че ли имам още един презерватив в джоба на дънките си.

— Само дете още си съвсем гол... — одобрително го изгледа тя.

— Ти също. — Наведе се над нея и я целуна бавно и замислено.

— Ще се погрижим за това, след като си купим някои дрехи в местен стил. Смяташ ли, че Кручфийлд ще се съгласи да ни покаже колекцията си?

Лина постепенно се отърсваше от съня и надигания се в нея копнеж.

— Кручфийлд? И защо да го прави?

— Ти си дъщеря на Силия. Чувала си много за колекцията му от майка ти и тъй като случайно си се озовала наблизо... и тъй нататък...

Вече съвсем будна, тя се замисли.

— Може и да се хване. Той е арогантен, горделив и обича всички да се възхищават на образоваността и изтънчения му вкус.

— Идеално. Попърхай малко с изумителните си мигли, издавай сладни звуци и не забравяй да държиш съзнанието му колкото може

по-далеч от целта на посещението ни.

Лина изкриви лице в гримаса.

— Пфу. Точно това прави Силия. Пърха с мигли и мърка сладно.

— Ала нали има ефект? Мъжете понякога могат да бъдат много примитивни създания.

— Саймън Кручфийлд е отвратителен човек. Минава през трупове, за да се добере до желания артефакт.

Хънтър присви очи.

— В буквалния смисъл на думата ли?

— Е, носят се някои слухове... — Дългите й пръсти неспокойно шареха върху завивката. — Но в тях невинаги има истина. Не ми се иска да разпространявам лъжи, дори и за него.

— Да не би да се отнасят за мрежа от обирджии на гробници и посредници с окървавени ръце, които му доставят антики чрез канали, минаващи през мексиканското правителство?

Тя го погледна стреснато.

— Да. Откъде знаеш?

— Част от работата на охранителните фирми е събирането на информация. Чичо ми го бива много в това, а двамата ми братовчеди са дори по-добри от него. Направо са родени хакери.

— Кручфийлд — процеди през зъби Лина, сякаш изричаше проклятие. — Не знам дали да си взема душ, преди да се срещна с него, или след това.

Хънтър се разсмя.

— Аз ще използвам другата баня, в дъното на коридора, докато решиш. Защото, ако се изкъпем заедно, съществува реална опасност да си направим бебе.

Лина се изправи. Повече й се искаше да го приласкае в леглото или да се пъкне под топлата струя с него и беше сигурна, че той се чувства по същия начин. Но не възрази. Вече бяха използвали всички налични презервативи. Не че не искаше да има дете... Напротив. Но не и след девет месеца.

Понякога да бъдеш възрастен, не беше особено приятно.

Той не откъсваше поглед от стройните й бедра, докато тя изчезна към банята. После грабна дрехите си, взе си набързо душ и се облече. Бегъл оглед на къщата му показа, че нищо не се бе променило от последния път, когато я беше обиколил преди изгрева на слънцето.

Никой не беше паркирал наблизно, верандата беше пуста, нямаше нови следи от гуми из двора или близо до джипа.

Прибра се вътре и се отправи направо към касата на чичо си. Комбинацията си беше същата. Отвори вратата, извади пачка банкноти, взе химикалка и надраска бележка с подписа си. Изобщо не обърна внимание на pistolетите и на документите, скрити, в случай че спешно му се наложи да приеме нова самоличност. Затвори отново сейфа и се усмихна.

Лина го смяташе за параноик. Чичо му беше параноик. Бяха се научили да бъдат такива по най-трудния начин.

Докато тя се изкъпа и облече измачканите си дрехи, той вече приготвяше закуска в кухнята. Препечени филийки, фъстъчено масло, портокалов сок и кафе. Не беше много, но щеше да ги засити, поне докато си купеха продукти. Нахраниха се бързо, давайки си сметка, че при тези обстоятелства храната беше по-скоро вид гориво, а не удоволствие.

— Нямаш оплаквания, нали? — попита я, докато изхвърляше хартиените чинии.

— От кое?

— От скромната закуска.

— На разкопките нямахме фризери и зелена салата — отвърна тя и запрати в кошчето пластмасовите чаши от кафето. — Ядяхме това, което си носехме от вкъщи, и бяхме благодарни, че имаме и толкова.

Той се засмя, обви ръка около кръста ѝ и зарови лице във влажната ѝ коса.

— Наистина те харесвам, доктор Тейлър. Нямаш нужда от парфюми, SPA процедури и бутици, за да изглеждаш прекрасно...

— Една нощ с теб може да накара всяка жена да се почувства секси. — Даде си сметка какво бе изрекла и се изчерви.

— И аз мога да го кажа за теб. Истински късмет е, че тази сутрин изобщо мога да ходя. — Устните му докоснаха ухото ѝ, а езикът му подразни нежната ѝ кожа. — А сега вдигай хубавото си задниче към джипа, преди да сме си създали неприятности.

Тя прие предупреждението му съвсем сериозно и грабна дамската си чанта по пътя към всекидневната. Забеляза отворения компютър, но остави Хънтър да се оправя с него.

Беше успяла да закопчае предпазния колан, когато го видя да се приближава с широки крачки към колата, пъхнал лаптопа под мишница. Дъхът ѝ секна от мъжествеността му и лекотата на дива котка, с която се движеше. Изруга наум и си наложи да въведе ред в мислите си.

— Сега ли искаш да се обадя на Кручфийлд? — попита, докато той се настаняваше на седалката. — Или направо ще се появим на вратата му?

— Имаш ли номера му?

— Преди няколко седмици ми позвъни, за да търси Силия. Трябва да го има някъде в паметта. — Измъкна мобилния телефон от чантата си.

— Добре. Не разполагаме с много време. Трябва да действаме колкото може по-бързо.

Насочи колата към търговския център на града, докато Лина се опитваше да любезничи с един човек, когото ненавиждаше. Нямаше как да не се възхити на професионализма ѝ и да изпита угризение, задето я кара да върши нещо толкова неприятно за нея.

Но, от друга страна, да притискаш мръсен парцал към кървяща рана, едва ли се вместише в нечии представи като нещо приятно. А тя го бе направила, без да трепне и без да се оплаче.

Наистина харесвам всичко у нея, отбеляза мислено.

После се усмихна. Тя беше най-хубавото, случило се в живота му, и нямаше как да не е наясно с това. Кое то в известен смисъл го плашеше. Знаеше цената и на любовта, и на загубата.

В ада или на земята, нямаше време за добри обноски.

— След час — съобщи Лина, затваряйки телефона. Стараеше се да владее гласа си. — Нямам търпение да се запознае с добре образованата дъщеря на Силия.

— Чудесна работа, скъпа. Благодаря ти.

— Ако това ще помогне на Джейс и семейството му, бих склучила сделка дори с дявола.

— И на теб — тихо допълни той. — Не бива да забравяш и собствената си безопасност. Аз със сигурност няма да го направя.

На лицето ѝ се появи крива усмивка, но не каза нищо.

Южната част на остров Падре се нижеше от двете страни на джипа — молове и пъстри туристически капанчета се мъдреха като

причудливи гъби между новите двуетажни къщи и други доста по-малки, които стояха тук сигурно повече от петдесет години. Щетите от последния ураган събираха прах в складовете заедно с шперплатовите капаци, с които бяха обезопасявали прозорците по време на бурята.

Беше леко по-хладно, отколкото в Хюстън. От напичащото слънце над асфалта трептеше мараня. Бризът откъм океана носеше по-скоро надежда за облекчение, отколкото истинска прохлада. Миризмата на тиня от ниските мочурища на запад от тях се просмукваше във влажния въздух като невидим дим.

Хънтър спря джипа близо до неголям мол с бензиностанция и малък магазин за преоценени дрехи — от едната страна, и туристическо капанче, пълно с евтини дрънкулки, — от другата. Вътре имаше всичко — от щанд за алкохол до козметичен салон, обменно бюро, хранителни стоки и тайландски ресторант.

Бръкна в портфейла си и ѝ подаде пачка банкноти.

— Вземи си каквото ти е необходимо.

— Имам кредитни и дебитни карти — възрази тя.

— Само в брой. Не искам да оставяме никакви следи, независимо дали на електронен, или на хартиен носител, поне докато не покажем паспортите си, преди да се качим на самолета за *Козумел*.

Тя го изгледа с широко отворени, тъмни очи.

— Да не би да са ни проследили до острова?

— Още не, но няма смисъл да рискуваме.

— Ти си параноик.

— И затова съм още жив.

— Ще ти го върна — закани му се тя.

— Когато пожелаеш. На всяка цена си купи поне два комплекта дрехи и обувки, с които ще можеш да тичаш. Нещо подходящо за плажа или за разкопките. Вземаш ли противозачатъчни?

Лина примигна учудено.

— Не...

— Добре. Значи няма да се налага да ти купуваме хапчета.

— Мога да мина без витамини, но една четка за зъби ще ми дойде много добре.

— Няма проблем. Ще вземем заедно и няколко *шапки за развлечение*.

Тя успя някак да сподави усмивката си.

— Предпочитание към вкус и цветовете?

Мъжът я изгледа отстрани.

— Имаш намерение да ги опиташ ли?

Не ѝ оставаше друго, освен да се изчерви. Засмя се и поклати глава.

Като огледа паркинга за пореден път, той тръгна след нея към магазина. Очите му шареха непрекъснато, но не забеляза нещо, което да го разтревожи. Никой не ги беше преследвал, откакто бяха напуснали Хюстън...

Вътре Лина веднага намери всичко необходимо. Дори да си падаше по пазаруването, това не беше мястото, където би се застояла. Но обикновено обикаляше по магазините само когато е наложително, и то със списък в ръка. Тя беше разумен купувач — знаеше какво търси, вземаше го веднага, щом го видеше, и с това всичко приключваше. Единственото, което премери, бяха чифт удобни спортни обувки. Взе си още джапанки и чорапи, грабна покупките и се върна при Хънтър, който продължаваше да оглежда останалите клиенти.

— Твой ред е.

Той мина през мъжкото отделение с ефективност, която разкриваше богат опит с неочаквани пътувания и екстремни ситуации. Последният му избор бяха два спортни сака, в които можеха да се поберат всичките им неща. След като плати на касата, напъхаха вещите и се отправиха към пазара.

— Купи каквото ти хареса. Аз ще взема сандвичи, вода и пакетирана храна. *И шапки за развлечение.*

Лина го изгледа стреснато.

— Няма ли да се връщаме в къщата на чичо ти?

— Зависи от Кручфийлд.

Тя наклони глава, вперила в него очите си с цвят на шоколад.

— Не разбирам.

— Ако ни даде някаква насока, ще тръгнем по нея — поясни той.

— Ако някой се закачи след нас, хващаме самолет за *Козумел*. За мен най-важна е твоята безопасност. И на второ място — да открия кой те преследва.

12

Земята, позволяваща застрояване на южната част на остров Падре, беше ограничена — от едната страна бяха защитените мочурища, а от другата се простираше океанът. Площта, на която се намираше къщата на Саймън Кручфийлд, можеше да побере цяла дивизия. Висока ограда в джорджиански стил опасваше разчистения от дивите храсти терен от всички страни, с изключение на тази откъм брега. Окосените морави изглеждаха кичозно. Стройни, претенциозни палми опасваха алеята и обрамчваха цялата постройка, която сякаш беше направена от пластмаса.

В Северен Хюстън подобна къща сигурно би изглеждала на мястото си, но тук стоеше някак нелепо.

— Понякога парите не просто говорят — подхвърли Лина, — а направо крещят.

Хънтър подкара джипа по алеята и спря на паркинга на мястото, определено за гости. Зад висок до кръста жив плет от гардении се синееше огромен басейн. Въпреки че беше едва девет часът, домакинът им бе казал да го търсят именно там.

— Аз поемам нещата — каза ѝ, като изключи двигателя и пусна ключа в джоба си. — Ти само подготви почвата и не показвай никакъв интерес към мистър Харолд Керигън. Това съм аз.

— А мистър Харолд Керигън от типа мълчаливи мъже ли е? — попита тя с усмивка.

— Да. Но ако започна да се включвам в разговора ви като посредник, който има поръчка от клиент, придържай се към обичайния си академичен стил. Аз съм само познат, с когото си излизала един-два пъти, и вече съм ти омръзнал до смърт. По този начин, ако се досети нещо, ще бъдеш покрита.

— Караш ме да се чувствам като педант.

— Съпругата на Цезар, скъпа... Педантизъм е първата дума, когато става въпрос за работа.

Това не ѝ харесваше, но не възрази. Хънтър не беше първият, който бе забелязал решимостта ѝ, щом нещата опираха до археологията.

Излязоха от джипа и се отправиха към басейна. Като всичко останало наоколо, той беше с огромни размери, направен от ръчно подредени плочки и обграден със зеленина, която подхождаше повече на Хаваите, отколкото на остров Падре. Тропическите цветя насищаха въздуха с миризма на тежък парфюм.

— Мистър Кручфийлд явно никога не е чувал думата претрупаност — подметна Хънтър. — Това важи и за него самия.

Огромен мъж със слънчев загар се бе излегнал върху махагонов стол до тюркоазения басейн. Беше с бели памучни шорти и бяла риза с къси ръкави. Копчетата на корема му бяха разкопчани, излагайки на показ излишък от загоряла и космата плът.

— Килимът не подхожда на завесите — измърмори през стиснати зъби Хънтър.

Лина погледна побелелите косми по тялото на Кручфийлд и гарвановочерната коса на главата му. Панамената му шапка бе кацнала накриво с маниер, който би подхождал по-скоро на Индиана Джоунс. По всичко личеше, че е застаряващ мъж, който се бе впуснал да преследва младостта, която така и нямаше да достигне.

— Добро утро — поздрави ги домакинът, като се изправи и закопча ризата си. Имаше глас на човек, който обича да говори и може да го прави в продължение на часове, без да се нуждае от почивка. — Лина, толкова ми е приятно най-сетне да се запозная с вас лично. Майка ви непрекъснато хвали професионализма ви. — Огромните му ръце буквално погълнаха нейната. — А кой е вашият... Приятел ли?

Тя представи мистър Харолд Херигън, като се опитваше да освободи дланта си, без това да изглежда обидно. Въпреки горещината на деня кожата му беше хладна, почти лепкава. Запита се дали няма някакъв проблем с кръвообращението. Това би обяснило защо прекарва толкова дълго на слънце.

— Много мило от ваша страна да ни отделите време, за да ни покажете колекцията си — отвърна тя и пъкна ръце в джобовете на панталона си.

— О, удоволствието е изцяло мое, скъпа. Винаги е приятно да поговориш с човек, който може да оцени по достойнство тънкостите на

незначителното ти хоби... — Усмивката му беше голяма като самия него.

Хънтър се усмихна приятелски. Беше срещал подобен тип мъже и преди — огромни, арогантни, със зъби като клавиши на концертно пиано. Някои от тях бяха самомнителни и глупави. Кручфийлд може и да беше високомерен, но в никакъв случай глупав. Сините му очи гледаха света с остра, хищническа интелигентност.

Този може и да не се окаже напразна загуба на време в крайна сметка, помисли си гостът.

— Предполагам, че и двамата бихте предпочели да поговорим вътре, а? Понякога раят за един човек е истински ад за друг. Последвайте ме, ако обичате.

Мъжът не им остави време да възразят. Повече ги с бързи крачки по павираната алея към широка двойна врата, оставена отворена въпреки слънцето и жегата.

Антрето беше сухо и хладно, осветявано единствено от слънчевата светлина, проникваща от цяла редица прозорци, стигащи почти до линията на тавана. Различни съдове бяха поставени върху постаменти от всяка страна на галерията с размери на зала.

На Лина не ѝ бяха необходими натрапчиви месингови съдове, за да се досети, че артефактите бяха от епохата на майте преди Колумб. Повечето бяха оригинални и струваха колкото цяло крило на който и да било музей. Сложни вази от черен фаянс бяха занитени към стените. Всяка от тях разказваше една история за възход и падение на крал. Фигурите, изрисувани с червен пигмент, водеха една към друга, нашепвайки за времена, надхвърлящи съзнанието ѝ.

Но не и копнежа ѝ.

Лина продължаваше да се унася все повече и повече, докато следваше домакина из залата. Качеството на антиките я замаиваше. Мисълта за слънчевата светлина, влизаща през отворената врата и високите прозорци, я накара да се намръщи мислено.

Защо Кручфийлд е изложил тези експонати толкова безотговорно? Без кадифено въже или стъкло, което да ги предпазва?

Въпреки това именно липсата на пищност и прегради правеше артефактите още по-забележителни. Те съществуваха във вида, в който бяха сътворени, и нищо не заставаше между посетителите и тях.

Тя неохотно призна, че този начин на излагане е брилянтен, независимо от това, че академичната ѝ душа се гърчеше.

— Нещо за ядене или за пиене? — погледна я домакинът.

Изражението върху гладко избръснатото му лице беше на котарак, когото са погалили. Макар да не бе произнесла и дума, очарованието ѝ от видяното явно беше очевидно.

— Не, благодаря — отговори, без да откъсва очи от фигурите върху една от вазите, която беше достатъчно нестабилна и несъвършена, за да бъде автентична. — Обезпокоихме ви достатъчно дори само с идването си тук.

Кручфийлд се усмихна, забелязал жадния поглед, с който разглеждаше колекцията му. Този път усмивката му беше по-искрена.

— Всичко това тук е невероятно — продължи тя, махайки с ръка към залата. — Планински находки, късна класика... Просто невъобразимо... Никога не съм виждала толкова много артефакти, при това с такова качество.

— Страстта на цял един живот — поясни той. — Семейството ми е събирало тези вещи повече от две столетия.

Колко удобно, със сарказъм си помисли Хънтър. Преди каквато и да било закон за античното наследство. Произход? Няма никакъв проблем. Ваша чест. Моят прапрапрадядо го е донесъл у дома си за Коледа.

На Лина ѝ се искаше да каже, че мястото на тези експонати е в музея, където биха могли да се използват за обучение, както и да предизвикват възхищението дори на хора, които не са и чували за културата на майките. Но прехапа език. Мислите ѝ обаче не бяха длъжни да се съобразяват с правилата на доброто възпитание.

Не мога да повярвам, че всичко това е внесено тук законно. В Мексико сигурно биха искали да получат някои от тях за собствените си музеи.

— Учудващо е, че сте получили разрешение да изнесете толкова ценни екземпляри — каза тя, преди да успее да се въздържи.

Смехът му беше достатъчно висок да разклати съдовете.

— Скъпа моя, ако оставим настрана дългата колекционерска история на семейството ми, всяко нещо си има цена. Всеки човек също. Нима майка ви не ви е казвала това?

Лина се насили да кимне неопределено, надявайки се, че мъжът не бе забелязал обзелото я напрежение.

— Прекарала съм повечето време на разкопките с баща ми. Моите така наречени страсти се доближават по-скоро до неговите.

— И те са високо оценени — увери я Кручфийлд. — Без хора като вас и баща ви щях да намеря много малко стойностни неща, които да прибавя към колекцията си. И на майка ви, разбира се. Изключително ловка бизнес дама, точно по моя вкус.

Дали искаше да ме засегне?, запита се Лина. *Или пък, също като Филип, гледа на света единствено през призмата на собствените си желания?*

— Да, тук има доста стока — нехайно се обади Хънтър.

— Само това ли е?

Невярваща на ушите си, тя го изгледа изумена.

Стока?

В следващия момент осъзна, че той се опитваше да привлече вниманието към себе си, за да ѝ даде достатъчно време да овладее емоциите си.

— Съжалявам, че се загледах в черната керамична ваза — обърна се тя към домакина. — Не исках да бъда груба.

— Скъпа моя, вашето възхищение е комплимент от най-висок клас. А когато сте готови... — Мъжът посочи с ръка към другата зала, намираща се в дъното на коридора.

— Едва ли някога ще съм готова — съвсем откровено призна Лина и веднага прехапа устни.

Кручфийлд я удостои с най-очарователната си и искрена усмивка.

— Подобен открит интерес е толкова важен за мен, колкото са антиките за вас.

Хънтър го наблюдаваше.

Аха, добре се преструваш, копеле долно. Невинността и искреността в тази къща са по-редки от слънчевата светлина в ада.

Ала той беше по-добър играч на покер от Лина. Умееше да прикрие факта, че артефактите го интересуват почти толкова много, колкото и нея. Както и неприязънта си към иначе любезния домакин. Вместо това се отдаде изцяло на удоволствието да разгледа експонатите. Имаше нещо главозамайващо в това, да се намиращ в

присъствието на толкова много красота, съхранила се от време, което никога нямаше да се върне. Липсваха му нейните дълбоки научни познания за находките, но споделяше интуитивното ѝ влечение към тях.

— Естествено искреността и възможността да се сдобиеш с нещо невинаги вървят ръка за ръка — говореше в този момент Саймън.

Хънтър продължаваше да го наблюдава, докато очите на домакина не се отделяха от Лина. Гласът му беше небрежен, но погледът му беше изпитателен, като на зъболекар, който търси кариес.

Не му позволявай да те обърка, миличка, насърчи я мислено.

Тя продължаваше да разглежда с интерес и копнеж артефактите.

— Сигурен съм — додаде домакинът, — че си давате сметка колко лесно може да бъде опетнена репутацията на човек в наше време, когато става въпрос за сделки с исторически находки.

Жената поклати глава, продължавайки да се взира като омагьосана в черната керамична ваза.

Хънтър си позволи да въздъхне шумно. Тя веднага схвана играта, в която се опитваше да я въвлече Кручфийлд. Никак не ѝ харесваше, но харесването не бе включено в правилата. Ала да остане в играта, беше задължително.

— Придобиването на определена историческа ценност е деликатен процес — продължаваше Кручфийлд. — Естествено всичко, което съм закупил след влизането на суровите закони за антиките, е надлежно документирано и притежава изискваните от съответните власти водни знаци.

— Не се съмнявам — отнесено кимна Лина.

Хънтър я познаваше вече достатъчно добре, за да знае, че говори през стиснати зъби. Но раменете ѝ бяха отпуснати. Стойката ѝ не издаваше напрежение, когато се обърна към домакина.

— Иска ми се само и останалите колекционери да бяха толкова стриктни като вас. Силия има високо мнение за вашето благоразумие и деликатност.

Широко усмихнат, Кручфийлд я поведе към просторно помещение в другия край на коридора.

— Майка ви е жена с рядък усет към археологията и изключителни политически качества.

Лина издаде странен звук, който подсказваше, че бяха стигнали до точното място.

Хънтър я наблюдаваше с присвити очи. Искаше му се да я прегърне, да ѝ каже, че върши чудесно работата си, но това не влизаше в правилата на играта.

Тя старателно отбягваше погледа му. Да се държи любезно с противния Саймън Кручфийлд, беше като да забиват игли в плътта ѝ. Единственото, което я възпираше да се разкреци срещу него, беше споменът за рикоширащите куршуми в бетонната настилка близо до краката ѝ и жестоката интимност на момента, в който между пръстите ѝ бе изтичала кръвта на един човек.

— Вие почти не удостоихте с внимание маската, скъпа — отбеляза мъжът. — Това е една от последните ми придобивки, които получих с помощта на майка ви.

— Все още съм като зашеметена от онази великолепна ваза... — успя да изрече Лина.

С усилие се обърна натам, където сочеше домакинът.

И дъхът ѝ секна.

Сякаш никога повече нямаше да може да започне да диша отново... Беше обзета от страшното чувство, че всеки момент ще експлодира.

Беше изумителна вещ. Дървото, глината и онова, което по всяка вероятност бяха изплетени връзки, изглеждаха прекалено нови, за да датират от толкова далечно време, колкото подсказваше инстинктът ѝ. Разноцветните пера бяха оръфани и чупливи, толкова стари, колкото и скритият в тях символ. Композицията от фигури, която трябваше да закрива скулите на свещеника, бе в стила и на други находки от земите на *Рейс Балам*.

Онова, което разчиташе в тях, беше могъщество и престиж, благородство, божествена мъдрости знание... Единственият липсващ елемент беше изящният образ на *Кава'ил*.

— Силия ви е продала това? — неутрално попита тя.

— Беше наясно, че подобна вещ трябва да попадне в ръцете само на изключително благоразумен човек.

Тонът му подсказваше, че в *благоразумен* включва задължителното условие да не се задават въпроси.

Хънтър мълчаливо се чудеше защо Кручфийлд се опитва да я провокира. Вероятно просто защото имаше тази възможност. А може би пък целта му беше много по-злокобна.

Прислужничките се движеха в далечния край на коридора, почистваха къщата и си подвикваха една на друга на мелодичен испански за църквата, децата, неверните мъже и постоянния недостиг на пари.

Хънтър се надяваше, че никой наблизко няма оръжие, но допусна, че някои от неверните мъже може би работят като охрана на господаря на дома. При целия този показ на благоденствие нямаше начин да се мине без бодигардове с пистолети.

— Виждали ли сте това преди? — направо се обърна към Лина домакинят, имайки предвид маската. — Силия ме увери, че е от вашите разкопки.

— Вече не прекарвам там толкова време, колкото някога — отвърна тя. — Но фигурките ми напомнят за някои артефакти, които са открити там.

— И сте сигурна в това.

— Точно толкова, колкото и че вие знаете, че фигурите са строго индивидуално изкуство и винаги имат някакво културно значение... — Пресилена усмивка оголи зъбите ѝ. — Нещо като китайската калиграфия. Унифицирането не е било ценено. За разлика от елегантността и оригиналността.

Кручфийлд понечи да каже нещо, ала Лина не му позволи.

— Всеки един художник — продължи тя — е използвал всеобщо разбираеми символи и ги е издигал на по-високо ниво на естетика и общуване. Значението им се е трансформирало в зависимост от разположението на фигурите или на избора на една вместо друга с подобен смисъл, но с различно разположение. По този начин благородникът може да е бил обект на подигравка от твореца, но майсторството в изработката е ласкаело егото му.

На Хънтър му се прииска да я грабне в прегръдките си. Кручфийлд имаше вид на котарак, когото гаят по гърба. Трябваше само да се хвали колекцията му и благодарумието на собственика.

— Признавам си, че не разбирам в дълбочина фигурите и ги оценявам единствено от естетическа гледна точка — каза той, но в гласа му се прокрадваше самоувереност. — Стилът на тази маска

напълно ме задоволява. Силия ме увери, че е отличителен знак на боговете, населявали земите на *Рейс Балам*.

Хънтър се опитваше да не мисли колко примитивно би било да размаже лицето му върху покрития с мрамор под.

— Оцелелите царе свещеници са били обезсмъртени от най-известните занаятчии — продължи Лина. Това беше нейният академичен глас, сякаш говореше на заинтригуван студент.

— А фамилията *Рейс Балам* е била благословена с продуктивен археолог и бизнес дама с изключителен нюх — завърши Кручфийлд.

Все още се опитва да изкопае нещо, с отвращение си помисли Хънтър. Но не се притесняваше за Лина. Щом досега успяваше да сдържа нервите си, едва ли вече щеше да ги изпусне.

Тя кимна с жест, който би могъл да бъде погрешно разбран като благодарност.

— Силия е истинско вдъхновение.

— Да, така е — съгласи се мъжът. — Тя е наясно, че съществуват колекционери, за които притежанието на определен артефакт е по-ценно от претенциите на който и да било закон за собственост върху предмети, принадлежащи на култури, които предхождат с хилядолетия сегашните абсурдни представи за *собственост* на някои нации и народи.

Лина отново кимна неопределено и тръгна да обхожда залата. Домакинът я следваше като сянка. Хънтър вървеше на две крачки от двамата, следейки внимателно всяка промяна в поведението ѝ в присъствието на толкова много безценни антики. Но тя се движеше сред тях с увереността на човек, който знае какво има пред себе си, ала търси нещо друго.

След като се увери, че нито една от изчезналите находки не се намира в галерията, реши да внесе нотка на реалност в научния разговор и изблиците на самодоволство.

— Ако със сигурност съществуват експонати, за които се носят слухове — намеси се Хънтър, — къде бихте ги потърсили?

Кручфийлд го изгледа преценяващо.

— Какви по-точно?

— От края на класическия период. Укатецки — отвърна Хънтър и в гласа му се прокрадна нотка на нетърпение, а акцентът му нямаше как да бъде определен. — Съвсем автентични. Уникални и безценни.

Мъжът примигна и погледна към Лина.

Тя отвърна на погледа му.

— Хмм... — замисли се той. — Понякога колекционерите желаят една-единствена вещ, която да засенчи всички останали в колекцията им. Вземете например тази маска. — Посочи към предмета, красиво инкрустиран с камък и раковини. — Това е съвременна изработка и е продадена и купена като такава. Силия я откри за мен, защото знаеше, че искам точно нещо подобно...

Лина дори не си направи труда да прикрие учудването си.

— Никога не ми е споменавала, че се занимава и със съвременно изкуство.

— Ако знае, че неин постоянен клиент търси точно определен артефакт, който не се предлага на пазара, тя понякога намира нова версия, изработена по същия стандарт — обясни Кручфийлд. — Изработката изисква точните инструменти, точните материали и изключително умел майстор.

По тялото ѝ се разля вълна от облекчение. В галерията беше забелязала няколко експоната, чието състояние беше прекалено добро, за да са автентични. През цялото време тайно се беше опасявала, че майка ѝ се занимава с фалшификати.

— Вие не сте единственият, който попълва по този начин пропуски в колекцията си — отбеляза тя. — Дори в последните дни на империята на майте — използвам тази дума доста свободно, защото тук по-скоро става въпрос за култура, която се е променяла във времето, са съществували занаятчии, които са били специализирани в изработването на предмети, използвани в култовете към боговете от миналото. Вероятно това е бил техният начин да провокират божествата за повече мощ и сила, защото културата им била започнала да запада.

— Фалшификатът си е фалшификат — обади се Хънтър.

— Но дори те ни носят някаква информация за културата, от която идват — възрази Лина. — Ала разбирам позицията ви. Автентичните артефакти винаги са за предпочитане.

— И така, към кого бихте се обърнали за нещо оригинално, с което да попълните колекцията си? — отново попита Хънтър. — Нещо, за което сте чули да се говори, но никога не сте виждали.

— Ами — отвърна домакинът, — към Силия Рейс Балам, естествено.

— Ами ако и тя не разполага с него? — продължи Хънтър. — Кой е следващият?

— Ако не е при нея, значи не е и у никой друг — погледна го прямо Кручфийлд.

— Ами ако става въпрос за верига от обирджии на антични гробници? — нехайно продължи младият мъж.

Лина възкликна стреснато:

— Това би било незаконно!

— Даа... — съгласи се той, без да откъсва поглед от домакина на огромната къща. — В такъв случай кой би могъл да го държи и как бихте се свързали с него?

— Но това... — подхвана отново жената.

— Просто съм любопитен — продължи Хънтър, без да се обръща към нея. — Ако вие не сте, можете да отскочите да се разхладите около басейна или да се поразходите.

Тя дори не си направи труда да прикрие раздражението си.

— На мистър Кручфийлд може да не му допадат двусмислените ви, подвеждащи въпроси.

— Обиден ли се чувствате? — попита Хънтър.

— Аз съм колекционер — безгрижно отвърна домакинът. — За да тръгна по пътя, за който намекнахте, би трябвало да желая нещо отчаяно. Тук нямам много такива вещи, но...

Гостите проследиха погледа му към близката ниша, където оскъдна светлина осветяваше нещо, което приличаше на останки от много стар каменен нож. Беше нащърбен, тъп и с нищо незабележим, счупен на три части. Но при по-обстояен оглед свършената изработка, скрита под нанесените от времето вреди, нямаше как да остане незабелязана. На едно от парчетата от острието се забелязваше малък белег. Хънтър се загледа в него с любопитство и внезапно го обзе чувството, че вижда нещо, което много прилича на един от артефактите, изгубени от Джейс.

С едва доловима въздишка Лина се надвеси над предмета. Без съмнение, счупеният нож притежаваше знака, който накара сърцето ѝ да замре. Той представляваше събрани четири триъгълника, обърнати с

върховете си навън, а по основите им бе издълбана линия, която ги превръщаше в обща композиция.

Четири ъгъла, съединени от светлината.

Кава'ил.

— Къде открихте това? — попита Лина напрегнато.

— Ако не ме лъже паметта, най-вероятно не е от спонсорирани разкопки — отвърна собственикът по-скоро със загатната, отколкото с истинска усмивка. — Някъде от низините на *Юкатан*. Посткласическия период. Всъщност датира от официалния край на майската цивилизация, въпреки че и след това много занаятчии са продължили да използват мотиви и стилове от...

— Да, това ми е известно — рязко го прекъсна жената. — От кое място по-точно?

Това беше настояване, а не въпрос.

— Южната част на остров Падре — прямо отвърна Кручфийлд.

Тя си пое бавно дъх, преди да се обърне към Хънтър.

— Всъщност вие никога не сте искали да се срещате с мен. Просто сте ме използвали.

Младият мъж ѝ отправи неразгадаем поглед.

— Ще ви изчакам в джипа — заяви Лина.

И без да каже нищо повече, напусна залата.

— Много чувствително момиче — отбеляза Кручфийлд.

— Типичен латиноамерикански темперамент.

Хънтър едва забележимо се усмихна.

— Не смятам, че латиноамериканците държат първенството. Щом повдигнахме този въпрос, аз съм потомък на викингите още от времето на Чингис хан.

За първи път домакинът го изгледа с интерес.

— Какво искате?

— Имам клиент, който се интересува от артефакти от този период — кимна към полутъмната ниша Хънтър и добави като ехо последните думи на Саймън: — Отчаяно.

— В такъв случай трябваше да определите среща на майката, а не на дъщерята.

— Силия няма достъп до тези находки.

— И вие си мислите, че аз имам.

— Точно затова съм тук.

Хънтър пхна ръка в един от джобовете на панталона си и измъкна снимките на изчезналите артефакти. Хартията носеше следите на небрежно отношение и беше доста измачкана, но предметите се виждаха добре.

Заинтригуван, Кручфийлд се надвеси над тях. Хънтър ги разпери като печеливша ръка на покер и ги приближи към гърдите си. С нетърпелив жест другият измъкна произволно една от тях.

Маска, сияеща като опушено огледало, оброчена с фигури, символизиращи могъщество и смърт.

— *Кава'ил* — каза, сякаш останал без дъх. За момент в очите му проблесна алчността на страстния колекционер. После бизнесменът в него надделя. — Нещо за произхода ѝ?

— Моят клиент иска самия артефакт, а не родословието му — срязва го Хънтър.

— Не разполагам нито с едното, нито с другото.

Самият Хънтър бе забелязал, че Кручфийлд поглъщаше изображенията на снимките с погледа на човек, който желае нещо, а не който вече го притежава.

— Кой би могъл да ги има? — попита той.

Последва продължително мълчание. Сетне възрастният мъж въздъхна.

— Аз рядко давам съвети, но все пак... Оценката на доктор Тейлър за моята колекция беше много задоволителна.

Хънтър чакаше.

— По земите на *Рейс Балам* има много грабители на древни гробници — продължи Кручфийлд. — Намират доста неща, но не продават нищо нито на мен, нито на някой от познатите ми. Главатарят им е много по-безцеремонен от вашия Чингис хан.

— Кой е той?

— Да се изрече името му, би било равнозначно на смърт — усмихна се студено Кручфийлд и протегна ръка да върне снимката. — А аз предпочитам живота.

— Мексиканец ли е?

Домакинът кимна.

— Да не би да го наричат Маят?

Мазните клепачи на възрастния мъж потръпнаха.

— Приятен ден, мистър Керигън. Няма да ви изпращам. Знаете къде е изходът.

Хънтър понечи да протестира, но знаеше кога държи губещата ръка. С добре премерено движение прибра снимките обратно в джоба си и излезе, оставяйки домакина и колекцията му зад гърба си. След хладината на галерията слънцето му се стори необичайно жарко.

Лина го очакваше в джипа, като се мръщеше и хапеше сочните си устни.

Той се настани до нея и включи двигателя, без да продума.

— Е? — попита тя, след като бяха минали дългата, павирана алея.

— Размишлявам.

— Тогава го прави на глас.

Хънтър почти се усмихна въпреки гнева и адреналина, които се надбягваха в кръвта му.

Да се произнесе името му, е равнозначно на смърт.

Не искаше да я излага на подобна опасност.

Само че нямаше друг избор. Хюстън не беше безопасно място за нея. Бяха ги преследвали до пределите на града и със сигурност щяха да ги последват и по-далече, ако не беше успял да се отърве от опашката. Фактът, че преследвачът беше само един, показваше ясно, че не ставаше въпрос за блюстителите на реда, които им дишат във врата. Дори най-тъпото ченге знаеше, че ако обектът е бдителен, един-единствен преследвач няма да свърши никаква работа.

— Кажу ми, Хънтър... — отново настоя тя.

Той стисна здраво волана.

— Ако смятах, че ще има някаква полза, веднага бих завил обратно и бих натикал муцуната на Кручфийлд в тоалетната чиния, докато не ми издаде всичко.

Очите ѝ се разшириха уплашено.

— Да не би да е разпознал артефактите от снимките?

— В смисъл дали има представа къде се намират в момента ли?

Не. Но беше съвсем наясно, че идват от имението на *Рейс Балам*.

— Откъде може да знае? — попита Лина настойчиво.

— Откъдето и ти, колкото и да не ти се иска. Има набито око.

— Какво ти каза?

— Заяви, че из вашите разкопки се подвизават обирджии на антични гробници.

Тя тихо въздъхна.

— Отдавна го подозирах.

— Очевидно шефът им е влиятелен човек. Кручфийлд не се осмели дори да произнесе името му. Когато го попитах дали не е Маят, просто ми посочи вратата.

Дългите мигли на Лина се спуснаха наполовина над очите ѝ и зъбите отново се впиха в устните ѝ.

— Силия би трябвало да го познава, не мислиш ли?

— Семейството ти притежава много земя. Необработваема. Отдалечена. Трудно е да бъде обходена цялата. Съмнявам се, че някой знае какво се случва на всеки акър от нея.

— Но щом купува от иманяри, няма как да не е наясно...

Ръцете му отново стиснаха здраво волана. Нищо в тази история не му харесваше и колкото повече научаваше, толкова по-заплетено изглеждаше положението.

— Кручфийлд твърди, че те не продават на никого от познатите му. — Гласът му беше като погледа му — напрегнат.

Обзе я едновременно чувство на облекчение и безизходност. Радваше се да узнае, че майка ѝ не търгува на черния пазар за антики, но получената информация с нищо не ги приближаваше към човека, който със сигурност го правеше.

В джипа не се чуваше друго, освен свистенето на гумите по асфалта и периодичните кръсъци на чайките, пикиращи над вълните.

— Отново се замисли... — отбеляза тя накрая.

Той не ѝ отговори.

— Не мога да ти помагам, ако ме държиш в неведение.

— Опитвам се да избира между вариантите да те откарам при чичовците ми, за да ти осигуря защита, или...

— Не! — прекъсна го рязко Лина. — Не искам да замесвам още хора.

Хънтър я погледна и веднага разбра, че тя отново вижда рикоширащите в бетона куршуми и изтичащата кръв на Джейс.

— Те знаят как да се защитят — подметна неуверено.

— Същото се отнасяше и за приятеля ти.

Мъжът изруга напрегнато.

— Не искам да ти се случи нещо.

— Нито пък аз — погледна през прозореца тя. — Ще замина за *Куантана Ру*. Моята Абюелита ще бъде щастлива, а аз ще съм в безопасност. Семейството ми може и да живее наред джунглата недалеч от *Тулум*, но е достатъчно съвременно, за да си осигури електронни сензори, бодигардове и паник стая. Като всички останали страдащи от параноя богаташи.

— А какво ще кажеш за иманярите? Ами за Маят?

Лина повдигна рамене.

— Очевидно са пребивавали из нашите земи от известно време, но никой от семейството не е пострадал. Все пак ме нападнаха в Хюстън, а не в *Юкатан*. Колкото до Маят, това би могло да бъде прякор на някой американец, а не на мексиканец. Освен това... — Гласът ѝ замря.

— Какво?

— В *Куантана Ру* никога не съм имала усещането, че ме следят.

Хънтър погледна часовника си.

— Имаме достатъчно време да хванем последния полет от Браунсвил.

13.

Океанът изглеждаше тюркоазен под следобедното слънце и изпращаше лениви вълни към песъчливия бряг. Хиляди туристи се бяха струпали в *Козумел*. Скъпи хотели лъщяха като сватбени торти, поглъщайки светлината и излъчвайки свой собствен брилянтен отблясък. На другия край на отпускарската вълна бяха хора с раници и студенти, които се бяха разположили по периферията на плажовете или се готвеха за екскурзии в джунглата. Независимо от класата на почиващите алкохолът се лееше, смазвайки добре работещата машина на търговията и културата.

Лина вдишваше дълбоко и се чувстваше като разцъфнала орхидея. Вече се чувстваше у дома сред горещината и влагата. В съзнанието ѝ се върнаха всички спомени от детството — броденето из дебрите на джунглата, гмуркането и плуването в прохладните води на залива, яденето на изключително пикантна храна.

— Имаме ли време да хапнем нещо? — попита тя Хънтър, докато вървяха към агенция за евтини коли под наем. — Бих убила човек за един добър пибил^[1]. Всъщност дори и за лош.

— Уговорил съм се да се срещна с Родриго на едно място, наречено *Ла Али Азул*^[2], което се намира на *Ескобар авеню*. Сигурен съм, че там сервират добър пибил. Но ще се наложи да се храниш сама.

— И защо?

— Познатият ми не е от добрите момчета — отвърна той.

— Точно затова ми е и толкова полезен.

— Да не би срещите с неприятни хора да са друг аспект от работата ти? Нещо като личната охрана?

— Информацията е най-важният ни ресурс — обясни той.

— Няма нищо по-полезно за нормалното протичане на една операция от това, да знаеш какво ще бъде времето в района.

— С други думи — да.

— Приятните хора не са от голяма полза, когато става въпрос за залавяне на сериозни престъпници.

Хънтър нае стар *Форд мустанг* с регистрация на *Куантана Ру*. Прахта от разбитите пътища се бе напластила в постелките на пода. Напуснаха малкия паркинг и се отправиха на юг по магистралата към *Канкун* за мястото на срещата. Пейзажът бе потънал в зеленината, избуяла около варовиковото плато, до което бяха поставени много повече табели за открити олтари, отколкото той си спомняше. Но, от друга страна, не беше прекарал достатъчно време в цивилизованата част на *Юкатан*.

— Правило ли ти е впечатление да има толкова много светилища? — попита той.

— Всъщност не — мръщейки се, отвърна тя. — Дори по това време на годината подобно религиозно залитане ми се струва прекалено. Навсякъде се виждат кръстове на маите...

— Как така на маите?

— Кръстът е бил един от основните им символи много преди да се появят испанците. Някои текстове интерпретират значението на местните кръстове като предвестник на затъмнението, на края на Дългото броеие, когато свършва календарът им.

— Ох, отново две хиляди и дванадесета...

Лина сви рамене.

— Разпределението на времето е било от основно значение за маите. Много повече, отколкото съвременните цивилизации с нашата обсебеност от минути, часове и наносекунди. Те са визирали доста по-големи периоди, но със същата цел. Всичко, което може да бъде измерено, може и да се контролира.

— Правилата на съответната култура — подметна Хънтър. — Също като при нас.

— Какво имаш предвид?

— Ами това, че говорим на испански, откакто сме пристигнали.

Отначало изглеждаше стресната, после развеселена.

— Прав си. Дори не бях забелязала. Може би Абюелита ще ти прости в крайна сметка, че си обикновен гринго. Имаш забележителната способност да влияеш върху хората.

— От онова, което ми разказваш за прабаба ти, останах с впечатлението, че е огън жена...

— О, точно такава е. Убедена съм, че ще надживее всички ни.
Той се усмихна на обичта, прокраднала се в гласа ѝ.

Растителността ставаше все по-рядка и от двете страни на разклоняващия се път се появяваха ниски постройки. Повечето от тях бяха тухлени, с обикновена мазилка, с огради от ковано желязо и целите обградени с малки билбордове и електрически жици, приличащи на човешки вени.

Никой не ги беше проследил от летището. Никой от рядко минаващите коли не проявяваше интерес към тях.

— Имаш ли чувството, че някой те наблюдава? — обърна се към нея той.

— Не.

— Уведоми ме, ако усещането ти се промени.

— Впечатлена съм... — подметна тя.

Хънтър автоматично погледна към огледалото за обратно виждане.

— От какво?

— Ами не само не се присмиваш над предчувствията, а дори им вярваш.

Устните му се свиха в тънка усмивка.

— Който не им се доверява, не преживява дълго време нито в джунглата, нито щом пресича улицата.

Спря колата възможно най-близо до адреса, даден му от Родриго. Не че му го бе съобщил с охота, още повече, след като го беше събудил посред нощ. Но беше добър ход да не го притиска прекалено.

Населението наоколо беше почти сто процента местно, което веднага правеше Хънтър различен от всички останали. Беше прекалено висок. С необикновено светли очи. Тенът на Лина се смесваше много по-сполучливо с тълпата, но и тя стърчеше поне с една глава и над най-високите мъже.

Родриго нарочно е избрал такова място, мрачно си помисли Хънтър. Сигурно за да ми отмъсти, че настоях да се срещнем.

Миризмата на океана и на прясно сготвена храна насищаше тропическия въздух. Беше прекалено рано за обяд, но не и за по една бира. Компаниите по улиците бяха нещо обичайно — струпани пластмасови столове, пейки или просто приклекли на тротоара хора. Сутрешният открит пазар беше вече затворен. На други места обаче се

развиваше муден, но сигурен бизнес. Бански костюми и плажни чанти бяха изложени до сламени шапки и характерни ризи в бледи нюанси. Ако Хънтър имаше такава в куфара си, би трябвало да я облече.

Никой не му обръщаше особено внимание — едрите мъже не бяха такава рядкост, но Лина определено привличаше погледите. И не фигурата ги впечатляваше, а по-скоро лицето. Нафукани мъжкарите, които иначе се движеха самонадеяно, сега отстъпваха да ѝ направят път. Децата се взираха в нея, за което майките им тихо им се караха.

— Отнасят се към теб като към кралска особа — тихо отбеляза Хънтър на английски.

— Нося гена на фамилията *Рейс Балам* — повдигна рамене в отговор тя. — Виждат я около руините почти всеки ден.

— Хмм... А пък аз си мислех, че се дължи на ръста и на красотата ти.

— Е, на височината, може би. Останалото е само в очите на наблюдаващия.

— Значи семейството ти е доста известно тук.

— Нещо като рода Кенеди, само че с около пет столетия по-стара история.

— Не се държиш като принцеса.

— Когато се погледна в огледалото, виждам доктор Лина Тейлър, американка. И съм точно това. Останалото, прието буквално, е минало. Нещо, което е грижа на Абюелита и Силия.

— Но не и твоя.

— Както вече споменах, изборът да съм американка си е чисто мой.

Хънтър продължаваше да се оглежда, но освен красивия пейзаж, който Лина приемаше за даденост, не забелязваше нищо тревожно. Нищо, от което кожата му да настръхне.

Дано сме оставили всичко зад гърба си в Съединените щати, пожела си мислено.

Но не би заложил живота на любимата жена на тази надежда.

— Виждаш ли онова кафене, през две сгради, на отсрещната страна на улицата? — попита я той.

— Да. Там правят наистина добър пибил. Или поне приготвяха последния път, когато идвах тук.

— Никога не бих допуснал, че можеш да посещаваш такива места.

Лина прибра кичур коса зад ухото си. Беше стегнала тежките къдрици в импровизиран кок на главата си с помощта на сребриста шнола.

— По онова време имах вкус към приключенията, но никога не посмях да вляза вътре. Купувах си храна за къщи.

— Седни на маса в центъра на заведението. Така ще мога да те държа под око.

— А ти къде ще бъдеш?

— Където и Родриго — обикновено близо до задния вход.

Лина премисляше последните му думи, докато прекоси улицата и влезе в кафенето. Вътре имаше малки, стабилни маси, напълно подходящи за клиентите. Настани се на една в центъра на помещението.

Десетина крачки след нея се появи и Хънтър. Забеляза жената и Родриго с един-единствен поглед. Както очакваше, мексиканецът седеше в най-тъмния ъгъл. Не че мракът тук беше нещо изключително — след ослепителното слънце отвън заведението приличаше на пещера.

В един ъгъл на заемащия почти цяла стена бар бе обособен олтар, който предлагаше мускали със светено масло и цветя. Всъщност това беше най-свежият кът в цялото помещение.

Осветлението не беше включено, вероятно за да се прикрие гледката на обичайната мръсотия и нахалните мухи. Единственият лъч светлина идваше от проблясващия от време на време екран. Музиката беше смесица от типични мексикански ритми и хитове, възхваляващи наркотрафикантите.

Родриго се беше отпуснал зад цяла редица празни чаши от текила и купчина лимонови кори, от които бе изстискана и последната капка сок. Къса незапалена свещ се мъдреше върху посипаната със сол повърхност. До нея се извисяваше почти изпразнена бутилка.

Без да каже дума, Хънтър дръпна свободния стол и седна до него зад нашарената с резки маса. И двамата мъже имаха свободна видимост към входа.

— Казах ти да не идваш — обади се мексиканецът тихо и почти нечленоразделно.

— А пък аз ти отговорих, че ще дойда на всяка цена.

Хънтър извади двеста долара в банкноти и му ги подаде под масата.

— Ако информацията ти се окаже полезна, ще има още — обеща той.

— Точно затова съм тук. Поне засега. Довечера летя. Сбогом, Юкатан. Ще се върна, когато лудите изчезнат...

— А олтарът зад ъгъла?

Родриго се вторачи в тъмната бутилка от текила до ръката си.

— Питай лудите.

— Сега разговарям с теб. — *И точно на теб току-що дадох две стотачки.*

Мъжът вдигна поглед към него. Дори в мрака очите му бяха кървясали.

— Всички стари демони излизат от джунглата. Всички стари истории, над които хората се надсмиват, докато не видят кръвта, след което или започват да вярват, или умират.

— Наркобароните ли? — подметна Хънтър.

Събеседникът му поклати глава. Лъч приглушена светлина премина като мазна струя през рошавата му брада, която в неговия случай изглеждаше по-скоро нелепо, отколкото като израз на мъжественост.

— Наистина ли смяташ да ходиш в Тулум, както ми каза вчера? — попита той.

— Защо?

— Ужасни неща стават там. Много по-лоши, отколкото тук.

— Кой стои зад тях?

— Умрелите не говорят. Аз играя мъртвец.

— Е, за две стотачки би могъл да живнеш малко.

Хънтър наблюдаваше Лина с ъгълчето на окоето си. Тя разговаряше със сервитьорката. Двете жени бърбреха оживено и се усмихваха. Лина осветяваше мрачното заведение като пламък, но хората, които я оглеждаха, когато беше влязла, отново се бяха съсредоточили върху храната и дъвчеха съсредоточено.

Родриго се размърда неспокойно и за пореден път преднамерено се вторачи в бутилката. Ако не гледаше събеседника си в очите, всъщност не разговаряше с него.

— През нощта често се чуват изстрели — каза той. — В джунглата стават сериозни престрелки. Изчезват хора. По-късно се появяват части от тях.

— Картелът на *Куантана Ру*? Наркобарони?

Мексиканецът въздъхна и поклати глава, сякаш оплакваше празната бутилка от текила.

— Помниш ли разкопките на онези гробници край *Тулум*, за които ти разказах? Същите, дето щяха да направят мен и приятелите ми богати?

Хънтър повдигна рамене. Родриго и приятелите му винаги имаха някакви планове за забогатяване. И всеки път той завършваше, вперил поглед в дъното на празна бутилка от текила в някой долнопробен вертеп.

— Да. И какво за тях? — попита той.

— Всички са мъртви. С отрязани глави и ритуални рисунки по телата им. Били са заклани, човече. Заклани!

Хънтър за първи път осъзна, че вцепененият поглед на мексиканеца не се дължи единствено на алкохола. Изглеждаше като човек, изживял ужаса от гледката на поредната кървава баня.

— Сигурен ли си, че не са пресекли пътя на неправилните наркобосове?

Не му беше необходимо да се огледа наоколо, за да провери дали някой не ги подслушва. Правеше го от момента, в който бе седнал до Родриго. Досега всички клиенти сякаш проявяваха по-голям интерес към яденето, отколкото към техния разговор.

— Когато онези от картелите убиват — отвърна Родриго с наведена глава и толкова тихо, че можеше да го чуе само събеседникът му, — мятат телата от някой мост, захвърлят ги в шахтата на изоставена мина или ги заравят в масови гробове.

Хънтър кимна.

— Но не и тези трупове — продължи мексиканецът и в очите му проблесна бесен ужас. — Приятелите ми са били подготвени много грижливо, по традиционния начин.

— Жертвоприношение ли? — едва доловимо подхвърли Хънтър, припомняйки си вонящото хюстънско подземие.

Мъжът срещу него вдигна поглед.

— Ако отидеш в Тулум, стой далеч от гробниците. Не напускай града. Не се приближавай до никого, когото не познаваш достатъчно добре. И не забравяй да гледаш към небето, към джунглата и зад гърба си. Смъртта дебне отвсякъде. Ужасна смърт.

Хънтър постави ръката си върху масата така, че само Родриго да може да я види, и в дланта му прошумоля още една стотачка.

— Чувал ли си за човек, когото наричат Маят?

Колкото и отчаяно да се нуждаеше от парите, мексиканецът поклати глава.

— Нищо не знам...

За момент Хънтър си помисли да го притисне, но го познаваше достатъчно добре, за да е наясно кога щеше да проговори и кога не. Очевидно това име беше табу и тук, както и на остров Падре.

И все пак прякорът не фигурираше в базата данни на чичовците му. Обикновено наркобосовете печелеха от известността си, но този път обичайните източници на информация се оказаха безполезни.

— Какво друго можеш да ми кажеш за Тулум? — попита накрая.

Родриго сграбчи банкнотата, отпусна се на стола и се огледа, сякаш се опасяваше, че го наблюдават.

— Трябва да поговориш с красивата дама, дето седи самотна през няколко маси. Същата, след която влезе. Точно нея търсят в Тулум. Забелязваш ли царствената форма на очите ѝ? И скулите. Тя е кралица сред простолюдието.

— Ти си пиян... — едва изрече Хънтър.

Внезапно очите на Мексиканеца добиха стоманен блясък, което го накара да се усъмни дали наистина поведението му не се дължеше на изпразнената бутилка текила.

— Можеш да ми вярваш или не — каза той съвсем ясно, но все така тихо. — Сигурно ще се видим отново някога. Или пък ще умрем на двайсет и първи. Обзалагам се, че тогава ще ти се иска да се бе вслушал в думите ми.

— Твоите приятели намериха ли нещо от гробниците?

— Да. Ужасно мъчителна смърт.

— И никакви антики?

— Нито монета дори — отвърна Родриго с горчивина. — Точно затова реших да те изчакам. Трябват ми пари за билет. За още три стотачки ще ти дам пистолета си. Пълнителят е зареден.

— Две. Ако онова, което видя, ми хареса, а и добавиш към него ножа, който криеш в ботуша си, ще ти пусна още една.

Мъжът понечи да протестира, но реши, че все пак парите са му нужни повече. Бръкна под широката си риза и измъкна плосък, тежък черен револвер, който подаде на Хънтър под масата.

Само един бегъл поглед и усещането за оръжието му бяха достатъчни, за да оцени какво се предлагаше за продан.

Пистолет за специални операции, двайсет и трети калибър. Великолепен екземпляр.

— Горещ ли е?

Родриго присви пиянски рамене.

— Нима с оръжията не е винаги така? Но никога не съм стрелял с него. Нямах такава възможност. Когато отидох там, всички вече бяха мъртви.

Под масата се извърши още една размяна. Хънтър скри пистолета точно така, както го бе крил и другият, — на гърба си, под ризата. Металът беше студен и тежък от потенциалната смърт, която таеше в себе си. Тялото му бавно се нагаждаше към присъствието му. Не за първи път му се налагаше да носи оръжие, но така и не бе привикнал към това.

— Ножът — напомни тихо.

Мексиканецът се наведе, измъкна острието от кожения си ботуш и му го подаде. Хънтър изпробва остротата с пръст. Чист, твърд, остър. В ръката му прошумоля поредната банкнота.

— Обещавам ти още двеста, ако се съ согласиш да поговорим за Маят — каза вече едва доловимо.

— Ако си тръгнеш веднага — отвърна мексиканецът, — ще се видим пак.

— Триста.

— *Vaya con Dios.*^[3]

С тези думи Родриго се изправи и се насочи към задната врата, залитайки достатъчно, за да накара всеки, който го наблюдава, да реши, че е много пиян.

Но никой не го погледна. Присъстващите не проявиха към него никакъв интерес.

След няколко минути Хънтър също стана и се приближи към масата на Лина.

— Твоят *приятел* едва се държи на краката си — отбеляза тя.

— Точно това иска да си мислят — тихо отвърна Хънтър, навеждайки се към нея. — Ако някой се опита да го повали на земята, ще остане неприятно изненадан. Подобни преструвки са неговият начин за оцеляване.

Сервитьорката се появи отново и сложи на масата голяма порция пибил. Над чинията се разнесе аромат на лимон, портокал и свинско месо. Последваха я панер с царевични питки и купи с различно подправени сосове. След като подреди съдовете, тя се усмихна и се отдалечи.

Лина пое голяма хапка от ястието, задъвка с удоволствие и се огледа.

— Виждаш ли някой твой познат? — попита Хънтър. — Тулум не е кой знае колко далече.

— Не. Просто лицата на хората ми подсказват, че съм в *Юкатан*. Без съмнение, някои от работниците ни имат роднини тук, но не ги познавам по име.

— Но те със сигурност биха те разпознали.

— Да ме разпознаят, може би. А да ме познават, вече е нещо съвсем различно.

— Какво ти казва чувството, от което кожата ти настръхва?

— Всичко е спокойно — увери го тя и облиза капка от лютивия сос.

— Ако това се промени, веднага ме уведоми. — Той погледна изобилието от храна. — Имаш ли нещо против да я разделиш с мен?

— Всъщност, когато я поръчах, си мислех за теб. Онзи сос в зелената купа е изключително пикантен. Сигурна съм, че ще ти хареса.

Хънтър се засмя и пристъпи към действие. Ядеше с безупречни маниери, но и достатъчно бързо, тъй че ако някой неочаквано го прекъснеше, да не напусне масата гладен. След няколко минути вдигна поглед. Лина го наблюдаваше усмихната, доволна, че се наслаждава на типичните за *Юкатан* ястия, които тя толкова обичаше.

— Наистина се чувстваш като у дома си в Мексико — измърмори накрая.

— Поне докато не ми се налага да ям червеи от дъното на мускали — изкриви лице в гримаса той.

Лина се разсмя и най-сетне се отпусна.

Хънтър се хранеше и не преставаше да държи под око останалите клиенти.

Не искаше неприятни изненади. Дотук всичко вървеше добре. Заведението беше изпълнено с бърбиви посетители, смях и доста цветисти тостове откъм масата на петима развеселени младежи. По дрехите им можеше да се съди, че са работници, а не пласъори на наркотици.

— Родриго те нарече кралица сред простолюдието — неочаквано каза той.

— Сега вече съм сигурна, че наистина е бил пиан.

Загледа се в силните ѝ, високи скули и големите, почти бадемови очи. Лицето ѝ беше необикновено. Впечатляващо. Вечно.

— Мексиканецът е виждал много повече от руините на маите — отбеляза той. — Винаги се е движил по тънката линия между ангелите и демоните. Ако не бях спасил живота му преди няколко години, сега едва ли би разговарял с мен. Такъв човек се плаши трудно. Въпреки това беше ужасен и бързаше към летището, бягайки колкото може подалече от *Юкатан*.

Лина го погледна точно преди да поднесе към устата си поредната хапка.

— Защо?

— Грабители на древни гробници, които познавал, са били намерени мъртви. — Наблюдаваше я, без да престава да дъвче.

Тя преглътна бавно и отново загреба пълна вилица.

— Ако се абстрахирам от мисълта за семействата им, бих казала, че са си получили заслуженото.

Но тъмните ѝ очи говореха, че мисли за съпругите и децата, за родителите, братята и сестрите, за всички близки, в живота на които се бе отворила празнина, която никога нямаше да бъде запълнена.

— Умрели са по доста старомоден начин — продължи Хънтър, преглъщайки залъка, който беше колкото приятен на вкус, толкова и лютив. — Нещо като жертвоприношение. С изтръгнати сърца и ритуални фигури, изрисувани върху телата. Познаваш ли някой местен, който би могъл да приеме древната история малко по-сериозно?

— Тук има предостатъчно чистокръвни наследници на маите — кимна Лина. Искаше ѝ се да хапне още, но не беше сигурна дали

стомахът ѝ ще го понесе. — Колкото до по-малките села... Ами, сам видя кръстовете с царевични листа и други подобни символи. Със сигурност католически, но само в неделните дни. През останалото време местните живеят с боговете на предците си.

— Всички май ли са езичници по душа?

— Не. Те са като останалите хора. Когато става въпрос за каквато и да било религия, сред тях има фанатици, неверници и примерено вярващи. Но по правило, колкото са по-близо до джунглата, толкова повече почитат старите божества.

Хънтър кимна. Сам бе стигнал до това заключение.

— Какво следва отгук нататък? — попита Лина, след като най-после се отказа от лютивата храна.

— Де ла Пул. Сигурна ли си, че не искаш да му се обадиш?

— Бих предпочела да го изненадаме.

— Ами ако не е там? — замисли се той.

— Все някой в музея ще знае къде е.

Без да се издава, Хънтър още веднъж огледа заведението. Нищо не се беше променило. Местните може и да се възхищаваха от кралската осанка на Лина, но не ѝ натрапваха възторга си.

— Приключи ли? — попита той.

— Даже преядох.

Мъжът хвърли няколко банкноти на масата.

— Да вървим.

Излязоха от заведението и се отправиха към наетата кола. Не се забелязваше никой, който да проявява нездрав интерес към тях. А и Лина не усещаше неприятни тръпки по кожата си.

— Аз ще карам — заяви тя. — Ти провери как е Джейс.

Хънтър не се възпротиви. Без съмнение, тя познаваше терена по-добре от него.

Магистралата *Канкун-Четумел* представляваше двулентов, добре маркиран в двете посоки път. Отвсякъде го обграждаше джунглата и само през малки просеки от време на време се виждаше тюркоазеното синьо на океана, чиято близост иначе се усещаше непрекъснато по влажния солен въздух, проникващ през отворените прозорци на колата.

Хънтър смени SIM картите в телефона си и набра номера на болницата, в която бе настанен Джейс. Докато чакаше да го свържат, забеляза блясъка на някакви светещи надписи отдясно. Малко след

това друга табела предлагаше храна и напитки. Само минута преди да отговорят на обаждането му, отляво просветна рекламата на поредното светилище.

За негова най-голяма изненада, в слушалката се разнесе гласът на приятеля му.

— Ало?

— Джейс, аз съм. Хънтър. Защо, по дяволите, вдигаш ти?

— Радвам се, че останах жив. — Думите му се нижеха бавно и сякаш беше без дъх, но звучеше уверено. — Какво става?

— Взех Лина и избягахме на юг.

— Много добре. Куршумите пронизват много болезнено.

— Брюбейкър остави ли те на мира най-сетне? — продължи да разпитва Хънтър, а мислено отбеляза: По-добре за него, ако го е направил.

— Да ме е оставил на мира ли? Та той е готов дори да целува задника ми. Негодникът донесе артефактите.

— Какво?

— Върна ги, дори повече, отколкото смятахме за изчезнали.

— Я чакай малко. Да не намекваш, че антиките вече са налице? Маската от обсидиан и всичко останало?

Лина го изгледа стреснато, после отново се съсредоточи върху пътя. Но слушаше разговора изключително внимателно.

— Свърши работата на правителството — засмя се Джейс.

— Човече, говориш небивалици. Ще ти се обадя по-късно.

Но Джейс не млъкваше:

— Адвокатът на Снейкман сам доставил кашона, или поне така ми казаха. Заявил, че има клиент с нечиста съвест. Е, сега я изчистил.

— Адвокатът на онзи Снейкман е сложил ръка на артефактите? — сякаш не вярвайки на ушите си повтори Хънтър. — А казал ли е къде ги е открил?

— Портиерът ги бил откраднал, за да ги продаде и да плати дълговете си от хазарт на Снейкман.

— Глупости. Лайняна работа.

— Да — съгласи се Джейс, — но от такъв тор растат великолепни рози. Макар и често доста различни от тези, които си посадил.

Някъде отзад се разнесе гласът на Али, която разговаряше със сестрата. Беше дошло време за болкоуспокояващата инжекция.

— Сложете ми я, докато говоря по телефона — нареди Джейс.

Хънтър разбра, че трябва да приключат бързо. Лекарството скоро щеше да унесе приятеля му.

— Значи разполагаш с артефактите, дори да не са точно липсващите?

— Да. Освен това са в много добро състояние. Също като нови.

— И Брюбейкър се е хванал?

— Ох, да не използвате игла за коне? — И после в слушалката: — Брюбейкър винаги се е водил от максимата, че на харизан кон зъбите не се гледат. Граничните и емиграционни служби ще бъдат в челните редици на церемонията за предаването на реликвите. Златна звезда в досието ми. Може би повишение и по-висок чин.

— Да не си замаян?

— Вече започвам да се отнасям... По дяволите, тук дрогата е на голяма почит. Ей, миличка, я ела насам и дай на твоя жребец една целувчица!

От другата страна на линията се разнесе кикотът на Али, след това се чу звучна целувка. Въпреки нечленоразделните протести на съпруга си тя взе телефона.

— Хънтър?

— Здравсти, Али. По всичко личи, че твоето момче се чувства много добре.

— Болкоуспокояващите, които му дават, му действат бързо и го държат дълго. Иначе настоява да стане и да се прибере у дома.

— Спомена ми нещо за Брюбейкър.

— За каквото и да беше притеснен шефът, то е в миналото — обади се Али. — Не знам подробностите, но той грабна кашона с артефактите и затанцува танца на радостта около болничното легло. Не разбирам за какво точно иде реч, но не можеше да намери достатъчно думи, за да нахвали Джейс.

Хънтър видя цяла редица примамливи светлини от лявата страна на пътя. Още свети места. Думите на Родриго отекнаха като ехо в съзнанието му.

Смъртта дебне отвсякъде. Ужасно мъчителна смърт.

А местните хора се молеха горещо да не ги застигне.

— Вече е вън от опасност... — говореше в слушалката Али. — Възстановява се толкова бързо, че дори лекарите са изумени. Вече не е в реанимация, а в обикновена стая.

Хънтър се опита да се съсредоточи. Усмихна се, когато усети как огромната тежест на страха се смъква от плещите му.

— Той винаги се възстановява бързо, мила. Целуни своя расов жребец от мен.

Младата жена се засмя.

— Ще се постарая да му обясня, че целувката е от теб.

В мига, в който разговорът беше приключен, Лина се обади припряно:

— Какво става?

— Някой е върнал откраднатите антики или копия, които приличат на тях, но на Брюбейкър изобщо не му пука.

— Но това е... — Гласът ѝ заглъхна.

Мъжът се изсмя безрадостно.

— Да, така е... А иначе Джейс е извън опасност и се възстановява толкова бързо, че дори лекарите се усмихват доволно.

— В такъв случай, ако допуснем, че артефактите и опитът за отвличането ми са свързани помежду си... — подхвана тя.

Той изчакваше.

— Имам предвид, че в противен случай съвпаденията стават твърде много... Можем ли да смятаме, че вече съм в безопасност?

Хънтър не отговори.

— О, по дяволите!

— Наистина съвпаденията са прекалено много. Нещата нещо не ми се връзват. И докато е така, смятам да не отделям поглед от теб.

Проблясък на разноцветни светлини подсказа за близостта на поредното крайпътно светилище.

— Я спри тук — нареди той. — Искам да поразгледам поотблизо това местенце.

— И междувременно да се увериш, че никой не ни е проследил.

— Така ще убия два заека с един куршум.

Лина намали скоростта и бавно зави от магистралата към павираната отбивка. Спря на десетина метра от олтара. За разлика от останалите места, покрай които бяха минали, наоколо липсваше обичайната купчина струпан боклук. Бутилките бяха пълни, очевидно

оставени от поклонниците. В картонени или пластмасови чаши бяха сложени цветя, някои от които все още съвсем свежи. Напречната греда на кръста беше по-дълга, отколкото при християнския символ.

Цветята се открояваха ярко с жълтите, червени и лилави цветове на фона на белия, ронещ се варовик от двете страни на пътя. Между тях бяха втъкнати свещи с различна големина и форма. Кръстът бе покрит със змийска кожа, която влечугото определено не бе смъкнало доброволно. Навсякъде по него бяха полепени разноцветни пера. Те потрепваха от лекия бриз, сякаш бяха живи, дишащи същества.

— Това е петото светилище, което виждаме, откакто напуснахме Плея дел Кармен — отбеляза Хънтър.

— Обикновено покрай магистралите се срещат олтари, поставени в памет на някой, който е загинал при автомобилна катастрофа... — отвърна Лина. — Не са законни, но това е дългогодишна традиция. Забелязват се предимно нощем и към джунглата постепенно намаляват.

— Който и да е направил този, трябва да е бил доста нагъл. Или пък на шофьорите изобщо не им пука какво се върши от двете страни на магистралата. Вероятно тук стават много инциденти.

— Нямам спомен наоколо да е имало толкова светилища. Пък и липсват снимки и имена на изгубени любими хора. — Лина разтърка ръце, сякаш искаше да ги почисти. — И цветята не миришат както обикновено. На смърт.

— И аз си го помислих.

— Това е много злоещо, Хънтър. Не усещаш ли... Нещо странно?

Внезапно силен порив на вятъра накара стената от зеленина да зашуми и да потрепери, сякаш нещо голямо се плъзгаше към земята. Бризът разклати змийската кожа и в тишината се разнесе звук, подобен на пърхане на криле. Главата на влечугото бе поставена така, сякаш то се готвеше да погълне кръста от горе на долу.

В следващия момент всичко застина и сякаш изсъхна в миг...

— Нещо не е наред — прошепна тя.

Хънтър веднага се съгласи.

— Определено не става въпрос за странен крайпътен олтар. Някой тук сериозно се вживява с историята за древните богове.

Змийската кожа потрепна от вятъра и се опъна, сякаш животното искаше да се освободи.

Лина нададе лек вик...

— Какво има? — бързо се отзова Хънтър.

— Това е светилище на *Кукулкан*. Кръстът не е поставен на това място заради вярващите католици. — Тя потрепери въпреки горещината. — Той е част от древната религиозна система на маите.

Нямаше снимка или изписано име на обичан човек, загинал на магистралата. Единствените надписи бяха грубо надраскани символи върху змийската кожа или написани с мастило върху листове, пъхнати в олгара.

Беше тихо, с изключение на шума от движението по магистралата.

Никой не отби от пътя си. Никой друг дори не спря. Накъсаният поток от стари коли и камиони от време на време се разнообразяваше от лимузини на богаташи и очукани, прашни автомобили под наем.

Различни насекоми бръмчаха около кръста. Вятърът кръжеше неспирно, носейки със себе си миризмата на застояла кръв и плът.

— Да не би някой да е бил премазан от кола на пътя? — запита Лина, сбърчила нос.

— Ако се съди по тази смрад, е възможно... Ала не виждам нищо такова. Мислиш ли, че местните ще се разстроят много, ако огледам по-отблизо това светилище?

— Стига да не пипаш нищо, няма проблеми.

Хънтър се приближи до олгара и застана на колене. Много внимателно посегна към цветята... Изведнъж в лицето му се вторачиха празни очи. Вонята на мърша стана непоносима.

— Какво е това? — ужаси се Лина.

— Мъртва маймуна. Или пък котка. На този етап ми е трудно да определя.

Тя задиша учестено. Въздухът беше напоен с миризмата на смърт.

— Кърваво жертвоприношение.

— Така изглежда... — Той постави обратно цветята, опитвайки се да изхвърли от съзнанието си спомена за подземие, където се бе плискала човешка кръв, засъхнала в черни петна. И усети пистолета,

пъхнат на гърба в колана му, по-осезателно от всеки друг път, откакто го бе купил от Родриго. — Разпознаваш ли някои от тези фигури?

Лина се наведе предпазливо, дишайки пестеливо в усилието си да усеща колкото може по-малко от носещото се наоколо зловоние.

— Изрязани са доста нескопосано.

Хънтър се изсмя напрегнато.

— Кръв. Власт. — Тя се изправи внезапно. От вонята стомахът ѝ се свиваше. — Това светилище призовава могъщите древни богове, но преди всичко тези на знанието и смъртта. *Кукулкан* и *Кава'ул*.

— Точно от това се опасявах. Смяташ ли, че и предишните са били такива?

— Не всички. Поне на един от кръстовете забелязах снимка и изписано име, а и напречната греда беше по-къса. Обикновено християните ги поставят в памет на загинал приятел или член от семейството.

— Но все пак повечето са били такива? — попита той мрачно.

— Да. *Кава'ул*. Смърт.

Хънтър се изправи сковано.

— Искаш ли да шофирам аз?

— Не. Добре съм. Само дето... — Тя сви рамене.

— Да, и аз също. Питаш се какво ли би казал Меркурио де ла Пул за това?

— Със сигурност ще го попитам.

Двамата се качиха в колата и поеха по зеления тунел на джунглата, сред който от време на време проблясваха светлините на поредния олтар.

[1] Характерно мексиканско ястие от свинско месо, приготвяно предимно на полуостров Юкатан. — Б.пр. ↑

[2] В буквален превод — „Синя морска храна“. — Б.пр. ↑

[3] С Бога напред. (исп.). — Б.пр. ↑

— Сигурен ли си, че искаш да го правим? — обърна се Лина към Хънтър, след като мълчанието се бе проточило прекалено дълго.

— Кое?

— Ами да сме тук точно в този момент — сниши глас тя. — Ти си свикнал да имаш работа с хора, движени единствено от мисълта за пари, занимаващи се с отвличания, изнудвания, обири... Джейс е привикнал към наркокартелите и бедняците, опитващи да си намерят работа, като преминават нелегално границата със Съединените щати.

Той забеляза някаква цветна светлина сред джунглата. Още едно светилище, олтар или каквито и дяволски работи да ставаха тук...

— Който и да е извършил това жертвоприношение — продължи Лина, — е бил по-различен. Той или тя е напълно обсебен от боговете и от начин на живот, с който ти не си наясно. Каквито и да са представите ти за добро и зло, те нямат никакво значение точно на това място и точно в този момент.

— А ти го разбираш, така ли?

— Не само познавам същността на религията на маите, аз я усещам. Прекарах детството си в изолирани села. Разбирам, че нощем бродят духове, ягуари се разхождат с крале, а животът на хората виси на тънката нишка на одобрението на боговете.

— Ти да не си вярваща? — погледна я изненадано той.

Тя се разсмя, но не на чувството му за хумор.

— Не. Ала съм почувствала вярващите. Те са различни. Това, което нас ни радва, тях ги възвисява, приближава ги до пулсиращото сърце на божественото, до самия дъх на боговете, който поглъща всичко. Ние чуваме вятъра в джунглата или песента на птиците. Вярващите чуват боговете и реагират на онова, което долавят...

Хънтър я наблюдаваше мълчаливо и виждаше миналото и бъдещето в изваяния ѝ профил.

— Значи кръвта и светилищата не са нещо ново за теб?

— Не. Ала ме учудват тяхната натрапчивост и количество... — Пъхна непокорен кичур от разрошената си коса зад ухото, но още преди да отмести ръка, промъкналият се през спуснатия прозорец вятър обезсмисли усилието ѝ. — В Хюстън вярвах, че вълненията на мексиканците около 2012 година са временно увлечение, развлечение за хора, които имат прекалено много пари и безинтересен живот, но тук...

Той видя как тя отново прехапа сочните си устни и съжали, че не бяха отново в леглото, където нуждите бяха съвсем ясни и тържеството на живота беше пълно.

— Олтарът, до който спряхме, не е просто продукт на повърхностно вярване в Новата ера — продължи тя след кратко мълчание. — Беше олтар на истинска кръв, на истинска плът и на реална смърт. Отдаване на кръвта и болката, която го съпътства, първото и най-старо жертвоприношение.

— Опитваш се да ми кажеш, че кръвта и цветята са нещо като признаване на завъртането на Голямото колело, на новия *бактун*, на края на Дългото броене и на времето на майте.

— За нас, вероятно. Но за истински вярващия това ще е началото на Новия свят. — Тя намали скоростта заради стар, раздрънкан камион, натоварен отзад с кафези, пълни с измършавели пилета. Заобиколи го внимателно и отново натисна газта. — Ако наистина има някакво активизиране на местните вярвания на майте, тогава всички сметки на базата на Новия свят, които си правил досега по отношение на властта, наркотиците и парите, ще излязат неверни. Ще очакваш от определен човек да действа по един начин, а той ще върши нещо съвсем различно. Миналото вече няма да е определящо за настоящето.

— Боговете се променят, но не и човешката природа. — Хънтър галеше напрегнатите ѝ рамене с бавни, ласкави движения. — Оставам с теб, Лина. Утре вечер заедно ще отпразнуваме новия *бактун* на майте с шампанско или с кръв, в зависимост от ситуацията. След това ще видим кой ще ходи и кой ще препуска в Новия свят на майте.

Тя го погледна отстрани. Лицето му беше решително. Наподобяваше нещо, изсечено от камък, което беше виждала.

И имаше същата притегателна сила.

Висока, прозрачна мъгла забули небето, докато слънцето се спускаше към джунглата. Въздухът беше необичайно сух за този

период, който се смяташе за край на дъждовния сезон. Не пустинно сух, ала и не така наситен с типичната за океана и джунглата влага.

Музеят по антропология в Тулум се намираше в северния край на града. Беше колкото търговски център, толкова и музей. Няколко скромни постройките се издигаха зад градината, точно срещу основната сграда. Пространството беше оградено, а сред цветята бяха поставени няколко старинни стели^[1]. Рецепцията беше оформена като преддверие на античен храм. Поставени в рамки фотографии на развалини от епохата на майите, наред с цветен отпечатък върху папирус, взет от древна стена, илюстриращ победата на лапата на ягуара над някогашен свещеник крал.

Тъмнокоса жена, облечена в пола и пъстроцветна, характерна за региона блуза, спря да набира на стария компютър, когато входната врата се отвори. С типично, добре отработено движение на мексиканка тя се приближи към посетителите и се обърна към Хънтър на мек испански с въпроса как би могла да им помогне.

— Съобщете на Меркурио, че Лина Рейс Балам е дошла да се срещне с него — каза Лина, пристъпвайки в петното от светлина, проникнала през високия, вертикален прозорец.

Очите на жената се разтвориха широко и тя отстъпи назад с движение, което можеше да мине за лек поклон.

— Но, разбира се. Незабавно. — И забърза към страничната врата.

Хънтър изчака, докато се отдалечи достатъчно, за да не може да го чуе.

— Значи не си кралска особа, а? А защо на мен не ми се поклони?

Лина присви тъмните си очи, но преди да успее да измисли нещо в отговор, откъм потъналия в сянка коридор изскочи приятен на вид мъж и я възнагради с топла прегръдка.

— Лина, любов моя, трябваше да ме уведомиш, че идваш — засмяно каза Меркурио.

Гласът му беше точно толкова плътен, колкото черна беше косата му. Очите му, почти със същия цвят, гледаха младата жена с нещо особено, което би могло да се определи като чувство за собственост.

Подобно на нея, той беше мелез между потомък на маите и европейците, с няколко сантиметра по-висок и много по-силен.

На Хънтър никак не му бе приятно да наблюдава как непознатият я притиска в обятията си, оставяйки я почти без дъх, но беше достатъчно разумен да не покаже никакво отношение. Меркурио правеше нещо като изявление. Сега беше ред на Лина да изложи своето. Наблюдаваше невъзмутимо как тя полага усилия любезно да си извоюва някаква дистанция, без това да изглежда обидно.

— Съжалявам, че не те уведомих предварително — изрече тя, когато най-сетне ѝ се удаде да отстъпи крачка назад.

— О, не, не! — Меркурио улови ръката ѝ и я целуна по-дълго, отколкото допускаше приличието. — Каква приятна изненада!

Върху скулите ѝ изби червенина, но не можеше да се определи дали от раздразнение, или от смущение. Тя не се чувстваше толкова удобно от засвидетелстваното ѝ внимание, колкото той. Нито пък ѝ допаднаше начинът, по който напълно пренебрегваше присъствието на спътника ѝ. Обикновено обноските му бяха безупречни.

Внезапно Лина се овладя и каза със сериозен глас:

— Доктор Меркурио ак Чан де ла Пул, бих желала да ти представя мистър Хънтър Джонстън. И двамата проявяваме голям интерес към артефактите, за които ти споменах при последния ни телефонен разговор.

Меркурио неохотно се обърна към посетителя с безразлична усмивка.

— Приятно ми е да се запознаем.

Хънтър измърмори нещо любезно и стисна ръката му с типичния лек мексикански маниер.

Очевидно Меркурио бе прекарал повечко време от северната страна на границата. Сграбчи протегнатата ръка със сила, сякаш да докаже мъжествеността си.

Усмивката на госта не се промени. Той изчака търпеливо да го освободят и след като това най-после стана, плъзна свойски длан към пръстите на Лина и ги вплете здраво със своите.

— Изминали сте доста път от Тексас до тук — обърна се към него Меркурио.

— Лина знае, че с нея бих отишъл навсякъде.

Тя му отправи предупредителен поглед изпод дългите си, тъмни мигли, но не каза нищо. Не искаше да обижда Меркурио, преди да види най-новите му придобивки.

— Аз бих направил същото — хладно отвърна домакинът. — Имам предвид, бих я последвал дори до края на света. — Той я стрелна с пълен с обич поглед с черните си очи, пренебрегвайки напълно Хънтър, сякаш беше досадна муха. — Какво мога да направя за теб, красавице? Какво те накара да изминеш целия този път, за да дойдеш на скромното ми работно място?

— Скромно ли? — Лина махна към облицования с дърво купол и вдъхновените от културата на маите дърворезби, които със сигурност са отнели стотици часове упорит ръчен труд.

— Е, човек се старее — каза Меркурио.

Тя се усмихна ведро.

— Успял си. Знаем колко е ценно времето ти, затова ще се постарая да не отнемам много от него.

— За теб...

Но жената продължи да говори. Безмилостно:

— Много бихме се зарадвали, ако ни позволиш да разгледаме последните ти придобивки. Може би разполагаш с експонати, които да откупим за нашия музей.

— Но разбира се, любов моя. — Улови я за ръката и я поведе към залата.

Лина продължаваше да стиска дланта на Хънтър, сякаш от това зависеше животът ѝ. Помисли си, че ако Меркурио още веднъж я нарече „любов моя“ с този дълбок, собственически тон, ще последва неприятният момент, в който Хънтър щеше да напъха алчните му пръсти на едно място, където слънцето не огряваше.

Но само след като получише онова, за което беше дошъл. Все повече и повече му допаднаше мисълта, че Меркурио е напълно подходящ за незаконна търговия с артефакти, опит за убийство и опит за отвличане. Или поне чувствата му лелееха тази идея. Разумът му не се радваше чак толкова.

— Да не би да си дошла за рождения ден на Абюелита? — попита Меркурио, подчертавайки преднамерено, че изобщо не се интересува от присъствието на другия мъж.

— Учудена съм, че си го спомняш — отвърна Лина.

— Тази година е трудно да го забравиш. Някой от рода *Рейс Балам* да празнува годишнина в деня, в който Голямото колело ще се завърти, е грандиозно събитие и повод за голямо празненство. Много от местните селяни вече са приготвили олтари.

Тя пропусна едно стъпало и залитна. Хънтър я задържа, притискайки ръка към гърба ѝ. После едва не я накара да се свлече на колене, когато започна да я гали с бавни, нежни движения.

— Олтари ли? — попита Лина смаяна. Млъкна за миг и повтори: — Олтари със снимката на Абюелита?

Меркурио повдигна рамене с мъжка грация, която този път беше непринудена.

Хънтър обмисляше дали да не го препъне.

— Видях само цветята — каза домакинът. — Отдалеч изглеждат великолепно, нали?

— И никога не сте се приближавали до някой от тях? — обърна се към него Хънтър.

— Не споделям селските поверия — отвърна Меркурио, без да откъсва поглед от Лина. — Аз съм образован човек, изучил се в цивилизования свят.

— Чували ли сте хората да стават все по-големи фанатици по отношение на техните богове? — продължи да разпитва Хънтър. — Нали разбирате, *бактун* и всичко останало.

— Носят се разни слухове. — Неприязънта в гласа му беше очевидна. — Селяните са доста недоद्याлан народ.

— Какви слухове по-точно? — намеси се Лина, изпреварвайки приятеля си. — Има ли нещо, което може да представлява заплаха за семейството ми?

Смехът на Меркурио излъчваше толкова мъжественост, колкото и гласът му.

— Джунглата им може да обеднее с някоя и друга маймуна, но местните се отнасят към рода *Рейс Балам* с благоговение. Е, не точно богове, но нещо подобно. Като към свещеници царе.

— Свещениците царе често са свършвали удавени в собствената си кръв — отбеляза Хънтър.

— Това е било много отдавна — възрази Меркурио. — Също като артефактите в този музей. Красиви свидетелства за минало, което никога вече няма да се върне.

Хънтър си помисли за изпръсканото с кръв подземие, за каменния олтар с окървавено лице на жесток бог, за куршумите, отекващи на паркинга, и червените струи, бликащи върху ризата на Джейс.

— Някои хора все още го приемат насериозно — продължи той.
— Като смъртта.

— Луди има във всяко общество — отвърна Меркурио.

— Някога чували ли сте за Маят? — небрежно подхвърли Хънтър.

— Както става с всички суеверия, и до мен е стигнало нещо. Селяните го смятат за бог.

— Да? А той местен ли е?

— Той е бог — подчерта домакинът. — Значи е навсякъде. И никъде.

— Аз не съм чувала за него — обади се Лина.

Меркурио махна пренебрежително с ръка.

— Маят е комбинация между Робин Худ и Символа на смъртта. Той е надежда и страх. Въздух под налягане, както, струва ми се, казвате вие, американците.

— Значи не мислите, че съществува в действителност? — попита Хънтър, спомняйки си мълчанието на Родриго.

— Не — отвърна Меркурио и се обърна към Лина, докато отваряше вратата към залата с антиките. — Имаш странни приятели, любов моя.

Хънтър изпита желание веднага да му покаже колко е странен, но не и преди да бе сигурен, че е изтръгнал от него цялата възможна информация.

Дъхът на Лина секна, когато видя помещението зад домакина. Рафтове и маси изпълваха всеки сантиметър от пространството. Повечето повърхности бяха покрити с артефакти, които очакваха да бъдат включени в каталози.

— Както вече ти споменах, имам нужда от помощници — обади се Меркурио мрачно, но не и извинително.

Лина не се улови на въдицата.

— Такива трудно се намират — равно каза Хънтър.

Домакинът продължаваше да се държи, сякаш беше сам с жената.

Тя се отправи към антиките. Усети подръпване по ръката, преди Меркурио бавно и неохотно да я пусне. Ако не беше толкова наложително да разгледа експонатите, щеше да го отблъсне и типично по женски да охлади чувствата му.

Хънтър мълчаливо местеше поглед от една към друга антика, опитвайки се да открие нещо, което да прилича на онези от снимките, пъхнати в джоба на панталона му.

Лина търсеше също толкова упорито.

— Много хубава кадилница за тамян.

— Много хубава? — Меркурио избухна в смях. — Тя е безценна и ти отлично го знаеш.

— Естествено — съгласи се тя, продължавайки да я разглежда.

Централният мотив на съда представляваше сложно изрязан стилизиран череп с отворена уста. Около горната му извивка бяха навити змии с глави, насочени към небето. Същата комбинация се повтаряше на три места. Вътрешността бе почерняла от дима, най-вероятно от свещена смола, която се беше втвърдила, но без да се вкамени. Отвън имаше синкави следи, които можеше да се дължат на боядисани релефни фигури, избледнели от времето.

Кадилницата нямаше липсваща част, която да наподобява онази, открита от Хънтър и Джейс в стаята на убития шофьор. Никоя от фигурите нямаше квадратните, нацърбени черти, които представляваха изключителният сакрален печат на *Кава'ул*.

Керамичните вази бяха свършени, което ѝ се стори много подозрително, но тъй като не ставаше въпрос за нейната колекция, не изрази мнение. Фигурите по тях бяха оцветени в червено. Нищо общо с *Кава'ул*.

Хънтър внимателно разглеждаше всеки артефакт. Камъните с орнаменти бяха нещо ново за него.

— Какво е предназначението им? — осведоми се той.

— Вероятно са направени, за да носят късмет, а може би са просто дарове, които се хвърлят в някоя свещена ценоте^[2] — отвърна Меркурио. — Все още не съм имал време да разчета фигурите, но на пръв поглед изглеждат от Класическия период.

Вниманието на Хънтър се премести върху дребни образи, гротескни и счупени сякаш отвътре.

— А тези? — посочи той.

— Свръхестествени лица — поясни Лина, след като Меркурио не отговори. — Някои от многото богове на майте. Изглежда са привнесени от планинските части. Датират някъде между Класическия и Късния период. Вероятно също са се използвали като дарове.

— Много добре — изненадано се обади Меркурио. — Но, от друга страна, винаги си имала точно око. Сигурна ли си, че не бих могъл да те привлека в *Юкатан* на пълен работен ден?

— Убедена съм — отнесено отвърна тя.

Вниманието ѝ беше привлечено от гърнета с топчести животински крака на дъното. Сигурно също приготвени за жертвоприношение на един или друг бог. Но една тънка нишка с бледи мъниста от нефрит накара дъха ѝ да секне. Беше им придадена форма на змия, която сякаш бе погълнала опашката си. Някои от мънистата бяха изронени и напукани, но това не навреждаше на цялостното въздействие.

Лина беше виждала само едно подобно нещо — голям нефритен медальон във формата на глава на ягуар, обвит от покрита с пера змия, захапала собствената си опашка. Предметът вероятно беше част от облеклото на някой свещеник. Беше го открила при една от разкопките на баща си.

Находката бе изчезнала в научната колекция на Филип. Питаше се дали той изобщо бе написал статията за антиките от нефрит, за която така често говореше. Ако все пак го беше направил, то тя не бе публикувана в нито едно от научните издания, които познаваше. А следеше всички, дори и онези, които имаха съмнителна стойност.

— Това е невероятно, Меркурио. Откъде го имаш? — попита тя.

— Откупих го — отвърна той.

Хънтър успя да се въздържи да се разсмее на глас. Беше готов да се обзаложи, че уникалните мъниста са трофей от черния пазар с антики.

Лина се намръщи.

— Предишният собственик мексиканец ли беше?

— Притежаваше необходимите документи — обясни Меркурио. — Открити са още при първите разкопки в Чичен Ица. Наследник на един от работниците там ги продал за пари в брой, преди още дори да е нямало и идея за закон за антиките. Някой ги е нанизал на тази

нишка. В резултат след години се озовали у едно местно семейство май. Продали нанизата, за да платят лечението на сина си.

— Истински късметлия си, че са попаднали при теб — предпазливо подхвърли Лина.

— Така е.

Тя продължаваше да чака, но мъжът не каза нищо повече.

Заслушан в разговора им, Хънтър продължаваше да разглежда експонат след експонат, докато домакинът и Лина обикаляха около антиката, за чийто произход ставаше въпрос. Очевидно Меркурио не владееше бизнес стратегията на жената на Цезар.

— А това какво е? — попита той накрая. — Пергамент?

Лина моментално се озова до него.

— Така изглежда. От брезова кора.

На едната страна на антиката имаше откъслечни символи, които не можа да разчете. Просто бяха останали твърде малко.

— Какво е това? — повтори Хънтър.

— Прилича на откъснато парче от Кодекса на майте, но... — Тя поклати глава: — Всички пет оцелели екземпляра вече са описани. Това може да е част от някой от тях. — Тонът ѝ подсказваше, че беше малко вероятно. — Епископ Ланда и войниците му са били изключително усърдни. Дори ако е имало книги, които не са успели да открият и да изгорят, климатът отдавна ги е унищожил. Пет хиляди години в джунглата... — Погледна към Меркурио и повдигна тъмните си вежди: — Някакъв коментар?

— Пергаментът дойде от същия източник, както и мънистата — отвърна той. — Предишният собственик ни увери, че е част от непознат ръкопис.

— И вие му повярвахте? — обади се Хънтър.

— Не — равно каза другият. — Щеше да е прекалено. Просто фантастика.

— Странно омаловажаване на нещата — отбеляза Лина.

— Едно доказателство за древен непознат ръкопис ще взриви света на майте като ядрена бомба. Да открие шеста оцеляла книга, за археолога е като да открие Свещения граал.

— И за колекционерите, нали? — попита Хънтър.

— Естествено — съгласи се Меркурио.

— Тя можеше никога да не бъде показана — обясни Лина.

— Дори да имаше доказателства за произхода ѝ, датиращи от времето на самия епископ Ланда, Мексико пак щеше да претендира за наследството си.

— Не всички колекционери биха се притеснили от това — подметна Хънтър.

— Но слуховете минават дори през каменни стени — уместно отбеляза Лина. — Шести ръкопис от времето на майте е тайна, която не може да бъде опазена дълго.

— Добре. Виждаш ли тук нещо, което да прилича на артефактите от снимките?

— Не.

— Какви снимки? — попита Меркурио.

Вперил очи в него, Хънтър бръкна в джоба на туристическия си панталон. Разстла фотографиите върху празна работна маса и отново го погледна. Домакинът се приближи до мястото ѝ, разтреперан като ловно куче, започна бързо да ги разглежда една след друга, после отново, но вече по-внимателно.

— В добро състояние са — отбеляза той. — Но този фотограф трябва да бъде разстрелян.

Хънтър изчакваше.

Лина също. Не ѝ беше необходимо да забележи неутралното изражение на приятеля си, за да разбере, че трябва да мълчи.

— Нещо друго? — попита той, след като тишината се проточи прекалено дълго.

Наясно ли сте с произхода им? — заинтересува се Меркурио.

— Не...

Домакинът не изглеждаше изненадан.

— Има ли липсващи находки от вашите разкопки?

— Няма, доколкото ми е известно. Със сигурност не и артефакти с такова качество. Моите антики са от същия стил, особено като тази кадилница, но досега не съм откривал нищо подобно на тази маска. Дали е истинска, или е съвременен фалшификат?

— Нямам представа — отвърна Лина. — Никога не съм я разглеждала отблизо. Виждала съм я само на снимка.

— И си мислиш, че аз съм я виждал? — погледна я Меркурио. — Ласкаеш ме, любов моя. Попадал съм на неща, намекващи за *Кава'ил*, но не мога да докажа, че не са били внесени от *Юкатан*. Всъщност

всичко, свързано с *Кава'ил*, не може да се пребори с научните съмнения, че е било открито на моите разкопки в *Белиз*.

— Тогава защо Филип... — Гласът ѝ заглъхна.

— Проявява такава параноя по отношение на работата ми? — Усмивката на Меркурио беше по-различна от предишните. По-сурова.

— Да — кимна тя.

— Защото не е съвсем с ума си. Разкопки от такава важност на неговата преклонна възраст — махна с ръка към снимките той — могат да се правят само в земите на *Рейс Балам*. Не знам какво е открил баща ти, след като напуснах. Но със сигурност, докато работехме заедно, не е намирал находки с толкова грандиозно значение, любов моя.

— Ако искахте да ги купите, към кого бихте се обърнали? — попита Хънтър. Очите му бяха студени като лед. Наистина му бе писнало да слуша, как другият нарича *Лина* любов моя.

— Към вас, разбира се — сръза го Меркурио. — Нали вие сте човекът със снимките.

— Те са единственият ми начин да се докосна до оригиналите. Тогава кой е следващият?

— Сесилия Рейс Балам.

— А не при Саймън Кручфийлд? — обади се *Лина*. — Или при Филип?

— Ако Кручфийлд ги притежаваше, нямаше да ги задържи достатъчно дълго, за да се разчуе за тях — обясни Меркурио. — Той е колкото колекционер, толкова и бизнесмен. А само колекционер би бил достатъчно глупав да задържи за себе си артефакти като тези тук. Колкото до Филип, ако бяха у него, аз съм последният човек, който щеше да го разбере. Старецът дори не би плюл по гроба ми. Отмъстително копеле. — После се поправи припряно: — Прощавай, *Лина*.

— Няма за какво да се извиняваш. — Гласът ѝ, също като лицето, не изразяваше никаква емоция.

— Това изключва обичайните заподозрени. Някой друг?

— Карлос, разбира се. Но, ако допуснем, че тези артефакти са толкова ценни, колкото изглеждат, никога не би ги продал.

— Той щеше да ги дари на музея — каза *Лина*.

Меркурио се засмя тихо.

— Каква прелестна наивност, любима. Това е най-очарователната ти черта.

— Да те нарекат наивна, съвсем не е убедителен знак, че някой е очарован от теб — равно изрече тя. — Искаш да кажеш, че Карлос би продал тези антики на черния пазар?

— Не. Твърдя само, че би ги изпуснал от ръцете си единствено ако в колекцията си има по-ценни от тях.

— В нашия музей няма нищо, което да може да се сравни с тези артефакти — възрази Лина.

Усмивката му беше едновременно нежна и насмешлива.

— Ти трябва да си единственият човек в Мексико, който не е наясно, че Карлос има своя собствена колекция, нямаща нищо общо с вашата в хюстънския музей.

— Значи може да знае нещо за тези антики? — веднага попита Хънтър.

Бърз проблясък на ярост в очите ѝ го предупреди, че бе накрая на търпението, с което досега понасяше покровителственото държание на Меркурио ак Чан де ла Пул. Това му допадаше, но все още много въпроси трябваше да намерят отговорите си, преди да ѝ позволи да отреже красивия мексиканец.

— Карлос? — Меркурио повдигна рамене. — Той си има свой съветник. Бабата на Лина, Абюелита, може да знае. Двамата са много близки.

— Защо? — поинтересува се Хънтър. — Тя е с две поколения по-възрастна от него.

— Понеже той е единственият разумен пряк наследник от мъжки пол на рода *Рейс Балам* — обясни домакинът. — Към него са се насочили невежите селяни, които го смятат за нещо като проводник към старите им богове.

— Той е генерален директор на циментова компания — възрази Лина. — Не изглежда като бог.

— За теб и за мен не. Нищо повече от поредния разглезен син от богато семейство. Но местните са глупави. Търсят нещо, което да направи бедния им живот по-интересен.

— Погледни тези снимки по-внимателно — прекъсна го нетърпеливо тя.

Пренебрежителното му отношение към бедните селяни беше една от основните причини да не позволи отношенията им да прераснат в нещо повече от няколко срещи. Въпреки красивото му лице, атлетичното тяло и любовта към археологията Лина не можеше да гледа на него като на потенциален съпруг.

Жалко, че Меркурио не виждаше нещата по същия начин.

— Откриваш ли нещо? — притисна го тя. — Какво мислиш, че е било предназначението на тези предмети?

— Това парче плат наистина ли е божествена превръзка? — запита той.

— Не знам.

Меркурио погледна към Хънтър.

— И аз. Точно затова ви потърсихме...

— Ако допусна, че артефактите са наистина такива, каквито са на снимките... — подхвана той.

— Виж, това не е разпит — прекъсна го Лина. — Никой не те записва, не те оценява, нито те кара да купуваш или продаваш. Спести ми, моля те, научната терминология.

— Толкова си пряма — измърмори мъжът. — Типична американка.

Крайно време беше да го забележиш, отбеляза със сарказъм Хънтър.

— Аз не съм девойката с развинута фантазия, която познаваш от разкопките — продължи тя. — Отдавна надживях онзи период.

— Беше красива... Птица, която току-що се бе научила да лети. — Гласът му беше като милувка, очите му потъмняха от нахлулите спомени.

— Това беше преди години. Снимките съществуват сега, в този момент.

Хънтър го измери с поглед като погребален агент, комуто предстои работа.

Тъмните очи на Лина бяха вперени в другия мъж с надеждата той най-сетне да приеме факта, че отдавна бе изживяла увлечението си по красивия асистент на баща си.

— Заради тези антики бяха убити хора — напомни Хънтър. — Не бихме искали още кръв по ръцете си.

Но тонът му подсказваше, че няма нищо против да види кръвта на Меркурио по пръстите си.

Когато домакинът отново се надвеси над снимките, устните му бяха стиснати в тънка линия. Прелъстителната му усмивка беше изчезнала...

— Всички заедно ли са били открити?

— На границата между Тексас и Мексико — отговори Хънтър.
— Но къде са се намирали преди, това е неизвестно.

— Едва ли ще чуете нещо по-различно от онова, което може да каже и Лина — повдигна рамене Меркурио. — Изровени са в земите на *Райс Балам*.

Тя понечи да възрази, но Хънтър я изпревари:

— Какво е предназначението им?

— Религиозно. По-точно — за жертвоприношения. Качеството на ножа, на кадилницата, на маската, на изображението на *Чак Мол*, на този съд за кадене с тамян... Всичко говори за свещеници царе, които са общували с боговете. Ако е съществувал култ към *Кава'ил*, тези вещи са принадлежали на най-високопоставения свещеник.

— Защо изключваш възможността да идват от *Белиз*? — поинтересува се Лина.

— Правя разкопки на няколко места в района, повечето от които са близо до исторически селища и места, където търговците на антики идват от полуостров *Юкатан* да развиват бизнеса си. Две от тях са доста навътре в джунглата. На някои има стенни рисунки. А само на една-единствена е намерен печат на *Кава'ил*.

Лина си пое дълбоко дъх и застина...

— Отпечатъкът е в стила на днешните графити по сградите на Мексико сити — повдигна рамене Меркурио. — Нищо друго, освен нагла заявка, че по някое време някой си с флакон боя е посетил мястото. Никога не съм откривал артефакти с висока стойност от Късния класически период. Единствените неща, които съм намирал, са недодялани предмети, изработени в сянката на спомените за юкатеките от хора, които едва са оцелели след нашествието на испанците. Е, да, там са живели май, но напълно лишени от предишното си величие. Също като селяните днес. Боговете им отдавна ги няма и това си личи по бедните отломки на техния живот.

— И все пак вие имате този къс пергамент — отбеляза Хънтър.
— Хартията е продукт на добре развита цивилизация.

— Или остатък от онова, което някога е била — отвърна Меркурио. — Ако парчето е от *Белиз*, значи някой го е занесъл там. — Вдигна поглед от снимките, улови нежно брадичката на Лина с ръка и извърна лицето ѝ към своето.

Хънтър пристъпи напред, готов да повали на земята любвеобилния археолог.

— Ако бях намерил артефакти като тези от вашите снимки — подхвана домакинът, — щях да напусна поста си и да открия собствена фондация. Парите за спонсориране на разкопките ми щяха да потекат към нея. Майко Божия, онези от *Нешънъл джеографик* щяха да поставят номера ми на бързо избиране! Разбираш ли какво искам да кажа? Ако е истинска, дори само тази маска е по-добра от всичко останало, сътворено от ацтеките, за които се смята, че са върхът на културата на майте. Кой притежава тези артефакти?

— Ако знаехме, нямаше да сме тук — отвърна Лина, като се отдръпна, за да се освободи от допира му. — Благодаря ти за отделеното време. — Обърна се към приятеля си: — Най-добре да си вървим. Семейството ми сигурно очаква с нетърпение да ме види.

Меркурио сякаш най-сетне разшифрова посланието. Погледът, който отпрати на Хънтър, беше остър като връх на нож.

— Благодарим ви, че ни разведохте наоколо, доктор Де ла Пул — протегна ръка Хънтър.

Домакинът изсумтя сърдито.

— Няма защо.

Този път Хънтър не си наложи да изтърпи силното му ръкостискане.

[1] Каменна или дървена плоча, обикновено надгробна или възпоменателна, върху която са изписани имена, титли или дати на значими събития. — Б.пр. ↑

[2] Название на подводни варовикови пещери, намиращи се на полуостров *Юкатан*. — Б.пр. ↑

15.

Навън слънцето вече беше спомен, а тъмнината — съвсем истинска. Лина и Хънтър крачеха по павираната алея, хвърляйки странни сенки от идващата на нивото на коленете им светлина от ниско наредените лампи...

Никакъв шум не стигаше до ушите им. Наоколо всичко бе застинало неподвижно.

— Стара тръпка ли ти е този? — открито попита той.

— Не започвай — изръмжа Лина в мрака. — Понякога се чудя какво ли се върти в главата на Меркурио.

— Аз пък не. Иска те изпотена и в хоризонтално положение.

Тя леко смръщи вежди.

— Само в сънищата си. Докато ме забележи като жена, вече бях изживяла увлечението си по него.

— Неподходящ момент.

— Като се замисля сега, всъщност беше брилянтен.

Ръката му обви раменете ѝ.

— Да.

Лина се обърна към него и понечи да заговори.

Устните му се впиха в нейните и внезапно Хънтър стана единственото нещо, което тя познаваше и което би могла да познава. Изчезнаха тъмнината, павираната алея и джунглата, която пръскаше наоколо упойващо ухание. Нямахше нищо, освен ударите на сърцето му, парещия му дъх и подобната на мълния страст, която се разрази в нея, докато ѝ стана трудно да диша.

— Искам те гола — прошепна той, без да се отделя от нея.

— И в хоризонтално положение ли? — подразни го тя. Но думите ѝ прозвучаха по-скоро като предложение.

— Във всяко положение, в което бих могъл да те имам, включително и права.

— Като кофичка сладолед?

— Да не си решила да скъсаш със свенливостта си?

— Мислих по въпроса...

Той потръпна, когато усети как езикът ѝ погали врата му, а после се плъзна по очертанието на челюстта и се спря в плитката вдлъбнатина в брадичката му. Повдигна я, докато краката ѝ се обвиха около ханша му, и притисна втвърдения си член към нея.

— Даа... Точно като фунийка със сладолед — изрече отмаляло. — Искях да те оближа цялата още снощи, но се страхувах да не те излапам наведнъж.

— Това сякаш беше много отдавна...

— А сега?

— Направи ме по-склонна към приключения.

Някъде зад тях хлопна врата. Хънтър неохотно отпусна тялото ѝ, докато тя стъпи на земята, но все още толкова близо до него, че усещаше твърдите ѝ зърна до гърдите си. Едва успяваше да си поеме дъх.

— Колата — каза ѝ почти беззвучно.

В първия момент Лина не можеше да мисли за нищо друго, освен да продължи да се притиска към него. Щеше ѝ се да бъдат голи. И тогава реалността я връхлетя като леден дъжд.

— Аз ще шофирам — прошепна тя. — Последната част от пътя е доста трудна, ако не я познаваш, още повече в тъмното. — Потрепери въпреки горещината и топлината на мъжкото тяло до нея. — Това, което направи с мен, би трябвало да се преследва по закон.

— Още не. Ще се върнем към тази част по-късно тази нощ.

— Баща ми е много консервативен.

— Аз също. — Той се усмихна и зъбите му се бялнаха в тъмнината. — Винаги съм мечтал да се покатеря по решетката до спалнята на любимата си на втория етаж.

— Чисто гол ли?

— Това е чак след като се озова вътре.

Лина се засмя. Искеше да го целуне още веднъж, но нямаше доверие в себе си. Затова се обърна към колата, която ги очакваше отпред. Когато се качи и пристегна предпазния колан, вече можеше да диша нормално.

Почти.

Ако престанеше да поглежда към скута на Хънтър.

Запали и пое по магистралата. Само за броени минути пъстроцветните светлини на *Пуэбло Тулум* бяха изместени от случайните, зловещи проблясвания на животински очи, отразявани от светлината на фаровете. Олтари се появяваха и изчезваха като капризни призраци, погълнати от сенките на джунглата.

От време на време Лина отбиваше от магистралата по странични пътища, които ставаха все по-тесни, докато накрая преминаха в кални пътеки и наполовина павирани алеи.

— Беше права — отбеляза Хънтър. — Досега вече щях да съм се изгубил. Джипиесът показва само къде си, а не къде би искал да бъдеш. На картите на този район, които имам, тези криволици не са отбелязани.

— Така е, защото вече сме в земите на *Рейс Балам*. Обикновено централният вход към имението се поддържа в много добро състояние, но дъждовният сезон все още не е свършил. Възстановени са само най-изровените от водата места и няма да се предприеме нищо друго, докато земята не изсъхне напълно.

— Изглежда ми съвсем суха.

— Да — отвърна Лина, без да отмества поглед от пътя. — Тази година дъждовете бяха доста оскъдни. Но все още не е късно за някоя и друга буря. За доброто на селяните се надявам скоро да завали.

— Няма ли напоителни системи?

— Само там, където е била позакърпена древната канализационна система. Но дори тогава от канавките се е губела повече вода, отколкото е текла в тях.

Хънтър изчака, докато Лина преодолее силно изровен участък от пътя, преди да подхвърли:

— Меркурио смята, че поне един член от семейството ти се занимава с незаконна търговия с антики.

Последва продължително мълчание, през което оредяващата джунгла се люлееше леко от вятъра на светлината на фаровете. Все по-често се появяваха оголени варовикови скали, приличащи на зъби, които се бореха за надмощие с растителността.

— Така мислят повечето хора — кимна Лина. — Но досега никой не е успял да го докаже. А мнозина са се опитвали. Да си местен аристократ, съвсем не означава, че си неуязвим. Без успешния бизнес на Карлос в циментовата индустрия и предприятията ни за

производство на махагон щяхме да сме бедни и да обедняваме все повече. Не без приноса на Силия.

— А селата в имението?

— Те са черни дупки за поглъщане на пари. Плащаме за религиозните им празници, за лечение, погребения, даваме пари за сватби и раждания, пращаме децата им на училище. В замяна те обработват земите ни, осигуряват ни прясна храна и дивеч и плащат наем за нивите.

— Звучи ми като чист феодализъм.

— Но е за тяхно добро. Те могат да живеят, където си поискат. Амбициозните и способните го правят. Но повечето от тях се връщат. Големите градове са жестоки към бедните.

— Което важи и за провинцията.

Лина изви рязко волана, за да избегне едно наклонено дърво. Гумите забуксуваха върху прекършените клони. Миризма на размазана зеленина нахлу през отворените прозорци.

— Значи не си чувала някой от семейството ти да копае незаконно в руините? — попита Хънтър.

— Слухове е имало винаги — бавно отвърна тя, — но след като Карлос пое бизнеса с цимент и махагон, веднага секнаха. Източникът на доходите ни е очевиден дори за онези, които ни мразят.

— Изглежда, тоя Карлос управлява желязно само с голи ръце.

Устните ѝ се свиха.

— Или това, или се покрива. Или пък дупчи земите ни с незаконни разкопки, били те стари или нови.

— Остави достатъчно трупове и всички ще започнат да говорят, че наградата не си е струвала риска — кимна той. — Това е техника на управление, която никога не остарява.

— Трупове ли? — засмя се Лина. — Нищо чак толкова драматично. Маймуните вършат чудесна работа. Карлос се старее селяните да са щастливи. Но и те го правят щастлив. Точно това е вършил винаги родът *Рейс Балам*.

— И все пак Родриго, който познава тази част от *Юкатан* по-добре от самия дявол, вярва, че в имението ви има грабители на древни гробници. Меркурио би казал същото, ако не беше толкова зает да те очарова, за да смъкне шортите ти.

— А ти? — попита тя сковано. — Ти смяташ ли, че семейството ми е само малко по-добро от наркокартелите? На първо място парите и всичко останало след това?

— Вярвам, че ти си почтена... — Той погали страната ѝ с пръсти. — И че тази джунгла пази повече тайни от самия ад и дяволски много трупове. Докато не разкрием някои от тези тайни, ще се лутаме беззащитни и уязвими из места, където и ангелите в доспехи ходят на пръсти...

Лина леко прехапа долната си устна.

— Аз съм наясно, че семейството ми, особено родителите ми, съвсем не са ангели — нито с доспехи, нито без. Но това не е като да повярвам, че са ме лъгали през целия ми живот.

Хънтър обмисли няколко възможни отговора, като се опитваше да намери онзи, който нямаше да нарани Лина.

— Който и да крие онези артефакти в момента, е корумпиран до мозъка на костите си — каза накрая, спомняйки си кланицата в подземиято. — Той е по-опасен от чанта, пълна с тротил. Не искам да пострадаш, скъпа.

— Не бях в безопасност и в Хюстън.

— Така е. Но не можем да смятаме, че и тук никой не те застрашава...

— Значи... Ти смяташ, че семейството ми е... Мръсно е, така ли?

— Мръсно в смисъл замесено с наркотици? Не. Родриго не спомена нищо нито за дрога, нито за Маят — успокой я той. — Просто ми каза, че трябва да стоя колкото може по-далече от *Юкатан*. Но не намекна за нещо, което да заплашва теб.

— И все пак си тук.

Хънтър не отговори. Не се налагаше. Присъствието му говореше само по себе си.

Входът към имението на *Рейс Балам* не се охраняваше от нищо, освен от джунглата. Теренът беше съвсем слабо осветен, но достатъчно за Хънтър да забележи, че беше обширен и не много добре поддържан. Малки постройки — вероятно предназначени за гости, заобикаляха голямата къща както жилищни блокове луксозен хотел. Архитектурата беше смесица от майска и испанска, съчетавайки античното с модерното. Конструкцията сякаш проследяваше съдбата

на рода *Рейс Балам*. Старите сгради бяха обновени, а новите бяха построени, след като семейството се бе замогнало.

— Очевидно Карлос се справя добре — подхвърли той.

— След като надрасна бунтарската възраст, започна да работи неуморно за фамилията. За разлика от дядо ми, който едва не го разори, като застана на неправилната позиция, Карлос стои далеч от политиката.

— Просто избягва светлината на прожекторите — кимна Хънтър.
— Никой с много пари не страни от политиката, особено в Мексико.

Нямаше нужда да казва, че Карлос бе в челото на списъка на най-богатите бизнесмени в страната. Ако хората имаха нужда от цимент или махагон, нямаха голям избор, освен да го купят от някое предприятие на *Рейс Балам*.

Лина изключи фаровете. Джунглата сякаш се приближи и стана част от тъмнината. Звездите бяха забулени в облаци. Някъде светеше луната, но не тук и не сега.

Тя си пое дълбоко дъх и почувства, че се замайва...

— Обожавам тази миризма. Зелена, жива, напоена с аромат на цветя и топлина.

— Ти си у дома — усмихна се Хънтър.

Отговори му с тих смях.

— Никога не съм мислила за това място по този начин, но ти си прав. Най-ранните спомени са най-дълбоки. Сладникавата мистерия на джунглата, мелодичният детски смях, подвикващите една на друга жени на пазара, аромат на свинско, чили и натурален шоколад. Шокиращият допир с ледената вода, когато скачаш в подводна пещера в горещите дни. Играта на криеница сред руините, откъдето те наблюдават лица на богове. Музиката на живота, която е джунглата през нощта. Струва ми се толкова далечно и в същото време достатъчно близко, за да мога да го докосна.

— Много по-различно от Хюстън.

— Хюстън си има своята красота — отнесено изрече Лина, заслушана в звуците на джунглата. — Забързаният, напрегнат живот, усещането да си част от пулса на един гигант, магазините, предлагащи стоки от цял свят, ритмиката на различните езици.

— И артефакти, които свързват миналото с настоящето — допълни той.

— Това преди всичко. Хората, които са живели в *Юкатан* преди испанското нашествие, винаги са ме вълнували. А не толкова много често посещаваните от туристи места... Не ми изглеждат съвсем автентични, сякаш са донесени от други вселени.

Равномерният звук от двигателя се смесваше с шума, идващ от джунглата, която заобикаляше имението. Въпреки че мълчаха, те не бързаха да се разделят с интимността, която им предлагаше колата. Далеч от кръвта и страха.

— Никога не съм могъл да реша кое ми харесва повече — обади се Хънтър, — изучаването на блатния газ в детството ми или джунглата през зрялата ми възраст.

— А какво ще кажеш за градовете?

— Чудесни места, където можеш да си набавиш продукти, чисти дрехи, малко развлечения, добра храна и приятели. Колкото до мен, предпочитам зеленината пред бетона. Но не бих заменил големия град за по-малък. Чичовците ми са точно на обратното мнение. Мразят градовете и обожават Браунсвил.

— Аз пък се разкъсвам между любовта си към разкопките и възможността за знание, която предлага големият град — призна Лина. — Накрая разбрах, че имам нужда и от двете.

— Същото важи и за мен. — Той сплете пръстите си с нейните, наслаждавайки се на топлината на дланта ѝ.

Тя се наведе толкова, колкото да отметне тъмната коса от лицето му със свободната си ръка. Мъжът се извърна леко и я целуна.

— Предполагам, че е време да влезем — каза Лина.

— Вероятно. Със сигурност вече някой ни е забелязал. Имаш ли някакво неприятно усещане, кожата ти настръхва ли?

Усмивката ѝ сякаш освети вътрешността на колата.

— Свикнала съм да бъда наблюдавана от семейството си, когато съм тук. Аз съм единствената *Рейс Балам* от моето поколение.

— Нищо чудно, че живееш в Хюстън. Там няма кой да ти натяква, че ходиш боса или си забременяла — засмя се той.

— И не съм се омъжила — додаде Лина. — Това е особено важно за моето семейство.

— А за теб?

— Ако се случи — чудесно. Но не драпам с нокти и зъби да стане на всяка цена. Не искам брак като този на родителите си.

Още няколко прозореца на голямата къща светнаха. Втората редица лампи на височината на коленете, опасваща от двете страни алеята към верандата, беше запалена.

— Мисля, че пътят ни е натагък — посочи Хънтър.

Лина въздъхна.

— Сбогом, уединение. Не ме разбирай погрешно. Аз обичам близките си, но те могат да бъдат много обсебвачи.

— Не съм виждал роднини, които не са.

Нито единият от двамата не направи движение, за да излезе от колата. Хънтър искаше да разгледа колкото може повече от имението, доколкото му позволяваха обстоятелствата.

Лина наблюдаваше него.

Въпреки архитектурните различия отделните постройките успяваха да се съчетаят в приятен ансамбъл. Посипани с натрошен варовик алеи ги свързваха с голямата къща. Градините бяха отрупани с местни и вносни цветя. Смесицата от ароматите им беше безмълвно приветствие и покана за гостите да останат и да се забавляват. Плясъкът на струите на фонтаните се смесваше в приглушена музика. Характерните за климата палми и ефектната бугенвилия^[1] на места скриваха мазилката и керемидите на покрива. Над широките балкони висяха каскади от цъфнали асми.

— Ето към това се стремеше Кручфийлд с цялата си чудовищност — прошепна Хънтър. — Но нищо не може да надхвърли парите и корените, пуснати преди векове. — Очите му привикнаха към тъмнината и забелязваха все повече детайли. След миг подсвирна тихо от изненада: — Знаех, че името на рода *Рейс Балам* датира отпреди цяла вечност — каза, говорейки колкото на нея, толкова и на себе си, — но едва сега започна да ми просветва, че си родена в имение с размерите на Род Айлънд^[2]!

Лина долови повече развеселеност, отколкото завист в изражението му. Беше толкова различен от Меркурио. Оценяваше вековната история на смесения род *Рейс Балам*, но не изпитваше необходимост сам да бъде приеман за аристократ на всяка цена. Нито пък се чувстваше унижен от това, че е обикновен поданик...

Наклони се към рамото му и притисна ръката му към лицето си. Много дълго бе търсила мъж като него...

— Обичам голямата кухня и семейната маса на Абюелита — каза тя. — Всичко останало е доста скромно. Когато бях дете, ми забраняваха да влизам в повечето от пристройките. След като навърших четиринайсет години, рядко прекарвах и няколко дни в къщата. През останалото време кръстосвах между разкопките и галериите, докато в един момент заявих на майка ми, че съм достатъчно голяма, за да живея сама, по свои собствени правила.

— Много бих искал да чуя този разговор — закачливо подхвърли Хънтър.

— Гледах на имението като на чужда собственост, а не на моя — продължи Лина. — Което си е точно така. Аз може да съм пряка наследница на рода ни, но съм жена. Земите никога не са били и няма да бъдат мои. Ако имам син, той ще получи всичко. Но ако бъдат само дъщери, ще остане под попечителство, докато някоя от тях не се сдобие с наследник.

— Значи семейството ти не следва испанския обичай да разделя земята между момчетата, а парите между момичетата?

— Предполагам, че са приели модела на майте, въпреки че, Господ е свидетел, повечето от наследниците на управниците не са наследявали нищо, освен смъртта. Узурпаторите са приемали името на предишния цар или са слагали началото на своя собствена династия и са налагали своето. — Загледа се в цветята и в джунглата, която обгръщаше всичко наоколо. — Всъщност никога преди не се бях замисляла върху това. Единственото, което ме интересуваше, беше да ме допуснат до семейните разкопки.

— Чия собственост е сега? — осведоми се Хънтър.

— В нотариалния акт е записано името на Абюелита. Получила го е по наследство. Най-смешното е, че през по-голямата част от живота си е пребивавала в едно село, което се казва Иксюмел.

— Тук останали ли са много от рода *Рейс Балам*?

— Не чак толкова. Повечето се разпръснаха. Братовчедите ми не искат да имат нищо общо с *Тулум*. Дори Карлос живее в Хюстън и идва само от време на време.

— Интересно. С изключение на зловещите олтари и някакъв мистичен мъж с прякор *Маят*, *Тулум* много ми харесва. Но пък, от друга страна, винаги съм имал особено отношение към *Юкатан*.

— Ами, за мексиканците да си от *Тулум*, е нещо като да си от...

— Браунсвил? — с усмивка я прекъсна Хънтър. — Само една крачка над Хиксвил?

— Нещо такова.

Самотна фигура застана на прага на предния вход на голямата къща, осветяван само от запалените в коридора свещници. Лампите на верандата се включиха, очертавайки силуета на Силия *Рейс Балам*.

Както винаги, Лина остана поразена от красотата на майка си. Тя изглеждаше като истинска аристократка, каквато си беше по рождение. Тази вечер носеше изключително елегантен черен панталон и обувки с много високи токове. На раменете ѝ бе наметнат смарагдовозелен шал с бродирани със златни нишки майски фигури, частично закриващ черната копринена блуза, която стилно подчертаваше предимствата на тялото ѝ. Голям кръст от смарагд в златен обков висеше между гърдите ѝ на дебела верижка от двацет и два каратова злато.

Дори и на тези високи токове Силия беше с няколко сантиметра по-ниска от дъщеря си.

Ето как се справя с това, осъзна за пореден път Лина. Нещо толкова дребно и чувствено е винаги подценявано. Мъжете никога няма да подминат тази Венера джобен формат.

Силия спря на най-горното от многото стъпала, които водеха към алеята. Около нея като рамка се спускаха каскади от ароматни цветове.

— Майка ти — каза Хънтър, въпреки че не можеше да види ясно лицето на жената.

— Как разбра?

— Наследила си нейната фигура и елегантност.

Лина го погледна стреснато. Никога не бе смятала, че притежава сексапила на майка си. От мисълта, че Хънтър я възприема по този начин, по тялото ѝ премина топла вълна.

Силия махна небрежно и заслиза предпазливо по стъпалата. Дори на слабата светлина чувствеността в походката ѝ беше поразяваща.

— Аз не се движа като нея — отбеляза Лина.

— Не. Ти си далеч по-секси. Дългите ти крака подсилват ефекта, който високите токове не могат да постигнат.

— Спри, преди да съм се сгушила в прегръдките ти!

— И това би трябвало да ме обезкуражи? — тихо се засмя Хънтър.

После се наведе и захапа леко ръката ѝ с нежност, която я остави без дъх. Тя се насили да се отдръпне, защото майка ѝ приближаваше към тях.

Вятърът повяваше на топли талози през отворените прозорци на колата като дишане на едро животно.

— Хънтър... — предупреди го тихо.

— Да, знам. Майка ти се задава като гръмотевична буря. Време е да видим колко лошо ще стане.

Излезе бързо от колата и я заобиколи. Помогна съвсем ненужно на Лина да слезе, след което леко затръшна вратата като истински кавалер. Тя се усмихна леко и го улови за ръката, казвайки му без думи, че няма никакво намерение да се преструва, че ги свързва единствено работата.

— Сигурна ли си? — тихо попита той.

— Да — прошепна в отговор в ухото му тя, повдигайки се на пръсти. — Силия уважава силата.

— Коя е твоята спалня?

— Отзад, на втория етаж. Стаята в най-южния ъгъл. — Внезапно се усмихна. — С перила от ковано желязо на терасата. Внимавай с бугенвилията. Има остри тръни.

— Не съм очаквал по-малко препятствие по пътя към спалнята на принцесата — подразни я той и бързо я целуна по врата.

Силия забърза към тях.

Двамата забавиха крачки. Той имаше достатъчно време да прецени жената, която приличаше повече на по-голяма сестра на Лина, отколкото на нейна майка.

От сведенията, които бе прочел, знаеше, че Силия се бе сдобила с единственото си дете след тежко раждане едва на седемнайсет. Въпреки това изглеждаше само с няколко години по-възрастна от дъщеря си, което беше свидетелство за добрите ѝ гени и високите постижения на съвременната пластична хирургия.

— Лина — каза Силия и разпери ръце да я прегърне. — Крайно време беше! — Думите бяха изречени на испански.

Въпреки че се наведе да отвърне на ласката, Лина все пак си оставаше по-висока от майка ѝ, която беше на токове...

Тези дълги крака подсилват ефекта, който високите токове не могат да постигнат.

Споменът за думите на Хънтър ѝ помогна да се почувства много по-женствена въпреки измачканите от пътуването дрехи.

— Казах ти, че ще дойда за рождения ден на Абюелита и за отпуската си — изрече тя на английски.

Силия се нацупи кокетно и продължи на испански:

— Цяло щастие е, че Абюелита настоя този път да отбележим годишнината ѝ в тесен семеен кръг. Знаеш, че изцяло разчитам на теб за организацията на всеки семеен празник.

— Наистина ли? Досега не го бях забелязала — възрази на английски Лина.

Хънтър се опитваше да убеди сам себе си, че не бе чул Силия на два пъти да натъртва върху думата *семеен*, но знаеше, че беше точно така.

Коего не убягна и на Лина.

— Силия, това е Хънтър Джонстън — каза все така на английски тя, като преднамерено се притисна към него. — Приеми го като много, много близък приятел. Хънтър, това е Силия Рейс Балам, майка ми.

Изречението му не се промени, което не му струваше почти никакви усилия. Начинът, по който Лина произнесе думата *много*, беше декларация за интимност. Когато ставаше въпрос за хвърляне на ръкавица, очевидно се бе учила от експерти.

Той ѝ се усмихна, показвайки преднамерено чувството на топлота и обвързаност, което изпитваше.

За да не го забележи, Силия трябваше да носи превръзка на очите. Стиснатите ѝ в тънка линия устни издаваха, че не харесва онова, което вижда.

— Сеньора Рейс Балам — каза Хънтър на испански с дълбок глас, като произнасяше всяка дума с лекота, сякаш говореше на родния си език, — за мен е удоволствие и чест да се запозная с вас. Сега разбирам кой е източникът на красотата на Лина.

И зачака ответната реакция.

Със спокойствието на бизнес дама и еlegantността на кралица Силия му протегна ръка. Хънтър я улови с двете, давайки ѝ възможност да направи разлика между едрите му, загрубели от работа пръсти и собствената ѝ деликатност.

— Мистър Джонстън — кимна жената, превключвайки на английски. — Толкова е... Неочаквано.

— Хиляди извинения — продължи на испански той. — Двамата с Лина просто решихме, че е крайно време да се запозная със семейството ѝ.

Лина също умееше да владее изражението си. Беше си сложила безизразната маска още когато бе тръгнала да поздрави майка си. Преднамерено потърка бузата си в рамото на мъжа до нея в нежна любовна ласка.

Силия наблюдаваше с очи, които не пропускаха нищо. Онова, на което ставаше свидетел, изобщо не ѝ допадаше, но беше прекалено предпазлива, за да си позволи да се хвърли в неизследвана територия.

— Но, разбира се — измърмори тя. — Малките ѝ приятелчета винаги с нетърпение очакват да се запознаят със семейството ѝ.

Преводът гласеше: *Мъжете виждат в нея единствено изгодна партия за брак.*

— Тя е ваша дъщеря — отбеляза Хънтър. — Представям си как бракът ви с доктор Филип Тейлър също е бил изненада за фамилията. — Тогава се усмихна.

Но това не беше неговата топла, загадъчна усмивка. Беше ясно заявление, че ако Силия искаше открита война, щеше да си я получи. Филип може и да произхождаше от стар бостънски род, но не можеше да се нарече аристократ. Ала тя се бе омъжила за него въпреки липсата на пари и знатно потекло.

Силия примигна и промени първоначалната си преценка. Той може и да преследваше богатството на дъщеря ѝ, но в никакъв случай не беше нито слаб, нито глупав. Което беше истинската беда. Баба ѝ не пазеше в тайна желанието си момичето да се омъжи за мексиканец от добро семейство.

Лина говореше нехайно, сякаш не долавяше опасните искри, които прехвърчаха под любезния разговор.

— Помислих си, че това ще бъде чудесен подарък за рождения ден на Абюелита. Знаем колко се тревожи, че не харесвам мъжете.

Хънтър едва не се задави. Хвърли ѝ бърз поглед отстрани, на който тя отговори с усмивка, подсказваща колко много харесва точно един определен мъж — Хънтър Джонстън.

Лина определено се забавляваше от ситуацията и той не искаше да я лиши от това удоволствие. Имаше чувството, че ѝ беше дошло до

гуша да я сватосват с избрани от тях кандидати и да ѝ напомнят, че е неин дълг да им осигури наследници.

— Изглеждаш изтощена, скъпа моя... — Силия поведе дъщеря си към къщата. — Мистър Джонстън ще ти донесе багажа, докато поздравиш...

— Хънтър не ми е лакей — срязва я Лина. — Стаята за гости на втория етаж срещу моята приготвена ли е?

— Не. Всички стаи вече са разпределени.

Толкова много гости за скромния семеен празник на Абюелита?, със сарказъм си помисли Лина, но на глас каза само:

— В такъв случай една от къщите ще свърши работа.

Майка ѝ застина на мястото си.

— Абюелита и Карлос няма да одобрят да спиш в една стая с нашия... С госта.

— Всеки от нас ще бъде в отделна — сви рамене дъщерята, сякаш за нея нямаше никакво значение.

— Ти ще отседнеш в собствената си стая. Мистър Джонстън ще се настани в къщата до тази на Филип.

— Стори ми се, че току-що каза, че всички стаи в къщата са разпределени за гостите.

— Карлос не би пуснал никого в твоята. Мъжете, които ще спят в голямата сграда, са охранители, а не гости.

— Бодигардове ли? — едва не извика Лина.

— Разбира се. От години имаме охрана. Просто не си забелязала, защото не прекарваш вътре повече от няколко часа, преди да се втурнеш към калните разкопки на баща ти.

— Изглежда, и Карлос е обхванат от параноята на Филип.

Силия повдигна рамене.

— Животът се промени. Особено сега. Всеки луд е пристигнал в *Юкатан*, за да отпразнува разрушаването на стария свят и началото на новия. — Погледна към Хънтър — Надявам се, че вие не сте от тези заблудени души.

Той се усмихна.

Лина се намръщи.

— Не, мадам — каза ѝ на английски. — Красивата ви дъщеря е единствената примамка, която ме доведе в *Юкатан*. Но в *Тулум* наистина е истинска лудница.

— Идиоти — отсече Силия. — Хукнали да преследват легенди като селянчета — пеперуди. — Зави по една от пътеките, губеща се в мрака. — Елате, мистър Джонстън. Можете да се настаните в *Касита Ценоте*, докато отведе Лина в стаята ѝ. След като се поосвежите, наберете тройката по вътрешния телефон. Ще изпратим някого да ви доведе в къщата.

Лина не възрази срещу отделните стаи. *Касита Ценоте* беше доста стара, но далеч по-подходяща от конюшната, която според подозренията ѝ бе първоначалният избор на майка ѝ.

— Аз ще го заведа. Сигурна съм, че си прекалено заета с предстоящия рожден ден на Абюелита и пълната с охранители къща.

В първия момент на Хънтър му се стори, че майката на Лина няма да се съгласи да ги изпусне от поглед. Тогава Силия му даде напътствия как да се ориентира и се обърна към дъщеря си:

— Тръгвай с мен. Имаме да си говорим за много неща, а часовете ни са ограничени...

Лина погледна към Хънтър, който ѝ се усмихна с такава топлина, че тя се изчерви.

— Няма проблеми, мила — каза той. — Много ме бива сам да намирам правилния път.

[1] Ефирен увивен храст, достигащ до метър височина. Тъй като се увива лесно, служи за декорация на арки и градини. — Б.пр. ↑

[2] Най-малкият по размери щат на САЩ. — Б.пр. ↑

16.

Силия вдигна очи към дъщеря си, която беше толкова сложна смесица от различни култури. Лицето ѝ притежаваше изумителната структура на жена, която можеше да проследи царствените си прародители от рода Балам поне шест века назад, височината на благородните си испански праотци и езика на независима американка.

И всичко това хвърлено на вятъра.

— Какъв е тоя гринго? — запита настойчиво. — Така ли се отплащаш на семейството си? Твой дълг е да продължиш рода.

— Мой ли? — едва не се задави Лина. — Ами братовчедът Карлос?

— Петнайсет години брак, развод, прекалено много любовници и... Без деца. Както изключително грубо се изразяват американците, халосен патрон. Значи оставаш ти.

Лина не знаеше дали да се разсмее, или да започне да вие.

Упорито стиснатата челюст на майка ѝ ѝ подсказваше недвусмислено, че нито едното, нито другото щеше да свърши работа. Още по-малко пък обичайното поведение на послушна дъщеря. Беше уморена, напрегната и отвратена, задето гледаха на нея като на ходеща утроба.

— В семейство *Рейс Балам* са се омъжвали в Мексико толкова често, колкото и навън — отбеляза тя.

— За аристократи — отсече с рязък тон майка ѝ.

— Наистина ли? Последния път, когато проверих, Филип беше син на двама университетски преподаватели. Обикновен гринго без изгледи да получи неочаквано наследство. А ти си се омъжила за него, при това си била на половината на моите години. И земята е продължила да се върти. Родителите ти са преживели появяването на човек от простолюдието в семейството.

— Няма да ми говориш с такова неуважение!

— Лъжите предизвикват неуважение. Аз казвам истината.

— Бременна ли си? — настойчиво попита Силия.

Лина впери поглед в майка си.

— Не. — *Още не.*

— В такъв случай нямаш оправдание да излагаш семейството ни по този начин.

Отне ѝ само три секунди да разбере, че онова, което винаги бе подозирала, беше самата истина за брака на родителите ѝ.

— Учудвам се, че твоята майка не те е изпратила да ме родиш в манастир, вместо да те омъжва за Филип — каза меко.

— Никой не знаеше, че Карлос е стерилен — отвърна с горчивина Силия. — Бях млада и глупава. Искях да се измъкна от Тулум, от джунглата, да опозная големия свят. И видях в лицето на Филип врата към този свят. Въпреки че беше с тринайсет години по-възрастен, беше доста наивен... Когато забременях, ми предложи брак. И аз му пристанах...

— А след това проумя, че единственото, което иска той, е да работи на разкопките около Тулум — продължи вместо нея Лина, разбирайки по-добре родителите си и техния избор. — Стремил се е към света, чийто център са били земите на *Рейс Балам*. Може би не е бил толкова наивен, за колкото си го помислила в началото...

Ноктите на Силия проблеснаха като капки кръв, когато махна с ръка, сякаш да отпъди миналото.

— Няма да ти позволя да повториш моята грешка.

— Това е моят живот, не твоят.

— Карлос е недоволен от теб. Може да стъжни твоя живот.

— С други думи, да правя каквото иска той, иначе може да остана без работа.

Силия се нацупи с нещастно изражение.

— Моля те, Лина. Сега не е моментът да дразним Карлос. Абюелита става... Доста е трудна от време на време.

— Трудна ли? В какъв смисъл?

— Тя е възрастна. Твърде стара.

— Да не искаш да ми кажеш, че моята прабаба страда от сенилност?

— Не... Не, разбира се. Просто си е Абюелита.

Но докато изричаше думите, отбягваше да гледа дъщеря си в очите.

— Нуждае ли се от специализирани грижи? — меко попита Лина.

— Дори не си го помисляй. Карлос не иска и да чуе за това, а Абюелита... Не, най-добре е просто...

— Да се преструваме, че всичко е наред?

Силия се усмихна въпреки тревогата в очите ѝ.

— Да. Точно така. Знаех, че ще ме разбереш, миличка. Въздържаме се да ѝ противоречим. Карлос се съгласява с всичко и се грижи да ѝ е възможно най-удобно.

— Което прави нещата удобни за теб.

— Но, разбира се, Абюелита няма да живее вечно. Необходими са малко усилия, за да направим оставащите ѝ дни приятни.

Лина почувства, че в очите ѝ парят сълзи. Абюелита може и да беше своенравна и взискателна, но беше едно от малкото постоянни неща в иначе бързо променящия се пейзаж на живота ѝ.

Сякаш усетила слабостта ѝ, Силия реши да пробва отново:

— Мистър Джонстън не може да разбере твоето положение в Мексико, моралния ти дълг към семейството. Забавлявай се с него — той наистина има вид на човек, създаден само за забавления, но не се самозаблуждавай, че може нещо да се получи.

За момент Лина беше прекалено шокирана, за да говори.

— О, малката ми, изглеждаш така, сякаш си си глътнала езика — беззлобно се засмя Силия. — Ние сме жени, нали? Сексът е нещо, от което се възползваме. Ала не допускаме той да се възползва от нас. Така че върви, промъкни се в къщата посред нощ и се търкаляй в тъмнината с любовника си. Внимавай да си в леглото си преди разсъмване, готова да засвидетелстваш на Абюелита и Карлос уважението, което заслужават, и да бъдеш жена от фамилията *Рейс Балам*, каквато трябва да си.

— Или поне да се преструвам на такава.

Силия се усмихна и прегърна дъщеря си.

— Сигурна бях, че ще ме разбереш. След смъртта на Абюелита нещата ще се променят. Карлос е човек на света.

След като майка ѝ я освободи от прегръдките си, Лина въздъхна:

— Ала и ти трябва да разбереш, че по време на престоя ми тук към Хънтър трябва да се отнасяш като към всеки от останалите гости.

Ако го обидиш, просто ще си тръгнем. Моля те, предай това и на братовчед си.

— Абюелита няма да...

— Тя има за извинение възрастта си — отсече Лина. — Което не важи за теб. Нито пък за Карлос. Филип е груб към всички, така че ще се отнася с него като към член от семейството.

Последва продължително мълчание, през което Силия се опитваше да осмисли промяната, станала с дъщеря ѝ. Винаги се бе чудила какво ли щеше да бъде онова нещо, което ще я накара да се изправи и да настоява да се отнасят с нея с уважение, като към възрастен човек.

Сега вече знаеше. Не можеше да твърди, че това ѝ доставя удоволствие. Много по-лесно беше, когато бе покорна, изпълнена с желание близките ѝ да са доволни от нея.

— Колко време ще останете? — попита накрая.

— А колко дълго ще можеш да си любезна с Хънтър? — парира я Лина.

Майка ѝ кимна сковано.

— Абюелита ще очаква да те види. Теб и твоя гост.

— Веднага щом се изкъпем и се преоблечем, ще отидем при нея. Или предпочита да сме в този вид?

Силия погледна измачканите дрехи на дъщеря си.

— В момента си почива. Ще се видим на чаша вино и лека вечеря в библиотеката в осем.

Хънтър отвори вратата след тихото почукване на Лина. Очевидно тя имаше дрехи и в имението, защото облеклото ѝ със сигурност нямаше нищо общо с онова, което бяха купили от второкласната верига магазини. Носеше семпла копринена рокля, чиято цена сигурно се равняваше на тежестта ѝ в диаманти, и високи сандали с каишки в същия цвят. Около едната ѝ китка блестеше тежка златна гривна. Подходящи обеци се полюшваха дискретно на ушите ѝ. В сумрака му беше трудно да разчете значението на инкрустираните майски фигури.

Тя погледна неуверено изтърканите му дънки, босите крака и разголените гърди.

— Камериерката не ти ли предаде съобщението ми?

Хънтър почти не чу въпроса. Меката коприна се увиваше около тялото ѝ като любовна ласка, подчертавайки пълнотата на гърдите ѝ и съвършените извивки на ханша и бедрата. Внезапно му се прииска да падне на колене и да отдаде дължимото на всяка една нежна част от тялото ѝ.

— Хънтър?

— Извинявай, но ми трябва известно време да се опомня — каза той с плътен глас.

Лина усети, че лицето ѝ пламва.

— Трябваше да те предупредя. В имението от мен се очаква да бъда подходящо облечена за вечеря.

— Не се оплаквам. Изглеждаш страшно апетитна. Дали ще скандализирам родителското тяло, ако оставя някакви следи върху роклята ти?

Тя се засмя, влезе в къщата и затвори вратата след себе си. Секунди по-късно вече беше в прегръдките му.

— Просто не ме хапи по места, изложени на показ — предупреди го.

Погледът му се плъзна от пълните ѝ гърди към топлото място между краката ѝ.

— С това мога да се справя.

Лина се чувстваше като попаднала в плен и се наслаждаваше на всеки миг от това усещане. А и неговите очи ставаха все по-топли. Разбра, че няма да се овладее...

— По-късно — каза му, останала съвсем без дъх. — Силия се опитваше да ми попречи да дойда до последно.

— Така си и помислих. Не е искала да ти даде време дори да направим нещо набързо.

— В известен смисъл майка ми е старомоден човек... — Тя се опиваше от топлината на тялото му. Космите по гърдите му я гъделичкаха и я караха да се усмихва.

— Аз също — сериозно заяви той.

— Наистина ли?

— Да. За мен набързо свършената работа си е чист провал. Освен ако не ме заключат в къщата през нощта. В такъв случай съм готов да взема каквото ми се предлага сега...

— Зная къде стоят ключовете — подразни го тя. — Ще те освободя.

Хънтър я захапа по врата нежно и чувствено. След като се отдръпна, единствената оставена следа беше руменината по страните ѝ.

— Ще разчитам на това — каза той. — А сега пусни телевизора или нещо друго, докато се облека.

Лина се приближи неохотно към дистанционното, оставено върху малка масичка за кафе. В тишината хладилникът до барплота избръмча, разтреса се и замлъкна. Звуци от джунглата се прокрадваха през плътните варовикови стени на къщата. Вратата към спалнята на Хънтър беше затворена.

Тя въздъхна и натисна бутона, за да включи телевизора.

Всеки новинарски канал засягаше темата с летието на майта и новия *бактун*. Отразяваха го като новогодишното обратно отброяване на *Тайм Скуеър*. Часовниците тиктакаха, отчитайки часовете и секундите до полунощ на двадесет и първи декември. Леко развеселени репортери стояха пред светилища и исторически руини и интервюираха поклонници и кандидат-свещеници и царе. Някои от зрителите бяха облечени в костюми от популярни книги и списания, претендиращи да отразяват правдиво културата на майта, само дето перата бяха от обикновени пилета, а не от опашките на свещени птици. Всички тръпнеха от фалшива еуфория за предстоящия край на света, който никой разумен човек не очакваше. Всеки един, на когото бяха зададени някакви въпроси, беше по-жалък в патоса си от предишния.

— Просто още един голям маскарад — обади се зад гърба ѝ Хънтър. — Само им гледай сеира.

Лина недоволно се намръщи.

— Ала кръвта по онези олтари беше истинска.

— Кръвта винаги е истинска.

— Имаш ли някакви новини за Джейс?

Той изобщо не се изненада, че тя свързва кръвта с приятеля му.

— Мобилните връзки тук никакви ги няма... Прекъсна точно когато Али ме уверяваше, че Джейс се чувства добре и дори я потупал по задника и по други деликатни места.

Лина се усмихна и поклати глава.

— Направо изумително е, че имат само две деца и едно на път.

— Все още е много рано. Дай им няколко години. Джейс винаги е искал пълна къща с малчугани...

— А ти? — попита тя и веднага прехапа устни, забелязала тъгата в погледа му. — Извинявай. Казах го, без да се замисля.

— Няма проблеми. Дали ще взема изпита тази вечер?

Младата жена огледа чистите му ботуши, дънките и тъмната риза, която носеше разкопчана около врата.

— Със сигурност си го издържал пред мен.

— Родителите са по-взискателни.

— Не се притеснявай. Карлос ще мине с един делови поглед или ще се отнесе като наследник на древен знатен род, в зависимост от настроението си. Абюелита ще се задоволи с няколко хапки и ще се оттегли в стаята си. Майка ми ще се появи облечена като съпруга на диктатор, а Филип ще дойде с дрехите, с които е бил в момента, когато си е спомнил за вечерята. Ако изобщо си спомни. Няма да му е за първи път да работи, докато ние се храним.

Лина говореше, гледайки през прозореца на къщата. На по-малко от стотина метра доста по-голяма постройка сияеше тихо в нощта, обвита в зеленина и мрак.

— Там ли живее баща ти? — попита Хънтър.

Тя кимна.

— А майка ти?

— Не. Двамата с Карлос си имат свое крило в основната къща. Както и Абюелита. Там са настанени и охранителите.

Хънтър протегна крак и провери ножа, втъкнат в ботуша му. След кратък спор със себе си изруга заради липсата на сигурност в малката къща и нагласи пистолета на гърба си.

— Някой спомена ли причината за присъствието на толкова много бодигардове? — попита накрая.

— Сам чу Силия. Били са тук години наред. Но ми се струва, че цялата тази нова година на майте ги е напрегнала до край. Непознати в Тулум, зловещи светилища... — Тя се размърда неловко. — Във въздуха витае нещо. Усещам го.

— Също като в Хюстън? — реагира рязко Хънтър.

Лина се намръщи.

— Не. Изглежда, че съм се изнервила покрай онези олтари.

— Аз също.

Очите ѝ се разшириха от изумление.

— С нищо не го показваш.

— За разлика от всички митове, не си падам по кръв и вътрешности — отвърна ѝ сухо. — И като заговорихме за това, доколко възпитано трябва да се държа?

— В смисъл колко глупости трябва да понесеш?

— Точно така.

— Абюелита е много възрастна. От онова, което намекна майка ми, изглежда, страда от сенилност, така че не мога да отговарям за държанието ѝ. При Филип изобщо не може да става въпрос за маниери. Ако Силия и Карлос се държат откровено грубо, просто ще станем и ще си тръгнем.

Хънтър подсвири тихо.

— Явно си им ядосана.

— Аз съм зрял човек. Щом трябва да се държа възпитано, значи имам право да изисквам същото и от другите.

— И как го приема Силия?

— Като делова сделка, която не ѝ харесва, но няма как да подмине — отвърна Лина и погледна към малкия златен часовник, който майка ѝ ѝ беше подарила за миналата Коледа. — Време е да тръгваме.

Когато извърна глава, лъч светлина попадна върху тежките ѝ обеци.

— По тях има фигури на *Кава'ил* — отбеляза Хънтър.

— Те са коледният ми подарък от Абюелита. Подозирам, че това е нейният начин да ми покаже одобрението си към страстта ми към археологията. И малкото ѝ наказание, че съм достойна дъщеря на Филип.

— Наистина скъпо наказание — усмихна се мъжът.

— Предпочитам да се съсредоточа върху одобрението. Наказанията, възпитанието и всичко останало са неразделна част от живота на рода *Рейс Балам*.

— С нетърпение очаквам вечерята.

— О, не е чак толкова лошо, колкото изглежда. Просто още съм ядосана за грубото отношение на Силия към теб.

— Е, не е първата — успокой я той и отвори вратата.

Въпреки шеговитите забележки на Лина за ключовете и охранителите, от външната страна нямаше заключалка. Само от вътрешната. Може би това беше причината за сериозното присъствие на бодигардовете наоколо.

Или пък сянката, движеща се по засипаната с натрошен варовик алея, беше на градинар с наистина много странна по форма мотика.

Банановите насаждения нямаше как да се маскират.

Проследила погледа му, Лина обясни:

— Това е само един от наетите за през нощта охранители.

Тонът ѝ му подсказа, че за нея гледката е толкова обичайна, колкото и варовиковите алеи, свързващи отделните постройки в имението.

Бананови насаждения, мислено отбеляза той. Занимание за новите съучастници на наркобосовете, както и на богаташите, които се опитват да се скрият от тях.

Очевидно човекът също не виждаше нищо нередно в присъствието им, защото дори не погледна към тях.

Всички бананови горички в света няма да му помогнат, ако не е достатъчно бдителен, продължи да размишлява Хънтър.

Знаеше от личен опит колко досадна можеше да бъде работата на нощния пазач.

Докато нещо не се променеше.

Лина пренебрегна внушителния главен вход и влезе в къщата през страничната врата откъм кухнята. Във въздуха се носеше смесена миризма от лютив и сладък пипер, печено свинско и царевица, кафе и натурален шоколад. Другите подправки, разхвърляни из помещението, подсказваха на госта, че ако предстоящата вечеря можеше да бъде неприятна в социален смисъл, това в никакъв случай нямаше да важи за небцето.

Дребна жена седеше до ниска, много солидна махагонова масичка и отпиваше от малка чашка. Китайският порцелан беше стар, изящен и избледнял от времето, сякаш сервизът бе пристигнал в *Юкатан* с нашествието на испанците преди векове. Съдържанието обаче беше типично за Новия свят — плътен черен шоколад без захар, обилно подправен с лютив пипер.

Питието на боговете, мислено отбеляза Хънтър. Обзалагам се, че в по-старите времена на никоя жена нямаше да ѝ бъде разрешен

достъп до него, освен ако не го приготвяше за някой мъж.

— Абюелита — възкликна Лина и забърза към старицата. — Мислех, че ще те намеря в библиотеката.

Абюелита протегна ръка. Беше слаба, както се случваше само при много възрастните хора. Сухожилията и мускулите ѝ бяха останали някъде в селото наред джунглата, където жените отглеждаха ежедневно царевица върху каменистата почва и мъкнеха водата на ръце.

— Розалина — възкликна тя с глас, който наподобяваше вятър сред тръстика. — Най-сетне дойде.

— Не можеш да пропусна рождения ти ден — отвърна Лина и коленичи, за да изравни погледа си с нейния. — Кой по ред ще бъде?

— Стара съм като Дългото летоброене — засмя се Абюелита с подобен на шепот смях. — Но ще видя последното обръщане на колелото и смяната на боговете. Това ми стига.

Младата жена се наведе и нежно прегърна прабаба си, притискайки гладката си кожа към сбръчканото ѝ лице. Косата на Абюелита беше бяла, също като дрехите ѝ, ушити в типичния обикновен провинциален стил и украсени с богата, сложна бродерия. Именно отсъствието на ярки цветове, каквито някога бяха носили майте, придаваше на тази старица царствена осанка. А на фона на почти безцветните кичури и одежди очите ѝ изглеждаха по-тъмни и от най-мрачната нощ.

В момента, в който се загледа в тези дълбоки очи, Хънтър осъзна, че Абюелита действително е различна. Тя продължаваше да живее в света на ягуара, в който значението на човешкия живот не беше по-голямо от досадното жужене на нахални мухи. В отминалите времена може би щяха да я смятат за мъдра жена, за вещица, за жрица. Сега ѝ бяха лепнали етикета „умопомрачена“.

— Абюелита, позволи ми да ти представя сеньор Хънтър Джонстън — произнесе на испански Лина. — Хънтър, това е сеньора Кох Чел Балам.

— За мен е чест, лейди Чел — сведе глава в знак на почит към възрастта и произхода ѝ той.

В погледа ѝ се мерна стоманен отблясък при обръщението *лейди*, което беше много по-точен превод от майския език, отколкото *сеньора*. Прикани го с жест да се приближи към нея. Когато той го направи, тя

се вторачи в него с настойчивост, която при други обстоятелства щеше да бъде приета за грубост. Но в случая пред него стоеше потомка на Кох, носителка на предзнаменование.

Леко умолителният поглед на Лина настояваше да отдаде дължимото към възрастта на Абюелита. Беглият допир на пръстите му я увери, че не се чувства обиден.

— Родили сте се в неподходящо време, войнико — каза пророчицата на мелодичен юкатански диалект. — Голямото колело ще ви погуби.

Той се обърна към Лина, за да му разтълкува думите ѝ. Тя едва забележимо поклати отрицателно глава. Каквото и да бе имала предвид старицата, двамата трябваше да останат насаме, за да му преведе значението им.

Старата жена примигна бързо. Пророчицата изчезна и на нейно място се върна Абюелита. Тя отпи последна глътка от горчивия шоколад. Пръстите, които върнаха чашката върху деликатната чинийка, потрепераха с типичния за възрастта тремор.

— Розалина, време е да отидем в библиотеката — каза тя на испански и протегна ръка.

Върху безименния ѝ пръст проблесна златен пръстен с рубин. И той, подобно на китайския порцелан, беше предаван от поколение на поколение. Тежката бродерия върху дрехата ѝ беше майска, като цялото ѝ наследство, но Хънтър не можеше да разчете фигурите поради липсата на контраст.

Лина се изправи и го погледна тъжно с думите:

— Последвай ни.

Беше по-скоро молба, отколкото указание.

— Разбира се — каза тихо той.

Наблюдаваше как младата жена помага на прабаба си да се изправи. Не че тя имаше нужда от това. Въпреки крехкия си вид беше жилава като гладката кожа на сандалите, които носеше. Жестът на Лина беше повече израз на уважение, отколкото на необходимост.

Когато Абюелита застана в цял ръст пред него, главата ѝ едва стигаше до гърдите му. Въпреки това усещането за присъствието ѝ беше внушително. То беше в очите ѝ, в поведението ѝ. Може и да беше родена в колиба в джунглата, но кралското ѝ потекло личеше във всяка черта.

Хънтър мълчаливо последва прабабата и правнучката от кухнята към коридора на главната къща. Мебелировката беше антична, тежка, с тъкана брокатена тапицерия. По всички стени бяха окачени поставени в златисти рамки картини на европейски художници.

Родът *Рейс Балам* бе представен доста оскъдно — една ваза на страничната маса, фигура на майски благородник в ъгъла, старинна флейта в облицована с махагон ниша. Върху ръчно подредените плочки на пода беше застлан тежък персийски килим. Три метални доспехи, всички пострадали при определени битки, украсяваха коридора, проблясвайки на пламъците на свещите в масивните свещници.

Испанците се бяха женили за местни потомци на маите, но мебелите бяха докарани предимно с кораби. Домакинството беше типично мексиканско, като в него неравномерно и някак несръчно се примесваха традиции от Стария и Новия свят.

Две тежки махагонови врати с орнаменти водеха към крилото, където се намираше библиотеката, — към онази част от къщата, в която живееше Карлос. Въпреки че фигурите върху дървото бяха антични, те изглеждаха по-нови от всичко останало в интериора. Хънтър се запита дали Абюелита ги бе поръчала на местни резбари.

Лина почука леко, преди да отвори вратата към библиотеката. Щом се озоваха вътре, веднага бе въввлечена в разговор от Силия, което му даде възможност да огледа обстановката и останалите посетители.

Стаята веднага привлече вниманието му. Първото впечатление беше на налагащо се синьо над синьо — светът, погледнат през всички нюанси на този цвят, — тюркоазено, кралско, полунощно, кобалтово, пауново, сапфирено, лазурно. Натрапчиво синьо, което нямаше свое собствено име. Постепенно успя да осъзнае, че това излъчване покриваше едва две от четирите стени. Мебелировката беше модерна, състояща се от кожени кресла и ниски дървени стелажи за книги. Тук-там поставените килими бяха съвременни, макар и повтарящи мотиви от маите, заложи в облицованите с плочки стени. Във въздуха се носеше специфичната миризма на горяща смола.

Силия беше облечена екстравагантно, с особено внимание към всеки детайл — кремава копринена рокля, безупречен грим, подходящи лак и червило, бухнала около лицето коса и стилни високи обувки, които бяха нещо обичайно за нея, също като гладката ѝ кожа.

Бижутата ѝ бяха по-аристократични, отколкото типични за новобогаташите. Около шията ѝ се обвиваше тежка антична огърлица от злато с изумруди в бароков стил, подчертана от подходящи гривна, брошка и обеци, които блестяха на фона на матовия ѝ тен.

Ако някога стигнат до просешка тояга, помисли си Хънтър, биха могли да преживяват охолно само от продажбата на семейните си бижута.

Или от археологическите находки, осъзна в следващия момент, привлечен от мълчаливо антично присъствие. Боже мили, тази стая спокойно може да мине за изложбена зала в който и да било престижен музей.

Маски, фигурки, нефритени изображения на *Чак Мол*, варовикови отломки с масивни релефни изображения, ножове, кадилници, вази, лица, украшения и други находки от епохата на маите бяха подредени върху стъклени рафтове, заемащи останалите две стени. Светлината беше приглушена, някак благоговейна, сякаш не искаше да разбужда боговете, които са били обслужвани от подредените вещи.

Той едва потискаше изумлението си. Стаята разкриваше богатство и обществено положение, подходящи за съвременен крал или изпълнителен директор на преуспяваща корпорация.

Обърна се към Лина.

Тя гледаше хората, а не обстановката. Очевидно приемаше всичко обкръжаващо я като даденост, с лекотата на жена, израснала в помещения, пълни с доспехи, с майка, за която беше обичайно да носи старинни накити от испанския двор, и библиотека, съхраняваща брилянтни останки от една култура, чиято книжнина беше изгорена...

Един мъж се привдигна от коженото кресло зад махагоновото бюро, чиито ъгловати форми изглеждаха толкова солидни, сякаш бяха в състояние да понесат тежестта на целия свят. Дървото беше чисто и с толкова наситен цвят, че лъщеше в сумрака.

Това беше Карлос, ако се съдеше по матовата кожа и черните очи. Беше облечен в тъмни панталони и риза с къси ръкави в същия нюанс. Бродерията беше извезана със сребристосин конец. Типичните майски фигури в центъра и около подгъва създаваха рязък контраст с останалата част от облеклото му.

Хънтър се съмняваше, че би могъл да ги разчете, дори да застанеше на ръка разстояние. Мислено отбеляза, че трябва да попита Лина за значението им.

Мъжът поздрави Абюелита с леко докосване на устните си до бузата ѝ и бледа усмивка. След това се обърна към Лина. Беше на почти същата височина като нея, което го правеше доста висок за характерното телосложение на предците си. Косата и кожата му бяха по-тъмни от тези на майката и дъщерята, а чертите му — по-остри. Килограмите му бяха двойно повече от техните, взети заедно. Част от тях се дължаха на храната и бирата. Останалото очевидно му беше заложено генетично, защото беше широкоплещест и набит. Черната му коса беше права, дълга почти колкото на Лина, но прихваната отзад с ластик, украсен със сини камъни. Подобен стил биха си позволили малко мъже от шоубизнеса, но при него изглеждаше напълно естествен, като пълните устни и високите скули.

Това напомни на Хънтър за паркинга, където куршумите бяха свирили песента на смъртта.

Но, от друга страна, откакто бе пристигнал в *Юкатан*, много хора му напомняха за неща, които би предпочел да забрави. Също както беше напълно безсмислено да търси коя е личността, чието име носеше улицата, наречена *Маят*.

— Миличка — измърмори Карлос към младата жена. — Радвам се, че не си пренебрегнала Абюелита, както обикновено го правиш с мен.

Лина се усмихна. Ако Хънтър не я познаваше вече достатъчно добре, усмивката ѝ би могла да мине за топла и изпълнена с обич.

— Както знаеш — отговори му ведро, — работата ми в музея е доста ангажираща. Последните ми лекции, струва ми се, приключиха едва вчера.

— Семейството винаги стои на първо място — отбеляза Карлос.

— Естествено — отвърна тя, но по изражението ѝ личеше, че би предпочела да си прехапе езика.

Хънтър ги наблюдаваше отстрани.

Карлос извърна глава, сякаш до този момент не бе забелязал присъствието на другия мъж. После погледна Лина.

— Кой е този?

Като че Силия нему е казала само две минути след като пристигнах, помисли си със сарказъм Хънтър.

Но беше запознат с порядките и чудатостите на семейството, затова просто изчака като добър гост, докато бъде представен. Вместо да го разпита подробно като глава на семейството, както бе очаквал, Карлос му стисна силно ръката и отново се обърна към Лина.

Посланието е прието, мислено отчете Хънтър. Аз не съществувам.

Две подобни на призраци прислужници внесоха подноси с хапки с морски дарове върху канапета от хляб и ги поставиха върху тежката масичка за кафе. Силия се оплака на братовчед си, че Филип все още не се беше появил, макар да знаела със сигурност, че е в имението. Освен това отбеляза, че предпочитала предишния готвач, който бил обучен в Европа.

Карлос само сви рамене и се загледа в Лина.

— Ела, скъпа. Трябва да видиш най-новите ми артефакти.

Синята стена с антиките блестеше, сякаш се намираше под вода.

Хънтър предложи да занесе от храната и напитките на двете по-възрастни дами. Силия отклони предложението. Абюелита сякаш не го чу. Той се извини и отиде да се наслаждава на вкусотиите.

Вечерта се очертаваше дълга.

17.

Отчетливото трошене на парчета варовик под нечии тежки ботуши се разнесе откъм двора като чудноват шум от джунглата. Хънтър изчака, докато най-близо стоящият до него бодигард завърши обичайната си обиколка.

Ако аз държах охрана, помисли си Хънтър, щях да им осигуря достатъчно работа на открито. Тези клоуни тук не стават за нищо друго, освен за цирка...

Тъй като не съществуваха вероятност гардовете да бъдат заменени с по-подходящи мъже, Хънтър чакаше в сянката на няколко тропически палми, чиито корени бяха вкопани в цветните лехи и гардениите, оставени да растат на воля.

Когато се измъкна оттук, ще ухае като ваза с цветя. И на свежа кръв заради насекомите, които ме изяждат жив. Слава богу, че съвсем скоро се имунизирах.

Болестите, дебнещи откъм джунглата, бяха много по-опасни от въоръжените мъже, които правеха рутинната си обиколка из имението на Рейс Балам.

Продължаваше да чака, правейки почти доброволно жертвоприношение на боговете на насекомите.

Наоколо нищо не се помръдваше. Никакъв мирис на цигара или запалена клечка кибрит в тъмнината зад смъртно осветените пътеки. Откъм голямата къща се провикнаха две млади жени, дразнейки мъжете, които със сигурност биха предпочели да се въргалят с тях в леглата, вместо да обикалят в тъмнината с оръжие в ръце.

Когато гардовете завършиха втората си обиколка, Хънтър се възползва от момента и се промъкна през градината, пренебрегвайки шумната алея. Имаше само няколко мъждукащи светлини в най-южния край на втория етаж на къщата — пламъчета на свещи, които примигваха приканващо. Всичко останало тънеше в мрак.

Запита се дали наистина охранителите бяха настанени в голямата сграда, или просто Силия бе използвала това като предлог да не му

позволи да ноцува под един покрив с Лина, принцесата на рода *Рейс Балам*.

Приглушената светлина от свещите през панорамния прозорец му действаше със същата притегателна сила, с каквато и неутолимият му копнеж по любимата жена. Външните лампи бяха по-скоро декоративни, отколкото осветяваха. Беше му много по-лесно да се промъква между сенките, вместо да се съобразява с всеки порив на вятъра. Старинната трънлива бугенвилия служеше по-скоро като стълба, отколкото като бариера. Шиповете раздраха кожата му до кръв, което почти не забеляза. Масивният парапет от ковано желязо беше предизвикателство, към което се хвърли с две ръце. Преметна се през парапета като дива котка в прикритието на сенките.

Френските врати, водещи към стаята, не бяха заключени. Хънтър стъпи безшумно на пода на терасата, отвори едното крило и се послуша.

Нищо, освен ударите на собственото му сърце.

Промъкна се през тесния отвор и плъзна обратно вратата, отмятайки тежките драпирани завеси, събрани от едната ѝ страна. В зоната, обособена като всекидневна, нямаше нищо друго, освен полуизгорели свещи и изключен телевизор. Странична врата беше открената приканващо. Обзет от страст, застана до нея, огледа се и отново се заслуша.

Аромат на канела и жена се носеше към него откъм леглото като безмълвна ласка. Съблазнителните извивки на раменете, тънката талия и изящните бедра сякаш го викаха. Меката, фина коприна на нощницата ѝ се повдигаше при всяко вдишване. Тъмнокоричавите зърна, сянката между краката ѝ, леко отворените устни се забиваха като нож в сърцето му. За момент му се стори, че не може да се движи, нито да диша. Не можеше нищо, освен да усеща болката, която го разтърсва.

Лина беше всичко, за което някога бе мечтал, което бе желал и за което бе жадувал в самотния си живот.

Внезапно реши, че биха могли да разговарят за антиките и за смъртта по-късно. В този момент имаше много по-важни неща.

Леглото на Лина бе обгърнато от тънка мрежа против комарите. На страничната масичка, далеч от фината тъкан, гореше една-единствена свещ. Хънтър внимателно облиза палеца и показалеца на дясната си ръка, угаси фитила и остави стаята да потъне в мрак.

Външното осветление проникваше през панорамните прозорци и пръскаше наоколо сребристи отблясъци.

С резки движения се освободи от ботушите и дрехите си, като постави пистолета и ножа на удобно място. Отметна прозрачния плат, усещайки допира му като леко дихание върху голото си тяло. Сложи ръка върху устата на Лина, когато матракът се огъна под тежестта му.

Внезапната промяна в позата ѝ му подсказа, че е будна.

— Тихо, миличка — прошепна в ухото ѝ.

Усети усмивката ѝ под дланта си, но парещият допир на езика ѝ, когато произнесе името му, му подсказа, че знае със сигурност кой е в леглото ѝ.

— Заспивай — каза ѝ тихо. — Не ми обръщай внимание.

Силната му възбуда, проличала, когато се притисна към нея, опровергаваше думите му.

Ако ръката му не притискаше устата ѝ, тя щеше да се разсмее с глас. Но така само леко впи зъби в палеца му, после засмука другия му пръст, сякаш се опитваше да се наслади на вкуса му.

— На този етаж има ли някой друг? — тихо попита той.

Лина вдишваше уникалния аромат на кожата му, в който се смесваха миризмата на джунгла и на сол, на метален дъх на кръв и на прашна бугенвилия, после неохотно се отдръпна, за да отговори:

— Само нощните гардове, но те правят обиколки отвън.

— Забелязах. Сбирщина обути в ботуши клоуни.

— Но оръжията им са почистени и заредени. Карл ос ги проверява винаги, преди да застъпят на смяна.

— Твоят братовчед ми се стори доста взискателен работодател — отбеляза Хънтър, но устните му се движеха нежно по високите ѝ скули, доказвайки, че до нея има друг, не по-малко взискателен мъж.

И изгарящ от страст.

— Такъв е. Точно затова и преуспява. А Силия проверява дрехите и ноктите им. Не може да понася мръсни мъже в къщата.

— Може би Абюелита оглежда мунициите им?

Усети тихия ѝ смях като топъл полъх върху устните си.

— Тя спи в апартамента си над кухнята. — Езикът ѝ се плъзна по очертанието на брадичката му. — Преди там се помещаваше икономката, но след като напусна миналата година, баба пое задълженията ѝ. Надзирава дори приготвянето на свещите, които

толкова много обича. — Зъбите ѝ леко стиснаха меката част на ухото му. — Къщата никога не е била така безукорно чиста и осветявана от толкова много свещи. Никой не се осмелява да ѝ противоречи.

— Съпругът ѝ трябва да е бил доста търпелив — отбеляза Хънтър и нежно захапа сочните ѝ устни като сладко отмъщение.

— Няма как да го познавам. Пропил се е до смърт много преди да съм се родила.

— Хмм, не мога да кажа, че го обвинявам.

— Под твърдата си черупка баба крие много мека душа — увери го Лина.

Хънтър се съмняваше, но искрено вярваше в привързаността на правнучката към старата жена.

— Твоите хора тормозиха ли те, след като си тръгнах?

Той беше изчезнал след вечерята, веднага щом приличието го позволяваше.

— Разбраха, че си много уморен — прошепна в косите му тя.

— По-вероятно са се радвали, че се отърват от мен.

Искаше ѝ се да възрази, но внезапно установи, че не ѝ достига въздух. Топлият дъх на Хънтър си проправяше път между вдлъбнатината на гърдите ѝ, а ръцете му се наслаждаваха на пълнотата им. Зъбите му леко захапаха втвърденото зърно, карайки я да извика изненадано.

— Добре ли си? — прошепна той.

В отговор тя само разтвори бедрата си. Ароматът на тялото ѝ стана по-осезаем.

— Господи! — изстена мъжът. — Бъди малко по-тиха.

— А ти с какво ми помагаш?

— Винаги съм мечтал да обладая принцеса.

Дъхът ѝ секна, когато той нежно засмука гърдите ѝ. Пръстите ѝ се вкопчиха в косата му от усилие да приглуши напирания вик, докато устните му продължаваха да ѝ засвидетелстват обожанието му. Минутите се изнизваха в напрегната тишина, на която сложи край тихото ѝ хлипане. Той продължаваше да гали и дразни гърдите ѝ, с което предизвикваше у нея трепет, отекващ дълбоко в утробата ѝ.

Докато тя се извиваше бавно под устните и ръцете му с втвърдени и лъщящи от езика му зърна, той повдигна глава, за да се

наслади на красотата, създадена от нежните му ласки. И отново целуна зърната ѝ...

Очите ѝ се разтвориха — тъмни и натежали от желание.

— Хънтър? — прошепна тя.

— Шшшт, бъди послушна...

Усмивката ѝ премина в шумна въздишка, изпусната между полуотворените устни, когато езикът му се плъзна надолу по тялото ѝ. Пръстите му сграбчиха и повдигнаха бедрата ѝ. С рязко движение разтвори краката ѝ по-широко, за да направи място за раменете си.

Ароматът и възбудата ѝ му подействаха като наркотик.

Тя изстена глухо, докато ръцете му продължаваха да притискат зърната ѝ с движения, които допреди минута сигурно щяха да бъдат болезнени. Но не и сега. Жената се извиваше в ръцете му, понесена от вълна от чувственост, която ѝ причиняваше почти физическа болка.

В следващия момент той наведе глава и я облада по начин, по който не го беше правил с никоя друга, обзет от желание да потъне завинаги в нея.

Тя щеше да изкрещи, ако можеше, но Хънтър буквално бе откраднал тялото ѝ. Лина живееше единствено с онези места, които той докосваше, а това докосване беше навсякъде. Без дори да го осъзнава, присви коленете си нагоре, за да му даде всичко, което искаше от нея, защото очевидно я желаше цялата. Обзе я непознат екстаз, който избухна зад притворените ѝ очи като фойерверки, ослепявайки я сякаш завинаги.

Хънтър се надигна, за да стане свидетел на удоволствието, което ѝ беше доставил. После се наведе и я облада отново, този път по-нежно, като не преставаше да я милва с пръсти и устни, докато я докара до див, заличаващ всичко край, който я погълна изцяло...

Когато най-сетне беше в състояние да отвори очите си, той беше там, прегръщаше я, попиваше хлипането ѝ с жадни устни. Вкусовете им се смесиха от страстната игра на езиците им. С дълга въздишка тя се отдръпна от него и се сгуши в широката длан, която нежно придържаше главата ѝ.

— Гардени — прошепна уморено. — Защо миришеш на гардени? Да не би да си откраднал парфюма на Силия, за да заблудиш охраната?

Хънтър се усмихна въпреки продължаващото желание, което втвърдяваше всеки мускул в тялото му.

— Крих се в храстите — отвърна, като прокара пръсти през устните ѝ. — И ги наблюдавах.

Тя примигна няколко пъти с дългите си, гъсти мигли.

— Това обяснява всичко. Пострада ли много от тръните?

— Не чак толкова. Очаквам да бъда компенсиран подобаващо.

Лина усети как членът му отново се втвърдява в нея.

— Ела тук — прошепна в ухото му. — Искам те още по-дълбоко в мен.

— Тогава си повдигни коленете по-високо.

При други обстоятелства сигурно щеше да се смути, но беше прекалено отдадена на споделената чувственост и на желанието си да му достави удоволствие. Затова се разтвори, доколкото ѝ беше възможно, и го наблюдаваше как потъва в нея, все по-възбуден и по-възбуден... Усещането, че двамата са едно цяло, сякаш я хвърляше в огън. Никога досега не бе имала любовник като Хънтър...

Удоволствието, което изпитваше от любовната игра, беше колкото учудващо, толкова и възбуждащо. Прошепна името му, докато той я изпълваше дотолкова, та вече ѝ се струваше, че повече няма да издържи. Мускулите му се свиха, после се отпуснаха и отново се напрегнаха, когато изгуби контрол върху себе си и достигна края с няколко мощни движения, от които светът за нея изведнъж се оцвети само в черно и червено, преди тя да се отдаде на върховното удоволствие.

Миг по-късно двамата лежаха притиснати един към друг, задъхани и изтощени, с все още съединени тела.

Когато на другата сутрин Лина се събуди с настъпването на утрото, беше сама, а първите слънчеви лъчи хвърляха златисти отблясъци върху отметната мрежа против комари.

Копнееше за Хънтър. Искаше да е до нея, да я прегръща, а тя да се смее, докато целува кожата му, поразена от насекоми и тръни... И после вече да не се смее, когато целуваше онази част от него, която им беше доставила толкова споделено удоволствие. Вече бяха изразходвали всички презервативи, но не я беше грижа. Единственото

й желание беше да покаже благоговението си пред тялото му, както той го бе засвидетелствал към нейното.

И го бе направила.

Усмихна се и се протегна, усещайки сладостната умора от любовната нощ. Отметна мрежата и стана от леглото. Взе си душ и облече дрехи, подходящи за разходка из джунглата, после замъкна раницата си на долния етаж и я напълни с храна и вода, които щяха да ѝ стигнат до вечерта. Сипа в термоса силно черно кафе, написа бележка на майка си и се измъкна през задния вход, преди прислужниците да бяха пристигнали, за да приготвят закуската на Абюелита.

Както винаги, навсякъде из имението сновяха бодигардове. Лина почти не обърна внимание на присъствието им. Беше прекалено нетърпелива да види Хънтър.

Вратата на къщата, в която беше настанен, се отвори още преди да бе успяла да почука. Очите му имаха особен оттенък на лазурносиньо, от който дъхът ѝ секна. Беше напълно облечен и нетърпелив като нея.

И изпълнен със същия копнеж.

— Бих те целунал — прошепна ѝ, — но рискувам да си изгубя ума и да попадна в първите редове на семейния списък на негодниците.

Начинът, по който тя го изгледа с премрежените си очи, му подсказа, че се бе събудила със същата мисъл.

— Съсипваш ме... — усмихна се той и прокара върха на пръстите си по жадните ѝ устни.

Тя леко отстъпи назад.

— Трябва да тръгнем, преди Силия или Абюелита да са измислили някакъв начин да ни държат на разстояние.

Хънтър пое раницата от ръцете ѝ, разшири презрамките според ширината на раменете си и кимна:

— На твоите услуги, красавице.

Тя се поколеба, без да престава да се усмихва.

— Преди да те срещна, никога не съм се смятала за красива.

— Споменах ли ти вече, че направо ме съсипваш?

— Може би ми харесва начинът, по който си съсипан...

Скърцане на тежки ботуши по варовиковата пътека беше единственото, което го възпря да не я дръпне навътре и да залости вратата.

— Тръгвай бързо — нареди й шепнешком.

Тя се обърна и пое по пътеката, която ги отдалечаваше от преминаващия наблизо охранител. Хънтър я последва бавно, ала на достатъчно разстояние, за да оцени естествената красота на движението на бедрата ѝ.

— Имаш невероятно красиво задниче — подвикна той.

Лина се извърна и го погледна така, сякаш казваше: *Ти сигурно се шегуваш.*

Мъжът се засмя.

— Какво ще правя с теб? — също през смях каза тя.

— Ами, снощи се справи чудесно... Няколко пъти. А сега нека да сменим темата, иначе ще ми се наложи да вървя приведен на две.

Тъмните ѝ вежди се повдигнаха учудено.

— Значи вината е изцяло моя, така ли?

— Да, до най-малката подробност... — отговори ѝ сериозно.

— Снощи помежду ни нямаше нищо малко. Ти може и да си привикнал към големия си пакет, но тази сутрин аз ходя доста странно.

Хънтър се смя, докато скулите му поруменяха.

Усмивната, тя се отправи към паркинга. Той си пое дълбоко дъх и я последва, на всяка стъпка обзет от желанието да я дръпне назад, да я хвърли в леглото си и да я люби отново и отново...

Колата под наем ги очакваше на мястото, където я бяха оставили, цялата потънала във варовиков прах. Лина протегна ръка за ключовете, които му бе дала при пристигането им. Той ги пусна върху разтворената ѝ длан. Бяха все още топли от престоя в джоба му. Понечи да му каже нещо за горещата му натура, но си напомни, че е по-добре да престане да дразни ягуара.

Само че е толкова забавно.

Въпреки хванатата си на опашка коса и туристическите дрехи тя се чувстваше по-женствена от когато и да било в живота си.

— Къде отиваме? — попита Хънтър, докато тя отключваше колата.

— Първо, до Ценоте де Балам, или Пещерата на ягуара, както я нарича Филип — поясни Лина. — После на различни специални за

мен места, на които не съм водила никого.

— Ще закусим ли някъде по пътя? — погледна я с надежда той.

— Имам храна в раницата. Онова в термоса е кафе. Аз хапнах, докато стягах багажа.

— Красива, секси, интелигентна и практична — усмихна се Хънтър, докато отваряше термоса.

— Ще ти го напомня, когато ми се ядосаш за нещо.

Беше прекалено зает с горещата напитка, за да ѝ отговори. Вместо това само ѝ намигна.

— Откъм входа на имението има хубав, засипан с варовик път към пещерата — обясни Лина. — Ала не ми се иска да се срещам с никого. Обикновено селяните и работниците използват точно тази пътека.

Той измърмори нещо в знак на съгласие, дъвчейки сандвич с шунка, чили и твърдо сварени яйца, пъхнати във вчерашните царевични питки. В раницата имаше още четири такива пакета. Беше достатъчно гладен, за да ги изяде всичките.

— Какво ще кажеш за артефактите на братовчед си? — попита той.

— Невероятни. Ехо от култа към *Кава'ил*. Нищо общо с онези, които издирваме.

— Каза ли ти нещо полезно?

— Поне на мен не.

От двете страни на дългата алея се простираха елегантни, добре поддържани градини. Преди Хънтър да успее да унищожи втората питка, Лина отклони колата към нещо, което приличаше на второстепенен път. Минути по-късно вече се намираха дълбоко в джунглата. Неопитомена, дива, кипяща от суров живот...

Тя притежаваше съвсем различно очарование от имението. Имаше някаква особена красота във вида ѝ с всички оттенъци на зеленото: птица, прелитаща през случаен сноп слънчева светлина; пеперуда, кацнала като синьо петънце върху ослепително бял цвят; внезапно изскочила над главата крещяща насмешливо маймуна...

Слънцето се процеждаше през сплетената като балдахин растителност, обгръщайки колата в пълен с живот зелен свят. Колкото по-големи ставаха дърветата, толкова разстоянието между тях се

увеличаваше, но светлината намаляваше. Въпреки плътната сянка вътре ставаше все по-горещо...

На Хънтър това не му правеше никакво впечатление. Той очакваше горещини в *Юкатан* дори през декември. По-скоро хладните дни учудваха хората. Но и тук, както в Тексас, зимата бавно успяваше да прогони лятото.

— Имението с вода от подводните пещери ли се снабдява? — попита той, след като преглътна и последната хапка от закуската. — Или използвате цистерни, които се пълнят през дъждовния период?

— От цистерни. Почти целият *Куантана Ру* се намира върху варовикова почва. Водата се просмуква в нея и е трудно да бъде задържана или изтласкана обратно нагоре от по-плътна, по-малко водопропусклива скала. По време на дъждовния сезон дъждът пълни подземните цистерни, които сме поставили. В по-стари времена сухият период е бил доста тежък, особено след упадъка на майската култура, когато старинните канали са били разрушени.

— Значи изобщо не използвате подводната пещера?

Тя поклати глава.

— Вече не. Просто сме надупчили варовика, за да се снабдяваме с прясна вода. Въпреки че не може да се дълбае много дълбоко. При тази близост до морето тя изплува над солената. Много лесно можеш да стигнеш дълбочина, която да я направи неизползваема.

— Ами ако няма кладенец? — продължи да разпитва той. Радваше го спокойствието, което нарастваше у нея с всяка минута, в която се отдалечаваха от имението.

— Тогава отиваш до най-близката пещера, пълниш ведрата с вода и се връщаш обратно по пътеката. Ще видиш дълбоки следи, оставени върху твърдия варовик около *Ценоте де Балам*. Те са по-стари от спомените на местните хора, по-древни дори от епископ *Ланда* и неговите войници. — Заобиколи ловко изровена от ерозията дупка и поясни: — Всъщност правилното название не е *ценоте*, а *дзнот*. Испанците са обезобразили красивата дума от езика на маите.

— Както са направили и с коренното население.

— О, местните са много добри в това сами да отидат по дяволите. Но иначе си прав. Липсва всякакво межкултурно разбиране както тогава, така и сега.

Хънтър се замисли над разсъжденията ѝ. Подаде ѝ бутилка вода.

Лина стисна с една ръка волана и отпи. Тънка струйка се стече по брадата ѝ и намокри ризата с цвят как и точно върху гърдите ѝ, показвайки тъмните кръгове около зърната.

Хънтър се опита да насочи мислите си към евентуален преследвач. Един бърз поглед в страничното огледало му показва, че зад тях няма нищо друго, освен гъст облак варовиков прах.

Не че можеше да види кой знае колко далече в джунглата, която ги обгръщаше като плътно зелено покривало.

— Трябва да наемете още охрана за имението.

— Ние се грижим за селяните. Те пък ни пазят.

Тя се протегна към задната седалка на колата и взе широк кожен колан. На единия му край висеше мачете.

— Аз съм по-силен от теб — закачливо каза той.

— Пътят не е чак толкова труден. Изминали са само осемнайсет месеца, откакто за последен път минах по този маршрут. Но ако се изморя, ножът е изцяло на твое разположение.

— Ножът? — Хънтър погледна към дългото острие, измислено от местните с единствената цел да правят просеки, за да могат да се промъкват през джунглата. — Прилича ми по-скоро на сабя.

Последва я, когато тя се насочи към участък, обрасъл с ниски шубраци, който с нищо не се отличаваше от останалия пейзаж. Дърветата се бореха с твърдата земя, вдигнали тежките си сплетени клони към безмилостното слънце. Храстите се опитваха да извоюват свое място под светлината.

Лина се промъкна странично между няколко близко разположени едно до друго дървета, не по-високи от три метра. Вейките им се клатеха пред лицата им, преди да бъдат отсечени от ножа. Лина вървеше напред, замахвайки с тежкото мачете с неосъзната лекота, която подсказваше богат опит. Никаква прибързаност, никакво колебание, само увереност и често изсвирване на острието, щом нещо препречваше пътя ѝ.

Хънтър вървеше след нея и се наслаждаваше на разходката. Нямаше толкова много облаци от кръвожадни насекоми, както беше очаквал. Дъждовният период се бе оказал слаб и липсваха характерните локви със застояла вода, които животинките използваша, за да се размножават и така да повтарят цикъла на живота и смъртта,

докато водата пресъхне. Вятърът също им пречеше. Или поне когато се усиливаше достатъчно, за да принуди дребните твари да се скрият.

Пътеката беше покрита с тънък слой прах, изпод който, подобно на притъпени зъби, се издигаха буци варовик. Корените на дърветата се бяха изкривили. Бяха по-малки и по-тънки от онези дълбоко в джунглата, но достатъчно, за да се превърнат в капан за нечий непредпазлив крак. Растителността се увеличаваше или намаляваше, в зависимост от сложния баланс на светлината, водата и наклона на терена. В далечината се обаждаха птици и маймуни, но около двамата цареше пълна тишина.

Когато се движеха хищници, джунглата затаяваше дъх. След десетина минути светлината стана по-обилна. Някъде пред тях имаше просека в плътната завеса от растителност.

Лина застина на мястото си.

Хънтър мигновено се спотаи в близкия храсталак.

Вятърът донесе приглушени гласове. Думите, които успя да различи, бяха на местния диалект. Обърна се към спътницата си.

След минути гласовете заглъхнаха и тя отново пое напред, после пак спря до три високи дървета. Закачи ножа отстрани на бедрото си и направи знак на Хънтър да се приближи. Когато го усети зад себе си, отстъпи крачка вляво, за да му позволи да погледне.

Щом се притисна към нея, той видя спирация дъха отвор на пещерата във варовика, намиращ се на по-малко от метър от краката им. Дърветата се бяха скупчили на самия ръб на скалата и над нея, корените им бяха вкопчени във варовикови издатини, не по-големи от дланта му. Клоните им излизаха от стълбата и от камъните, но след хилядите отъньци на зелено, с които бе наситена джунглата, цялостното впечатление от това ценоте беше безмълвна, бледа скала и вода, сияеща в синьо под празното небе. На местата, където падаше сянка, тя изглеждаше тъмносива.

През пещерата, на местата, където скалата беше по-ниска и не толкова стръмна, по повърхността ѝ се движеше лъч светлина. Хънтър пресметна, че отсрещната страна се намира приблизително на около шейсет метра, а височината на отвесната стена е около седем метра и половина. Тази, на която стояха в момента, беше поне с три метра по-висока. Трудно му беше да прецени, защото нямаше база за сравнение. Отворът представляваше правилен кръг, образувал се, когато покривът

на варовиковата кухня се беше срутил. На дъното имаше прозрачна чиста вода.

— Джейс веднага би се гмурнал — каза ѝ с приглушен глас. — Правили ли сте го някога?

— Не и с екипировка. Водата е дълбока, а тук е много повече, отколкото от другата страна. Навремето скачахме оттам. — Тя посочи към място, където на върха на скалата джунглата отстъпваше, образувайки равно място, посипано с натрошен варовик. Другата отдолу беше стръмна, почти надвесена над пещерата. — Преди хиляди години тук е имало поне един олтар, но не е оцелял след идването на испанците. Поколения май постепенно са възстановявали пътеката от селото до това място, но след като изкопахме кладенци, на хората вече не им се налага да рискуват живота си само за да си утолят жаждата.

Купчини от червени и жълти цветове съобщаваха за наличието на различно, съвременно светилище съвсем близо до ръба на варовиковата платформа.

— Винаги ли е било тук? — попита Хънтър.

Тя повдигна рамене.

— Зависи, но ми се струва, че сега е станало по-голямо и по-посещавано, отколкото в детството ми. Сякаш е удвоило или дори утроило размера си в сравнение с последния път, когато идвах тук.

Хънтър обмисли наличието на светилището и реши, че обследването му може да почака. Изглеждаше така, сякаш една огромна купчина цветя обгръщаше кръста с неестествено дълга напречна греда. Ако се съдеше по кръжащите наоколо насекоми, без съмнение между ярките цветове имаше храна и кръв.

— Какво има там? — Той посочи към една кухня в обраслата със зеленина скала, намираща се отдясно на олтара, точно под началото на призрачна пътека, която изчезваше някъде.

— Това е пътят откъм имението. Имаме техници, които проверяват кладенците и нивата на цистерните, така че винаги знаем дали трябва да пуснем, или да изпомпим водата от пещерата.

— А често ли се случва?

— Досега само няколко пъти. Абюелита не обича да използваме помпите. Веднъж накара всички хора в имението да изтребват излишната вода с кофи. Каза, че било по-правилно. Всъщност — продължи тя, като сложи ръка върху рамото на Хънтър и се облегна на

него, за да вижда по-добре, — обзалагам се, че помпите вече не работят. Тръбата на повърхността е изчезнала.

Той бе потънал в размисли за древното ценоте, за съвременното светилище, за призрачната пътека и безоблачното небе.

— Изглежда, лятото ще бъде дълго.

— Баба ми по майчина линия накарала да се вградят още подземни цистерни след последната суша. Ако се наложи, можем да напояваме достатъчно от посевите в земите ни, за да изхраним селяните и себе си. Съвсем смътно си спомням баба, но тя беше твърдо уверена, че имението трябва да бъде максимално обезпечено.

— Правителствата идват и си отиват. Нуждата от храна и вода никога.

— Има и други ценоте в земите на *Рейс Балам*, но това е единственото толкова голямо и достъпно. Някои са толкова стръмни, че дори ягуар трудно би намерил път до водата, а други са с размерите на езера с тинести дъна. Няколко археолози се гмуркаха в тях, но не намериха нищо.

— А в това?

— Филип се е спускал във водата малко след сватбата си със Силия. Открил обичайните ножове, изображения, съдове, фигурки, бижута — всички изпочупени по време на принасянето им в жертва. Онова, което се дава на боговете, не може да се върне назад.

— И хората ли? — попита той.

— Очевидно. Тази пещера е важен център за маите от низините, особено след испанското нашествие. Огледал е обстойно дъното, за да разбере какво е имало там. Описа дължината и вида на костите, разнообразието на артефактите, след което хвърли човешките останки обратно.

— Изненадан съм, че не ги е изследвал.

— Някои от местните много се ядосали на това *оскверняване* на пещерата, затова постъпил така. След което съсредоточил вниманието си върху руините и всички се успокоили.

Вятърът довя до тях още гласове.

— Многолюдно място — измърмори Хънтър.

— Тази нощ се завърта Колелото на времето. Дългото броене завършва и започва четиринадесетият *бактун*. След това ще стане много спокойно. А дотогава — сви рамене тя — ще трябва да оставим

естествения кладенец на селяните. На нас не ни струва нищо, а на тях им доставя удоволствие.

— А в съботите и по празниците ще пълнят църквите.

— Това си е техният живот и техният избор.

— Изключително съвременна гледна точка — тихо отбеляза Хънтър, като отстъпи назад. — Нито майте, нито испанците са били толкова широко скроени. За много култури религията е кървав спорт.

Лина го последва обратно и още след първата крачка се притисна към него. Дори пътеката да не ги принуждаваше да се движат плътно един зад друг, пак щеше да се стреми да го докосва. Копнееше за близостта му от мига, в който се бе събудила сутринта. Озовала се лице в лице с него, тя спря, погълната от начина, по който сребристият оттенък на очите му отразяваше обграждащата ги зеленина.

Гласовете от другата страна на пещерата станаха по-силни, после заглъхнаха и потънаха някъде в джунглата.

— Всъщност не сме били съвсем сами още от момента, в който напуснахме имението — тиха каза Хънтър на английски. — Затова така и няма да разберем колко твърд е варовикът.

Лина се поколеба, без да се отдръпне от него, и също премина на английски:

— Искаш да кажеш, че са ни следили?

— Кожата ти не е ли настръхнала?

— Не повече от обичайното, когато съм в джунглата — отвърна му мрачно. — За да привикна към това, ми е необходима седмица, най-много две.

Той кимна.

— Но знаеш, че са ни наблюдавали. Не същите хора, но така и не сме били сами повече от няколко минути.

Лина сви рамене.

— На няколко километра оттук има три села. Ценоте де Балам е сакрално място, а за майте този ден е свещен. Щях да се учудя, ако в района не се събираха хора. Трябва да отчетем и това, че аз съм от семейство *Рейс Балам*, а до мен върви някакъв непознат. Съвсем естествено е да се безпокоят за безопасността ми.

Хънтър дълго обмисляше думите ѝ. Накрая кимна отново:

— Значи край с фантазиите ми за секс в джунглата.

Лина се усмихна.

— Ела. Може да извадим повече късмет на руините.

— Поднасяш ли ме?

— Никога през живота си не съм се забавлявала така — призна
тя.

— А дали ще ти е толкова забавно, когато най-сетне разбереш, че
това не е игра? — меко попита той.

Преди да успее да му отговори, Хънтър пое по пътеката, която го
отдалечаваше от пещерата.

И от Лина.

18.

Хънтър спря в края на малкото сечище, където Лина беше оставила колата. Тя изглеждаше непокътната, но вятърът постоянно донасяше към тях звуци от различни гласове.

— Почакай — нареди той, когато тя се насочи към мястото зад волана.

Огледа я, не откри нищо подозрително и ѝ махна да се приближи. След като се качиха, не откъсваше очи от Лина, която даваше на заден, докато намери достатъчно широко пространство, за да обърне. Не бе продумала, откакто бяха напуснали пещерата.

— Шофираш много добре — отбеляза Хънтър.

— Мислех, че си ми бесен.

— Бесен съм на ситуацията, не на теб.

Тя изправи волана и го изгледа продължително.

Той ѝ се усмихна нежно.

Миг по-късно Лина включи на скорост и пое към главния път.

— Шофирам из имението, откакто пораснах достатъчно, за да стигам педалите — каза тя. — Филип обича да има подръка някой, който да изпълнява различни поръчки на разкопките. По този начин не му се налага да ги напуска с месеци.

— Местните нямат ли книжки?

— Щом започнат разкопки, Филип не допуска до терена друга кола, освен своята.

Устните на Хънтър се изкривиха в тънка усмивка.

— По този начин пази онова, което може да бъде откраднато.

— Тук рядко се срещат крадци.

В съзнанието му като ехо прокънтяха думите на Кручфийлд за хората, които ограбваха гробниците в земите на *Рейс Балам*, но не каза нищо. Който или каквото и да беше Маят, той ужасяваше хората до такава степен, че външни браконieri очевидно никога не биха стъпили в този район. Ако го бяха правили, със сигурност вече не бяха между живите.

— Лоялността е хубаво нещо — отбеляза Хънтър, — но не важи за всички.

— Ако се появи крадец, ще бъде наказан според традицията на маите.

— Каква е тя?

— Ако е външен, местните селяни ще го пребият — неохотно отвърна тя. — Жестоко. А ако е някой от тях, ще си получи боя едва след като дясната му ръка бъде отсечена с мачете.

— Това наистина доста ограничава броят им — меко отбеляза Хънтър. Не е нужен някакъв си ужасяващ човек по прякор Маят. Просто един вид прагматизъм, който цивилизованият свят отбягва. Живот, придържащ се близо до корените си.

— Това е тъмната страна на спокойното село — обясни Лина. — Разбирам защо обичаите съществуват, но не одобрявам, че традициите се прилагат предимно към жените. Както и не ми харесва това, че в Мексико на маите се гледа като на хора от по-низша класа. Нещата се променят, но много бавно. В дългосрочен план това трябва да направи образованието.

— Също въпрос на избор.

Тя кимна и се съсредоточи върху трудния участък от бездруго ужасния път. Хънтър се облегна на седалката и започна да оглежда състоянието на колата, компаса върху командното табло и някои особености на местността, които джунглата позволяваше да се забележат. Би могъл да проследи мислено цялото им пътуване от вратата на имението до подводната пещера и обратно. Това беше умение, което се бе превърнало в навик от детството му, където извивките на реката и гъстите шубраци образуваха изкусителен лабиринт за любопитното момче.

Лина се върна към главния път, кара по него известно време, след това отново свърна към някакъв страничен, който бавно премина във варовикова алея, едва пробиваща неумолимата растителност. Колата заобикаляше все по-големи и по-големи дървета, докато накрая на нивото на прозорците се виждаха само стволове, клони и гъсти, тъмни храсти. Усещането беше, сякаш се намираха в парк, но Хънтър знаеше, че ходенето няма да е лесно.

Със заучени движения Лина шофираше и успяваше да следва извивките на неравната пътека, докато накрая натисна спирачките.

— Пристигнахме — съобщи тя и изключи двигателя.

Той се огледа, но не забеляза нищо по-различно от онова, което вече беше виждал.

— Щом казваш.

— Пътеката е отляво.

Тя се обърна към задната седалка за раницата, но той я изпревари и я грабна пръв.

— Намира се на около километър от тук.

— Кое?

— Изненада.

Хънтър се опита да си представи къде са в момента, съпоставяйки мислената карта на имението *Рейс Балам*, която си беше начертал. Точно сега сигурно бяха на около два километра от главния вход, към който в този миг излиташе гарга или пък папагал, и на четвърт от Пещерата на ягуара.

Лина нетърпеливо излезе и се отправи нататък, където по-скоро опитът, отколкото очите ѝ показваха, че се намира пътеката. Хънтър затвори леко вратата на колата и се впусна след нея.

Смолисти дървета и сейби^[1] доминираха над останалата растителност. Високи и огромни, клоните им се извисяваха към невидимото небе, а корените им се бяха вкопчили в земята като хиляди змии. За момент Хънтър видя света по начина, по който го бяха виждали майте. Огромна сейба беше единственото нещо, което крепеше всичко, Дървото на живота, вкоренено в ада, държащо рая в прегръдките си.

Ако отпуснеше тази прегръдка, реалността щеше да изчезне завинаги.

Усети как косъмчетата по кожата му настръхват. Последния път, когато беше изпитал подобно чувство, се бе намирал далече от цивилизацията, сам наред пустинята, изгубен в присъствието на нещо много по-голямо от него — нещо, напълно безразлично към всичко човешко.

Дрезгав вик на папагал го върна отново към действителността. Над главата му пъстър тукан тракаше с човката си. Голяма, тежка човка, заплашителна на вид, макар и в момента да не се забелязваше. Плътната зеленина на джунглата кипеше от скрит живот. Дори когато

изглеждаше спокойна, тя беше жива, движеща се, дишаща по свой собствен, неуморен начин като океана.

И също толкова неумолима.

— Хънтър? — тихо повика Лина.

Обърна се и тръгна към нея. Тя го наблюдаваше, наслаждавайки се на леките му, гъвкави движения. Той беше единственият човек, когото познаваше, който се чувстваше еднакво добре и в дивата джунгла, и в човешката джунгла на големия град. Представи си го на разкопките със спокойствие, което беше плашещо.

Винаги съм мечтала за мъж, който може да се справи еднакво добре сред дивата природа и в града. Въпросът е дали аз бих могла да се изправя срещу него?

Не знаеше. Една част от нея — онази, която мислеше за брака на родителите си, се страхуваше да разбере. Другата тръпнеше в очакване.

— Пристигнахме ли? — попита той.

Лина си даде сметка, че бе застанала неподвижно и се взираше в него. Насили се да се стегне.

— Докато стигнем до пътеката, се опитай да не даваш никакъв знак, че сме тук — предупреди го тя.

Мъжът я изгледа въпросително.

— Аз... — подхвана тя и млъкна, не знаейки как да му обясни. — Мястото, на което отиваме, е много специално. Естествено селяните знаят за него, но рядко ходят там.

— Табу ли е? — запита я кратко.

— Не точно. Техният живот и ритуалите им са съсредоточени около Пещерата на ягуара или, както е официалното му име, Ценоте де Балам, така че нямат причина да скитат толкова дълбоко из джунглата. Селският живот не им оставя много свободно време и сили да обикалят и да се наслаждават на гледките.

— Няма ли туристи? — сухо се осведоми Хънтър.

— Не, за щастие. Не искаме тези кътчета да бъдат погазени или обикнати до смърт. Нека това остане за по-популярните места с обучен персонал, охрана и частично разкопани руини.

— Ще бъда по-ласкав към джунглата, отколкото е тя към мен — шеговито обеща той.

— Джунглата ти е благодарна — усмихна се Лина.

Тя се обърна и предпазливо мина през преграда от млади дървета, клони и храсти, които се бореха едни с други в малката просека, образувала се от падането на огромно смолисто дърво.

Като се оглеждаше и заслушваше, Хънтър я последва, чувствайки се като водна буболечка в мочурище. Всичко беше по-голямо от него, по-старо и по-силно. Борбата на растенията за светлина, която означаваше живот, беше вечна. И вдъхваше невероятно възхищение, понеже се водеше мълчаливо.

— Защо маите са благоговеели пред увивната смоковница? — попита той. — Тя може да унищожи дори най-голямото дърво.

— Повечето от сейбите имат само четири основни клона, като четири основни положения. Корените им са дебели и забележими, раменете им се виждат от основата на ствола. — Лина внимателно се промъкваше между храстите и гъстата растителност. — Самият ствол расте все по-високо, като колона, разделяща горния от долния свят. Няма друго такова дърво.

Едва след като се измъкнаха от преплетените листа и клони, тя откачи ножа от колана си. Погледна компаса върху китката си, уточни посоката и продължи напред. Той я следваше по каменистата пътека, заобикаляйки божествени сейби, които растяха все по-високи въпреки хилавата почва, която ги захранваше. Някои от тях бяха израснали толкова близо, че стволовете им се бяха обвили в неестествена прегръдка. Земята около тях беше неплодна, изсмукана от гигантите.

Пътеката, по която Лина го водеше, му изглеждаше нереална, неподходяща за четириноги или крилати същества. Върху кората на дърветата над главата му имаше белези от остри нокти. Смолата се стичаше и се втвърдяваше от въздуха, готова да бъде използвана за ароматните огънове в церемониите на маите.

— Ягуар — отбеляза Лина и му посочи дълбока следа. — Въпреки че не помня някой от имението ни да е бил нападател от този хищник, откакто бях малка.

— Надявам се, че се шегуваш.

Тя се усмихна и заговори с нежност, каквато сякаш джунглата изискваше.

— Така е. Почти. Нашите земи са нещо като резерват за ягуарите. Ловът им не е разрешен. Нито пък научните изследвания.

Абюелита е твърдо убедена, че тези големи котки трябва да бъдат оставени на мира, поне докато не безпокоят селяните.

— А ако все пак нападнат някого?

— Тогава семейството или местните са длъжни сами да се погрижат. Така и трябва да бъде. Ако животните не се страхуват и не избягват хората, скоро няма да остане нито едно.

Пътеката вече започваше да става видима, въпреки че далеч не приличаше на добре отъпкан път. Стъпките им бяха безшумни и не оставяха никакви следи върху камъните, засичали земята. Само от време на време бледи петна показваха къде ботушите им бяха изренили твърдия варовик. Крясъците на птици и писъците на маймуни станаха неразделна част от общия фон...

Игуана с тяло на черти се взираше към тях, прилепнала към скала с размерите на автомобила им под наем. Върху камъка беше издялано грубо лице, едва забележимо изпод лишеите и мъха. Хънтър не можеше да прецени дали е завършена работа, или току-що започната и изоставена поради една или друга причина...

Лина не спря никъде. Нито пък възникна необходимост да използва огромния нож. Накрая го закачи обратно на колана си и мислено отбеляза, че вероятно Филип бе идвал скоро насам.

Той ми обеща, че няма да копае тук, без да ми каже. Това беше цената, която трябваше да платя, за да го оставя на мира през изминалите четири лета.

Ала знаеше, че обещанията на баща ѝ често биваха забравяни още преди ехото от думите му да беше заглъхнало. Но не беше предател, а просто прекалено вгълбен в себе си. Ако нещо ново привлечеше вниманието му, думите, разменени с други хора, веднага се изтриваха от съзнанието му.

Плътната зелена пелена над главите им прошумоля и над тях се стрелна ято папагали, посипвайки ги с остатъци и недоядени плодове. Обагрени в червено и синьо, приличаха на тропически риби, опитващи се да избегнат опасност в зеленото море.

Постепенно Хънтър започна да забелязва следи от цивилизацията, повечето скрити между клоните и мъха — фасове от цигари, смачкана омазнена хартия, счупени стъкла, проблясващи изпод зелените листа, листенца от цветя, въпреки че наоколо не растяха такива.

Някои от тях бяха съвсем свежи.

Лина спря и се послуша.

Някъде отпред се чуваха приглушени гласове.

Хънтър докосна леко гърба ѝ. Тя усети топлия му дъх до ухото си.

— Още тукашни селяни ли? — попита съвсем тихо.

— Така изглежда — отвърна тя, без да споделя предпазливостта му. Беше по-скоро любопитна, отколкото притеснена. — Може би са реши ли да включат някои от старите места към празненствата тази вечер. Това е велик момент за народа на маите.

Хънтър си припомни думите на Кручфийлд за грабителите на гробници и за мъжа, произнасянето на чието име беше равносилно на смърт. Като премисли всичко, реши, че да се гледа на Маят като на местна легенда, е неразумно.

— Ще се върнем утре — каза той.

Тя изчака, заслушана в гласовете.

— Май си тръгнаха.

— Само че косъмчетата по кожата ми още са настръхнали — настоя мъжът.

— Ами тогава се успокой...

— Лина...

Тя вдигна рязко ръка, за да го накара да замълчи.

В джунглата не се чуваше нищо, освен тишината.

Лина преброи до десет, сетне още един път. Когато наоколо се разнесоха обичайните шумове, вдигна лице към него.

— Наистина са си тръгнали.

— Ние също — отсече Хънтър и се обърна да поеме към колата.

— Аз съм в земите на *Рейс Балам*. Местните хора ме познават. Докато си с мен, няма да ни обърнат внимание. Всъщност едва ли биха ме притеснили.

Хънтър се спря и започна да души въздуха.

— Усещам някакъв дим — каза накрая.

— Джунглата е прекалено влажна, за да се запали — възрази тя.

— Но не и цигарите.

— Забелязах боклука. Ще го съберем на връщане. Ако след седмица положението е същото, Абюелита или Карлос ще изпратят някого да почисти. Местните може да превръщат селата си в сметища,

но не и останалата част от земите на *Рейс Балам*, особено около руините.

С тези думи Лина отново целенасочено тръгна по пътеката. Хънтър имаше два избора — да я примъкне крещяща на ръце до колата, което беше глупава идея, като се имаше предвид, че селяните веднага щяха да се втурнат да я защитават, или просто да я последва.

Изричайки тихи ругатни, които бяха в състояние да накарат зеленината да увехне, бързо закрачи след нея.

— Намира се зад следващото възвишение — каза тя, без да се обръща.

Той се взря в покритите с лишеи камънаци, които изглеждаха по-скоро зеленикави, отколкото сиви. Смарагдовозелено алое с остри листа обграждаха скалата като ниска ограда. Там, където варовикът бе пробил тънкия слой почва на големи буци, храстите процъфтяваха на слънцето, незасегнати от огромните сенки на сейбите и смолистите дървета.

Лина се провираше през гъсталака, сдобивайки се с нови драскотини. Зад нея Хънтър правеше същото. Нито един от двамата не се оплака от дребните наранявания. Осъзнаваха, че джунглата сама си е господар и си взема дължимото от нарушителите с нежна кожа.

Заедно се спуснаха към ниска варовикова скала, от която се откриваше гледка към малко сечище, обградено от безформени сейби. Корените им бяха неестествено разкривени и извити, от което приличаха повече на смокинови дървета. Дори за растение, достатъчно силно да крепи горния и долния свят, животът тук представляваше жестока битка.

В средата на сечището Хънтър забеляза възвишение, което някога сигурно е било по-високо от него. Сега беше почти на ръста му. Натрошените камъни, които го обграждаха, бяха разхвърляни на около двайсетина метра наоколо. Почти всички бяха погълнати от джунглата, въпреки че най-големите варовикови скали все още се бореха за свое място под слънцето.

Той си пое дъх, бавно и дълбоко. Може би ставаше въпрос за дим от ароматизирани цигари, или беше изгасен огън от посетители. А имаше вероятност и инстинктите му просто да се бяха притъпили. Каквото и да се бе случило тук напоследък, беше приключило. Вече не се чувстваше като жертва, преследвана от хищник.

И това усещане продължаваше да не му харесва.

— Има ли наблизно обратен път към Тулум? — попита той.

— Не и такъв, който да не минава през имението ни. Като резерват за ягуари, територията е защитена от посещение на туристи и поклонници. Освен това тук няма какво толкова да се види. Няма плажове. Няма планини или каньони, за които си заслужава да се говори. Липсват забележителни руини. В селата не се организират панаири и събори. В най-добрия случай може да забележиш красива екзотична птица. Ценоте де Балам е почти неизвестно извън пределите на земите ни.

Хънтър кимна бавно.

— Значи според теб този район е нещо като празно петно на картата.

— Което важи и за по-голямата част от Юкатан. Без реки, които да осигуряват храна, прясна вода и лесен достъп, или богатства, с които да се сдобиеш, щом веднъж успееш да навлезеш дълбоко в джунглата, тези места се посещават рядко. Около Тулум се намира най-големият комплекс от подводни пещери в света, в които варовикът се разяжда с всяка капка вода. Но нито един от подземните проходи не е свързан с нашите езера.

— Някой си е харесал това място преди доста време — отбеляза той, разглеждайки каменното възвишение.

— Дори преди да дойдат маите, тук е имало хора. Някои от най-старите човешки скелети в Новия свят са били открити дълбоко в наводнените пещери край Тулум. Датират от времето, когато ледената епоха е изсмукала толкова много вода, че нивото на морето е било много по-ниско от сегашното.

— А тези руини тук? Били ли са разкопавани.

— Не. Те бяха, а и още са, изключително обещаващи. Но тази е любимата ми. Има нещо особено в усамотението ѝ — нещо, което прави чувството за време осезаемо. — Лина се усмихна леко. — Никога не съм могла да го обясня. Това място просто ме привлича.

Хънтър разглеждаше буренясалите останки от онова, което някога бе било внушителна постройка. Едва забележими пътечки опасваха възвишението, водейки в противоположната посока.

— Е, и какво е това място? — попита, търсейки с поглед някакъв знак за вход.

— Гробница. Поне така смятаме.

— И Филип ли е идвал тук?

— Не и след като го измерихме. Преди десетина години открих руините, както и още няколко, като използвах дистанционна сензорна техника. Специален анализ на сателитни снимки на джунглата ме насочи в правилната посока. Дори обраслите руини отразяват различно светлината от обкръжаващата ги зеленина. Филип ги включи в регистъра като вероятно обещаващи нещо интересно и отново се зае със своята работа.

— С твоя помощ?

Тя присви устни.

— След продължително настояване. А аз му заявих, че ще присъствам на всички разкопки на това място. Затова — повдигна рамене тя — ги постави в дъното на списъка.

— И ти продължаваш да чакаш.

— През повечето време нямам нищо против. Даже се радвам, че могилата е тук и все още е недокосната.

Облъкна ги лек бриз. Звукът беше като от змии, увиващи се около тях, като сухо стъргане на люспи. Облаците в небето бяха рехави и не обещаваха дъжд.

— Какво според теб е представлявала тази могила?

— Филип казва, че е като всички останали руини в земите на *Рейс Балам*, само че малко по-ниска. Цветна пъпка от шестнадесети век, в края на горчивия път на маите.

— След идването на испанците ли? — попита Хънтър, като преценяваше възвишението и джунглата с очи по-скоро на хищник, отколкото на турист или археолог.

— Да, въпреки че не сме съвсем сигурни. Повечето старини наоколо са били изградени от хора, които са напуснали родните си места след края на майската култура, който е предшествал испанците. Някои от руините, които открихме, са били активни няколко поколения преди 1550 г., но след това започнали бързо да се увеличават по брой и размери.

— Победени крале, търсеци нови тронове.

Лина се усмихна.

— Съмнявам се, че нашият прародител от страна на маите е бил цар. По-скоро любим син, който е видял испански надпис върху

стената и е преминал на страната на победителите. Но родословието ни настоява, че е бил именно цар. В Мадрид имаме фамилен кръст, който поддържа това твърдение.

Хънтър поклати глава.

— А ти искаш да си останеш обикновената доктор Тейлър? Сигурно си подлудила цялото семейство.

— Те ми връщат услугата.

Бризът отново повя, почти призрачен в мълчаливото си присъствие.

Хънтър се зае да разглежда джунглата. Ако там имаше и други могили, не можеше да ги види заради гъстата растителност.

— Нали няма да възразиш да се разходя наоколо? — попита той.

— Върви. Ако имаше нещо от голямо археологическо значение, Филип щеше да е тук, а не да чопли земята в *Белиз*.

— Той, изглежда, е човек, който за нищо на света не би пропуснал възможността, независимо колко нищожна и далечна е тя, да си спечели съперник.

— Още не си го виждал, а вече го познаваш толкова добре.

— Ти си добър учител. — Хънтър скочи с лекота от ръба на скалата и се обърна да й подаде ръка.

Лина би могла да се справи чудесно и без помощта му, с което и двамата бяха наясно. Но само му се усмихна и му позволи да я вдигне на ръце. Преди да я пусне на земята, я целуна нежно и тя усети как светът около нея се завъртя.

— Баща ти може и да се държи като задник — каза, парейки с дъха си устните й, — но поне е създал една невероятна дъщеря.

Тя примигна, усетила внезапно парене в очите си.

— Благодаря ти.

— Не съм направил нищо. Заслугата е изцяло твоя.

Преди тя да успее да му отговори, той сведе глава достатъчно, за да впие устните си в нейните. Лина се обвини около него като топлина от огън, потъвайки на свой ред в прегръдките му. Накрая, много бавно, Хънтър се изправи.

— Или ще престанем веднага, или ще трябва да разпродадем билетите и да използваме варовика като матрак — безсилно въздъхна той.

— Да разпродадем билетите ли?

— Много местни хора скитат из джунглата.

— О, така ли... — въздъхна тя. — С удоволствие ще изпробвам варовиковия матрак, но не съм съгласна с билетите.

— Разбрах. — Той също въздъхна шумно и си напомни всички причини, поради които би било неразумно да сваля гарда си за толкова продължително време, само и само да задоволи онова, което искаше тялото му. — Хайде, да вървим да разгледаме руините.

Тя го изведе на сравнително широк участък от пътеката и двамата се отпавиха към могилата.

— Кой според теб е погребан тук? — попита той.

— Някой по-важен от хората, които са я строили — обясни тя. — Но сравнена с другите паметници от епохата на майте е наистина незначителна. Прекалено е изолирана и няма връзка с останалите.

— Може да е било някакво тайнствено място.

Тя го изгледа стреснато.

— И аз това си мисля. Или по-скоро го чувствам.

— Защо не си я проучила?

— Филип държи изключителните права върху находките в земите на *Рейс Балам*. Това е част от предбрачния договор, който е подписал. В замяна се отказва от всички законни претенции към наследството на Силия.

— Получава пръст и махва с ръка на единственото сигурно нещо — парите.

Лина се засмя странно.

— Майка ми се е омъжила, за да се махне от *Юкатан*. Филип се е оженил, за да получи възможност да копае в *Юкатан*. Старото китайско проклятие: *Нека най-съкровенията ти желания се сбъднат*.

Хънтър подсвирна тихо.

— Животът е измамен...

— О, да. Дори в онези години Филип е бил заинтригуван от подмятанията за *Кава'ил*. Запознал се е със Силия на път за някакви разкопки в земите на *Рейс Балам*, спонсорирани от университета. Когато като малка прочетох *Моби Дик*, постоянно мислех за *Кава'ил*. Това е белият кит на баща ми, неговото обсебване. Колкото повече му се измъква, толкова по-голяма става жаждата му да го преследва.

— Гледал съм филма. Не свършва добре.

Усещането, че ги наблюдават, се появи отново. Не беше обикновеното чувство, което обзема човек в джунглата...

— Сигурна ли си, че тук сме съвсем сами? — попита той на английски.

— Докато не решим да изпробваме матрака, всичко е наред — отвърна му тя на същия език. — Местните май знаят това място дълго преди някой изобщо да се бе заинтересувал от него. То изобщо не ги притеснява. Вече не може да бъде разграбено и разпродадено на черния пазар.

В края на сечището се чу звук, подобен на пляскане на вейка върху плът. Вятърът беше горещ и необичайно сух за джунглата.

Хънтър последва Лина към задната страна на могилата и едва не се блъсна в нея, когато тя застина неподвижно на пътеката.

— Какво...? — подхвана той.

Тя вдигна треперещ показалец. Гласът ѝ издаваше по-скоро гняв, отколкото страх, когато каза:

— Някои от камъните са разместени.

Който и да го беше сторил, се бе постарал да го направи почти незабелязано. На Хънтър му бяха необходими няколко секунди, за да види онова, което му показваше Лина.

— Не мога да повярвам, че грабителите са тук — прошепна.

Той вече беше успял да измъкне пистолета иззад гърба си. Държеше го плътно до бедрото си, защото не искаше да плаши Лина, освен ако не се наложеше.

— Най-ловките грабители, на които съм попадал — отбеляза тихо.

Лина затвори очи и се опита да сподави яростта, обзела я при мисълта, че нейното тайно място е било плячкосано. Миг по-късно ги отвори и видя онова, което бе привлякло вниманието на Хънтър.

Обикновен посетител не би могъл да забележи едва доловимото движение на камъните и растителността. Липсваха дупките, обичайните боклуци и небрежно струпаната кал, които обикновено бяха знак за нелегални разкопки.

Бризът се рееше над сенките и огрените от слънцето голи места. Погледът на Хънтър мерна нещо лъскаво.

Беше метал, а не стъкло.

Тръгна по тясната пътечка, виеща се между обраслите с мъх блокове на могилата. След четири крачки забеляза чисто парче месинг. Наведе се и го вдигна с лявата си ръка. Беше малко по-хладно от собствената му кожа и топло колкото земята. На задната страна на гилзата имаше печат с надпис: 7.62×39. Повъртя я между пръстите си, после приближи отворения ѝ край към носа си, очаквайки да помирише барут, но мирисът беше едва доловим. Вероятно плод на въображението му.

— Кога за последен път е валяло? — попита той бързащата към него Лина.

— Не знам. Може да вали всеки ден, но времето по тези места е непредсказуемо, също като в Хюстън.

Хънтър стисна в дланта си празната гилза.

— Тук ми мирише на смърт. Може да е изстреляна преди дни или дори седмици. Месингът е все още лъскав.

Тя погледна пистолета в дясната му ръка.

— Друг калибър е — каза ѝ с бледа усмивка.

Онова, което премълча, беше, че патронът най-вероятно беше от автомат *Калашников 47*.

— Но... — понечи да заговори Лина.

— Замълчи! — почти безмълвно ѝ нареди той и я притисна зад себе си към тясна ниша в могилата. — Там има някой.

[1] Или памуково дърво — типично за Мексико, достига до над 50 м. Свещено за майте, смятано за център на Вселената. — Б.пр. ↑

19.

Лина дишаше неспокойно. Трудно ѝ беше да запази самообладание, докато едната половина от лицето ѝ бе притисната към твърдия камък, а другата усещаше топлината на Хънтър.

Той седеше неподвижно, а бледите му очи се взираха към сенките за евентуална мишена.

Променил посоката си, вятърът внезапно задуха отново, но вече по-силен и по-горещ и влажен. Като дъх на ягуар. Над земята се извиха отпадъци, оставени от хората, или прогнили листа, заглушавайки всеки шум, който би могъл да се долови от далечината, над ръба на сечището.

Хънтър изчакваше, давайки си сметка, че в пълнителя няма достатъчно патрони, за да поддържа престрелка. Незаконният пистолет на Родриго можеше да свърши работа, като забави нападателите, но беше напълно безполезен пред плътното прикритие на джунглата. Скрити сред зеленината, към тях можеха да приближават поне десетина мъже.

Но сянката, привлякла вниманието му, беше изчезнала.

Поривът на вятъра отслабна.

— Стой тук — каза Хънтър.

Отдръпна се от Лина и тогава направи рязко движение, което дори неопитен преследвач не би могъл да пропусне.

Никой не си направи труда да стреля.

Той бавно свали раницата от гърба си и я захвърли в откритото пространство.

Отново не отекна изстрел към неочакваната мишена.

Изостави прикритието си, пъкна пистолета обратно на мястото му, сложи раницата и се върна при Лина.

— Нищо — съобщи на испански.

Тя кимна, без да го погледне. Пръстите ѝ дълбаеха тънката права линия между камъните. Сега, след като бе привлякла вниманието му

към заниманието си, той забеляза, че и други бяха ровили там преди нея. Лина чоплеше лишейте и мъха, щадейки по-едрите растения.

Любопитството му мигом се разпали.

— Това врата ли е?

— На това прилича.

Ноктите ѝ минаха през тясна фуга, при което варовиковите блокове се разделиха. Големите каменни късове бяха с идеална квадратна форма, за разлика от останалите неравни, изронени от времето и климата парчета, които бяха изпаднали по-отгоре. Изглеждаше така, сякаш отдолу имаше стена, замаскирана с камъните.

— Зазидана ли е?

— Вероятно не е отваряна от векове. Трябва да проведем инженерно проучване, за да се уверим, че...

С единствен тих, стържещ звук стената се отмести.

Лина възкликна шокирана и надникна в тъмнината. Успя да види достатъчно, за да каже, че вратата се бе отворила настрани към малка ниша в стената.

— Работи — установи изненадано.

— Даже някак прекалено добре.

— Какво искаш да кажеш... О, била е поддържана. Колко странно. Филип не ми е споменавал нищо. Но, от друга страна, не би го направил — допълни тя с известна горчивина.

Хънтър огледа обстановката. Нищо, освен джунглата и листата, шумолящи от лекия повей на бриза. Който или каквото и да имаше там, очевидно нямаше намерение да се конфронтира с тях.

— Що за място е това? — попита той.

— Не знам — отвърна Лина. — Не прилича на нито една гробница, в която съм влизала досега. Има нещо странно...

Мъжът кимна. Очите му не се откъсваха от заобикалящата ги гъста растителност.

— Погледни — каза Лина настойчиво.

Хънтър се извърна рязко към нея и надникна вътре. Тя стоеше наполовина огряна от слънцето, наполовина скрита в сянка. Само на няколко крачки по-навътре в могилата имаше нещо подобно на стена, но от едната ѝ страна се процеждаше слаба светлина. На около две-три стъпки се намираще тесен и къс коридор, около метър и половина на два, отворен под ъгъл към вътрешността на помещението.

Бледи свещи с едва доловим аромат на цветя мъждукаха по протежението на стената.

— Някой ги е запалил — отбеляза тя, докато пристъпваше навътре.

Хънтър влезе след нея, като отново извади пистолета. Щом се отмести надясно, вратата с изщракване се върна на мястото си.

— Какво става, по дяволите... — измърмори той.

— Мисля, че който и да е бил тук, вече си е отишъл — рече Лина. — Коридорът е празен, а пламъците са неподвижни. Отварянето на вратата изобщо не им е повлияло. Никой не е минал бързо покрай тях, иначе щяха да се люлеят.

— Стой, където си. Трябва да проверя нещо. — Той остави пистолета в плитката ниша, намираща се на нивото на кръста му, и извади от джоба си фенерче във формата на химикалка — същото, което беше намерил в къщата на чичо си на остров Падре. Тънкият лъч разкри замазана с пръсти фуга покрай ръба на вратата, точно каквато имаше и отвън. Натисна я, изруга, отстъпи вдясно и тя веднага се отвори. Бързо отскочи вляво и отворът се затвори.

— Вероятно е някакъв механизъм, който се задейства от тежест — отбеляза, като взе пистолета и го пъкна на мястото му на гърба си.

— Докато можем да я отваряме, не ме интересува, дори да става въпрос за ЧОМ.

— Това пък какво е?

— Чиста огнена магия — отговори Лина и усети, че пулсът ѝ влиза в нормалния си ритъм.

Той се засмя тихо.

— Обяснение, убедително като всяко друго.

— Вътре е по-хладно, отколкото очаквах — установи тя.

Хънтър си пое дъх.

— И по-сухо. Още огнена магия?

— Засега и тази ми стига.

— Искаш ли повече светлина?

Зъбите ѝ проблеснаха на фона на матовата кожа, щом се усмихна.

— Засега не. Искам да го видя така, както са го гледали някога майте.

— Съжалявам, че оставих вкъщи насмолената си факла — троснато отвърна той и изгаси джобното фенерче. — Разполагам само с този екземпляр от двайсет и първи век.

Продължавайки да се усмихва, тя тръгна да обследва късия, осветен от свещи коридор.

Той обгърна кръста ѝ, възпирайки я още на първата крачка към мрачното преддверие. Стресната, Лина го погледна в лицето. На мъждукащата светлина то изглеждаше сурово, дори демонично. Застина на мястото си, заслушана в онова, което се опитваше да чуе той.

Нищо. Нито дори тихо прошумоляване на гуцер...

Хънтър много бавно отмести ръката си, после отново включи фенерчето.

— Аз не... — подхвана тя.

— Остави ме да огледам пода, преди да започнеш с проучванията.

Лъчът беше тънък като лазер, със студен синьо-бял отблясък. За разлика от пода, стените и таванът бяха завършени с варовикова замазка. Необработените камъни по земята бяха изтъркани от безбройните нозе, оставили тъмни следи върху повърхността им. Те водеха към далечната стена и пространство, което изглеждаше затворено.

— Мръсни обувки — отбеляза Хънтър. — Или сандали. Ако е безопасно за предишните посетители, значи е безопасно и за нас. — Изключи фенерчето. — Давай напред.

— Подземни капани има само във филмите — измърмори Лина.

— Аха, гледал съм няколко. Всички имаха щастлив край.

Светлината от свещите стана по-силна, докато крачеха из коридора. В края му имаше още един, който под ъгъл завиваше надясно. Той свършваше с каменни стъпала, водещи надолу към съвсем тъмно помещение.

Лина успя да преброи шест стълби, преди да изгуби броя им в мрака. Онова, което все пак успя да забележи, беше загладен варовик, избледнял от множество стъпки.

Въздухът беше студен и сух. Леко течение се усещаше откъм тъмното подземие, до което свършваше стълбището.

— Е, добре, време е да се върнем в наши дни. — Тя бръкна в раницата на гърба на Хънтър и пипнешком започна да търси един от големите фенери, които сама бе сложила вътре.

Но когато го измъкна, се поколеба.

Хънтър отново включи малката писалка. В тъмнината тънкия лъч светеше в червено.

— Да не би отзад да има някакъв сензор? — попита той.

Тя пристъпи и застана до него на тясната площадка на стълбите. В най-отдалечения ъгъл на просторното помещение беше поставен камък, издялан във формата на изкривено в гримаса лице. Въздухът сякаш минаваше през устата и очите и изрязаните магически знаци върху скулите и челото.

— Това е нещо като решетка, струва ми се — отбеляза Лина. — Въздухът е свеж, сух и хладен. Зловещ.

Усети зад себе си Хънтър — близък, топъл и съвсем истински.

— Тази решетка може да води към подземен вход на система от пещери — предположи той.

— Това би обяснило температурата, но сухотата?

— Дяволски странно — съгласи се мъжът. Плъзна ръката си наляво и откри още една част от стаята. Онова, което им бе изглеждало като смътна сянка, се оказа стряскащо живо. — Но същото важи и за олтара, обсипан само с червени венчелистчета. Никъде не виждам цяло цвете.

— Поне мухите не им се лепят.

Свещи с различна дебелина, височина и цвят бяха разхвърляни из целия под. Тънки струйки дим се издигаха все още над набързо угасените фитили.

— Ето този пушек си усетил — обади се внезапно Лина. — Свещите са горели, когато приближихме. Но ми е интересно къде отива. Досега трябваше да сме се задушили.

Не последва отговор, а само полъх на хладен въздух нахлу в помещението. Въпреки че решетката беше отзад, вътре сякаш изведнъж се проветри.

— Които и да са били тук, не са дошли да осквернят могилата — отбеляза Хънтър. — Щяха да използват по-силна светлина и нямаше да си правят труда да носят свежи цветчета.

— Не са обирджии — почти без дъх изрече Лина и потръпна леко. Улови ръката му и започна да насочва лъча светлина, докато говореше: — Погледни големите свещи в четирите ъгъла на стаята и обърни внимание на цветовете им. Сак — север, е бяла. Кан, на изток, е жълта като изгрева. Букс, на запад, е черна — за залеза, и Чак, на юг, близо до олтара — червена като кръвта. Това е сакрално място.

— Или пък е скривалище на наркотрафиканти, които се опитват да държат настрана местните — подметна Хънтър, но сам не вярваше в предположението си.

— Отвън няма кого да плашат. Липсва вода, освен дъждовна. Също и храна. Няма плодни дървета, които да привлекат дори маймуните. Ако наркособовете са устроили това скривалище, могат да изплашат единствено себе си. Освен това — продължи и пусна ръката му, — не можеш ли да го почувстваш? Това е място на властта, на благоговението...

Хънтър също го долавяше. Просто не му се искаше да споделя усещанията си.

В търсене на вентилация или някакъв отвор, през който димът да се изтегля, насочи лъча светлина към тавана. Сини линии се спускаха от варовиковата облицовка към стените — навсякъде синьо, чиито мълчаливи проблясъци връщаха времето векове назад. Постепенно осъзна, че до тях имаше червено, бяло, черно и дори нефритено зелено, използвани в пъстроцветните картини, но общото впечатление идваше от различните нюанси на синьото — гласът на бога, изливащ се от образите, украсени с пера и увити змии.

Нито сантиметър от стените и тавана не беше останал неоцветен.

Лина издаде тих звук, който можеше да се разтълкува като благоговение или неверие, или дори смесица от двете, също както влечугите изглеждаха неразличими.

— Фигури от Късния следкласически период — каза едва чуто. — Изключително прецизно изработени. Изящни посвоему като Линдисфарнското евангелие^[1]. Кулминацията на една хилядолетна култура, която се опитва да обясни необяснимото.

Хънтър бавно премести лъча светлина от стените към входа, където бяха застанали.

— Това не е просто плетеница от змии, както си помислих в началото — продължи Лина, — а една огромна змия, състояща се от

безброй други.

— Нещо не мога да видя къде свършва едната и къде започва другата.

— И не е необходимо. Точно такъв е замисълът.

Цяло море от навити на кълбо влечуги и огромни криле, покрити с подредени във формата на дъга разноцветни пера, украсяваха арката над вратата на стаята. Всяко движение на светлинния лъч разкриваше нови, още по-заплетени детайли, още цветове, които сякаш постоянно се променяха.

— Това е невъзможно — прошепна Лина.

— Чистият въздух ли? — попита Хънтър, все още в плен на неочакваната реалност, в която се бяха озовали.

— Не. Диапазонът и чистотата на цветовете са фантастични. Погледни това наситено зелено. Очаква се, че ще са избелели от времето, но те изобщо не са се променили.

Навсякъде около тях и над тях се виждаха навити на кълбо змии. Някои обграждаха маски на различни лица — човешки, демонични, дори на животни, всички идеализирани, изработени с изключително майсторство, разкриващо страховете и надеждите на маите.

— Дълбочината... — продължи тя. — Има някаква особена многоизмерност, дълбочина, с която пораждава изкуството на маите. Не е преднамерено плоско или линейно. То... То просто диша.

Хънтър можеше само да се взира. При всяко движение на фенерчето му, дори и при най-незначителното, беше готов да се закълне, че влечугото се извиваше. Като всяко велико произведение, и тази змия живееше свой живот, различен от този на създателя си. Тя просто съществуваше.

Някъде встрани нещо просветна. Той трепна стреснато, но веднага разбра, че Лина е включила големия фенер, докато бе стоял вцепенен от благоговение пред движещата се змия. Нейният лъч беше по-широк, по-топъл, по-скоро златист, отколкото синкав. Близък до светлината на свещите, но без тяхната грация. Движеше се преднамерено по стените и тавана, нагоре и надолу, а извиванията на влечугото ставаха все по-хипнотизиращи.

Насочи фенерчето си към лицето на Лина. Златистите отблясъци в тъмните ѝ очи искряха — мистерия, която никога нямаше да

разгадае, но която го привличаше много повече от образите, покриващи стените.

Лъчът продължаваше обиколката си от едно място на друго и обратно. Мълчаливи сълзи се стичаха по страните ѝ, докато красотата и значението на онова, което виждаше, започнаха да ѝ се разкриват.

— И като си помисля само, че Филип определи това място като незначително от историческа гледна точка — каза Лина след продължително мълчание. — Това е най-големият завършен стенопис, който съм виждала някога. Техниката е направо уникална. Създаването му сигурно е отнело години.

Хънтър не можеше да откъсне поглед от змията, която се бе вторачила в него.

— Знаеш ли какво е това? — обади се накрая Лина с приглушен от възмущение глас.

— Змия. При това много, много голяма.

— Не. *Кукулкан* в едно от превъплъщенията си като влечуго. Това трябва да е.

— Значи си виждала нещо подобно и преди? — попита той, като продължаваше да разглежда морето от безброй люспи и пера.

— Не чак толкова голямо и с толкова детайли — отвърна тя. — Дори рисунките в Петен^[2] не могат да се сравнят с тази тук. Там изображенията са плитки и плоски. Но това... Бонампак^[3] може да го конкурира, но не ми се вярва. Както не мога да повярвам на това, което виждам.

— Има ли някакъв начин да се определи приблизително откога датира? — поинтересува се Хънтър. — Имам предвид картините, не самите руини.

— Можем да потърсим сажди за въглероден анализ, може би дори да вземем проби от боята. — Ала още докато говореше, тя клатеше глава. — Не бих могла да отделя дори най-малкото парченце от това богатство. Можеш просто да се протегнеш и да докоснеш *Кукулкан*, да почувстваш вятъра в крилете, да вдишаш божественото му присъствие.

— Това е само бризът откъм коридора — отбеляза практично Хънтър.

Тя го стрелна с тъмните си очи, в дълбините на които продължаваха да проблясват златисти искри.

— Ти се надяваш да е така. — Но се усмихна, разбирайки неловкостта на един съвременен мъж, озовал се сред антични чудеса, за които нямаше логично обяснение. — Бих допуснала, че този храм е някъде отпреди четири или пет века. Трябва да направя анализ на почвата и да сравня стила и начина на изграждане на конструкцията. Някой... Или по-скоро поколения наред са го поддържали в това изумително състояние.

— Чиста огнена магия — съгласи се Хънтър.

Беше заинтригуван от онова, което бе осветило фенерчето му. Фигурата на змията свършваше или се променяше, преди да се повтори отново. Трудно беше да се определи. Цялостната картина сякаш се преливаше и кипеше към краищата си, скрити в тъмнината.

Широкият лъч на големия фенер му помогна и той видя, че устата на змията беше разтворена, разкривайки няколко реда зъби и много голям, червен език. Имаше нещо зловещо в изражението в чисто човешки аспект, което не беше нито приятно, нито приканващо. Художникът беше уловил суровата, примитивна величественост на бога, която заслужаваше почит и благоговение. Очите също бяха отворени, със златисти отблясъци и рубиненочервени ириси. Когато ъгълът на светлината се промени, зениците сякаш трепнаха, преминавайки от вертикална цепнатина, напомняща влечуго, до кръглата форма, характерна за хората.

На светлината на свещ ефектът би бил ужасяващ.

Устата беше достатъчно голяма, за да погълне едър човек. Хънтър се запита дали този човек би се появил отново, пълен с богоподобно познание, или просто би изчезнал, за да бъде смлян от тъмнината. Усети как кожата му настръхва от първичен страх.

Нямаше никакво желание да е на мястото на свещеника цар, погълнат от този бог.

Отмести малкото фенерче към друга част от стената. В следващия момент се появи някаква фигура. Беше на висок, мускулест мъж, носещ идеализирана маска.

— Лина — подвикна Хънтър. — Имам нужда от още малко светлина.

С неохота, говореща по-красноречиво от всички думи, тя бавно се обърна към него.

Маската беше изработена от обсидиан, лъскав и черен като вода в полунощ. В нея бяха вплетени черти на птица и прилеп, на звяр и човек.

Лина шумно си пое дъх и сякаш спря да диша.

— Това е рисунка на липсващата маска. Показва как би трябвало да се използва, в чия чест и в кой ритуал.

Хънтър се загледа в изрисувания модел на артефакта, който беше откраднат от пратката, заловена от Граничните и емиграционни служби.

Мъжът с маската беше само с една ръка, протегната към устата на змията с широко разтворени пръсти, очаквайки смело онова, което предстоеше. Останалите фигури около него бяха дребни, с височина до човешки глезен, изразяваща незначителността им.

— Това е бил свещеникът цар — прошепна Лина.

— На гърдите му има знак — допълни тихо Хънтър.

— Кръв. Виждаш ли разкъсаната кожа около гърдите му? Кръвта, капеща изпод плата около бедрата му? Причинил си е непоносима болка, за да достигне друго ниво на съзнанието.

Хънтър се намръщи.

— Радвам се, че съм израснал в църква, където единственото жертвоприношение беше малко пари в брой в купата за благотворителност. Дявол да го вземе, трябва да си или фанатик, или луд, за да отрежеш собствения си член.

— Обърни внимание на стичащата се кръв — посочи Лина. — Ето тук, между краката му.

Той погледна, чувствайки се неловко... Кървавите струйки преминаваха в сини фигури, изрисувани на пода.

— *Кава'ил*. Отново.

— За него е било предназначено жертвоприношението, но кой е човекът, който го е извършил? — попита тя. — Не виждам никакви знаци или исторически рисунки, насочващи към къща, родословие или някакви битки.

— Това необичайно ли е?

— Много. Тук трябва да има изобразени подвизи, обяснения, родословие. — Снопът светлина обходи фигурата, но не освети нищо, освен обсипаната с многоцветни люспи змия в различно положение, която все така упорито продължаваше да се взира в тях.

— Я върни там — помоли Хънтър. — Свещеникът, царят или който и да е той се е протегнал към нещо.

Тя бавно обърна фенера към ръката с разперени пръсти. Ето го.

Двамата едновременно забелязаха нещо в пространството между влечугото и протегнатата длан на мъжа.

— Прилича на миниатюрна ниша, изсечена в стената — отбеляза Лина.

Хънтър я последва, придържайки се само на крачка зад нея.

Пламъци или сияещи лъчи бяха изрисувани около малката вдлъбнатина, но оттенъкът им беше син, вместо червен, оранжев или златист.

— Мълния — каза тя. — Още едно от проявленията на *Кава'ил*.

Хънтър движеше бързо тънкия лъч на фенерчето си из вътрешността.

— Чудя се какво ли е имало вътре. Едва ли е било по-голямо от няколко сантиметра на дължина и височина. Прекалено е тясно, за да е истински олтар.

Тя си мислеше за изчезналите артефакти.

— Обсидиановата маска със сигурност не би могла да се побере, още повече с ритуалните пера и закопчалки. Отворът не е достатъчно висок за кадилница. Може би малко кандило.

Той се приближи по-близо и прокара леко пръст по горната част на нишата.

— Няма сажди. Независимо колко е добра вентилацията, горенето на смола винаги оставя следи.

— Добре, значи кандилото отпада. Божествена превръзка става, но не и свещено ковчеже. Церемониалният нож е несъвместим с описанието.

— Какво описание?

— Тази стая разказва историята за отварянето на проводника между боговете и човека — поясни тя. — Даване или приемане на познание.

— Познание? Имаш предвид нещо като книга?

— Невъзможно! — веднага реагира Лина.

— Също като това помещение.

Клатейки глава, тя вдигна длан към него.

— Остави ме да помисля.

Хънтър мълчаливо изучаваше лъскавите люспи и злоещите очи на влечугото. Независимо колко пъти си бе внушавал обратното, проклетото нещо беше живо. Нито добро, нито лошо, просто изнервящо истинско.

— Спомняш ли си парчето дърво в музея? — изведнъж попита Лина.

Мислите му се върнаха назад, преди Джейс да беше прострелян. Струваше му се, че оттогава бе изминала година, а не само няколко дни.

— Плочата беше съвсем нова и я бяхме взели назаем — продължи тя. — Изобразяваше *Кукулкан* и друга маскирана фигура, която също като тази се бе протегнала към него. Между тях имаше нещо, но каквото и да е било, беше отчупено.

— Значи празно, като тази ниша.

— Изследвах дървото. Направих няколко скици и снимки. Скиците останаха в Хюстън, но фотографиите са в телефона ми. Може би те биха могли да ни дадат някаква идея за онова, което се е намирало в този отвор... Стига описанията да са същите.

— Няма как да знаем, преди да ги сравним — отбеляза Хънтър. — Телефонът ти в раницата ли е?

— Не. Тук така или иначе няма обхват, затова го оставих вкъщи. Бях настроена за кратка разходка из любимите ми руини, а не за това чудо... Дори не нося фотоапарата си... — едва не простена тя.

Фенерчето угасна в ръката на Хънтър и той обгърна раменете ѝ.

— Спокойно, миличка. Това нещо е стояло тук векове наред. Ще си стои и когато се върнем с камери, инструменти и всичко необходимо за разкопки.

Главата ѝ се отпусна върху гърдите му.

— А аз си мислех само как да остана насаме с теб. Каква идиотка съм била!

С другата си ръка той нежно я притисна към себе си.

— Допада ми как разсъждаваш... И не смей да наричаш любимата ми жена идиотка. Обиждаш вкуса ми.

Лина разтърка чело в ризата му.

— Ти си малко по-мек от антична стена. Почти.

— Слез леко по-надолу. Там нещата се втвърдяват.

Долови приглушения ѝ смях, след което тя изрече по-ясно:

— Харесвам те, Хънтър Джонстън. Много. Само ти си в състояние да ме накараш да се почувствам добре, след като проявих достатъчно неблагоприятие да забравя най-важния инструмент в работата си.

— Благодарен съм ти за признанието. Или поне така мисля.

Ръцете ѝ се обвиха около врата му, когато се надигна на пръсти, за да впие устни в неговите. Лекият допир се проточваше, задълбочаваше се, докато премина в чувствена среща на езиците им. След един безкраен миг Лина отметна глава и въздъхна.

— Но поне имам скицник в раницата. И теб, за да ми светиш с фенера — заключи накрая.

Хънтър осъзна, че му предстоят няколко дълги часа, но изражението на лицето ѝ го накара да преглътне напирания протест.

— Слава богу, че си взела достатъчно храна и вода — каза ѝ примирено.

— Хмм... Виж, миличка, освен ако не си купила резервни батерии, време е да си вървим — обади се Хънтър.

Лина го изгледа стреснато.

— Колко е часът?

— Точно колкото трябва, за да си тръгнем.

Протягайки схванатите пръсти на ръцете си, тя се изправи.

— Извинявай. Толкова се улисах в скицирането, че забравих всичко.

— Забелязах... — усмихна ѝ се той.

Лина примигна и се огледа наоколо. Не ѝ се искаше да напуска това чудодейно място, въпреки че фенерът ѝ вече беше угаснал, а светлината от неговия беше съвсем отслабнала.

— Дължиш ми голяма услуга, задето стоях до теб като настолна лампа през цялото време — подметна той. — Отплатата ще включва костюми и допълнителни сексуални развлечения.

Тя изглеждаше първоначално заинтригувана, а после въодушевена. И то много...

Хънтър изстена.

— Трябваше да се сетя за това още преди няколко часа. Хайде! Не искам да се забърквам в магиите, които стават тук.

Устните ѝ се плъзнаха по брадата му.

— За разлика от други култури, маите са нямали традиция да изобразяват акта на зачатието. Очевидно за тях сексът не е бил от толкова голямо значение.

— Хмм... Нищо чудно, че цивилизацията им е изчезнала.

Лина се разсмя.

— Ох, ти си непоправим мъж...

Той се усмихна лениво.

— Това е, защото ти си истинска жена.

Клатейки глава, тя последва бледия лъч светлина обратно към входа на могилата. Повечето от свещите бяха изгорели, но някои все още мъждукаха в очакване на човека или хората, които поддържаха храма. Въпреки едва доловимото течение откъм дъното на коридора пламъците им бяха все така изправени и неподвижни и се разклатиха леко едва когато двамата минаха покрай тях.

Бяха необходими няколко опита, но накрая тежката врата се отвори към джунглата. Хънтър изчака очите му да привикнат към дневната светлина, преди да помогне на Лина да се измъкне и да я повлече към прикритието на струпаните камъни.

Никаква сянка не се мярна, нямаше го и неприятното чувство, че някой ги наблюдава.

— Имаш ли предчувствие, че ни следят? — попита той.

— Никакво...

— Тогава да вървим.

Изминаха бързо разстоянието до колата под наем. Отново не личеше някой да я е докосвал.

— Знам много места, където биха платили луди пари, за да се сдобият в квартала с такава охранителна система — измърмори Хънтър.

Лина се усмихна.

— Искаш ли да караш?

— Как се досети?

— От начина, по който кракът ти търсеше спирачката през цялото време, докато пътувахме насам.

— Да съм ти казал нещо?

— Не. За което печелиш червени точки. Почти толкова, колкото си спечели и през изминалата нощ.

Той я изгледа продължително и преценяващо.

— Така ли?

— О, да — отвърна Лина и му подхвърли ключовете.

— И това трябваше да ми помогне да се концентрирам върху шофирането?

— Концентрацията ще увеличи резултата ти.

— Хмм. Костюмите определено остават в списъка. Наред с още няколко други неща, с които индийската култура е била достатъчно прозорлива да украси *Кама сутра*.

Тя успя да потисне смеха си и се качи в колата. Не ѝ се налагаше да дава наставления, тъй като Хънтър умело се справяше с неравните изронени пътеки, които трябваше да ги изведат на главния път. Отпусна се на седалката, успокоена, че той се справяше със селските шосета точно толкова добре, колкото бе предполагала.

— Понякога се притеснявам, че си прекалено съвършен — каза тя след кратко мълчание.

— Какво? — попита я объркан, опасявайки се, че не я е чул добре.

Лина започна да му обяснява, но изведнъж възкликна задавено, когато той, преодолявайки остър завой, наби внезапно спирачки.

Срещу тях на около петдесетина метра се движеше стар, очукан джип. Щом другият шофьор забеляза колата им, завъртя рязко волана и спря напречно на пътя.

[1] През VIII век е направено илюстрирано издание на четиримата евангелисти, издадено на латински, чийто художник вероятно е Еадфит, станал по-късно епископ Линдисфарн. — Б.пр. ↑

[2] Департамент в *Гватемала*. — Б.пр. ↑

[3] Древен археологически обект в мексиканския щат Чоапас. — Б.пр. ↑

20.

— Това е Филип — каза Лина. — Но какво прави тук?

— Спира ни — посочи очевидното Хънтър.

Измери с поглед разстоянието от двете страни на пикапа. Беше прекалено тясно, за да се промъкне, натискайки газта. Наблизо не се виждаше подходящо място да обърне, нямаше дори тясна горска пътека.

— Чудя се в какво настроение е — измърмори Лина.

— От голямо значение ли е това?

— Филип може от любезен и мил човек само за секунда да се превърне в непоносим грубиян. — Протегна ръка към дръжката на вратата. — По-добре да приключваме веднага. Изчакването няма да подобри настроението му, каквото и да е то в момента.

Слезе от колата и тръгна към баща си с решителността на човек, готов да му извадят зъб без упойка.

Хънтър я последва почти мигновено, а секунда по-късно вече вървеше до нея. Погледът му обходи джунглата, преди да забележи мъжа, чакащ в джипа. Беше широкоплещест и толкова висок, че главата му почти опираше в тавана.

— Кой, по дяволите, е тоя? — настойчиво попита Филип през отворения прозорец. — Какво търси в земите ми?

— Неговите земи ли? — тихо промърмори Хънтър. Че кой го е короновал за крал на *Юкатан*?

Лина сграбчи приятеля си за ръката и поклати едва забележимо глава.

— Остави ме да се оправя с него. Ти само повече ще го ядосаш. И не го приемай лично. Той се държи грубо с всички.

— И аз така чух.

Тя представи двамата мъже през прозореца. След като го удостои с един-единствен бегъл поглед на сивите си очи, Филип напълно игнорира непознатия.

— Не би трябвало да си тук — скастри той дъщеря си. — Прибирай се веднага в къщата.

Лина примигна виновно.

— Аз просто...

— Вече ти казах, че наоколо няма нищо, което да си струва вниманието ти — прекъсна я баща ѝ. — Нямах работа тук.

— Но...

— Чу какво казах! — изкрещя Филип.

Хънтър реши, че с този мъж никога нямаше да станат приятели, затова не си струваше да се прави на любезен. Започна така, както искаше да продължи и нататък.

— Лина е наследница на рода *Рейс Балам* — намеси се той спокойно. — При това е пълнолетна. Идва и си тръгва, когато си поиска.

Младата жена го погледна изненадано.

— Всичко е наред — каза му тя шепнешком.

— Всъщност не е — възрази Хънтър.

Филип започна да му крещи да върви по дяволите. И то колкото може по-далече от земите му, преди да го е застрелял. След което отново и отново повтори заканата си, сякаш колкото повече извисяваше глас, толкова по-бързо другият щеше да схване посланието.

— Филип — рязко го прекъсна Лина. — Хънтър е мой гост. С негова помощ направих невероятно откритие. Руина номер девет съвсем не е гробница, а храм. При това прекрасно декориран с рисунки, изработени с такъв финес, че трябва да ги видиш, за да повярваш. Не очаквам да си ни благодарен, но поне би могъл да...

— Влизали сте вътре, така ли? — извика яростно баща ѝ.

— Да, ние...

— Как сте посмели?! Аз държа правата за разкопките...

— Не сме разкопавали нищо — прекъсна го Хънтър. — При това не сме единствените, които знаят за него. Коридорите и основното помещение са идеално почистени. Навсякъде горят свещи. Даже има и олтар със свежи листенца от цветя.

Загорялата кожа на Филип почервения, от което очите му изглеждаха почти бели.

— Това е моят храм. Всяка една люспа от *Кукулкан* е моя.

В този момент Лина осъзна, че баща ѝ не само вече знаеше за светилището, но и го беше проучил.

— Обеща ми, че няма да ходиш там без мен — напомни му тя.

— Не ставай дете — изгледа я пренебрежително Филип. — Ще обсъдим поведението ти вкъщи. И не си мисли, че няма да проверя автомобила ти за откраднати артефакти.

С тези думи той включи на задна скорост и се зае с досадната работа да обърне джипа по тесния път.

Хънтър и Лина се върнаха в колата.

— Значи това е Филип — измърмори той, докато закопчаваха коланите.

Скулите ѝ бяха почервенели от ярост.

— Рядко е чак в такава форма.

— Значи става въпрос за нещо специално. Връщаме ли се да поговорим с него?

— Може да се поохлади, докато стигнем до имението.

Или пък аз ще го поля със студен душ, помисли си Хънтър, но не го каза на глас.

— Сигурно трябва да ти се извиня, че не те оставих сама да се справиш с положението — обърна се той към нея след малко. Но от тона му личеше, че няма да го направи. — Трябва да ти кажа, че заслужаваш по-добър баща...

— Ако животът беше справедлив, нямаше да съществуват толкова много религии.

Хънтър я изгледа отстрани и нежно прокара пръст по очертанието на брадичката ѝ.

Известно време пътуваха мълчаливо.

И тогава тя удари длан в командното табло.

— Не мога да повярвам, че е копал без мен — извика гневно. — О, чакай. Всъщност вярвам го. И това просто ме кара да искам да забия лопатата в онази варовикова скала, която нарича своя глава. Ето че сега говоря като Силия.

— По-скоро се гневиш като жена, към която са се отнесли като към малко дете.

— Досега трябваше да съм свикнала с това, но...

— Но какво? — попита той, след като тя не довърши.

— Струва ми се, че всеки път, когато се прибирам у дома, го намирам все по-лош. Е, може би не по-лош, но повече приличащ на себе си, отколкото си спомням.

— Това наистина е по-лошо.

— Така е...

Последва ново мълчание и още неравен път.

— Продължавам да се надявам, че ще се промени — обади се накрая Лина.

Хънтър не каза нищо.

— Към добро или към лошо, все е промяна, нали? — настоя тя.

— Но не такава, каквато би ме зарадвала.

Маневрираше умело край изровените дупки, преди да се включи в главния път. Джипът на Филип не се виждаше никъде. През отворения прозорец нахлуваше свеж въздух, напоен с живителния аромат на джунглата.

— Ще си тръгнем още утре сутринта — решително заяви Лина. — Бих го направила още сега, но обещах на Абюелита, че ще остана за тържеството по случай рождения ѝ ден. За разлика от някои хора, аз държа на обещанията си.

— А това е едно от нещата, които харесвам в теб.

Тя го погледна.

— Съжалявам, че трябваше да го видиш такъв.

Хънтър повдигна рамене.

— Вината не е твоя. Ако има виновен, това съм аз.

— Какво искаш да кажеш?

— Предупреди ме да те оставя сама да се справиш с него. Но не ми хареса начинът, по който се отнесе към теб.

— Някога направо полудяхах от това — призна тя. — Сетне осъзнах, че е само излишно разхищение на енергия. А днес... Той напълно беше излязъл от релси.

— Удрял ли те е някога? — предпазливо попита Хънтър.

— Не, разбира се — погледна го стреснато Лина.

— В тези неща няма *разбира се*, миличка. Много е хлъзгава границата между словесната и физическата обида. И той нямаше да е първият, който да я прекрачи.

— Просто е много груб и властен.

Хънтър мълчаливо си помисли, че още преди много години някой е трябвало да научи Филип на добро поведение. Или поне на страх. Но на децата се налагаше да приемат родителите си такива, каквито са, и да ги обичат въпреки всичко.

— Ще се опитам да бъда по-добър от него — каза накрая. — В колко часа ще тръгнем утре?

— Рано — отвърна равно тя.

— Тази нощ отново ще отскоча до стаята ти.

Въпреки че бе разстроена и разгневена от предателството на баща си, Лина му се усмихна бавно.

— Разчитам на това.

Онова, което Хънтър премълча, беше, че щеше да отиде в спалнята ѝ дори ако трябваше да спи на пода. Нямахше доверие на Филип. Баща ѝ не беше луд за връзване, но пък и не беше образец за здрав разум.

В мълчание пристигнаха в имението, паркираха колата и се отправиха по покритата с натрошен варовик пътека към къщата на Филип. Утринните облаци така и не бяха донесли дългоочаквания дъжд, въпреки че в далечината се разнасяха приглушени гръмотевици. Къщата за гости *Касита ценоте*, където се предполагаше, че би трябвало да ношува Хънтър, беше като бледа сянка изпод преплетената като дантела гъста зеленина.

Резиденцията на Филип беше едноетажна Г-образна бяла постройка с разкривени от климата капаци на прозорците и покрив с избелели керемиди. Въпреки обитателя ѝ тя допадна на Хънтър много повече от голямата къща, където властваше великолепието на Стария свят.

Или поне му бе харесвала, докато почукаха на вратата и Филип им отвори с вид на обезумял човек.

Веднага започна да ругае дъщеря си: откраднала работата на живота му, единствената останала отворена врата обратно към академичния свят и най-ценната находка от епохата на майте, на която някога бил попадал...

След като я обижда в продължение на трийсетина секунди, Хънтър го отблъсна от входа достатъчно навътре, за да могат всички да влязат. След това затръшна вратата и изчака възрастният мъж да остане без дъх. Ако се съдеше по потното му, бледо лице, за това

нямаше да му е необходимо много време. Когато Лина понечи да тръгне към баща си, я задържа с ръка.

— Остави го да си излее всичко — посъветва я той.

И промени мнението си за Филип от ексцентрик до абсолютен глупак.

— Откриваш ли нещо разумно в брътвежите му? — попита, когато баща ѝ млъкна за малко, за да си поеме дъх.

— Смята, че сме му откраднали някакви артефакти.

— Това го разбрах. Но какви?

Лина прехапа устни и поклати глава.

— Точно тук нещо ми се губи. Твърди, че сме взели ръкописа на *Кава'ил*.

При тези думи баща ѝ избухна отново, сграбчи я за рамото и силно я разтърси.

— Ти, продажна кучко, ти смяташ, че не виждам през лъжливите ти...

Тежката длан на Хънтър се стовари върху бузата му. Ударът не беше силен, но предизвика очаквания шок. С друго рязко движение успя да освободи рамото на Лина. После се изправи пред самото лице на Филип.

— Сядай долу, преди да съм те настанил аз — нареди равно той.

Възрастният мъж се взираше в него:

— Ти... Ти...

— Чу ли какво казах? — изръмжа Хънтър.

За момент очите на Филип сякаш станаха празни. После той бавно кимна и се отпусна тежко върху старо канапе.

— Няма го. Вече нямам нищо... — едва отрони той.

— Кое е това, дето го няма?

— Попитай нея...

— Тя беше с мен през цялото време, което не прекара със семейството си — срязва го Хънтър.

Филип го погледна объркано, почти детински.

— Но все едно, няма го.

— Това го разбрахме — спокойно каза младият мъж. — Кога откри липсата?

— Веднага щом разбрах, че сте били в храма, се върнах тук да проверя.

— Какво... — подхвана Лина.

Хънтър стисна ръката ѝ.

Тя погледна баща си и осъзна, че в момента той разговаряше единствено с приятеля ѝ. Прехапа устни и извърна глава, за да скрие сълзите си. Нищо ново. Филип я беше пренебрегвал цял живот.

— Дойде тук, провери и установи, че го няма — предположи Хънтър.

Мъжът кимна.

— Покажи ни къде го криеше — каза Хънтър с глас, спокоен като очите му. И непреклонен.

Баща ѝ се опита да стане, залитна и падна назад. Хънтър му помогна да се изправи на краката си с лекота, която шокира Лина колкото и плесницата. Разликата между двамата мъже я разтърси. Въпреки че вече бе започнала да разбира емоционалния предел на баща си, тя продължаваше да го мисли за физически силен, непобедим, неостаряващ...

Но не беше.

Окуражаван от Хънтър, Филип успя да се стегне достатъчно, за да ги поведе към кабинета си. Гостът забеляза тежката ключалка на вратата и веднага се досети, че никой не би могъл да влезе в отсъствието на домакина. Поне прислугата със сигурност. Стаята беше прашна, разхвърляна, затрупана от книжа и поставени на случайни места артефакти.

Лина си пое дъх и застина на мястото си. Такова нехайно отношение към ценните находки беше необичайно. Нефритеният ягуар, който бе намерила и баща ѝ бе задържал, беше захвърлен на един рафт върху купчина научни списания за археологията. Притеснено огледа останалите предмети в стаята.

Хънтър я наблюдаваше.

След минута тя поклати глава.

— На пръв поглед нищо. Отлични, чудесни, очарователни — но не и онова, което търсим.

Той кимна и отново съсредоточи вниманието си върху Филип, който продължаваше непохватно да върти циферблата на старомодния сейф. Всъщност цял трезор. Беше около два метра висок и поне метър и половина широк. За разлика от всичко останало в стаята, ключалката

му беше добре поддържана, смазана и излъскана. От двете страни имаше високи до тавана рафтове, отрупани с книги.

Хънтър се запита дали не трябва да се намеси, като използва пистолета си, за да отворят тежката врата, но Филип успя най-сетне да набере правилната комбинация от цифри. Щом сейфът се отвори, Хънтър се зарадва, че не му се наложи да стреля. Металът беше поне десет сантиметра дебел, което беше много повече от необходимото, за да се предпази съдържанието от грабеж или пожар.

Хладният, сух въздух, който го лъхна от вътрешността, му напомни за храма.

— Няма запалени свещи — прошепна Лина, за да му покаже, че си бе помислила същото.

Не беше изненадващо, че Филип не обърна никакво внимание на дъщеря си. Каквато и емоция да бе предизвикала избухването му, вече беше изчерпана. Сега приличаше на спукан балон, който от време на време изпускаше въздух.

Тя го погледна разтревожено, но не направи никакво движение да му помогне, когато той посочи с треперещ пръст към стъклена музейна кутия с вентилационна система, скрита в дъното на сейфа.

— Там. Беше там. Сега го няма... — простена Филип.

Хънтър се приближи да огледа по-отблизо. Би могъл да снее пръстови отпечатыци, но в момента не разполагаше с необходимото оборудване, а и не беше в подходящо настроение.

Само един поглед беше достатъчен на Лина, за да забележи, че в касата имаше още доста подобни кутии. Стените приличаха на истинска мозайка от рафтове, ниши и касети. Купчина кашони на височината на кръста ѝ заемаше почти цялото пространство. Тя си даде сметка, че колкото и невероятно да е, причината нефритеният ягуар и останалите артефакти да са разхвърляни така небрежно из кабинета беше, че Филип не разполагаше с повече място, за да ги скрие в трезора.

Обърна се и се приближи до баща си, който се бе навел и оглеждаше пода на сейфа. Ръката му висеше отпуснато върху дръжката. Лицето му беше безизразно.

— Какво имаше в кутията? — попита го тя направо.

Филип поклати глава, сякаш думите ѝ го заляха със студена вода.

— Аз... — Гласът му замря. Той преглътна с усилие. — Един ръкопис. Мисля, че беше ръкописът на *Кава'ил*.

— От колко време го имаш?

Възрастният мъж изглеждаше смутен и раздразнен.

— От години, но какво значение има това сега? Изчезнал е!

— От години — повтори тя с изражение, подсказващо едновременно недоверие, гняв и разочарование. — Крил си го с години.

— Трябваше да го разчета — оправда се Филип. — Без мен той е нищо, освен неразбираеми драсканици върху пергамент. Аз го открих! Веднага след като успееш да го преведа, щях да го публикувам и да заема полагащото ми се място сред най-изтъкнатите имена в археологията. Но е трудно, много е трудно...

— Кое? — не разбра Хънтър.

— Преводът, разбира се — изсумтя Филип. — Фигурите са изключително сложни, характерни и трудни за разгадаване. Бих казал дори загадъчни.

— Никога не си бил добър в преводите — с неутрален глас заяви Лина, — но въпреки това така и не ме помоли за помощ. Дори Меркурио го е забелязал.

— Ти беше на нейна страна — озъби се Филип. — А тя ме съсипа с алчността си за пари и артефакти. Да ти се доверя? Сигурно ме мислиш за глупав като твоя Меркурио.

— За какво говориш? — изуми се дъщеря му.

— За майка ти.

— Филип, аз бях едва на осем години, когато вие със Силия се разделихте. Какво, за бога, те кара да мислиш, че съм била на нечия страна?

— Ти си жена. Егоистка. Също като нея. Когато най-сетне порасна достатъчно, за да ми бъдеш полезна, ти се завъртя около Меркурио. Никой не го е грижа какво искам аз. Но ви надхитрих всички. — Той изкриви лице в усмивка, която повече приличаше на зловеща гримаса. — Намерих ръкописа.

— Един труд, чието значение едва ли би могъл да разчетеш, още по-малко пък да оцениш по достойнство — възрази Лина. — Затова си го крил години наред и си се стремял към нещо, което е недостижимо за теб като обратната страна на луната.

— Аз имах напредък — опита да се защити баща й. — Древните фигури не са неразгадаеми, каквито се опитват да ги изкарат такива като теб. Просто изискват висока интелигентност, каквато повечето хора не притежават. Особено тези фигури. Историята като алегория, нещо като *Попол Вух*^[1], който е много по-слаб от *Чилам Балам*^[2]. Глупости, напълно излишни за археолозите.

Хънтър стрелна с поглед Лина.

— Разбирам — обърна се тя към Филип. — Този ръкопис не е обикновена компилация от имена и събития. Фигурите изискват по-скоро символична интерпретация, отколкото буквално разчитане. Оттенъци на вероятности и значения, също като в поезията.

— Глупости, а не истинска наука — съгласи се баща й. — Но имаше и категорични факти. Испанците вече са били пристигнали. Били са наричани хора призраци — алчни и крадливи, вечно гладни. И създателят или създателите на ръкописа презрели фонетичната азбука, която им предложили нашествениците. Пергаментът е написан на езика на майте...

— И ти разполагаш с превода? — усъмни се Лина.

— Той е в книгата ми.

Тя огледа кабинета.

— В коя по-точно?

— В тази, която пиша.

— Спомням си, когато я започна преди около десет години — стисна устни младата жена. — Първото нещо, което взе за своето *научно изследване*, беше малкото украшение от нефрит, което сега събира прах върху онзи рафт. Къде ти е черновата?

— В главата ми. Мислиш ли, че бих ги написал на хартия или на компютър, откъдето всеки би могъл да ги открадне?

— В главата ти — повтори тя. — Ами записките ти?

— Сигурно ме смяташ за толкова глупав, колкото си и ти. — Той се почука по челото. — Всичко е тук вътре.

Лина се облегна на гърдите на Хънтър и попита:

— А дали ще излезе някога?

— Не и докато не събера достатъчно доказателства, така че никой да не постави мен или труда ми под съмнение — изсумтя Филип. — Вече никога няма да позволя да ме направят на глупак.

— Наистина ли? — Тя махна с ръка към празната кутия в сейфа.
— Очевидно някой се е справил отлично.

Напомнянето подейства като сол в рана. Унизен, Филип отново пребледня и притихна.

— Кой друг знаеше за ръкописа? — намеси се Хънтър.

— Никой.

— Хайде сега си поразмърдай малко мозъка — търпеливо каза младият мъж. — Все някой трябва да е знаел. Само джунглата е безлюдна. Кой ти помогна да стигнеш до храма? Кой те е видял да излизаш оттам с ръкописа? Кой е бил сигурен, че ще го донесеш именно тук? Откъде взе тази кутия с вентилационна система? Кой ти помогна да разчетеш фигурите, които толкова са те затруднили? Някой друг е бил наясно... И сетне се е разприказвал. Впрочем винаги става така.

— Те не биха ме предали — поклати примирено глава Филип. — Разполагам с прекалено много информация.

— Кой? — настоя Хънтър.

Но мъжът само продължи да поклаща глава.

Хънтър се отказа от прякото нападение. Щеше да опита по заобиколен начин и да му задава същите въпроси отново и отново, докато Филип забравеше откъде е започнал, какво беше казал и какво искаше на всяка цена да премълчи.

— Беше ли този трезор отворен, когато се прибра днес? — попита той.

— Не.

— Кой друг знаеше кода?

Очите на Филип се отвориха широко.

— Никой. Нима ме смятате за луд?

Хънтър се усъмни дали мъжът наистина искаше да отговори на въпроса му.

— Щом никой не е знаел комбинацията, как така ръкописът е изчезнал? — съвсем логично отбеляза той.

Възрастният човек примигна объркан.

— Лина сигурно е...

— Опитай отново — срязва го Хънтър. — Това вече го каза...

Филип заекна, след това изрече сподавено:

— Силия.

— Как? — скочи Лина. — Нали ни уверяваше, че никой друг не е знаел кода.

— Нямам представа... — мрачно отвърна Филип. — Никога не съм имал доверие на жените. Ти застана на нейна страна. Както винаги.

Хънтър се запита дали тази насъбрана горчилка не се дължеше на родителите му, на благородниците, в чието семейство бе попаднал, или на отчуждението от съпругата му. Но при всички случаи изглеждаше някак нелепо при толкова възрастен мъж.

Ако се съдеше по изражението на Лина, тя също не можеше да си го обясни.

— Защо трябва да ви казвам? — попита Филип, но погледът му се стрелна към бюрото му.

Дъщеря му се отправи нататък.

— Какво търсиш? — извика бащата.

Тя не си направи труда да му отговори.

— Кога за последен път видя ръкописа? — попита го Хънтър.

Филип примигна, намръщи се и сконфузено поклати глава.

— Вчера ли? — настоя Хънтър.

Последва мълчание.

— Погледни ме — нареди младият мъж.

Филип застина на мястото си и понечи да възрази. Но един поглед в очите на приятеля на дъщеря му го накара да промени решението си. Каквото и да беше видял, то го накара да пребледнее още повече.

— И така, кога за последен път видя ръкописа? — повтори Хънтър с глас, по-мек от погледа му.

— Ами... Какъв ден е днес?

— Двайсет и първи декември, две хиляди и дванадесета година — съобщи Лина, без да се откъсва от претърсването на чекмеджетата на бюрото. — Рожденият ден на Абюелита.

— Годината ми е известна — презрително процеди баща ѝ.

— Радвам се за теб — обади се отново Хънтър. — А сега за ръкописа. Кога го видя за последен път?

Възрастният мъж се намръщи, опитвайки да си припомни.

— Преди три седмици. Може би четири.

— Така ли... — възкликна Лина, докато прокарваше пръсти по вътрешните стени на чекмеджетата. — Наистина си работил денонощно върху превода.

— Би трябвало да изпитваш повече уважение към мен... — подхвана Филип.

— Защо? — попита Хънтър. — А ти показваш ли го към нея?

— аз съм ѝ баща!

— Да. Въпреки че ми трябваше доста време, за да го повярвам. Но пък ми помогна да разбере защо някои разменят бебета веднага след раждането им.

— Да ти го начукам!

— Не бих го допуснал, дори и да бях жена...

— Открих го — заяви Лина, преди разговорът да беше загрубял съвсем.

— Добре. Значи всеки с достатъчно ум да събере две и две би могъл да открие комбинацията — отбеляза Хънтър.

— Кабинетът ми винаги е заключен.

— О, това не е проблем. Бих могъл да проникна тук, без дори да оставя следа. Големите ключалки не са по-различни от всички други.

— Ти си замесен в тази работа заедно с нея!

Хънтър отново си напомни, че трябва да бъде търпелив. Явно имаше работа с човек, преживял силен стрес, който не е достатъчно твърд да преодолее. Запита се дали още една плесница нямаше да накара Филип да мисли по-разумно.

Съмнявам се.

Но, дявол да го вземе, изкушението е наистина голямо.

Неохотно се отказа от идеята и се обърна към приятелката си:

— Лина, кога за последен път идва тук?

— В края на юли. Тогава ми се наложи да се върна в Хюстън, за да подготвя лекциите си.

— Ти си била... — отчаяно настоя баща ѝ. — Никой друг не би могъл да разгадае фигурите. Винаги си смятала, че си по-добра...

— Ако още веднъж обвиниш Лина — прекъсна го спокойно Хънтър, — ще те обърна на коляното си и ще удрям костеливия ти задник, докато започнеш да пициш като дете, на каквото се правиш. Чу ли ме?

Филип стисна гневно устни, но кимна, с което потвърди онова, което Хънтър бе започнал да подозира. Старецът съвсем не беше луд. Просто имаше нужда от някой по-силен от него, който често да му напомня правилата на доброто поведение.

Ала не започна да го харесва повече дори след като осъзна, че бащата на Лина беше обикновен тиранин, напълно лишен от здрав разум.

— А кога за последно идва Силия? — попита той.

Мъжът повдигна рамене.

Лина пристъпи напред и застана до Хънтър.

— През октомври. Тогава Абюелита беше болна.

Филип изсумтя раздражено:

— Побърканата дърта кучка ще живее вечно.

Дъщеря му поклати глава и се запита дали баща ѝ винаги е бил толкова погълнат от себе си, или неспособността му да разчете фигурите от ръкописа го беше довела до лудост. Или пък си е въобразявал за документите през цялото време, търсейки начин да си върне изгубеното сред научните среди уважение.

Даде си сметка, че е изрекла последната си мисъл на глас едва когато видя как с рязко движение Хънтър отблъсна ръката на Филип, който се канеше да я зашлеви през лицето.

— Подлагаш на голямо изпитание търпението ми — предупреди го той. — Или се бий с мен, или си пъхни ръцете в джобовете и най-после започни да се държиш като зрял човек.

Филип се вторачи в младия мъж. Щом ставаше въпрос за сила, било на волята или физическа, не можеше да се мери с него. Този факт не му беше по вкуса, но трябваше да го приеме. Отпусна ръце и наистина ги пъкна в джобовете си.

— Добре че не успя да я удариш — чу се глас откъм вратата. — Щях много да се ядосам.

— Карлос? — учуди се Лина.

Той наклони почтително глава.

— Време е, братовчедке.

— Какво...?

— Имаш много въпроси — прекъсна я Карлос. — Аз ще ти дам отговорите.

- [1] Книгата на света на майте киче. — Б.пр. ↑
- [2] Книга с митологични повествования и предсказания на майте юкатеки. — Б.пр. ↑

21.

— Какво става тук? — настойчиво попита Лина, щом вратата на къщата хлопна след тях.

— Абюелита и Силия ни чакат в кабинета ми — каза Карлос. — Ще поговорим там.

— Но... — понечи да възрази младата жена.

Той махна рязко с ръка.

— Търпение, скъпа.

И това не беше молба.

Раздразнена, тя го последва мълчаливо по покритата с натрошен варовик пътека, водеща към големия дом. В усещането на лекия допир на ръката на Хънтър върху гърба си намираще упование срещу бурята от въпроси и емоции, която бушуваше в нея. Дори не забеляза охранителите, които дискретно стояха отстрани.

Но Хънтър ги видя. В малката къща шестимата чистокръвни май, пристигнали заедно с Карлос, умело отделиха Филип от него и Лина. После бяха затръшна вратата пред лицето на домакина. Двама бяха останали, за да са сигурни, че няма да се опита да излезе.

Може би не харесват начина, по който действа Филип, размишляваше Хънтър. Или пък са получили нареждане от Карлос да го пребият веднага щом дъщеря му си тръгне.

Мъжете изглеждаха повече от подходящи да свършат тази работа. Всъщност няколко от тях носеха синини и пресни белези, сякаш наскоро бяха влизали в битка.

Въпреки че нито един от тях не бе отправил дори жест към него и Лина, инстинктът му крещеше, че нещо съвсем не е наред. Може би това се дължеше на факта, че двамата май, които ги следваха по петите, постепенно забавиха крачка.

Не му харесваше усещането от присъствието на непознати зад гърба му.

А може би се дължи на отвратителната гаябера, която носи Карлос, помисли си той.

Както изглеждаше на пръв поглед, широката му бяла риза беше пищно избродирана с цветя във всички нюанси на синьото, което преобладаваше и в кабинета му. Само дето не бяха цветя, а скелети между разкъсани венчелистчета.

Или пък това между тях бяха светкавици?

Нямаше кой да отговори на неизречените му въпроси. Подобно на дим, изображенията се променяха при всяко движение на Карлос, осуетявайки опитите му да ги разгадае.

— Страхотна дрешка — подхвърли Хънтър.

Карлос не му обърна внимание.

Лина се загледа по-отблизо. Беше привикнала да вижда символите в майските бродерии. Пълните ѝ устни се свиха.

Значи трябва да са скелети, реши Хънтър.

Скелети или цветя, приятно му беше да усеща тежестта на пистолета, пъхнат в колана на панталона му. А и вратът го сърбеше, което не беше на добро...

Вятърът се усили, прегъвайки гъстата растителност в джунглата. Покритото с феерични облаци небе не се променяше, докато следобедът бавно се преливаше към вечерта. Във въздуха се носеше мирис на суха гръмотевична буря. Ризата на Карлос се издуваше и шумолеше, напомняйки на Хънтър за рисунките в храма, където сияеха сини мълнии.

Единият от широкоплещестите дългокоси мъже, доведени от Карлос, отвори пред него вратата на голямата къща. Той се вмъкна вътре, следван от Лина и Хънтър, чиито сребристосини очи се оглеждаха неуморно, търсейки евентуален изход. Не изпускаше и за миг чистокръвните май, облечени в гаябери и дънки, вместо в униформи, но въпреки това действащи повече като бодигардове, отколкото като външни хора, дошли да посетят имението.

Още един мургав здравеняк чакаше до вратата на кабинета. Носеше дънки, ботуши и същата широка светла риза като на Карлос и останалите. Хънтър си помисли, че това не бива да се превръща в параноя. Много мъже на Карибите, в Мексико и Централна Америка ходеха облечени така.

Погледна към Лина, но дори тя да беше забелязала всички тези непознати мъже, това изобщо не я бе притеснило. Искаше му се да приема случващото се със същото спокойствие. Но не можеше.

Предпочиташе да разполага с автомат *Калашников*, вместо с малкия пистолет, втъкнат в колана му.

Абюелита и Силия ги чакаха в стаята, седнали мълчаливо една до друга на кушетката. До тях имаше малка масичка за кафе, върху която бяха сложени гарафа с вода, лед и резенчета зелен лимон. Около гарафата бяха наредени свежи плодове и излъскани до блясък чаши, положени като дарове в краката на могъщ бог.

Силия изглеждаше като светска дама, поканена на изискана вечеря, ала настроението ѝ я караше да присвива очи и прибавяше няколко години към вида ѝ. Очевидно присъствието ѝ тук я радваше точно толкова, колкото и Хънтър.

Кожата на Абюелита лъщеше като излъскано дърво, силно опъната около скулите ѝ, а ръцете ѝ, със сплетени като корени на старо дърво пръсти, лежаха отпуснати в скута ѝ. Лицето ѝ по особен начин напомняше това на Лина — като призрак, промъкнал се в настоящето от отдавна отминало време. Структурата му беше същата, само годините бяха сложили върху му различен отпечатък. Но, макар и състарено, то все още беше живо и устойчиво като вековна сейба. Беше облечена в дълга рокля с цвят на слонова кост, обсипана с тайнствено проблясваща бродерия. Около раменете ѝ небрежно бе праметнат шал. Финият шифон сияеше, както обещавахе да сияе слънцето на следващия ден.

До бюрото на Карлос бяха застанали други двама едри мъже. Лицата им с цвят на канела бяха безизразни, косите им — дълги, ръцете — големи и силни. Без съмнение във вените им течеше кръвта на майте.

Зад отворената врата дърветата се огъваха от вятъра, прекалено горещ за сезона. Въпреки това в стаята миришеше на дим от смола и на нещо друго, което Хънтър не можеше да определи.

Погледът на Абюелита сновеше между Силия и Лина. Ирисите на старата жена приличаха на обсидиани, скрити под миглите ѝ. Тя направи жест на правнучката си да се приближи.

Лина се усмихна и улови ръката ѝ между своите. Съсухрената кожа беше топла, като на излегнал се на припек гущер.

— Изглеждаш много добре — каза тя, преглъщайки раздражението си към Карлос. Въпреки постоянните упреци, че все още не бе омъжена, Абюелита винаги се бе отнасяла към нея като към

принцеса, която трябва да бъде прегръщана, глезена и хранена само със специална храна. — И роклята ти е много красива.

Абюелита стисна силно пръстите ѝ и я освободи.

— Хубаво е, че си тук.

Обграден от двама мъже, Карлос застана пред бюрото. Направи знак на единия, който тутакси се зае да сервира студена вода с резенче лимон. Хънтър веднага забеляза, че беше облечен като другите, ала ходеше приведен, сякаш нещо го болеше. А като добавка към пресните синини, около ребрата му изпод широката риза прозираше превръзка. Всички бяха с черни като нощта коси, заметнати зад раменете им като лъскави гриви.

Веднага съобрази, че са въоръжени, защото иначе би било чиста глупост.

Първата чаша бе предложена на Абюелита, втората на Карлос. Когато мъжът приближи до Лина, тя поклати глава. За голямо съжаление на Хънтър, той беше пропуснат. Счупеният кристал имаше много остри ръбове.

— Кой са тези мъже? — обърна се към братовчед си Лина с глас, в който се смесваха нетърпение и безпокойство.

— Мои хора. Онзи с превързаната ръка се казва Кървавият Лили — отвърна Карлос на местен майски диалект. — Няма утре стои в коридора. А Две акули и Воден прилеп ви доведоха тук.

Ако останалите изобщо имаха имена, той не ги спомена.

Хънтър не разбра думите, защото бяха точно толкова местни, колкото и хората в стаята. Лина му преведе и добави, че ще продължи да го прави, освен ако разговорът не премине на английски или испански.

Карлос повдигна рамене.

Силия се раздвижи неспокойно като човек, който смята да се изправи. Властно движение на ръката на братовчед ѝ я накара да остане на мястото си. Чертите на лицето ѝ се стегнаха, показвайки на всички, които се интересуваха, че не одобрява подобно отношение.

Хънтър погледна зад Карлос, където малко преди това набеденият за сервитьор мъж бе блокирал гледката. Върху бюрото от тъмен махагон нямаше нищо, освен няколко антики. Инкрустирана кадилница от обсидиан. Кандило във формата на череп с отворена уста, през ноздрите на който като закачливи езичета се процеждаше

дим от запалена смола. Статуетка на *Чак Мол* от зелен камък, най-вероятно нефрит.

Маска от обсидиан без нито една спойка.

Прозрението го връхлетя като гръм от ясно небе, но беше твърде късно...

Те имаха числено превъзходство. Можеше само да стои и да чака своя шанс. Или дори да си го създаде, ако се наложеше.

И да се моли Лина да не бе забелязала артефактите върху бюрото на Карлос.

— Ще говориш с Карлос само когато се обърне към теб — предупреди правнучката си Абюелита. — Изслушай го, преди да го съдиш.

— Какво...? — недоумяващо я погледна младата жена.

— Не. Слушай.

Лина се вгледа в прабаба си и за първи път се запита дали майка ѝ не беше права, че страда от старческа сенилност. Абюелита не ѝ обърна внимание. Вместо това гледаше към Карлос с пълни с обожание очи, сякаш виждаше своя бог.

Ледено безпокойство обзе Лина и тя потрепери.

Вятърът нахлу през отворения прозорец, но не донесе със себе си нито влага, нито аромат на цветя и джунгла. Само доза свеж въздух и ехо от далечна гръмотевица.

Карлос си пое дълбоко дъх и се усмихна.

— *Кава'ил* точи остриетата си.

Без да погледне, той се присегна зад гърба си и взе увит в кожа пакет. Държейки го като чуплив подарък, тръгна към Лина. Докато ѝ го подаваше в ръцете, изражението му беше едновременно и любящо, и собственическо.

Тя започна да отстъпва назад, докато едва не се блъсна в Хънтър. Това му подсказа, че не се радваше на случващото се повече от него. Искаше му се да можеше да направи нещо, но не виждаше изход.

Поне засега.

— Най-сетне си тук с мен — каза ѝ Карлос и се приближи въпреки очевидното ѝ нежелание. — След толкова много отклонени покани и предложения.

Привлечен от неочакван отблясък на обсидиан откъм бюрото, погледът ѝ се плъзна покрай него. Изведнъж пребледня и поклати

глава, сякаш отказваше да приеме онова, което не искаше да знае.

Ала го знаеше и вече нищо нямаше да бъде същото.

— Нападателяте на паркинга... — каза кратко с глас, стегнат като ръцете, тялото и гърлото й. — Били са твоите хора. — Огледа маите, намиращи се в стаята. — Тези.

Хънтър беше сигурен, че тя си дава сметка в какво ужасно положение са изпаднали. *Дръж се, миличка. Нужно ти е самообладание.*

И на двама ни.

Все пак желанието да скочи и да стисне с ръце шията на Карлос беше почти непреодолимо. Застанал неподвижно, той се бореше със себе си. Лина се нуждаеше от него много повече, отколкото самият той изпитваше необходимост да накаже негодника, задето едва не бе убил Джейс.

— Да, точно с тях се сблъска на паркинга — спокойно отвърна Карлос. — Ако те бяха наранили, сега нямаше да са тук. Щяха да са в *Ксибалба*^[1] и да очакват завъртането на колелото.

— Защо? — настойчиво извика тя. — Защо трябваше да стреляте по Джейс? — Гласът й заглъхна. Пакетът, даден й от Карлос, започна да се изплъзва от ръцете й. Стисна го инстинктивно, впивайки нокти в меката кожа.

— За това можеш да виниш само упоритостта си — обясни братовчед й. — Ти отказа да изпълниш своя дълг към собствената си кръв.

— Какви ги говориш? Можеше просто да ме повикаш. Не беше необходимо да застреляш някого!

Хънтър я докосна успокоително по гърба, за да й напомни, че не е сама, че е с нея. И само чака момента, в който ще може да я сграбчи за ръката и да я отведе далече от ужасния човек, който стоеше пред тях.

— Опитах се — въздъхна Карлос. — Използвах сладки приказки, артефакти, всякакви примамки, но ти така и не дойде при мен. Моите хора можеха просто да те замъкнат в очакващия те самолет. Щеше да си бъдеш у дома само след няколко часа. Щеше да го научиш от мен, да се подготвиш за това, както аз се готвя от години. Но не, постоянно ме пренебрегваше. Сега вече времето изтече.

Лина се вторачи в него. Очите му бяха тъмни като на Абюелита, по-дълбоки от нощта. И също като нея безпределни.

Той докосна безформения пакет в ръцете ѝ.

— Отвори го. Научи. Разбери.

Благодарна, че има причина да се отвърне от лицето на братовчед си, тя погледна вързопа и бавно започна да го разопакова. От вътрешната страна кожата беше черна като пространството между звездите. Когато разгърна меката, еластична материя, в ръцете ѝ се оказа дълго парче махагон със заострени ръбове. Два от тях бяха оцветени в бледоканелено червено, за разлика от тъмния гранатов отблясък на останалото дърво.

На страната, която не можеше да види, пръстите ѝ напипаха дълбока лъкатушеща линия. Щом го обърна, веднага разбра, че е част от изключително ценен артефакт, изпратен ѝ от Музея по антропология в Мексико сити.

Лина държеше в ръцете си парче дърво, което се бе носело между боговете и хората. Бележката, която беше отделно от него, представляваше представяне на ръкописа. Беше сгъната в типичния за маите вид на акордеон, отворен леко, като намек за съдържанието се вътре откровение.

— Това е съдбоносната част от фигуралната инструкция върху кутията, съдържаща божествената превръзка на *Кава'ил* — съобщил Карлос, а гласът му трепереше от спомени и благоговение. — Преди да успее да го предотврати, Филип откри кутията в храма. Той имаше нужда от пари, а аз от нещо, с което да успокоя федералното правителство.

Тя чакаше със стиснати устни, не желаейки да чуе нищо повече и в същото време жадна да научи цялата истина.

— Задържах съдържанието и изпратих останалото на федералните за проучване. Не допусках, че ще можеш да устоиш, когато се наложих над директора на музея и го накарах да го изпрати точно на теб. Ти със сигурност щеше да схванеш посланието, със сигурност щеше да разбереш, че е от *Тулум*. И това щеше да те привлече тук, при мъдростта на *Кава'ил*. Ала вече беше живяла прекалено дълго между призрци. Беше престанала да разпознаваш могъщия бог дори когато държеше завета му в ръцете си.

— Ти си счупил дървото — възкликна Лина, неспособна да повярва. — Счупил си го съвсем преднамерено.

— Разбира се. Беше просто примамка и нищо друго. С изключение на разшифровката на посланието кутията не представляваше никаква ценност. Превръзката вече беше извадена и се съхранява в храма на *Кава'ул*.

— Руини номер девет — прошепна тя, виждайки отново пред очите си разположените в дъгообразна форма фигури и змията без начало и край. *Кава'ул* и *Кукулкан* се бяха слели в съзнанието на Карлос или пък това се бе случило със създателите на храма.

Братовчед ѝ кимна, загледан в нея с прикрито нетърпение, сякаш очакваше още нещо.

— Всичко, което стори за музея на майките и музеите в Мексико, изследванията в земите на *Рейс Балам*, за които плати — процеди тя, — нищо от това не е било от любов към науката и историята. Правил си го за себе си.

— За себе си? — Карлос поклати глава. — Не. Аз съм нищо. *Кава'ул* е всичко. Засаждах семена и ги поливах с пари. Днес, преди полунощ, той ще дойде да си прибере реколтата. И ти, скъпа братовчедке, си ключът към всичко.

Лина се вторачи в него.

— Ти си...

— Остави го да обясни — меко я прекъсна Хънтър, за да ѝ попречи да каже на Карлос, че го мисли за луд.

До този момент още не се беше проляла кръв. Искаше му се да продължава да е така.

Тя понечи да му възрази, но премисли. Страхът, на който се опитваше да не обръща внимание, постепенно започваше да я обзема цялата. Най-сетне бе разбрала колко е тънка границата между нормалното и ненормалното.

Ако я преминеха, непременно щеше да последва насилие.

Отчаяно погледна към Силия. Майка ѝ се взираше в Карлос с объркано, почти смаяно изражение. Съвсем очевидно беше, че знае не повече от нея какво ставаше.

— Мислех си, че нежеланието ти да дойдеш при мен — продължаваше братовчед ѝ, — да черпиш от познанието на *Кава'ул* се дължи на гнева ти, задето не разполагах с необходимите инструменти,

за да общувам с него чрез церемонии и ритуали. Но когато се опитах да се сдобия със свещените антики, като ги изпратих на адреса си в Хюстън, пратката беше заловена на границата. Скоро след това мястото за поклонение пред бога, което бях създал, беше разкрито от невежата американска полиция.

Идваше ѝ да изкрещи в лицето му да млъкне, защото не искаше да ѝ разкрива докрай лудостта си.

Хънтър я докосна леко по гърба, за да ѝ напомни, че в тази стая не само думите на Карлос са реални.

— Взех най-свещените предмети и отидох на друго място, което вече беше посветено на смъртта — продължаваше братовчед ѝ. — Там търсех *Кава'ил* сред кръв и дим, но инструментите, които използвах, бяха нечестиви. По милостта на моя бог на това бе сложен край. Неговите свещени предмети отново се върнаха при мен. Те са красиви и могъщи. С радост принесох жертва на своя бог и се прибрах у дома в *Куантана Ру*.

Това е само едната страна на нещата, със сарказъм си помисли Хънтър. Моят поглед към реалността е по-различен. Снейкман притиска Лерой да открадне артефактите от склада за веществени доказателства на Граничните и емиграционни служби. Добрият стар Лерой губи сърцето си в чест на *Кава'ил*, а Карлос просто си плюе на петите и се връща в Мексико. В това няма нищо свято.

— Но ти пак не идваше при мен — говореше Карлос. — Значи *Кава'ил* продължаваше да ме изпитва.

Въздухът се движеше като суха река през отворения прозорец. Без да откъсва очи от нея, Карлос се закашля и вдигна едната си ръка. Мъжът, наречен Воден прилеп, му подаде чаша със студена вода, в която между парченцата лед плуваха полупрозрачни резенчета зелен лимон. Нов порив на вятъра донесе екот на далечна гръмотевица и безпокойство от бурята, която така и нямаше да се разрази.

— Жадна си — каза Хънтър на Лина. — Вземи си нещо за пиене.

Тя веднага помоли за малко вода. Очевидно я бе споходила същата мисъл — счупената чаша можеше да се превърне в оръжие.

Две акули ѝ подаде разхладителната течност. Двамата с Воден прилеп се бяха оттеглили настрана и наблюдаваха всички присъстващи в стаята.

Въпреки сухотата в гърлото ѝ стомахът на Лина се сви при мисълта да поеме каквото и да било, дори вода. Все пак отпи. Студената напитка и приятният аромат на лимона я накараха да се почувства по-добре. Едва успя да преглътне втората глътка, когато Карлос заговори отново:

— След като хората ми не успяха да те върнат в *Куантана Ру*, аз разбрах, че с нещо не съм угодил на *Кава'ул*. — Вдигна чашата, изсипа в устата си парченце лед и отново се загледа в нея в очакване да го разбере.

Тя се мъчеше да се овладее, като броеше капките, образуващи се от външната страна на запотения кристал. Лимонът остави метален вкус в устата ѝ.

— Дойдох тук, в *Тулум*, в земята на *Кава'ул*, при неговите хора — каза Карлос, след като тя продължаваше да мълчи. — Проучих двайсет свитъка от инструкциите на моя бог.

— Ръкописът — пряко волята си процеди Лина. — Той е при теб.

— Осъзнах, че съм изтълкувал неправилно единия от свитъците — не спираше братовчед ѝ, сякаш изобщо не я беше чул. — Продължавах да жертвам кръвта си, докато накрая познах екстаза чрез агонията на болката. Всеки път, когато използвах свещения гръбнак от риба скат, когато дърпах усуканата връв, вдъхвах дима на запалената смола, аз опознавах своя бог все по-отблизо. С неговата мъдрост, под неговото ръководство аз се учех, докато той ме сметна за достоен. — Бучката лед изхрущя между силните му зъби.

— *Кава'ул* те доведе при мен. Кой съм аз, та да откажа дара на самата Смърт?

За Лина реалността се стесни до нащърбеното парче варовик, поставено върху масичката за кафе. Ръбовете му изглеждаха като сдъвкани, което говореше, че е било изтръгнато от основната стена на някакви незнайна руина. Каменното лице с празни очи гледаше на света ведро и спокойно, в отворената уста имаше само лек намек за език, докосващ долната устна.

Никой още не бе посегнал към свежите плодове, подредени във формата на цвете около парчето варовик с изсеченото лице.

Тя се вираше в него, сякаш очакваше да започне да коментира случващото се в стаята. Това нямаше да бъде по-малка лудост от тази на Карлос, който също чакаше търпеливо, застанал на малък килим,

изглеждащ като локва с тюркоазеносиня вода, плискаща се около краката му.

Боси. Краката му бяха боси. Силни. Чисти. Ноктите му лъскаха от наскоро направения педикюр.

Лина преглътна с усилие, страхувайки се да не се разсмее. Знаеше, че това нямаше да свърши, докато и тя не полудееше като братовчед си.

Ръката на Хънтър се движеше бавно по гърба ѝ, отдалечавайки я от Карлос, задържайки я към нещо, което не беше нито побъркано, нито смъртоносно.

Смърт или любов. Изборът беше прост, ужасяващ, защото си даваше сметка, че и животът, и любовта ѝ бяха в кървавите ръце на един луд.

— Розалина — каза Карлос, почти съскайки, сякаш звукът на свещената змия се възпроизвеждаше от човешки език. — Нашият народ се крие от петстотин години. Абюелита и предците ни са потомци на свещеници и царе. Вместо да водят обречени войни с европейците или да продадат душите си на нашествениците, те са изчезнали в джунглата заедно с познанията си. Ние оцеляхме. И сега чакаме.

Без да мести нищо, освен очите си, Хънтър наблюдаваше мъжете в стаята.

Те също го наблюдаваха спокойно, с търпението на ягуар.

Не е на добро, помисли си Хънтър. Беше се надявал, че неразбираемият за тях английски на шефа им ще ги отегчи и ще отслаби вниманието им.

Нищо такова не се случи.

— Хората, които са се криели, са спазвали заветите на боговете — продължаваше уверено Карлос. — През годините свещениците на *Кава'ил* са прочиствали джунглата. Помагали са на селяните, показвали са на местните как да се кланят и да отдават почит на християнския кръст, така че да се спасят от испанците, и, изглежда, продължават да го правят.

— Ватиканът го е позволявал — подметна Лина. В този миг тя се чувстваше като дръвче, брулено от силен вятър и опитващо се да задържи малкото земя, в която бе пуснало корените си.

— Папата е вярвал, че неговият бог с времето ще победи нашите — със задоволство каза братовчед й. — Глупости. Докато целувахме техните броеници в църквите им, построени върху руините на нашите храмове, ние слагахме свои кръстове с царевица и кръв и поддържахме истинските богове живи.

Тъй като гърлото й беше прекалено пресъхнало, за да говори, Лина само поклати глава.

— Истината за света е отдавна написана — повиши глас Карлос и очите му заблестяха. — Ръкописът на *Кава'ил* не е само тържество на истинските богове. Той ни учи на правилните ритуали, с които да ги поддържахме живи, да опазим сделката, която те са направили с новото си сътворение преди хиляди години.

Лина погледна майка си. Силия само клатеше отрицателно глава, докато по страните й се стичаха сълзи, оставяйки черни следи от спиралата.

— Семейство Чел е било първо и най-високопоставено сред криещите се свещеници — продължаваше Карлос. — Също като на Балам — другата половина от рода ми, кръвта на Чел е по-стара от Паленке^[2], стара като първия дъх. Ние имаме не само кръв на свещеници и царе, но и на самите богове, които са изпълнили нашия живот с величие. Боговете ще възнаградят онези свои деца, които са ги почитали.

— Карлос — обади се Силия с треперещ глас.

Той не й обърна внимание, съсредоточил цялото си внимание върху Лина.

— Представи си благодарността на боговете, когато Голямото колело се завърти, когато Великото броене свърши и ние им принесем в жертва нещо, което ще изразява почит едновременно към тях и към рода Балам.

Очите му горяха, ала зад блясъка им Лина виждаше само празнота. Като обсидиан. Единственото, което не й позволяваше да се превърне в камък, беше ръката на Хънтър.

Дали и аз съм топла като него? Дали ме усеща като своя котва в това море от лудост?

Той продължаваше да я гали, убеждавайки по този начин и двама им, че отвъд лудостта съществува и друга реалност. Реалност, в която

той се бе вкопчил толкова здраво, колкото и тя. Реалност, която съществуваше помежду им.

Карлос бръкна под ризата си и измъкна калъф, чиято кожа беше избеляла до цвета на кост. В него имаше античен нож.

От обсидиан.

Дъхът на Лина секна.

— Как може да не вярваш? — попита я Карлос. — Възможно ли е обикновен човек да сътвори нещо подобно? Никога. Ръцете на нашите предци, боговете, самият *Кава'ил* са изваяли това острие.

На Хънтър не му беше необходимо да чуе неволното ѝ възклицание, за да разпознае ножа от снимката. Острието блестеше с особена светлина, сякаш самият живот бе затворен в него.

Дългите пръсти на Карлос внимателно проследиха очертанията му.

— Погледни това доказателство за *Кава'ил*. Острието е гладко и равно, направо безупречно в сравнение с всички други, направени от обсидиан. Никога преди, нито пък след това съм виждал подобно нещо. Печатът на *Кава'ил* не е бил издялан, а е бил вдъхнат от боговете отново и отново, докато се е появил върху камъка. Да държиш този нож, е все едно да държиш черна мълния, силата на *Кава'ил* и *Кукулкан*, да живееш като тях. Това е ключът към края на нашата покварена епоха. — Той впи в Лина ледения си поглед. — А ти, скъпа, си ключалка, която трябва да бъде отключена.

Ужасяващо прозрение разтърси Силия. Тя скочи на крака толкова рязко, че едва не обърна масичката за кафе. Варовиковата глава се разклати и се катурна между разбърканите плодове.

— Вземи мен! — изкрещя отчаяно. — Моята кръв е също толкова царска, колкото и нейната.

С учудваща сила Абюелита я дръпна обратно на дивана.

— Замълчи. Никой от нас не заслужава да бъде наречен благочестив.

— Но моята кръв е... — отново подхвана Силия.

— Ние сме стерилни — каза Абюелита сухо, с ужасяваща практичност. — Ти по избор, аз заради възрастта си. А Карлос по волята на *Кава'ил*. Каква цена има нашата кръв за боговете? Само Розалина носи семената на бъдещите Балам. Нейната смърт е край на рода ни. Какъв по-голям дар бихме могли да им предложим? И кой

момент би бил по-подходящ от края на Дългото броене? Розалина ще бъде отдадена на боговете и те още веднъж ще изсипят благословията си върху народа на майте. Карлос ще поведе нашите хора в борбата им да се освободят от робството. Той ще ръководи нашия свят така, както би трябвало, в името на старите богове.

— Колко удобно за теб — извика към братовчед си Лина, без да си прави повече труда да прикрива обзелия я гняв.

— Ти, единственият оцелял, любимецът на *Кава'ул*, цар на новата епоха. Без съмнение, в сделката е включено да станеш плодовит и да получиш двадесетина девизи, които да оплодиш.

Карлос поклати глава при тази очевидна липса на разбиране.

— Аз само ще отключа вратата към боговете. През нея пръв ще мине *Кава'ул*. Той ще принесе в жертва на *Кукулкан* четирите свещени бакаба^[3] и небето ще падне. Тогава ще настъпи краят на света. Ако това задоволи боговете, аз ще остана жив. Ако ли не, за нашия народ ще започне ново Голямо броене или ново робство на чужди богове, докато се роди друг, който заслужава вниманието на старите.

Зад прозорците ослепителна бяла светлина раздра небето, осветявайки призрачни, сякаш напръскани с петна като на ягуар облаци. В далечината се разнесе тътен, твърде глух, за да е гръмотевица, твърде кух, за да е от нещо друго.

— Но ти очакваш наистина боговете да останат доволни — предизвика го Лина. — Нали?

— Както всички останали — отвърна Карлос, — и аз ще изчакам присъдата им.

Ала погледът му издаваше, че вече я знаеше предварително.

Тя прехапа силно устни, за да не изкрещи, усети вкуса на собствената си кръв и я преглътна. Но нямаше как да преглътне останалото...

— Ти наистина си луд.

Хънтър се готвеше да посрещне неминуемото избухване.

Ала то не последва. Реалността на другите очевидно не засягаше Карлос.

— Всеки ден ти вярваш в неща, които не можеш да видиш, да докоснеш, да обясниш — продължи той, опитвайки се да я накара да разбере. — Силата, която се крие зад електрическото копче. Сложният състав на ядрото на атома. Музиката, която твоята малка машинка

краде от въздуха. Движенията в телевизора ти. Не разбираш тези неща, не можеш да ги създадеш сама, но въпреки това ги приемаш. *Кава'ил* е просто различен начин на приемане, различна сила.

Говореше толкова спокойно и убедително, че Лина потрепери.

— Ти пък вярваш, че си избраният. Този, който ще спаси света.

— Нямам никакво намерение да спасявам този свят — каза Карлос. — Той ще бъде изхвърлен като змийска кожа. А онова, което ще остане, ще бъде сияещо и ново, управлявано от мъдър крал и воините на *Кава'ил*. След повече от петстотин години дълбок сън нашият народ ще се събуди. Просто искам ти да видиш това, Розалина.

Имаше нещо ужасяващо в очите му, като жал на ягуар към уловената плячка.

И глад.

Откъм коридора се разнесе шум от влачене на крака, тропот и сумтене от някакво усилие. Двама дългокоси май внесоха Филип в стаята. Ръцете и краката му бяха здраво омотани с въжета.

Смехът на Карлос проехтя като далечна гръмотевица.

— Идиотът пристигна. Най-бездушният човек, който не може да разбере думите на боговете, още по-малко пък биещите сърца на живите хора. Ръкописът никога не е бил твой, глупако. Бъди благодарен, че днес *Кава'ил* иска само чиста кръв.

— В такъв случай остави Хънтър да си отиде — веднага се отзова Лина. — Той няма нищо общо с това.

Само с един-единствен жест от страна на братовчед й Филип бе захвърлен на дивана до жена си с лицето надолу. Абюелита изкриви устни от отвращение и се изправи, за да не се докосва до него.

— Не се притеснявай — нежно каза Карлос и погали с пръсти бузата на Лина. — Не си първата, с която ще го направя. Ще бъде бързо и безболезнено. Но си последната и най-подходящата. Само ти ще бъдеш целуната от свещения нож на *Кава'ил*.

Лина разби чашата в лицето му.

Ледената вода се разплиска. Кръв бликна от дълбокия разрез на едната му страна.

Хънтър се изви рязко, сграбчи най-близо стоящия до него мъж и го блъсна с такава сила, че той събори друг.

— Бягай, Лина!

Други двама гардове се нахвърлиха върху него. Тя се обърна да му помогне, стискайки счупената чаша в ръката си. Карлос изскочи иззад гърба ѝ и изби опасния кристал встрани. В месестата ръка на охранителя проблесна пистолет, който се стовари с всичка сила върху главата на Хънтър. Той се преви и се просна по лице на пода.

Лина пицеше, докато едрият мъж я пое от братовчед ѝ и запуши устата ѝ с широката си длан. Силия ридаше. Абюелита се усмихваше.

Отвън светкавици раздираха хоризонта, вятърът свистеше. Из въздуха се разнесе миризма на изгоряло.

Карлос усещаше познатата топлина на течността, която се стичаше по бузата му, и се усмихваше, оголвайки белите си зъби и окървавените венци.

— *Кава'ил* е доволен.

[1] Светът на мъртвите според религията на майте. — Б.пр. ↑

[2] Светът на мъртвите според религията на маите. — Б.пр. ↑

[3] В митологията — носители, поддръжници на небето. — Б.пр.

↑

Когато Воден прилеп паркира джипа близо до храма, Карлос сякаш се отърси от транса, в който беше изпаднал. Лина бе наблюдавала братовчед си внимателно, очаквайки всеки момент да си прехапе езика и около устата му да се появи пяна... Но не се случи нищо такова. Той просто седеше мълчаливо, клатушкаше се по неравния път, а тъмните му очи сезираха в непрогледната, суха нощ.

Светкавици се извиваха, разклоняваха се и изчезваха във внушителен спектакъл около колата, последвани от аплодисментите на глухи гръмотевици. Въпреки това дъждът така и не идваше да благослови жадната земя.

Две акули отвори вратата на Лина и я издърпа навън. Когато се наведе, ножът му блесна на светлината на фаровете. Въжетото, с което бяха вързани глезените ѝ, се разхлаби. Тя протегна напред китките си в очакване да ги развържат. Но това не стана.

Фаровете угаснаха.

Със сумтене Две акули прибра ножа в калъфа. Воден прилеп и другите мъже, които бяха дошли с Карлос, бяха изчезнали. Не се виждаше нищо, освен сенките между отблясъците на няколкото неочаквано появили се в джунглата факли.

От едната ѝ страна се появи Карлос. Раната, която му бе нанесла на бузата, изглеждаше черна на слабата светлина. Не беше си направил труда да почисти лицето си.

— Последвай ме — нареди той.

— Китките ми... — подхвана тя.

— Ако паднеш, Две акули ще те отнесе на ръце.

Мисълта да бъде докосната от този мъж я накара да потрепери. Извърна се от мълчаливия охранител и тръгна след братовчед си. Ужасяваше се да поеме по пътеката с вързани ръце, но още факли бяха запалени веднага щом Маят каза на хората, че Карлос идва.

Само след няколко минути се озоваха в околностите на храма, които бяха като живи от движението на много огънове. Те танцуваха на

музиката на вятъра, който шептеше примамващо в нощта, разлюлявайки дърветата с лекотата, с която люлееше и пламъците. Още една линия от факли мина край храма по посока на Ценоте де Балам. Освен миризмата на запалена смола, Лина усещаше и аромат на стъпкани листа и мязга от наскоро насечени клони.

Трябва да са прокарали нова пътека към подводната пещера, след като сме си тръгнали с Хънтър, каза си мислено. Не съм я виждала преди.

Зад всяка факла стояха силни, здрави като скали май, върху чиито лица подскачаха отблясъците на огъня. На тях не забеляза топлота, приветливост, дори любопитство. Виждаше само очакването на ягуара, който най-сетне беше съзрял жертвата си.

Но не у Карлос. Неговите очи изразяваха нещо различно, по-реално и по-нечовешко, отколкото тези на последователите му. Изражението му можеше да се тълкува като божествена увереност или дяволско задоволство... Пръстите му докосваха раната на лицето му. Също като нощта, тя беше суха, очакваща.

Когато той влезе в храма, Лина забави ход и се опита да се шмугне встрани между сенките и вятъра към бездънната тъмнина на джунглата. Двама мъже веднага застанаха до нея, за да ѝ попречат, — стена от жива плът, която беше достатъчно къса, за да може да надникне зад нея, но и достатъчно здрава, за да не я превъзмогне. Всеки от тях я хвана за ръцете. Без да продумат, я задърпаха по посока към храма, давайки ѝ ясно да разбере, че ако не тръгне доброволно, ще я завлекат насила.

Тя погледна с копнеж страховитите мачете, които носеха. Бяха изцапани и миришеха от соковете на растенията, които мъжете скоро бяха секли. Ръцете я сърбяха да усети хладината на дръжките им.

Още не, каза си яростно, борейки се със страха, който заплашваше да премине в паника. Изчакай, докато бдителността им отслабне. Те не са воини или бодигардове, а най-обикновени фермери. От жените не очакват нищо друго, освен подчинение.

Чакай.

Просто чакай.

И не мисли за Хънтър.

Ала той беше тук, беше част от всеки удар на сърцето ѝ, част от страха ѝ, част от надеждата ѝ...

Като си обеща да не изпада в паника, тя крачеше до мъжете, с желание да им покаже готовност или страх, каквото и да е, стига да престанат да я наблюдават толкова отблизо. Те се движеха бавно, много по-бавно от Карлос, който скоро изчезна в отворената паст на храма.

Когато стигна до късия коридор, братовчед ѝ вече не се виждаше. Свещите, подредени по протежението на стената, бяха с цвят на пресен блед каймак и ухаеха на ванилия и канела. Прилоша ѝ от мисълта, че Абюелита ги бе приготвила лично и с много любов специално за тази нощ.

Можеше да разбере лудостта на Карлос в желанието му на всяка цена да бъде свещеник цар, но нямаше как да проумее поведението на прабаба си, която благоговееше пред него.

Вътрешното помещение на храма беше едновременно прохладно и задушно от безбройните запалени свещи във всички нюанси на синьото.

Карлос беше гол.

Това беше последното нещо, което беше очаквала. И ѝ дойде в повече. С гърло, стегнато от напирещите писъци, на които не можеше да даде воля, тя затвори очи и се опита да не се предаде напълно. Докато се бореше да си възвърне самоконтрола, чу приглушени звуци, шум от отдалечаващи се и приближаващи се стъпки, които отекваха в ушите ѝ с всеки удар на сърцето...

Не можеш да се измъкнеш, ако очите ти са затворени, каза си строго. Престани да се държиш като дете. И преди си виждала голи мъже.

Изведнъж мисълта за Хънтър превзе цялото ѝ съзнание: мъжествен, силен, стремящ се към нея, както и тя към него... И телата им, съединени от споделено удоволствие. Горещо. Живо. Всичко, което някога бе искала.

Обичам те, Хънтър. Не исках да си го призная, никога не ти казах какво чувствам. Страхувах се, че е твърде рано.

Но всъщност е било късно и това е още нещо, което не знаех.

Лина стисна зъби и отвори очи. Някак си щеше да се освободи, да намери Хънтър и да му каже.

И тогава споменът за проснатото му на пода тяло се върна като ледена светкавица...

Не!

Той е жив. Щях да усетя, ако беше мъртъв.

Не мисли за това, нареди си яростно. Реши как да се измъкнеш от Карлос. В момента това е единственото, което има значение.

Мисълта за Хънтър се разливаше като топлина във вените ѝ, проникваше до мозъка на костите и ѝ даваше сила. Наложиха си да се върне в настоящето, към мъжа в античния храм и към необходимостта да държи очите си широко отворени, за да не пропусне възможността да избяга.

Сега около бедрата на Карлос беше загърнат дълъг памучен плат в блед оттенък на синьо. Останалата част от тялото му беше покрита от добре почистена кожа и глава на ягуар. Обсидиановите очи на животното проблясваха зловещо като живи. Цялата дължина на петнистата кожа се спускаше върху гърба му, задните лапи се клатушкаха около бедрото, а предните се обвиваха около врата в ужасяваща прегръдка. Изпод дългите, извити нокти две огърлици придържаха изработен от нефрит нагръдник, върху който беше изобразен ягуар с отворена уста, обграден от мънии.

Огърлиците бяха пищни и поне два пъти по-големи от всички, които Лина беше виждала. Едната беше направена от обсидианови мъниста с големината на човешки пръст. Другата беше от нефрит. И двете изглеждаха древни като самия храм.

Един мъж пристъпи напред и с пръсти боядиса лицето на Карлос в цветовете на живота — черно, червено, жълто и бяло. След като приключи, друг се приближи и сложи на главата му украшение от пера, които се диплеха като синьо-зелени светкавици. Щом свършиха работата си, двамата напуснаха помещението. Карлос отвори малката торбичка, която някой му беше дал. Движенията му и приглушената светлина на свещите създаваха впечатлението, че перата, боята и кожата на ягуара се движат като живи.

Лина упорито отказваше да се остави на хипнозата на безкрайните змии и меката животинска кожа, която сякаш се надсмиваше над живота.

— Кого си мислиш, че заблуждаваш? — попита тя на английски, защото се опасяваше, че ако използва местния диалект на маите, може да се озове още по-дълбоко в този кошмар. — Ти чуваш ехото на собствените си мисли, а не гласовете на боговете.

Карлос не ѝ обърна внимание. Две акули бавно се приближи към него. Като всички останали в помещението, с изключение на нея самата, беше облечен според древните традиции на маите — парче плат около бедрата, бос, с боядисано лице и множество пера. Върхните им дрехи бяха по-скоро от памук, отколкото от животинска кожа, и костюмите им не бяха толкова пищни, колкото на водача им. Когато мъжете се движеха, различни украшения от обсидиан и нефрит отразяваха мъждукащата светлина на свещите. Дрехата на Две акули беше в цвета на Кан — изтока, осветен от златистото жълто на изгрева. В ръцете си държеше малка дървена кутийка.

Воден прилеп беше облечен като Чак — в червения цвят на юга, цвета на кръвта. Неговият товар беше тежката фигура на *Чак Мол*, която бе сред откраднатите антики, отвели Хънтър при Лина. Мъжът коленичи мълчаливо пред Карлос.

Няма утре носеше черния цвят на залеза, а друг, когото не беше виждала досега, — белия на севера.

Четиристе стълба, веднага се сети Лина. *Бакаби, отделящи рая от ада*.

В древните вярвания, когато бакабите паднат, *Ксибалба* ще се издигне до боговете и всичко ще се пречисти, ще бъде разрушено от опустошителната буря на промяната, която щеше да разчисти пътя за новото съзидание, за идването на новата ера.

Ерата на царете, която Карлос вярваше, че трябва да поведе.

Лина огледа мрачно храма. Изглеждаше почти празен и никъде наоколо не се виждаше жертвен олтар с размерите на човешки ръст.

Той няма да убие никого тук. Тогава защо се държат като костюмирани актьори, очакващи режисьора?

Сякаш отгатнал незададения въпрос, Карлос се обърна към нея на английски. Ако се съдеше по реакцията на останалите присъстващи, думите му биха могли да бъдат просто полъх на вятъра:

— Съжалявам, че нямах достатъчно време да те накарам да разбереш. Но великият *Кава'ил* е наясно с това, затова днес иска не само кръвта ти като жертва, но желае и да те накара да страдаш. Аз също ще кървя като жест на благоговение, който ще ми даде сили да посрещна онова, което ме очаква.

— Наистина ли? Последния път, когато проверих, умиращият не си бил ти.

— Млъквай, защото иначе ще усуча връв около езика ти и ще я дърпам всеки път, щом заговориш.

Лина знаеше, че той може да стори това. Мълчанието наистина беше за предпочитане.

Карлос се върна да се подготви за превъртането на ключа, който щеше да отвори вратата към Ерата на царете. И докато го правеше, не преставаше да я инструктира на английски.

— Връвта, която държа в дясната си ръка, е от диво памуково дърво, растящо близо до едно село, съхранило се, също както и народът ни, в продължение на повече от шест хиляди години. Усуках го със собствените си ръце и направих двайтсет възела, съгласно указанията в ръкописа на *Кава'ил*. На единия ѝ край е завързана кост от скат, който сам улових и убих с каменен нож.

Лина откри, че ѝ е невъзможно да отклони поглед от древния ритуал, който извършваше братовчед ѝ. Рибената кост беше дълга почти колкото ръката му и дебела колкото кутрето му. Острият гръбнак имаше една-единствена цел — да се заби в човешка плът и да остане в нея.

Карлос остави кутията на земята. Отметна парчето плат около бедрата си с лявата ръка и стисна отпуснатата кожа около слабините си между палеца и показалеца си. Заби костта със завързаната връв в нея и спря до първия възел.

Лина едва се овладя, за да не извика. Трудно ѝ беше да прецени кой от двамата — той или тя, си пое по-шумно дъх... Знаеше, че Карлос не за първи път минава през този болезнен ритуал. Ръцете му бяха твърде непоколебими, твърде уверени. Кръвта бликна и се стече по члена му. Усети, че започва да ѝ се повдига. Преглътна мъчително...

— С всеки следващ преминал през плътта ми възел аз ще се приближавам все повече до *Кава'ил* — каза ѝ той, — а след последния Великият бог ще ми проговори.

Двайтсет възела, висящи отдолу, очакващи да преминат през тялото му, помисли си замаяна Лина. Това може да причини достатъчно болка, за да започнеш да чуваш гласове в главата си и да те накара да повярваш в друга действителност, кореняща се в кръв и агония.

Карлос дръпна връвта и още кръв бликна след преминаването на първия възел през кожата. На светлината на свещите конецът бавно се

оцветяваше в червено. Тъмната течност се събираше във фигурата на *Чак Мол*, която държеше приклекналият до него мъж.

Лина се насили да си поеме дъх. С периферното си зрение наблюдаваше хората, облечени като бакаби. Трима от тях бяха изцяло погълнати от ритуала.

Няма утре се вираше право в нея.

Металният мирис на прясна кръв се понесе из въздуха като дим от смола.

Възлите продължаваха един след друг да преминават през живата плът, излизайки окървавени от нея.

— Земята е плоска равнина на четири цвята — черно и бяло, червено и жълто. Всеки един от ъглите на тази равнина се държи от човек, превърнал се в дърво с корени, пиещи от кръвта на земята, и клони, извисяващи се към небето... Четирите стълба на сътворението... На горещия вятър... На блещукащите звезди... *Ксибалба*, понесъл се към тях... Моят дъх е неговият дъх, горещ, погорещ, непоносимо горещ... Агония... *Кава'ил* е всичко...

Думите му се носеха из помещението заедно с дима, който се извиваше като змия, чиято кръв шумолеше между перата с цветовете на дъгата, която разтваряше устата си все повече и повече... Докато погълна всичко наоколо. А Карлос, прекарал и последния възел през разранената си плът, изпадна в екстаз, граничещ с агония.

Дълго време не се чуваше нищо друго, освен неравното му дишане. После, след едно леко кимване с глава, мъжът, изобразяващ Чак, се изправи и постави жертвената кръв пред малка купчина накъсани цветове в южния ъгъл на стаята.

— Сега аз съм пречистен, обновен, благословен... — подхвана Карлос с променен глас от болката и от още нещо, което другите биха определили като лудост, а той наричаше свръхестествено общуване. — *Кава'ил* ми проговори. Готов съм за най-красивото жертвоприношение. Елате. Краят на света ни очаква при Ценоте де Балам.

Болката, пулсираща зад лявото ухо на Хънтър, го изтръгна от бездната на безсъзнанието.

Лина.

Опасност.

Опита се да приседне. Усети, че се е схванал, и откри, че ръцете му бяха вързани зад гърба му, а краката му — плътно пристегнати. Беше бос.

Ботушите ми.

Ножът.

Отърка лице в пода, за да почисти кръвта над окото си. Болката го остави без дъх. Въпреки това се насили да диша дълбоко. После се послуша.

Зад затворената врата се чуваха гласовете на двама мъже. Те охраняваха къщата и очевидно бяха много отегчени. Единият казваше, че няма нищо против да ограби и изнасили Силия, а другият го уверяваше, че след това Маят ще отреже топките на всички от мъжки пол в рода му. По-добре било да чакат и да правят онова, което им беше наредено. Скоро Колелото щяло да се завърти, Маят щял да се върне в къщата и хората му сигурно щели да бъдат възнаградени за вярната си служба.

Хънтър се усмихна мрачно. Малко вероятно е да знаят, че техният шеф очаква целият свят, с изключение на него самия, да бъде унищожен. Или пък ако са наясно, едва ли се кланят на този олтар.

Темата на разговора в коридора се промени, насочвайки се към невероятните задници на прислужничките.

Той предпазливо се огледа, доколкото му беше възможно. Сенки. Килим. Дървен под. Обвити в зеленина прозорци, осветени от външните светлини. Намираше се на втория етаж и вече беше нощ. Тежестта на пистолета на гърба му беше изчезнала. Беше завързан и съвсем безпомощен.

Луна.

Какво ли правеше Карлос?

Опита се да изхвърли от съзнанието си страха за нея. Нямахше как да ѝ помогне, преди да се освободи. С периферното зрение забеляза ботушите си, захвърлени само на няколко метра от него.

Дали са намерили ножа?

Надмогвайки пулсиращата болка в главата си, започна бавно да се придвижва към ботушите. Видя сянката на пъхнатия в черен кожен калъф нож и се усмихна въпреки тревогата. Успя да обвие стъпалата си около ботушите и ги приплъзна към завързаните си китки. С много усилия извади ножа и го постави така, че да разтърка върху острието

му връвта, стягаща китките му. Когато най-сетне ги освободи, раменете го боляха, обливаше се в пот, а часовникът, тиктакащ в главата му, сякаш крещеше.

Побързай.

Лина те чака...

Въпреки силната болка веднага се зае с глезените си. Секунди по-късно еластичната връв поддаде. Пъхна бързо крака в ботушите и се изправи.

Примамливата тъмнина на безсъзнанието сякаш отново го обгърна. Задиша дълбоко през стиснати зъби и изчака замайването да премине.

Отвън в коридора мъжете си говореха за мексиканската лотария. И двамата искаха да я спечелят, макар и да не хранеха никаква надежда. Единият ритна небрежно стената. Глухият удар подсказа на Хънтър, че най-вероятно беше непохватен селянин, доведен в имението да изпълнява непривична за него служба.

Надявам се негодниците да имат оръжие. Ще ми трябва.

Неопитните въоръжени хора хранеха затрогващата илюзия, че са непобедими. Отдавна беше научил, че тренираното тяло беше оръжие, което никой не би могъл да му отнеме и което никога нямаше да се обърне срещу него.

Прибра ножа, защото в случая само щеше да му пречи, и безшумно се приближи до вратата. И тя, както всички останали в имението, се заключваше само отвътре, което обясняваше охраната отвън.

Заслушан в гласовете, той се опита да си представи позициите на всеки един от мъжете, след което рязко отвори... Удари силно с юмрук в гърлото мъжа отляво. Другият едва бе успял да се обърне, когато тежкия ботуш на Хънтър потъна в слабините му. Следващият ритник го извади от равновесие.

Някой скочи върху гърба му отзад. В един миг си помисли, че не е успял да обезвреди напълно първия гард. Сетне бързо осъзна, че е имало и трети, който бе предпочел да си гледа работата, вместо да бъбри с другарите си. С рязко движение заби лакътя си в корема му. Мъжът изстена и се отдръпна достатъчно, за да може Хънтър да се обърне с лице към него. Непознатият бе привел брадичка, за да предпази гърлото си.

Но останалите части от тялото му бяха незащитени.

Хънтър заби присвитите пръсти на лявата си ръка в очите му, а с дясната го сграбчи болезнено за слабините. Маят успя да се изтръгне от долната хватка, но не можеше да направи нищо срещу забиващите се в клепачите му нокти. Отчаяно започна да върти глава и се вкопчи в китката на противника си. С другата си ръка извади нож и замахна силно. Докато острието срязваше плата и плътта от вътрешната страна на крака му, Хънтър стовари юмрук върху гърлото му, останало открито...

Кашляйки и борейки се да си поеме дъх през наранената си шия, мъжът се строполи на пода върху стенещите си приятели. Още няколко бързи ритника ги изтръгнаха временно от мъките им. Обикновено брутално сбиване в най-лошия му вариант, но свърши работа, довеждайки я до поносима тишина.

Усети, че нещо топло се стича по крака му. Намръщи се от режещата болка, но след като видя, че кръвта не блика на тласъци и раната не е засегнала костта, се зае да разоръжава охранителите. Автоматът *Калашников 47* не беше любимият му избор, но пък си имаше своите предимства нощем сред тълпата. Провери един бързо, одобри го и го праметна през рамо. За всеки случай втъкна в колана на панталона си и един пистолет. Останалото оръжие скрита встрани. И без друго злополучните гардове едва ли щяха да го използват скоро или въобще някога.

Светкавици раздираха небето, разпръсвайки нощната тъма. Гръмотевици трещяха, но дъждът все още не бе започнал да барабани по первазите на прозорците.

Възползва се от продължителния тътен, за да заглуши стъпките си. Не откри други охранители нито на втория етаж, нито на първия. В кухнята Абюелита пиеше горещо какао в чаша от китайски порцелан, фин като дихание. Филип и Силия бяха завързани за различни крака на масата. Дори да бяха обединили усилията си, пак не биха могли да изместят тежкия махагон до някое по-полезно място.

Само дето изобщо и не им бе минало през ум да предприемат нещо заедно.

Филип говореше високо и гневно за предателството, кариерата си и ръкописа. По лицето на Силия се стичаха сълзи, примесени с

размазан грим. Тя му крещеше да млъкне, защото дъщеря им е в опасност.

— Никога не съм искал това проклето дете! — не ѝ остана дължен той.

— Тогава трябваше да си държиш оная работа в панталона! Аз бях девствена!

— Ти си най-голямата курва от времето на Лилит насам!

Очевидно не за първи път водеха подобен разговор. Разменяха си обиди и обвинения с лекотата на актьори, играещи четвърти сезон една и съща пиеса на Бродуей.

— Къде е Карлос? — попита Хънтър настойчиво, слагайки край на спора.

— Не знам — отвърна Силия. — Хората му ни държаха настрана, докато си тръгна. — Гласът ѝ премина във вой: — Отведе Лина със себе си!

Вече бе успял да съобрази това.

Ослепителна мълния раздра нощта. След нея настъпи непрогледна тъмнина, защото осветлението угасна. Къщата скърцаше и стенеше под силните напори на вятъра.

В мрака се чу щракване на кибритена клечка, последвано от силна миризма на сярата. Абюелита запали първото от четирите кандила, разположени по особен начин върху масата.

— Прекалено късно е за приказки — каза им на испански. Гласът ѝ беше сух и тънък като пламъка, докосващ последователно фитил след фитил. — Боговете са с Карлос. Той ще се прероди като владетел на Ерата на Царете.

Филип започна да ругае и нея.

Тя духна кибритената клечка и допи какаото си, сякаш беше сама в стаята. Очите ѝ отразяваха трепкащата светлина на свещите.

Хънтър щеше да изтръгне истината от нея на всяка цена, но реши първо да опита с добро.

— Лина ми каза, че името ти означава Мъдра сова — подметна той.

Тъмните старчески очи се втренчиха в него. Тя кимна бавно.

— Ти знаеш мястото, където Карлос е отвел Лина.

— Вече нищо не може да бъде спряно.

— Значи няма да навреди, ако ми кажеш, нали?

Абюелита се засмя.

Младият мъж я наблюдаваше. С тъмните очи, осветени отдолу, видът ѝ беше почти нечовешки.

— Карлос живееше сред вашите хора призраци, но само колкото да изкара достатъчно пари, за да откупи старите тайни, откраднати от нашия народ. Той ме слушаше. Обясних му кой е бил и в кого ще се превърне. След като Колелото се завърти, от слабините му ще се зароди ново поколение.

— Той е стерилен! — извика Силия.

— Колелото още не се е завъртяло — спокойно ѝ възрази Абюелита. — Карлос в момента е в храма и се подготвя, за да бъде достоен да направи Лина избраница на бога.

Следващата мълния блесна толкова близо, че усещането за електрически ток през тялото му накара кожата на Хънтър да настръхне.

— Къде има фенер? — обърна се той към Силия.

— До колоната при задния вход.

Хънтър се наведе, срязва с ножа връвта, увита около китките ѝ, и ѝ го подаде.

— Можеш да освободиш Филип или да му прережеш гърлото. Както решиш — каза ѝ с тон, подсказващ, че изборът ѝ изобщо не го интересува.

Жената стисна с разтреперани пръсти дръжката на ножа.

Хънтър изтича до задната врата, взе грамадния водонепромокаем фенер и бързо се отправи към колата. Светкавица отново раздра небето. За момент сякаш всичко наоколо застина неподвижно. После се разнесе гръм, заглушен от острото свистене на пустинно сухия вятър. Заслепен, без да чува почти нищо, той набуца автомата под предната седалка и се качи в колата пипнешком. Бяха му необходими няколко опита, преди да успее да пъхне ключа в стартера.

Двигателят изръмжа, утихна, после изръмжа отново. Хънтър едновременно включи фаровете и натисна съединителя. Гумите забуксуваха върху натрошения варовик, разпръсквайки наоколо ситни камъчета. Следвайки мислената карта, пое по главния път на имението, после направи няколко завоя и се озова на тясната алея. Колата се накланяше, подскачаше и се друсаше, но продължаваше напред.

Кракът го болеше непоносимо, главата му гореше. Той стисна зъби, готов да понесе всяко страдание, стига само да стигнеше навреме. Нямаше представа какъв дяволски час бе избрал Карлос, но в никакъв случай не трябваше да закъснява за церемонията. Не и когато Лина беше главната атракция в нея. В съзнанието му непрекъснато се въртяха думите на Абюелита, заглушаваха болката, ставаха все по-настойчиви.

Карлос в момента е в храма и се подготвя, за да бъде достоен да направи Лина избраница на бога.

Избраница на бога.

Жертвоприношение.

Тази мисъл беше като ледени пръсти, впити в ребрата му, в корема му, дълбаеше съзнанието му, караше го да се свива. Шофираше бясно, но въпреки това му се стори, че измина цяла вечност, преди да забележи джипа и още няколко пикала, препречващи пътя.

Колите бяха празни. Точно над тях беше пътеката, водеща до храма на *Кава'ул*. Угаси фаровете, очаквайки около него да се раздадат изстрели. Отвори безшумно вратата, слезе и тръгна полуприведен.

Никакъв звук. Никакви изстрели. Нищо, освен клатушкащите се от вятъра като пияни танцьори дървета.

Сигурно всички са в храма в очакване на главното събитие.

С рязка, режеща болка кръвта отново бликна от бедрото му и започна бавно да пълни ботуша.

Раната е далече от сърцето ми, каза си успокоително.

Включи големия фенер, праметна автомата през рамото си и се отправи към скритата пътека към храма. Само дете вече не беше скрита. Бликнала мъзга и прясно насечени клони светлееха като оголени кости под снопа светлина. Той приемаше пулсиращата болка в главата като нещо обичайно, като пулса си, на който изобщо не обръщаше внимание. Не за първи път получаваше такива удари. Знаеше, че има леко мозъчно сътресение, но докато погледът му беше ясен, това не го притесняваше.

При всяко затихване на вятъра очакваше да чуе гласове — викове, заклинания или писъци, каквото и да е, но не тишината, която изпълваше иначе шумната джунгла.

Това трябва да е точното място, каза си мислено. Тези коли не са паднали тук от небето.

Преди растителността да отстъпи пред малко сечище, изгаси фенера. Знаеше, че трябва да изчака, докато очите му се адаптират към тъмнината, но нямаше време. Свали автомата от рамото си, зареди го и продължи по пътеката.

Усети миризмата на факлите, преди да ги види. Горяха от двете страни на входа на храма. Застина на място и започна да се ослушва напрегнато.

Никакъв човешки звук.

Мисълта за Лина, лежаща окървавена на пода, се забодеше като нож в сърцето му. Разтърси глава, за да изхвърли ужасяващото видение от съзнанието си. То нямаше да му помогне, само щеше да наруши самообладанието му.

Като сянка в нощта прекоси откритото пространство. При всяка накриво направена стъпка болката в бедрото му ставаше непоносима. Ако някой го беше забелязал да приближава, очевидно не се бе притеснил. Което трябваше да бъде добрата новина.

Но не беше.

С усиловац се страх влезе пред входа на храма. Пламъците на свещите трепнаха от движението му. Не се чуваше никакъв звук, освен собствените му стъпки. Наоколо се носеше миризма на ванилия, канела и кръв. Надяваше се да е от кръвта от крака му. Цялото вътрешно помещение беше осветено от свещи.

Беше съвсем сам.

Като обезумял освети с мощния сноп светлина всеки тъмен ъгъл на храма. Никаква следа от Лина. Нито пък от Карлос. Никакъв знак дори че изобщо някой е бил тук.

И тогава забеляза фигурата на Чак Моя пред купчината цветни листенца. Кръв, наистина, но не достатъчно, за да е от прерязана артерия или пулсиращо сърце, изтръгнато от гърдите. Съвсем наблизо беше захвърлен окървавен гръбнак от риба и още по-кървава връв с навързани по нея възли. И отново си припомни думите на Абюелита.

Карлос в момента е в храма и се подготвя, за да бъде достоен да направи Лина избраница на бога.

Искрено се надяваше ръката на Карлос да бе трепнала и да бе отрязал собствения си член.

— Добре, може и да се е подготвил, но със сигурност няма да извърши ритуала тук — продума на глас, защото му бе омръзнало да

чува единствено пукането на фитилите на свещите. — Очевидно има друго свещено място.

В този момент представата за Ценоте де Балам изникна в съзнанието му. Пещерата, посипана с листенца от разкъсани цветя, и местните, промъкващи се като змии през джунглата, вперили погледи в Лина.

Наблюдаващи своята красива жертва.

Но колите са все още тук. Значи трябва да има пътека.

Бързо се върна обратно в джунглата, като подскочаше, за да не влачи ранения си крак. Часовникът в главата му тиктакаше по-бързо и по-силно от всяка пулсираща болка.

Вече без каквато и да било предпазливост насочи широкия лъч светлина към сечището, търсейки някаква следа за преминаването на много хора. Пред погледа му се откриха още изсечени клони. Някой беше прокарал просека.

Пътека.

Пренебрегвайки напълно болката в крака си, той се затича по нея.

Лина непременно щеше да бъде в пещерата.

Жива.

Трябваше да е жива!

23.

Лина беше облечена само в загърнатата червена памучна пола, придържана единствено от изработена от обсидиан карфица. Тя трябваше да се чувства изложена на показ и дори унижена, докато следваше Карлос по почистената павирана алея, водеща към голямото езеро. Но беше прекалено заета да пресмята шансовете си за бягство, за да се притеснява, че е почти гола. В крайна сметка женските гърди за маите не бяха фетиш и единственото им предназначение беше изхранването на децата.

Докато се движеше между кордон от мъже към очакващия я олтар, нито един от тях не ѝ отправи похотлив поглед. Ако не друго, трябваше да се отдаде дължимото на поведението им. Тя беше само техният път към създаването на новия свят на маите. Главата ѝ беше вдигната високо, разпуснатите коси се развяваха от всеки порив на вятъра.

Искаше ѝ се да я беше остригала до дъно. Дългата коса можеше лесно да се сграбчи, за да я върнат обратно в плен, ако реши да се изплъзне. Тя отново погледна към здравите, мускулести мъже, застанали съвсем близо до нея.

Трябваше да избяга.

По някакъв начин.

Чаках цял живот да срещна Хънтър. Проклета да съм, ако изгубя бъдещето си заради лудия си братовчед и също толкова побърканите му последователи.

Без да обръща глава, тя търсеше начин да побегне. Независимо колко бавно пристъпяше, с всяка крачка възможността за това намаляваше.

Докато вървеше от джунглата към подводната пещера, я обзе чувство за нереалност. То се подсилваше от светлината на факлите, античните костюми, сухия вятър, превиващ дърветата, и подобните на хищни нокти мълнии, раздиращи нощта с гънки, нажежени пръсти. Имаше някаква сюрреалистична красота в това да види Ценоте де

Балам такова, каквото го бяха лелеяли предните ѝ. То беше обградено от поклонници, които виждаха във водата портал към друг свят, обещаващ началото на нова ера.

Босите ѝ крака почти не усещаха изравнените варовикови павеа, водещи към ръба на пещерата. Когато вятърът престанеше да духа, наоколо ставаше съвсем тихо. Безмълвието беше също толкова призрачно, колкото и тъмната, притихнала в очакване вода. После идваше следващият порив. Големият кладенец се превръщаше в широко отворена уста, вдишваща и издишваща, поглъщаща реалността с всяко свое дихание. Когато пресъхнеше, всичко щеше да се превърне в сън.

В кошмар.

Четиримата мъже, облечени като бакаби, се приближиха до могилата, недалеч от ръба на пещерата. Заобиколиха я и започнаха да се кланят и да се изправят като един. Онова, което от другата страна се бе сторило на Лина като натрупани на купчина цветя, се оказа тясна платформа, направена от увивни растения и листенца от цветя.

Някъде откъм тълпата се разнесе нисък, приглушен вой от раковини. Четиримата поддръжници на небето се раздвижиха като танцьори до самия ръб на пропастта и хвърлиха зеленината и листата в бездната.

Водата мълчаливо погълна поднесения ѝ дар.

Звуците от раковините замлъкнаха.

На мястото, където беше стояла цветната платформа, се откри висок до кръста и дълбоко изрязан олтар на *Чак Мол*, изваян от варовик и осветен от пламъците на факлите. Поддържаха го тежки, извити крака, наподобяващи змии. Мъждукащите отблясъци ги караха да изглеждат виещи се и извиващи се като живи. От две големи кадилници, недалеч от фигурата, се издигаше гъст дим, наситен с миризма на изгоряла смола.

И двете бяха точни копия на онези от снимките на Хънтър. Никога преди не беше виждала олтара, което означаваше, че е бил скрит на части в джунглата и е бил сглобен по-късно за церемонията тази нощ.

Бих се почувствала поласкана от всички тези приготовления, ала в случая не става въпрос за нищо лично. Просто за кръв.

За моята кръв.

Четиримата бакаби, облечени в бяло, черно, жълто и червено, заеха полагащите им се места около наклонената статуя на *Чак Мол*. Изсеченото от камък лице изглеждаше съвсем живо на светлината на пламъците и сякаш се усмихваше от задоволство или развеселеност.

Карлос се обърна към нея. Дългите разноцветни пера на главата му сякаш потръпваха незабележимо при всеки полъх на вятъра, но бяха достатъчно здрави, за да издържат дългия преход от храма до пещерата.

Без да откъсва очи от Лина, той протегна лявата си ръка. Мигновено върху нея се появи направена от кости кадилница с издялани от обсидиан остриета, наподобяващи редица от черни хищни зъби. Беше увита в парче кожа от ягуар. Дланта му се обви около камъка и го стисна силно, докато от нея потече кръв.

Изражението на лицето му не се промени.

— Отне ми години наред, докато разбера жертвата, която изискваше от мен *Кава'ил*, за да ме зачете като достоен — заговори Карлос. — Разочарованията, кръвта, дори мъжествеността си. Но агонията... Тя е начинът да получиш всичко. Това е дарът на Великия бог.

Лина наблюдаваше със смесица от възхищение и ужас как Карлос вдига жезъла високо, така че всички да видят кръвта, стичаща се по раменете му. Вълна от одобрение и облекчение се разнесе из насъбралата се тълпа.

Много бавно, стиснал ръката си в юмрук, за да се увеличи притокът на кръв, Карлос се завъртя в кръг, показвайки на всички готовността си за саможертва. Лина почти очакваше да издърпа дългото парче плат около бедрата си и да разкрие разкъравения си пенис, но очевидно това не беше част от церемонията.

Тя въздъхна омаломощена, благодарна и за малките чудеса. Вече беше видяла достатъчно от тялото на братовчед си в храма. Очите му все още бяха замъглени от изтърпяната болка, тялото му продължаваше да се разтърсва от преживяната агония.

Карлос завърши обиколката си и отново доближи кадилницата до тялото си.

— Имаш избор дали сама да отидеш до олтара — каза ѝ на английски, — или пък моите хора ще те отнесат с подобаващо уважение и ще те завържат за него.

Не иска да опорочава жертвоприношението с насилие, помисли си с ужас Лина.

Но определената жертва със сигурност имаше намерение да осуети намеренията им.

— Предпочитам да не ме връзват — процеди през зъби. Няма как да избягам, ако съм прикована към проклетия ви олтар.

Карлос притвори очи и наклони глава към нея в жест, наподобяващ преклонение.

— Ти достави удоволствие на Великия бог. Това означава, че си достойна за него.

В тялото ѝ сякаш се разля огън. Усети, че у нея се надига ярост, каквато не бе изпитвала никога досега. Благодаря ти за комплимента, че ме смяташ за някаква фанатична глупачка. Нямам търпение да дочакам мига, в който ще сритам непотребните ти топки към Новата ера.

— Към олтара! — нареди ѝ той на английски. — Върви сама, за да могат всички да видят готовността ти за саможертва. Легни по гръб, с вдигнати над главата ръце. Краката ти трябва да докосват бедрата на *Чак Мол*.

Лина не възрази. Колкото по-скоро накараше братовчед си да се приближи до мястото на жертвоприношението, толкова по-скоро щеше да се озове в обсега на силния ѝ, мускулест крак.

Ще избягам.

Трябва.

Пристъпи към студения камък и без ничия помощ се отпусна в мъртвешката прегръдка на *Чак Мол*.

Карлос се свлече на колене. Около него в кръг се скупчиха няколко мъже. Когато се отдръпнаха и той се изправи, на лицето си носеше маска от обсидиан.

С нея изглеждаше още по-ужасяващ.

Изпод претрупаната си с бродерии дреха той извади нещо, което приличаше на малка кутийка. Лина веднага се сети, че това е ръкописът на *Кава'ил*. Кръвта от наранените му ръце се стичаше върху изрисуваното дърво, добавяйки още следи върху тъмните петна по капака. Много внимателно разгърна пергамента и започна да чете.

— Четиримата бакаби ще придобият божиите лица и техните одежди, така че посоките на света ще удължат сакралната нощ.

— И пожертваната кръв ще бъде първична — монотонно подхванаха мъжете.

— Свещеният дим от смолата ще се издигне и светлината на Венера ще го вдиша в тъмнината.

— И жертвата ще придобие собствено лице.

— Небето ще се нажежи до бяло и земята ще се разтърси от завъртането на Великото колело.

— И жертвата ще бъде безценна.

— Този Ах Мун^[1], зеленият стрък царица, с корени, здраво вкопчени в земята, и с върхове, докосващи небето...

— И жертвата ще бъде подготвена.

— Който е посял семената...

— И жертвата ще бъде оплакана.

— Който ще спазва спогодбата...

— И жертвата ще се примири.

— Този, който получава свещената истина на боговете...

— И жертвата ще бъде свършена.

— Той ще владее силата на черния нож.

— И жертвата ще стане избраница на боговете.

— Чак Мол ще нахрани боговете, докато се заситят. *Ксибалба* ще се слее със средния свят — извисяваше глас над напрегнатата тишина Карлос. — *Кукулкан* ще позволи на небето да се сгромоляса. След унищожението всичко ще се възроди в най-свършения си вид.

Наоколо цареше мълчание. Дори вятърът беше утихнал.

— Аз зная кой е моят господар и какво иска от мен. Той ще спазва своето обещание.

Когато Карлос се изправи и вдигна папируса в дясната си ръка, поклонниците се раздвижиха, издавайки звук като разбудила се древна змия.

Лина потръпна и си пожела братовчед ѝ да се намираше само мъничко по-близо до босия ѝ крак. Видя как двама мъже в автентични костюми се приближиха до него с приведени глави. Носеха му нещо, увито в кожа от ягуар.

— Можете да го покажете — разреши им Карлос на местно наречие.

С треперещи ръце единият от мъжете разгърна пакета и извади неравно изрязано във формата на сърце парче плат.

Дълбоката пещера сякаш си пое дъх и после го издиша в единствен общ звук. Светлината на факлите потрепна.

Тълпата чакаше, унесена в захлас.

Карлос протегна окървавената си лява ръка. Докосна пакета изключително внимателно, сякаш държеше сърцето на малко колибри. Когато го вдигна високо над главата си, всички, с изключение на най-пищно облечените присъстващи, паднаха на колене.

— Това — каза той на юкатански диалект и гласът му проехтя над вярващите, — е неговото обещание. Това е същината на *Кава'ил*, който очаква да се слее с първия свещеник цар от Ерата на Царете.

Тълпата изстена благоговейно.

Лина забеляза как платът около бедрата му се развя от порива на вятъра, после отлетя съвсем. Искаше ѝ се да изкрещи, но не издаде нито звук. Знаеше, че ѝ остава твърде малко време. Трябваше да изчака мълчаливо момента на своето отмъщение.

— Това много дълго беше отлагано — продължи той, загледан право в очите на Лина, — защото очакваше моята ръка, докато Колелото отброяваше последните часове на човечеството. И то вече започна. Мълниите са брадвата, с която *Кава'ил* ще отсече подпорите, ще им отнеме силата и ще подготви всичко за новото начало. Аз съм ключът. Вие сте ключалката. Заедно ще отключим времето.

Нисък монотонен вопъл се изтръгна от тълпата и отекна в обширната бездна под краката ѝ...

Когато Хънтър забеляза светлината на факлите, изгаси големия фенер и забави ход. Дишаше учестено и тежко. Зареди автоматата и си даде малко време очите му да привикнат към тъмнината и пулсът му да се нормализира. От онова, което беше видял сутринта, знаеше, че около подводната пещера имаше достатъчно разчистено място, за да се поберат поне стотина души. Новата пътека се простираше под ъгъл между онази, по която бяха минали, и широкия, покрит с варовиков прах път, водещ към имението на *Рейс Балам*.

Приглушен монотонен звук, напомнящ дишането на див звяр, се носеше през джунглата около пещерата. Дочу мелодия от керамична флейта, но не можеше да определи откъде идва. Звуците сякаш излизаха от самия кладенец, повтаряйки възгласите на тълпата.

Усети как косъмчетата по кожата му настръхват.

Отскачаше от сянка в сянка, докато последните му стъпки не го отпратиха до коленичилите благоговейно май, скупчили се около сечището. Онова, което видя, го накара да застине...

Лина.

Беше жива, полугола, легнала върху олтара с вързани ръце. Нищо не притискаше тялото или краката ѝ към камъка. Оформен като *Чак Мол*, олтарът беше разположен на около два метра от ръба на Ценоте де Балам. С всяко нейно дихание звукът от раковините ставаше все по-пронизителен. Вятърът люлееше пламъците на факлите. Бръмченето на монотонните гласове изпълваше затвореното пространство, зареждайки го с очакване.

Тялото ѝ изглеждаше напрегнато, а не отпуснато и упоено. Никъде по него не се виждаше кръв. Хънтър се надяваше, че ако започнеше да стреля, тя ще успее да избяга или поне щеше да намери прикритие зад каменния олтар.

Поклонниците пееха все по-високо с всяка минута, съкращаваща живота на жертвата. Лицето на *Чак Мол* изглеждаше подигравателно с разтворените челюсти, готово да погълне толкова течност, колкото му предоставят. И да покаже на всички присъстващи, че хората бяха само временни приносители на кръвта, която в крайна сметка беше предназначена единствено за него. Мъждукащите отблясъци на факлите придаваха злоещото усещане, че змиите, украсяващи краката на олтара, са живи, увиващи се една около друга и нямат нито начало, нито край.

Пронизителният вой на насъбралата се тълпа се извиси до писък, раздиращ нощната тишина.

Хънтър зареди автомата. Оръжието не беше много прецизно. По-скоро беше създадено да сипе безразборно олово, отколкото да поразии нарочена мишена.

Нямам възможност за точен изстрел. Прекалено много хора има около нея. Твърде много камъни, в които куршумът може да рикошира. Шансът да я нараня е почти равен на този да я освободя.

Кой от всички е Карлос? Със сигурност нито един от облечените като поддръжници на небето. Може би един от двамата с костюми, обсипани с обсидиани и пера.

Чакай. Онзи, покрит с кожа на ягуар и с черна маска. От обсидиан, разбира се. Да, това трябва да е той!

Хънтър вдигна автомата и пръстът му застина върху спусъка.

Без каквото и да е предупреждение насъбралото се множество се изправи и го скри от поглед.

Мамка му...

Безразборната стрелба би могла да нарани Лина, да накара Карлос да я убие веднага и със сигурност щеше да разбуни тълпата. Но в крайна сметка щеше да стигне и дотам, ако се наложеше.

Но още не.

Ругаейки тихо, Хънтър се промъкна откъм джунглата през сечището и накрая намери малко възвишение, което му даваше добра видимост към Карлос. Събралите се богомолци продължаваха да извисяват глас, възхвалявайки могъществото на боговете си.

Лина лежеше между присмехулното лице на *Чак Мол* и неестествено повдигнатите му колене. Бавно вдигна завързаните китки над главата си. Тялото ѝ беше напрегнато, вибриращо от изпълващия го живот.

Карлос тръгна към нея и застана неподвижно до фигурата на *Чак Мол*. Разпери ръце, които сякаш се изгубиха в тъмнината и в шумоленето на вятъра. В едната държеше ръкописа, в другата стискаше някакъв пакет. Ножът от обсидиан проблясваше от колана, препастващ кожата от ягуар, с която беше наметнат. Светлината от факлите се разливаше по черната маска като мазна вода. Невъзможно беше да се разчете каквото и да било изражение. Кръвта се стичаше по лявата му ръка и се размазваше по кожата му.

Проблесналата светкавица накара маската да засияе сякаш отвътре. Въздействието беше хипнотично, ужасяващо и засягаше онова първично начало, чието съществуване хората отричаха.

След ослепителната светлина настана много по-дълбок мрак.

Монотонното пеене на поклонниците се извиси над шума на тълпата. Звукът от каменните инструменти се издигаше до писък, по-скоро дразнещ, отколкото мелодичен, докарващ струпалите се хора до лудост или до екстаз.

Множеството потръпна и някак внезапно замлъкна.

— Аз държа в ръцете си най-свещените предмети — извика към небето и към *Кава'ил* Карлос. — Дай ми знак!

— Това е моят ръкопис, кучи сине! — някъде откъм тъмнината се провикна Филип.

Всички застинаха и се обърнаха по посока на гласа.

Лина присви крака и събра цялата си останала сила. Петите ѝ болезнено се забиха в слабините на онзи, който трябваше да стане неин езекутор. Изтърколи се от статуята на *Чак Мол* откъм страната, по-близка до кладенеца. Притичвайки край поразените мъже, облечени като бакаби, тя скочи във водата и потъна в дълбините ѝ.

Ноцта сякаш избухна.

Със силата, дадена му от обзелата го лудост, Филип разбута насъбралата се тълпа и се втурна към Карлос.

Хънтър вдигна автомата и стреля, добавяйки допълнително объркване към настъпилия хаос. Подпирайки се на дръжката на оръжието, той забърза към статуята на *Чак Мол*, където за последен път бе видял Лина.

Попаднал под ударите на Филип, Карлос изкрещя:

— Неееее...

Поклонниците се раздвижиха, нададоха вой и се втурнаха към мъжа, който дърпаше пергамента от ръцете на Карлос. Остриета на мачете проблясваха като зъби, когато тълпата се спусна към боричкащите се мъже. Разхвърчаха се факлите на онези, които стигнаха до самия ръб на дълбоката вода, след което се оттеглиха обратно в злокобната, потънала в тишина тъмнина.

Малкото останали запалени пламъци не осветяваха нищо. Нямаше ги четиримата бакаби, нямаше го Филип, нямаше и следа от Карлос или артефактите. Хънтър беше сам с празния олтар и покритата с павета от дялан варовик пътека, водеща към подводната пещера. Дори вятърът беше утихнал.

— Лина! — изкрещя той.

Никой не отвърна на отчаяния му вик.

Стиснал автомата в едната си ръка и с големия фенер в другата, той застана на самия ръб на кладенеца и насочи силния сноп светлина към повърхността на водата. Първото нещо, което видя, бяха две окървавени тела, носещи се сред безбройните листенца от цветя и зеленина. Останките на Филип и Карлос бавно потъваха в дълбините.

— Лина! — извика отново той.

И пак нищо, освен тишина.

Продължаваше да кръстосва тъмната бездна със светлината на мощния фенер. Върху развълнуваната повърхност се носеха червени, жълти, бели и черни парчета от дрехите на четиримата бакаби.

Тогава видя тъмна коса, завързани китки и грациозни очертания на женски рамене... Тя се бореше с нещо, което се опитваше да я повлече към дъното.

Хънтър хвърли автомата, отстъпи назад достатъчно, за да се засили, и скочи в бездната. Образувалият се водовъртеж едва не засмука фенера, но успя да го задържи. Отвори очи, откри бълбукащите мехурчета въздух на повърхността и с помощта на мощния лъч светлина започна да се оглежда за Лина.

Още преди да я види, чу името си, изречено на пресекулки. Превисе, колкото да измъкне ножа от ботуша си, стисна го между зъбите и се отблъсна към нея. Тя се бореше да се задържи над водата, но я затрудняваха завързаните ръце и червената пола, увита около краката ѝ. Първото нещо, което успя да хване, беше дългата ѝ коса. Дръпна я силно, за да извади главата ѝ.

— Извърти се по гръб — нареди ѝ високо. — Стой неподвижна, за да освободя ръцете ти.

Лина шумно си пое дъх, закашля се и се подчини въпреки водовъртежа, опитващ се да я засмуче към дъното. Обърна се непохватно.

— Хванах те — извика Хънтър.

Тя отново вдъхна дълбоко и, кашляйки, заговори на пресекулки:

— Трябваше да стоя тихо... докато... се уверя...

— Не се тревожи. Всички са изчезнали. — Или са мъртви.

Когато вече можеше да диша нормално, той срязва връвта, пристегнала китките ѝ. Сега плуваше по-уверено и му помагаше да я отърве от плата, заплетен около краката ѝ.

— Ранена ли си? — попита тревожно.

— Не. А ти?

Едва тогава отново усети пулсиращата болка в главата си. Порязаният му крак също напомни за себе си.

— Нищо сериозно.

— Страхувах се, че няма да имам възможност да ти кажа.

— Какво?

— Обичам те.

Усмивката му беше бледо отражение на примигващите пламъци на факлите.

— Това си струваше изпитанията през тази нощ. И аз те обичам. — Притегли я към себе си и я целуна бързо. — Хайде, мила. Да си вървим у дома.

Заедно заплуваха към ръба на Ценоте де Балам.

[1] Бог на царицата в майската митология. — Б.пр. ↑

24.

Хънтър седеше във всекидневната на апартамента си. Беше почти полунощ. Двамата с Лина едва бяха успели да се приберат в Хюстън, а Джейс се бе появил само няколко минути след като беше забелязал осветения прозорец. В едната си ръка носеше стек бира, с другата бе прегърнал съпругата си. Лина забеляза пребледнялото му лице и веднага го отведе до дивана.

Джейс се излегна и положи глава в онова, което беше останало от скута на Али заради наедрелия ѝ корем... Лина ѝ донесе ледена вода. Още от първия поглед бе харесала жената на приятеля на Хънтър, която имаше най-красивата усмивка на света. Дългата ѝ черна коса блестеше като очите ѝ, кожата ѝ имаше матовия тен, който англичаните постигаха след продължителен престой на плажа.

— Не мога да повярвам, че Джейс те е измъкнал от леглото, за да те доведе тук — каза ѝ тя, подавайки ѝ чашата.

Али се изчерви.

— Всъщност ние не бяхме легнали. Сестра ми се съгласи да гледа децата. Празнувахме годишнина от сватбата си.

Въпреки самонадеяната усмивка, с която дари съпругата си, Джейс все още се възстановяваше от раните си. Беше блед и изпит, колкото и да се опитваше да го прикрие.

— Много добре знаеше, че ще се появя, за да те подложа на кръстосан разпит веднага щом ми се удаде възможност — обърна се той към Хънтър. — Едно телефонно обаждане, за да ми кажеш, че с вас всичко е наред, не беше достатъчно, старче.

— Бяхме много заети — отвърна Лина.

— Това го разбрах. Но сега сте свободни.

— Някои хора имат нужда да поспят, Момче чудо... — меко възрази Хънтър.

— Разказвай — кратко нареди приятелят му.

Хънтър притегли Лина в скута си и започна с Кручфийлд, срещата си с Родриго, с Меркурио, с посещението в имението на *Рейс*

Балам, чак до храма на Кава'ил. Али изглеждаше едновременно възхитена и отблъсната от семейството на Лина, а после ужасена от постъпката на Карлос.

— Значи той е бил Маят? — попита тя.

— Да... — отвърна Хънтър, вдъхвайки аромата на Лина.

— Водачът на *Лос де Ксибалба*. Убиец, от когото се ужасяват дори наркобосовете.

— Сигурно си била много уплашена — отбеляза Али.

— Не можеш да си представиш. Пък и едва ли би искала.

— Как е възможно да проявиш подобна смелост?

— Смелост ли? Треперех през цялото време.

— Но си направила точно това, което е било необходимо — тихо каза Али. — А това си е смелост.

— Ей, не забравяй Хънтър — подхвърли съпругът ѝ. — Той е свършил чудесна работа.

— Разбира се — кимна младата жена. — Но е трениран за такива ситуации. Нали е ченге.

— Бивше ченге — напомни ѝ Хънтър.

Тя кимна недоволно.

— Като че ли сегашната ти работа е по-безопасна.

Развеселена, Лина се опита да прикрие усмивката си, давайки си сметка, че Али е приятелка на Хънтър почти от толкова време, отколкото и Джейс.

— Я млъкнете за малко — предложи Джейс. — Бебето току-що ритна. По дяволите! Вече съм сигурен, че е момиче.

Али само поклати глава и прекара пръсти през косата му.

— Няма как да знаем, преди да се роди.

— Момиче е — самодоволно се усмихна съпругът ѝ. — Освен това вече е крайно време.

Али само го погали по бузата и се обърна към Хънтър:

— Продължавай!

— Вече няма кой знае какво за разказване — отвърна той и се засмя, забелязвайки как приятелят му нежно слага ръка на корема ѝ. — Излязохме от подводната пещера и се върнахме в голямата къща. По пътя не срещнахме никого.

— Щом стигнахме — продължи вместо него Лина, — заварихме Абюелита мъртва. Починала е от инфаркт, от удар или просто от

старост. Никой не се интересува от причината. Силия, майка ми, беше като обезумяла. Бе останала при прабаба ми до самия ѝ край.

— Значи местните власти приеха за чиста монета вашата версия на случилото се? — обърна се към приятеля си Джейс.

— Така е... Обяснихме им, че двама мъже бяха посечени с мачете на ръба на подводна пещера в края на годината на маите. И двамата бяха убити. Паднаха във водата и потънаха. Много неприятно, казахме им, толкова е тъжно, ала сега вземете тези пари, пребройте си ги и се заемайте със следващия случай. Това е...

— Откриха ли телата? — попита Джейс.

— Силия им каза да оставят Филип и Карлос да почиват в мир — обясни Лина. — След като получиха задоволителни суми, полицаите се съгласиха. Абюелита беше погребана в семейната гробница. Майка ми пое бизнеса и изцяло се е отдала на работата.

— И нищо не изплува от пещерата? — попита Джейс, защото беше ченге до мозъка на костите си.

Лина се намръщи.

Хънтър реши, че е време да поеме нещата в свои ръце.

— Нищо. Разочарованите поклонници съсякоха двамата мъже, които потънаха като варовикови блокове към дъното.

Спомняйки си многото тела, носещи се около нея, докато се бе опитвала да се задържи над водата, Лина затвори очи. Преживяното ѝ се струваше нереално като кошмар.

Но въпреки това беше истинско като ударите на сърцето ѝ.

— Нито един от артефактите ли не беше намерен? — продължи да подпитва Джейс.

Тя отвори очи.

— Не. До следващото утро дори олтарът беше изчезнал.

— Значи причината за цялата суетня просто потъна в езерото заедно с двамата луди?

— Джейс! — скастри го Али.

— Какво толкова? Наистина са били побъркани и сега са мъртви като Джеронимо^[1]. Колкото и да ходим на пръсти около темата, фактите няма да се променят.

— Извинявай — обърна се към Лина Али. — Той е безнадежден случай.

Лина се усмихна тъжно.

— Но е напълно прав. Карлос и Филип не бяха с всичкия си. И наистина са мъртви.

Понякога плачеше за човека, когото така и не бе успяла да накара да я оцени. Детето в нея отказваше да приеме, че баща му вече го няма. И Абюелита, чиято усмивка и одобрителни потупвания по рамото украсяваха детството ѝ като пищна бродерия...

Може би в края на краищата все пак е било само един кошмар.

И все пак знаеше, че не беше.

Хънтър нежно погали косата ѝ. Усещаше обзелата я тъга по напрегнатото ѝ тяло. Тези чувства щяха да я връхлитат все по-рядко с времето, но никога нямаше да изчезнат напълно.

— Някои от майте все още живеят в същия фантастичен свят, в който живееха Карлос и Абюелита — отбеляза той.

Тя въздъхна.

— Те вярват, че все някога ще настъпи новата Ера на майте.

— Доста ще им се наложи да чакат — подхвърли Джейс.

— Майте са търпеливи хора — отбеляза Лина. — Плашещо търпеливи.

— По-скоро са глупави.

Хънтър поклати глава.

— Те са различни. В джунглата на *Юкатан* съществува един съвсем друг свят.

Лина прокара пръсти през косата му. Той целуна дланта ѝ и я притисна към себе си, вдъхвайки женствения ѝ аромат.

— Приключи ли с кръстосания разпит? — попита Али и погали съпруга си по челото.

— Засега. Аз съм ченге в края на краищата. Винаги възникват още въпроси.

— Направи си списък. Сега си тръгваме. За днес се натовари достатъчно.

Въпреки изпитото си лице Джейс ѝ се усмихна:

— Досега никога не си се оплаквала.

Тя го потупа по здравото рамо, изправи се и му помогна да стане.

— Излязох от болницата преди седмица — измърмори недоволно той. — Не съм инвалид.

— Но лекарите искаха да те задържат.

— Което показва колко са компетентни. Ти си най-доброто лекарство за мен.

Али се повдигна на пръсти и прошепна нещо в ухото му. Усмивката му го подмлади с няколко години. Той я погали по врата. Тя се притисна към него и се изчерви.

— Защо не вземем да си легнем, та да може това мило семейство най-сетне да си тръгне? — обърна се към Лина Хънтър.

Гостите помахаха с ръка и тръгнаха към вратата на апартамента, която тихо хлопна след тях.

— Чудесни хора — отбеляза Лина и обви ръце около Хънтър.

Той измърмори нещо в знак на съгласие и се зае с най-горното копче на ризата ѝ. Жената затаи дъх. И второто се предаде. Понечи да се обърне към него, но беше заставена да остане на мястото си.

— Позволи ми просто да те докосвам — помоли Хънтър. — Все още те виждам да лежиш на онзи проклет олтар.

— А пък аз — проснат в безсъзнание в краката на братовчед ми.

— Не е един от славните ми моменти.

Закопчалката на сutiена ѝ поддаде. Пръстите му галеха топлата плът, която се разкри под него.

— Моята красива амазонка — прошепна той, без да престава да я докосва.

— Те са в Бразилия, не в *Юкатан* — възрази му тихо тя, останала съвсем без дъх.

Хънтър се засмя и проследи с език меката извивка от шията към рамото ѝ.

— Сега ми кажи какво става под тези красиви мигли. Усещам, че си замислила нещо...

— В момента не усещаш мислите ми — усмихнато възрази тя, усетила пръстите му върху зърната на гърдите си.

— Вярно. Но онова, което не знам, е какво мислиш в момента.

Лина притисна лице към гърдите му.

— Обичам те.

Много нежно той повдигна брадичката ѝ.

— И аз те обичам, но не мога да прочета мислите ти. Нещо те занимава още от момента, в който се измъкнахме от проклетото езеро. И не става въпрос за скръб или страх. Има нещо друго. Да не би да са изгубените антики?

— Наистина четеш мисли.

— Кажи ми, все пак.

— Имам усещането, че не са потънали на дъното на пещерата. И се притеснявам, че полудявам също като Филип.

Обвил ръка около гърдите ѝ, той я ухапа леко по врата.

— Съвсем не ми изглеждаш луда. Създаваш усещане за жена, която...

— Хънтър...

— Не се тревожи, мила. Няма да свършиш в някоя дълбока бездна, без да те последвам.

Дланите му се плъзнаха към гърдите ѝ.

— Говоря сериозно. Обвързана си с мен. Какво мислиш... Или чувстваш, че се е случило с артефактите?

В този момент не мислеше и не чувстваше нищо, освен докосването му, дъха му, топлината на мускулестото му тяло до своето. Вдигна разперени длани, за да го спре и да му изложи мислите си.

— Ти каза, че селяните са се нахвърлили върху Филип и Карлос като приливна вълна и след като всички си тръгнали, на олтара не е останало нищо.

— Така... — кимна той, без да се откъсва от заниманието си.

— Смятам, че в суматохата някой от поклонниците е взел ръкописа, превръзката, маската и всичко останало и просто е изчезнал в джунглата. Според мен са скрили ценните предмети на някое свещено място и после са се върнали към обичайните си занимания. И ще ги оставят там, преструвайки се, че нищо не се е случило, докато вярванията им отново избуят или не започне ново възрождение на народа им.

Тялото на Хънтър застина за момент и едната му ръка се отдръпна от нея. Беше намерил ново голо място плът, която да докосва и да гали. Дишаше на пресекулки, разтърсван от удоволствие и желание.

— Искаш ли да намериш тези антики?

— Да.

— Безопасно ли е?

— Селяните можеха да ме убият по всяко време, докато се измъквахме от пещерата и като се връщяхме в имението — простичко обясни тя. — Следяха ни на всяка крачка.

— Знам. — От този спомен кожата му все още настръхваше.

— Филип беше прав за култа към *Кава'ил*. Съществувал е. Съществува и сега. Има шести ръкопис. Не мога просто да загърбя този факт.

— И не допускам, че ще го направиш — прошепна Хънтър.

— След като се оженим...

Той я обърна бързо и я целуна, копнеещ за топлина.

— Какво? — попита го тя, щом отново имаше възможност да говори. — Ти ми предложи брак, когато се измъквахме от водата, и аз приех.

— Единственото, което чух, беше някаква ругатня, когато си удари пръста на крака.

— Кога беше това?

Хънтър се усмихна.

— Само за протокола — каза Лина и го целуна по бузата.

— Да! — Устните ѝ се плъзнаха към ъгълчето на устата му:

— И още веднъж да. И още...

Онова, което имаше намерение да допълни, бе изгубено в продължителна чувствена игра на езиците им, издаваща разтърсващата ги страст.

Накрая той все пак успя да се отдели от нея достатъчно, за да каже:

— Много добре. Много, много добре.

— Би ли могъл да прекарваш част времето си в земите на *Рейс Балам* с мен? Силия обеща да спонсорира разкопките и да ми плаща достатъчно...

Още една целувка погълна думите ѝ.

— Вече говорих с чичовците си. Ще мога да работя от имението, от Луната или откъдето и да било, стига да не изгубят своя мексикански експерт. Освен това очакват да се запознаят с теб в най-скоро време.

Тя опита да се добере до копчетата на ризата му. Прошепна в ухото му:

— Наистина ли имаш намерение да играеш ролята на мой бодигард на разкопките и да правиш скици?

— Ще охранявам всяка сладка част от тялото ти.

— А за ролята на художник?

— Ще имам ли възможност да те нарисувам гола?
— Само ако преди това се погрижиш за мрежа против комари.
Хънтър се засмя тихо.
— Ще го уредим.

[1] Един от най-известните индиански вождове, предводител на апачите. — Б.пр. ↑

БЕЛЕЖКИ НА АВТОРА

Писмената фонетична версия на езика на маите е в процес на прогрес. Учените не са постигнали съгласие по въпроса кога и дали изобщо трябва да се използват апострофи, за да се предаде гласното ударение върху думата. Двете форми на К (в английския С и К) често се използват променливо. Имената се изписват по един начин от определени експерти и по съвсем различен от други. Успях да намеря общи мнения за заветите на маите към хората, за обичаите им и за техните артефакти, но не и за езика им, който се нарича майски.

Получих много критики и по отношение на многообразието на наречията. Ако думата е различима на американски английски — като например *Мексико*, *Канкун*, *Юкатан*, не съм използвала диалектни форми, въпреки че са широко разпространени в Мексико.

Някои учени, занимаващи се с културата на маите, са съгласни, че съществува бог К. Други не са.

Кава'ил, култът към него и свързаните с това артефакти са моя собствена творческа измислица.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.